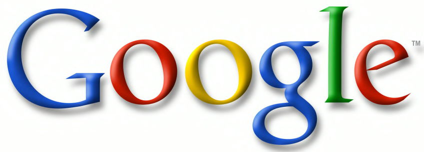
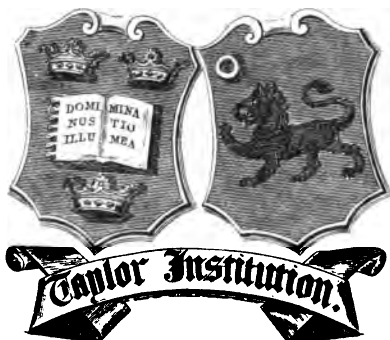

DOMI
NUS
ILLU
MINA
TIO
MEA
Taylor Institution.

ΙΔΙΩΤΙΚΑ

ΣΤΙΧΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΗΛΙΟΥ ΤΑΝΤΑΛΙΔΟΥ.

« Καὶ μαχόμην κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγώ. »
Ὁμ. Ἰλ. Α, 271.

ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗι,

ΤΥΠΟΙΣ ΤΟΥ ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΥ ΛΟΫΔ.

1860.

LIBRARY OF
INSTITUTION
UNIVERSITY
23 JUN 1944

ΣΜΑΡΑΓΔᾼ ΒΑΛΤΑΤΖΗ

Η. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ.

ΧΑΙΡΕ μοι, χαῖρ', Ἑλλάδος ἁγνὸν ἄνθος,
Πίστιος φίτυμ' ἀρεταῖς τεθαλὸς,
Λουκίας τέκος Στεφάνω τε πατρὸς,
ἁμὸν ἄεισμα.

Οὐ τόδε θράσος νεμεσατόν ἐντι,
Αἴ κα βίβλον τάν δ', ἰδιῶτιν ἔμπας,
Γούνασιν τεοῖς ἐθέλημ' ἐνεῖκαι
πρόφρονι θύμῳ.

Ἦ ῥα καὶ ἀκιδνοτέραν πόκ' ἄλλαν,
Ἐν φλιαῖς ὧν κριμναμέναν μελάθρων,
Πρευμενὴς ἔσδεκτο τεὰ φιλόφρων
πότνια μάτηρ.

Ἀλλὰ καὶ τὺ τάν δ', ἐρατὰ Σμαράγδα,
Ὡς τε ματρόθεν κατιόντα κλᾶρον,
Ὀππάτεσσιν δέρκεο ἁμέροισι,
δέχνυσό τ' εὔφρων.

Καί μιν αἰκάλλοισα ἕκατι Μοισᾶν,
Ἐκ παρηΐδων βραδινᾶν γελεῦσα,
Στάσδε οἱ θῆλυν χαρίτων ἐέρσαν,
ὄφρα κλεΐξῃς.

Αἴ δε μὴ λίποι Θεὸς ἄμμε θᾶσσον,
Ἔλπομαι καὶ σᾶς θυγατρὸς πόκ' αὖθις,
Νειάταν νευρὰν χέλυος τανύσαις,
οὔατα πλᾶξεν.

Ἐν Χάλκῃ, τῇ α' Ἰανουαρίου ᾳωξ'.

Ει καί τινα τῶν ἀνὰ χεῖρας στιχουργημάτων ἐφάνησαν δημοσιευθέντα κατὰ καιροὺς ἐν τῷ περιοδικῷ τύπῳ Κωνσταντινουπόλεως, Σμύρνης καὶ Ἀθηνῶν, ἀλλ' οὐδὲν τούτων συνετάχθη ἐπηρείᾳ τοιαύτης ἀκαίρου φιλοτιμίας, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ἑκάστου αὐτῶν ἐπιγραφῆς, καὶ δὴ καὶ τῆς τοῦ ἀθροίσματος αὐτῶν μηδὲν δημόσιον ἐπαγγελλομένης. Αἱ μὲν γὰρ ᾠδαί, αἱ ὑπὸ τὸν τίτλον Ἑορτοδρόμιον ἐνθάδε προτεταγμέναι, καὶ αἱ εἰς τὰς ἀναγορεύσεις τῶν διδακτόρων τῆς θεολογίας, καὶ τὰ πολλὰ τῶν ἡρωελεγείων ἐπιγραμμάτων ἐπεξειργάσθησαν ἐπὶ σχολαστικῶν γυμνασμάτων τῶν ἱεροσπουδαστῶν τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας· τῶν δὲ λοιπῶν τὰ μὲν ἐγράφησαν κατὰ πρόσκλησιν καὶ οἷον ἐξ ἀφύκτου ἀνάγκης, καὶ μάλιστα ἡ τῶν ἐπιγραμμάτων πληθύς, (ἐν ὅσοις οὐ φέρεται τὸ τοῦ γράψαντος ὄνομα) πρὸς χρείαν ὅλως ἰδιωτικήν· τὰ δέ εἰσιν αὐτὸ τοῦτο ἐπιστολαὶ φιλικαί, ἢ ὑπομνήσεις ἐπὶ βίβλων Λευκῶν, καί τινες προσρήσεις γαμήλιοι, στιχουργηθεῖσαι θάῤῥει οἰκειότητος πρός τινας ἀξιοτίμους φίλους καὶ φίλας, οὐδενὶ ἄλλῳ διαφέρουσαι ἢ αὐτοῖς τοῖς κομισαμένοις προσώποις, καὶ ἓν ἔχουσαι προορισμοῦ στάδιον, τὸν οἰκογενειακὸν κύκλον. Καὶ ἔδει μέν, ᾗ τοιαῦτα, ἰδιάζειν ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ τοῦ γράψαντος χαρτοφυλακίῳ, μηδ' ἐκχυθῆναι τοῖς ἔξω παρά τε τὴν κελεύουσαν παροιμίαν, "τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ", καὶ τὸν ἀπαγορεύοντα κανόνα "μὴ δεῖν ἰδιωτικοὺς ψαλμοὺς ψάλλεσθαι ἐν ἐκκλησίᾳ". Ἀλλ' ἐπειδὴ ἕτερος λόγος, καὶ οὗτος αὐτόχρημα ἰδιωτικός, ἔπεισε τὸν συντάξαντα ἐκθέσθαι αὐτὰ εἰς ὄψιν καὶ πλειόνων ὁμογενῶν, ἔργον καλῆς πίστεως καὶ συνειδήσεώς ἐστιν ἀγαθῆς, ἵνα προδηλωθῇ τοῖς ἐντευξομένοις εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅτι τὰ ὅλως ἄμουσα καὶ πλημμελῆ ταῦτα ἰδιωτεύματα, μηδὲν ὄντα καθ' ἑαυτὰ ἢ κατὰ τὸν εἰπόντα φιλόσοφον, "λόγοι ψιλοὶ τεθειμένοι εἰς μέτρα", λόγοι

τὸ πλέον ἄσημοι καὶ διακενεῖς καὶ εἰς μέτρα μονότονα καὶ λίαν συνήθη, οὐδεμίαν ἔχουσιν ἀξίωσιν ἐγγραφῆς ἐν τοῖς ποιητικοῖς ἀγῶσιν, ἢ τοῖς καταλόγοις τῆς καθ' ἡμᾶς γραμματολογίας· ὅτι ὁ τούτων πατὴρ, μονήρης ἄνθρωπος καὶ αὐτόχρημα ἰδιωτικὸς, ἔστι πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τυφλὸς ἀπὸ δεκατετραετίας, οὐ μόνον τοὺς σωματικοὺς, ἀλλὰ πολλῷ πλέον καὶ ἀνέκαθεν τοὺς τῆς διανοίας ὀφθαλμούς· ὅτι μετὰ τὴν πρὸ εἴκοσιν ἐνιαυτῶν, κατηναγκασμένην κἀκείνην, ἔκδοσιν τῶν αὐτοῦ *Παιγνίων*, πάρεργον ποιούμενος τὸ στιχουργεῖν τῶν οἰκείων παθημάτων τε καὶ σπεδασμάτων, ἐν παρέργοις ἐκδίδωσι τὰ παρόντα, μετὰ πεποιθήσεως πρεσβεύων, ὅτι οὐδὲν περιέχουσι γενναῖόν τε καὶ χρηστὸν καὶ λόγου τινος ἄξιον, παρεκτὸς ἐντίμων τινων 'Ονομάτων, καί τινων ἐπιχαρίτων 'Επιγραμμάτων ἐν ὑποσημειώσεσι κειμένων, ἃ ἔξοχοι καὶ ἐλλόγιμοι καθ' ἡμᾶς τοῦ Γένους διδάσκαλοι ἐξεπόνησαν. Ὅτι τελευταῖον οὐδεμιᾷ τῶν νεολαμπῶν γλωσσικῶν ἢ ποιητικῶν σχολῶν εὔχεται οὗτος ἀνήκειν, πλὴν εἰ μή τις τῶν ἐπιεικεστέρων κατατάξῃ ἄσμενον αὐτὸν ἐν τῇ χορείᾳ τῶν μαθητῶν τοῦ συγγράψαντος τὸν *Καθρέπτην τῶν γυναικῶν*. Ταῦτά τις ἐκ προοιμίων εἰδὼς Μουσῶν ἰχνευτὴς, πτύξας πρὸ πάσης ματαίας ἐν αὐτῇ διατριβῆς βίβλον οὕτως εὐτελῆ καὶ λιτὰ καθυπισχνουμένην τοῖς ἀπαντῶσιν, οὐ λυπηρῶς ἀπήλλαξεν, ἐπ' ὀνησιμωτέρας καὶ ἁβροτέρας ἀναγνώσεις τραπείς.

ΕΟΡΤΟΔΡΟΜΙΟΝ,

Η

ΩΔΑΙ ΕΙΣ ΤΙΝΑΣ ΑΓΙΑΣ ΕΟΡΤΑΣ.

Α΄.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΥΨΩΣΙΝ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ.

«Ὁ λόγος γὰρ ὁ τοῦ Σταυροῦ τοῖς „μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ „σωζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστι.„— Α΄ Κορινθ. α΄, 17.

«Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι, „εἰμὴ ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν „Ἰησοῦ Χριστοῦ.„ — Γαλ. ς΄, 14.

Νικηφορος ἡ ἡμέρα καὶ πανήγυρις τροπαίων·
Εορτὴ τῶν Ὀρθοδόξων, ἑορτὴ τῶν Βασιλέων.
Σήμερον τὸ θεῖον ὅπλον τῆς κατὰ Χριστὸν εἰρήνης
Ανυψοῦται ἐν τῷ μέσῳ τῆς χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης.
Η ἐν θρόνῳ βασιλίδος ἱδρυμένη ἡμῶν Πίστις
Τὸν Σταυρὸν ὡς δόξης σκῆπτρον ἐγχειρίζεται ὑψίστης,
Καὶ ἡ Ἐκκλησία βαίνει
Εν θριάμβῳ τοῦ Κυρίου τὸν Σταυρὸν προβαλλομένη.

Ὁ Σταυρός... ὤ, πανταχόθεν μέγα τοῦ Σταυροῦ τὸ χρῆμα!
Παμμακάριστος τὴν ὕλην, τὴν ἰδέαν καὶ τὸ σχῆμα,
Καταδίκης πρώην ξύλον ἀπευκταίας κ᾽ ἐπωδύνου,
Αἰσχρᾶς σύμβολον κατάρας καὶ ὀνειδισμοῦ παγκοίνου,
Ζωῆς ξύλον, φυτὸν θεῖον ἀκολούθως κατεστάθη,
Οτε ὅλως ἐπὶ ὅλου ὁ Θεάνθρωπος ἐτάθη,
Καὶ κατήρδευσε τὸ ξύλον
Αἵματι καταῤῥυέντι διὰ λόγχης τε καὶ ἥλων.

Παγὲν τότ' ἐπὶ τοῦ λόφου Γολγοθᾶ τὸ ξύλον τοῦτο
Εἶδε, κ' ἔφριττεν ἡ κτίσις, καὶ ἐκθάμβως ἠλλοιοῦτο.
Η κρηπὶς αὐτοῦ τοὺς κάτω ἀνεμόχλευσε κευθμῶνας,
Καὶ ἡ κορυφὴ τοὺς ἄνω ἤνοιξε χρυσοῦς πυλῶνας·
Τὰ δὲ ἔνθεν τε καὶ ἔνθεν, παρατείνοντα εἰς πλάτος,
Εἵλκυσαν τὰ διεστῶτα εἰς συνάφειαν ἀφάτως.
Τόσον ἔδειξε τὸ σθένος
Ο Σταυρὸς, ἐπάνω, κάτω, πέριξ ἅπαξ ἡπλωμένος!

Ἁπλοῦν ἔμβλημα τῆς νίκης τῆς ἀπλῆς καὶ θεοσδότου
Τὸ μονόγραμμα ὑπάρχει τοῦ Σταυροῦ τοῦ ζωοδότου.
Οπου ὁ Σταυρὸς ὡς ὅπλον, βλέπεις ἔπαθλον τὴν νίκην·
Οπου νίκη, βλέπεις πάλιν τὸν Σταυρὸν τροπαίου δίκην.
Τοῦ υἱοῦ γὰρ τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἀήττητον σημεῖον
Κάμπτει πανσθενῶς πᾶν γόνυ Οὐρανίων κ' Ἐπιγείων,
Καὶ Καταχθονίων μᾶλλον,
Αφ' οὗ ἔθραυσε τὰ στίφη τῶν Δαιμόνων ἀντιπάλων.

Πλήττει μόνον σταυροτύπως ὁ Μωσῆς πάλαι τὸ κῦμα,
Κ' ὑδατόστρωτον ἀνοίγει τοῖς Φαραωνίταις μνῆμα·
Καὶ σταυροειδῶς τὰς χεῖρας ὁ αὐτὸς ἀναπετάσας,
Τὰς παρεμβολὰς ἐκκλίνει τὰς τοῦ Ἀμαλὴκ ἁπάσας·
Διὰ τοῦ Σταυροῦ τοὺς μάγους ἐκφιμοῖ τοὺς ἀθετοῦντας·
Διὰ τοῦ Σταυροῦ τοὺς ὄφεις ὄλλυσι τοὺς θανατοῦντας,
Καὶ Ναυΐδης ὁ περίφρων
Σταυρικῶς τὸν τοῦ ἡλίου ἵστησι πυρφόρον δίφρον.

Ἀλλ' ἡλίκον, φεῦ, τὸ σθένος τοῦ Σταυροῦ καὶ μετὰ ταῦτα!
Δι' αὐτοῦ τερατουργοῦσιν οἱ Ἀπόστολοι τοσαῦτα·
Ο Χριστὸς νικᾷ τὸν κόσμον· οἱ πτωχοὶ τοὺς βαθυπλούτους,
Κ' οἱ ἀγράμματοι νικῶσι φιλοσόφους τηλικούτους·

Δι' αὐτοῦ Μαρτύρων στίφη καταισχύνουσι τυράννους·
Δι' αὐτοῦ ὁσίων σμήνη ἀψηφοῦσι τὰς βασάνους,
Καὶ θεόφρονες Πατέρες
Στίλβουσι, διεσπαρμένοι τῶν Ἐκκλησιῶν ἀστέρες.

Ἀλλ' ἐμβλέψατε!... τί τοῦτο σύνθημα τὸ ἐξ ἀστέρων,
Κατὰ μεσημβρίαν μέσην σελαγίζον καὶ μαρμαῖρον;
Μὴ κομήτης; μή τις δόξα ἄλλου ξένου μετεώρου;
Οὐδαμῶς, ἀλλὰ τὸ σχῆμα τοῦ Σταυροῦ τοῦ ζωηφόρου
Διπλῆν νίκην προαγγέλλει Κωνσταντίνου τοῦ Ἁγίου,
Νίκην κατὰ τῶν εἰδώλων, νίκην κατὰ Μαξεντίου·
Ἐκ τῆς νίκης δὲ ἐκείνης
Κόσμος βασιλέων μένει ὁ Σταυρὸς ὁ τῆς εἰρήνης.

Ὦ Σταυρέ! (ὡς γὰρ ἐμψύχῳ προσφωνήσω σοι), ὢ ξύλον,
Εκκλησίας ὡραιότης, δόξ' Ἀγγέλων τῶν ἀΰλων,
Στήριγμα τῶν ὀρθοδόξων, τῶν πιστῶν ἀνάκτων νῖκος,
Ισοστάσιον τοῦ κόσμου, θεῖον εὖρος, θεῖον μῆκος,
Τὰς ἡλιακὰς βολίδας σήμερον ἐξακοντίζων,
Καὶ τὸν κόσμον τῇ ἐνδόξῳ ἀνυψώσει σου φωτίζων,
Ἔκτεινον τὴν δύναμίν σου·
Σῶζε, φύλαττ' ἐν εἰρήνῃ τὸν λαόν, τοὺς βασιλεῖς σου.

Β΄.

ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.

„Ἡγίασε τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ „ὕψιστος.„ — Ψαλμ. με΄, 5.

Καθαρὰτ' εὐτρεπίσατε τὰς ῥύμας, τὰς πλατείας,
Αρώματ' ἀνακαύσατε, καὶ μύροις εὐωδίας,
Καὶ ἄνθεσι τὸ ἔδαφος καὶ στέμμασι ῥανθήτω·
Στιλβέτωσαν οἱ οὐρανοὶ, ἡ γῆ λαμπροφορείτω!
Ιδοὺ ἡ ἄσπιλος ἀμνὰς ὡς ἥλιος προβαίνει,
Προβαίνει καὶ εἰς τὸν ναὸν τὸν ἅγιον ἐμβαίνει
Θεῷ ἀνατεθῆναι,
Καὶ εἰς κατοικητήριον αὐτῷ ἑτοιμασθῆναι.

Παρθένος τριετίζουσα προσφέρετ' ἑκουσία
Πρὸς τὸν καλέσαντα Θεὸν ὁλόψυχος θυσία.
Αξία ἑκατέρωθεν ἡ ἐκλογὴ βεβαίως·
Εκλέγει αὕτη τὸν Θεὸν, καὶ ἐκλέγετ' ἀμοιβαίως.
Η δάμαλις ἀμίαντος, παντέλειον τὸ θῦμα
Γονὴν, καὶ δέμας, καὶ ψυχὴν, καὶ καλλονὴν, καὶ σχῆμα·
Θεῷ μὲν πρέπει αὕτη,
Θεοῦ δὲ συγκατάβασις τῇ κόρῃ πρέπει ταύτῃ.

Λαμπάδων βλέπετε αὐγήν; λαμπρὸν ἀκούετ' αἶνον;
Τὴν κόρην παραπέμπουσι χοροὶ καλλιπαρθένων·
Αἱ μὲν προάγουσαι αὐτὴν, αἱ δὲ ἀκολουθοῦσαι,
Συμφώνως μακαρίζουσαι, συμφώνως μελῳδοῦσαι·

Αὐτὴ δὲ ὅλως χαίρουσα, καὶ χειραγωγουμένη
Ὑπὸ γονέων γηραιῶν, ἐν μέσῳ τούτων βαίνει·
Κ' ἡ προπομπὴ ἐκείνη
Πληροῖ χαρᾶς τὸν οὐρανὸν, τὴν γῆν καταφαιδρύνει.

Ἄνοιγε πύλην, ἄνοιγε, ναὲ τοῦ Σολομῶντος,
Εἰσδέχου πύλην νοητὴν, σκηνὴν Θεοῦ τοῦ ζῶντος.
Περιβαλοῦ τὴν πάγχρυσον στολήν σου, Ζαχαρία,
Καὶ προελθὼν ὑπόδεξαι ἐν ἄκρᾳ εὐλαβείᾳ
Τὸ τοῦ Θεοῦ παλάτιον, τὴν φαεινὴν λαμπάδα,
Τὴν κιβωτὸν τὴν ἔμψυχον, τὴν ἄχραντον παστάδα.
Ὢ, εἴσελθε, Παρθένε,
Καὶ, τοῦ ναοῦ τὸ ἄδυτον καταλαβοῦσα, μένε.

Ἔμελλες οὖν, σκηνὴ σεπτὴ, ὢ ἅγια ἁγίων,
Γενέσθαι ἐργαστήριον βουλῶν τῶν αἰωνίων!
Καὶ εἶδας σὺ καὶ ἤκουσας, ὢ, πόσας καὶ ὁποίας
Διακοινώσεις τοῦ Θεοῦ, Ἀγγέλων ἐμφανείας,
Καὶ θαύματ' ἀνεκλάλητα τῆς δόξης τῆς Παρθένου!
Καὶ οὐρανὸς ἐπίγειος ἐπὶ μακρὸν ἐγένου.
Ἐν σοὶ διωργανίσθη
Η σωτηρία τῶν βροτῶν, κ' εἰρήνη ἐσφραγίσθη.

Ἀλλ' ἄγε συνεισέλθωμεν τῇ βασιλίδι κόρῃ·
Εἰσδύσωμεν τὸ ἄδυτον ἁγνοὶ, λαμπαδηφόροι·
Επόπται δὲ γενόμενοι καὶ μῦσται τῶν ἀῤῥήτων,
Ὑμνήσωμεν τὸ τέμενος τῶν τοῦ Θεοῦ χαρίτων.
Ιδοὺ ἡλιοστάλακτον τὸ μέτωπον ἐκείνης
Ὑψοῦται πρὸς τὸν οὐρανὸν, παράδεισος γαλήνης.
Ὢ, χαῖρε, ἡ ἁγία·
Ὢ, χαῖρε, τὸ παρθενικὸν ἀγλάϊσμα, Μαρία.

Γ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΓΕΝΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

"Ἰδὲ γὰρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν „μεγάλην, ἥτις ἔσαι παντὶ τῷ λαῷ· ὅτι „ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτὴρ, ὅς ἐςι Χρι- „στὸς Κύριος ἐν πόλει Δαβίδ.

„Καὶ τοῦτο ὑμῖν τὸ σημεῖον· εὑρή- „σετε βρέφος ἐσπαργανωμένον, κείμενον ἐν „τῇ φάτνῃ.„ — Λουκ. β', 10.

ΕΙΣ τὴν φάτνην! εἰς τὴν φάτνην! ἐν τῇ Βηθλεὲμ τῇ πόλει,
Ἐκεῖ σήμερον συντρέχει ἔκθαμβος ἡ κτίσις ὅλη!
Εἰς τὴν φάτνην τῶν ἀλόγων! ἐκεῖ δόξα, ἐκεῖ αἶνος! —
Καὶ τί μεῖζον; ἐκεῖ τίκτει μήτηρ τὸν Θεὸν παρθένος.
Εἰς τὴν φάτνην, χριστοφόροι λαοὶ, δεῦτε ἀναχθῶμεν,
Ἱνα πίστει, ἵνα πόθῳ κατὰ πνεῦμα εὐφρανθῶμεν,
Καὶ δοξάσωμεν ἐνθέως
Τὴν ἐν ἄκρᾳ ταπεινώσει δόξαν τοῦ Παμβασιλέως.

Ὦ Θεοῦ οἰκονομία! πῶς ὁ μέγας ἐν ὑψίστοις
Καταδέχεται γενέσθαι ταπεινὸς ἐν ἐλαχίστοις!
Τί σπηλαίου καὶ σπαργάνων πενιχρότερον; τί χεῖρον
Εἰς εὐτέλειαν ἀνθρώπου, ἤπερ φάτνη τῶν ἀχύρων;
Ἐν πενίᾳ τηλικαύτῃ λάμπ' ἰδοὺ ὁ τηλικοῦτος,
Ὁ χρυσώτερος ἡλίου τῆς φιλανθρωπίας πλοῦτος,
Καὶ τοσαύτ' οἰκονομία,
Ἐν τοιαύτῃ τοῦ Σωτῆρος τελειοῦται ἀσθενείᾳ.

Ἀσθενείᾳ; ποῖον ἔπος φύγεν ἕρκος τῶν ὀδόντων;
Πῶς τὴν κίνησιν οὐ βλέπω ὅλων σήμερον τῶν ὄντων;
Οὐρανὸς, καὶ γῆ, καὶ ᾅδης, καὶ βασίλεια τὰ πρῶτα,
Στυφελίζοντ' εἰς τὴν γένναν τοῦ Χριστοῦ, ἐξεστηκότα·

Η τί ἄλλο τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος δηλοῖ ἡ τόση
Προθυμία, ὅπως πάντες οἱ ἐν γῇ ἀπογραφῶσι,
Καὶ ἀπογραφῇ ἐν πᾶσι
Ο τὴν γῆν ἐξουρανώσας τῇ αὐτοῦ συγκαταβάσει;

Σιωπᾷ ἡ γῆ· κοιμῶνται αἱ ἀγέλαι τῶν προβάτων·
Μόνος ἄγραυλος ποιμένων ἀγρυπνεῖ χορὸς φυλάττων.
Υμεῖς εἴπατε, ποιμένες, ἂν κ' οἱ οὐρανοὶ σιγῶσι —
Υπὲρ ἀριθμὸν ἀστέρων Ἄγγελοι ἐξαίφνης τόσοι
Μέλπουσι παναρμονίῳ καὶ λαμπρᾷ τῇ συμφωνίᾳ,
"Δόξα, δόξα ἐν ὑψίστοις, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία!
"Χαίρετε! Χριστὸς γεννᾶται!"
Κ'ἡ ἠχὼ τῶν δύο πόλων ἀντηχεῖ "Χριστὸς γεννᾶται!"

Ἄγγελος οὐρανοφάντωρ, θεοκῆρυξ κορυφαῖος,
Τὰ γενέθλι' ἀναγγέλλει τοῦ Μεγάλου Βασιλέως·
Πρόδρομος τῶν Ἀποστόλων, πρότερος τῶν Πρωτοκλήτων,
Αγραφον εἰς τοὺς ἀνθρώπους εὐαγγέλιον κηρύττων,
Τὰ θεμέλια τῆς Νέας καταβάλλει Ἐκκλησίας,
Καὶ τὴν ἀπαρχὴν κομίζει τῶν ἐθνῶν ἐκ τῆς Περσίας·
Τῆς δὲ πλάνης οἱ προστάται
Τὸν Ἡρώδην ἐρωτῶσι· "Ποῦ ὁ Βασιλεὺς γεννᾶται;"

Δεῦτε καὶ ἡμεῖς, ὦ ἄνδρες, σὺν τοῖς Μάγοις καὶ Ποιμέσι
Παραστάντες τῇ ἐνσάρκῳ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν γενέσει,
Καὶ τὸ θαῦμα προσκυνοῦντες, προσενέγκωμεν ὡς δῶρα
Συντριβῆς καὶ μετανοίας δείγματα στεναγμοφόρα·
Καὶ ψυχαῖς παρθενευούσαις τὴν Μητέρα καὶ Παρθένον
Στέμμασι μεγαλωσύνης ἀναδήσωμεν κ' ἐπαίνων·
Καὶ τῆς δόξης παραστάται,
Τὸ τερπνὸν καὶ βροτοσῷον μέλψωμεν "Χριστὸς γεννᾶται."

Δ'.

ΕΙΣ ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

"Ἐπεφάνη γὰρ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ „ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις.„ — Τίτ. β', 11.

Νυξ πανσέβαστος, ἁγία, νὺξ ἡ τῶν Θεοφανείων,
Κρυερὰ, πλὴν φωτοβόλος ἐξ ἀστέρων οὐρανίων,
Αγρυπνεῖ τῆς Ἐκκλησίας ὕπαιθρον ἐν σοὶ τὸ σῶμα,
Καὶ ἐνθουσιῶν λαμβάνει τοῦ ἁγιασμοῦ τὸ πόμα,
Καὶ ἀγάλλεται, καὶ χαίρει,
Καὶ τὸν ἐν τῷ Ἰορδάνῃ βαπτιζόμενον γεραίρει.

Ἐγερθῶμεν, ἐγερθῶμεν, εὐσεβεῖς, ὄρθρου βαθέως,
Κ' ἐν ἐνθέρμῳ εὐλαβείᾳ πτερυσσόμενοι ἐνθέως,
Ιωμεν ὡς ἐξ ἐρήμου πρὸς ῥοὰς τὰς Ἰορδάνου·
Ιδωμεν πῶς ὑπὸ δούλου ἐξαιτεῖ, τοῦ Ἰωάννου,
Καθαρμὸν ἡ ἁγιότης,
Ο τὰ σύμπαντα συνέχων καὶ τοῦ σύμπαντος Δεσπότης.

Ἔντρομος ἡ χεὶρ συσπᾶται τοῦ μεγάλου ἐρημίτου
Ὑπερθεν τῆς κεκυφυίας κάρας τοῦ Ἀναμαρτήτου·
Πῶς; (ὁ Βαπτιστὴς κραυγάζει), πῶς τὴν χεῖρά μου ἐκτείνω
Καὶ τὸν αἴροντα τὰς κόσμου ἁμαρτίας ἀποπλύνω;
Ἄλλους μὲν ἐγὼ βαπτίζω,
Σοῦ δὲ, Σῶτερ, ἐγὼ μᾶλλον τοῦ βαπτίσματος νῦν χρῄζω...

Ἄφες ἄρτι (βοᾷ τότε ὁ Θεάνθρωπος Μεσσίας)·
Δεῦρο βάπτισόν με τάχος, ἄνευ, Πρόδρομε, δειλίας·
Ηλθον γὰρ ἵνα πληρώσω πᾶσαν τὴν δικαιοσύνην,
Κ' εἰς τὴν ἄβυσσον ἐνθάψω τοῦ ἀνθρώπου τὴν αἰσχύνην,
Κ' ἐξαλείψω τὴν κατάραν,
Καὶ τοῦ δράκοντος συνθλάσω ἐν τοῖς ὕδασι τὴν κάραν.

Πλὴν τὸν ῥοῦν τί ὁ ἀγάῤῥους ποταμὸς ἀναχαιτίζει;
Τί τὰ ὄρη εἰς σκιρτήσεις αὐτοπρέμνους ἐλελίζει;
Ο Δεσπότης εἰς τὸ νᾶμα ἐβυθίσθη τῶν ὑδάτων,
Κ' ἐξεπλάγησαν τὰ πάντα πρὸς τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων!
Καὶ κραδαίνεται ἡ κτίσις,
Καὶ οἱ Ἄγγελοι θαμβοῦνται, καὶ οἱ Δαίμονες ἐπίσης!

Ἀλλ' ὢ δόξα τοῦ Σωτῆρος! ἐκ τοῦ ῥείθρου ἀναβαίνων,
Βλέπει ἄνωθεν τὸν μέγαν οὐρανὸν ἀνεῳγμένον,
Καὶ περιςερᾶς ἐν εἴδει καθιπτάμενον τὸ Πνεῦμα·
Καὶ φωνὴ δὲ οὐρανόθεν φερομένη πρὸς τὸ ῥεῦμα,
“Οὗτος, λέγει, ὁ Υἱός μου,
Οὗτός μου ἡ εὐδοκία, οὗτος ὁ ἀγαπητός μου.„

Τοίνυν ἐπεφάν' ἡ χάρις ἡ σωτήριος τοῖς πᾶσι·
Επεφάνη ὁ Δεσπότης, ἵνα πάντας ἁγιάσῃ.
Οθεν πάντες δῶμεν δόξαν τῷ Χριστῷ τῷ βαπτισθέντι,
Καὶ Υἱῷ ἠγαπημένῳ ἐκ Θεοῦ μαρτυρηθέντι·
Κ' εἰς τὸν ῥοῦν τοῦ Ἰορδάνου
Συνεκνίψωμεν τὸ μέλαν στίγμα τοῦ ἀνθρωποπλάνου.

Ε΄.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΑΠΑΝΤΗΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

«Ἰδού, οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καὶ „ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραήλ, καὶ εἰς „σημεῖον ἀντιλεγόμενον.„ — Λουκ. β', 34.

Εἰσὶ μὲν, εἰσὶ καὶ ἄλλαι ἑορταὶ καὶ πανηγύρεις
Κατανύξεως καὶ ἅμα εὐφροσύνης πᾶσαι πλήρεις,
Ἀλλ' ἡ σεβασμία αὕτη τῆς Ὑπαπαντῆς ἡμέρα
Ὑπερέχει πᾶσαν ἄλλην, ὡς κατανυκτικωτέρα.
Βρέφος, Γέρων, Γραῦς, Παρθένος, Μνήστωρ, πέλειαι, τρυγόνες·
Φαιδροτέραν ποίαν ἄλλην σκηνὴν εἶδον οἱ αἰῶνες;
Γένη, φῦλα, ἡλικίαι, πράγματα, σκιαὶ πραγμάτων,
Πρόκεινται πρὸ τῶν ὀμμάτων.

Τεσσαράκοντα ἡμέραι ἐπληρώθησαν ἐξ ὅτου
Τὰ γενέθλια ἡ κτίσις ὕμνησε τοῦ Ζωοδότου·
Καὶ ἰδοὺ κατὰ τὸν νόμον ἤδη φέρετ' ἑκουσίως
Τῷ Θεῷ ἀνατεθῆναι οὗτος, ἅπαξ κ' αἰωνίως.
Μήτηρ ἑκκεδεκαέτης, ἀλλὰ Μήτηρ καὶ Παρθένος,
Νηπιάζοντα τὸν Πλάστην ἀγκαλοφορεῖ ἀσμένως·
Ὡς ἐφ' ἅρματος δὲ ταύτης ἐποχούμενος ἐκεῖνος,
Θριαμβεύει γηθοσύνως.

Μήτηρ οὕτως ἀγαπῶσα, οὕτω νέα καὶ παρθένος,
Υἱὸν πρῶτόν τε καὶ μόνον, συλληφθέντα οὕτω ξένως,
Εἰς τὸ ἱερὸν προσφέρει ἐνδομύχως παλλομένη,
Σπλάγχνον καὶ ζωὴν κ' ἐλπίδα τὸν υἱὸν ἀφαιρουμένη.

Πλὴν ἀτέγκτως, ἀστενάκτως τὸ φιλόστοργον συγκρύπτει,
Κ' εἰς βουλὴν τὴν αἰωνίαν τοῦ Ὑψίστου ὑποκύπτει·
Ἐκ τῆς προσφορᾶς δὲ ταύτης ἄρχεται ἡ ἐξαισία
Ἱλαστήριος θυσία.

Πλὴν εἰκόνες τὰς εἰκόνας διαδέχοντ' ἰδοὺ ἄλλαι,
Ἄλλαι δὲ τὸ θεῖον βρέφος ἀναδέχονται ἀγκάλαι·
Γέρων ἄναλκις, καμπύλος, τρομαλέος, ἀμβλυώττων,
Λεύκοφρυς, χιονοκόμης, σκιὰ χρόνων τεθνεώτων,
Ἐγκολπούμενος τὸν Κτίστην γίνετ' ὄχημα τοῦ βρέφους,
Ὡς ἑωθινοῦ ἀστέρος ἐν τῷ μέσῳ λευκοῦ νέφους,
Καὶ λοιπὸν ὁ πρέσβυς θνήσκει, ἱλαρὸς, φαιδρὸς, χαρίεις,
Ψάλλων τό: "Νῦν ἀπολύεις."

Μόλις ἔλαβε τὸ τέκνον αὖθις ἡ ἁγνὴ νεᾶνις,
Καὶ φωνὴ ὡς ὀμφὴ θεία εὐλαβοῦς γραὸς, τῆς Ἄννης,
Ἀνθομολογεῖται πᾶσι τοῖς λοιποῖς ἐν τῷ τεμένει,
Ὅτι λύτρωσις τῷ κόσμῳ ἦλθεν ἡ προσδοκωμένη.
Θάμβος τότε περιβάλλει τὴν Παρθένον, τὸν Μνηστῆρα,
Αἴγλη θεία περιχεῖται τὸν θηλάζοντα Σωτῆρα,
Ὁ ναὸς σείεται ὅλος, οἱ παρόντες προσκυνοῦσι,
Καὶ οἱ Ἄγγελοι ὑμνοῦσι.

Γλυκασμὸν οὖν πρὸ ποδῶν σου ῥαντισάτωσαν τὰ ὄρη,
Ἐν ἀγκάλαις κομιζούσης τὸν παμφίλτατόν σου, κόρη.
Ποῖον ἄρα, σεμνὴ μῆτερ, ποῖον ἔςαι τὸ παιδίον!
Πόσον πτῶσις, πόσον στάσις, πόσης ἔριδος σημεῖον!
Ὦ! ὁποία τὴν ψυχήν σου διελεύσεται ῥομφαία,
Ὅταν ἔλθῃ τῆς θυσίας ἡ στιγμὴ ἡ τελευταία!
Ἀλλὰ δόξα τῇ φρικτῇ σου, Ἰησοῦ, οἰκονομίᾳ!
Δόξα σου τῇ εὐσπλαγχνίᾳ!

ϛ'.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ.

"Μακαρία ἡ πιστεύσασα, ὅτι ἔσται „τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ „Κυρίου." — Λουκ. α', 45.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ... τί τούτου θυμηρέστερον ἐκρούσθη
Εν πνευματικαῖς κινύραις; ἢ τί φίλτερον ἠκούσθη;
Εὐαγγελισμὸς τὸ θέμα τῆς ἐμῆς κιθαρῳδίας,
Αβληχρᾶς μὲν καὶ ἀτέχνου, ἀλλ᾽ οὐχ᾽ ἧττον γεγηθυίας.
Χαρᾶς σήμερον τῷ κόσμῳ ζωηρᾶς, διαρκεστάτης
Εὐαγγέλια κομίζει Γαβριὴλ ὁ πρωτοστάτης,
Καὶ πυκνοὶ παλμοὶ δονοῦσι τοὺς λαοὺς τῆς γῆς ἁπάσης
Εἰς τερπνὰς ἀγαλλιάσεις.

Ὁ ταξίαρχος τὸ ῥῆμα τῆς χαρᾶς λαβὼν θεόθεν,
Ωσὰν πύρινος κομήτης καταβαίνει οὐρανόθεν·
Καί, τὰς πτέρυγας χαλάσας, εἰς τὴν Ναζαρὲτ τὴν πόλιν
Πρόσεισι πρὸς τὴν παρθένον Μαριάμ, ἁγίαν ὅλην,
Καὶ γονυπετής, ὡς δοῦλος ἐν βαθείᾳ ταπεινώσει,
Εκφωνεῖ τὴν ἀγγελίαν ἀρχαγγελικῇ τῇ γλώσσῃ·
Χαῖρε, λέγων, χαῖρε μάλα, κόρη κεχαριτωμένη
Καὶ ὑπερευλογημένη.

Ξένης λαλιᾶς τοιοῦτον ἀσπασμὸν ἐνηχηθεῖσα
Εταραχθ᾽ ἡ μετριόφρων, ἐξ αἰδοῦς ὑποσταλεῖσα,
Αλλὰ φαίδιμος ὁ πρέσβυς, "Θάῤῥει, λέγει, μὴ δειλία,
Εὗρες γὰρ μεγίστην χάριν παρὰ τῷ Θεῷ, Μαρία·

Καὶ ἰδοὺ κυοφορήσεις τὸν ἁπάντων Βασιλέα,
Καὶ Θεοῦ κληθήσῃ μήτηρ, καὶ αἰνίγματα ἀρχαῖα,
Καὶ προῤῥήσεις, καὶ ὁράσεις πληρωθήσονται τῇ θείᾳ
Καὶ ἀχράντῳ σου λοχείᾳ.„

—“Ἀλλὰ πῶς μοι ἔσται τοῦτο; πῶς, ὦ βέλτιστε μηνύτωρ,
Ἔσομαι Παρθένος Μήτηρ, καὶ θνητὴ Θεοκυήτωρ;
Πῶς γαστὴρ χωρήσει ὅλως τὸν ἀχώρητον τῇ φύσει;
Πῶς ἀπείρανδρος νεᾶνις δέξεται καὶ γαλουχήσει;„
—“Πνεῦμα Ἅγιον ἐξ ὕψους ἐπελεύσεταί σοι, κόρη·
Τοῦ Ὑψίςου δ' εὐδοκοῦντος, μὴ θαμβοῦ, μηδὲ ἀπόρει.„
—“Ἰδοὺ, Ἄγγελε, ἡ δούλη τοῦ Κυρίου· γένοιτό μοι
Ἡ βουλὴ αὐτοῦ καὶ γνώμη.„

Εἶπε, καὶ ἰδοὺ τὸ Πνεῦμα κάτεισι κατὰ τὸ ῥῆμα,
Κ' ἡ ἁγνὴ τὸν Θεὸν Λόγον συλλαμβάνει παραχρῆμα·
Ἀστραπαὶ δὲ θείας δόξης περιηύγαζον τὸν οἶκον,
Καὶ τὰς ὄψεις τοῦ ἐκθάμβου Ἀρχαγγέλου ἐξενίκων.
Ὅθεν ἔντρομος τὸ “Χαῖρε„ ἐπαναφωνῶν τῇ κόρῃ,
Ἐκπληττόμενος τὸ θαῦμα, πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐχώρει,
Εὐαγγελισμὸν κἀκεῖσε τοῖς Ἀγγέλοις προσκομίσων,
Κ' εὐφροσύνην ἐμποιήσων.

Χαῖρε τοίνυν, χαῖρε αὖθις, ὦ Παρθένε μακαρία!
Χαῖρε σκήνωμα τοῦ Λόγου, Θεονύμφευτε Μαρία!
Δέξαι δὴ τὸ “Χαῖρε„ τοῦτο ἐξ ἡμῶν τῶν ὁμοφύλων,
Ὡς ἐδέξω ἐκ τοῦ θείου ταξιάρχου τῶν ἀΰλων.
Χαῖρε ἡ ἐλπὶς τῶν ὅλων, ἡ χαρὰ τῶν θλιβομένων,
Τῶν Χριστιανῶν ἡ δόξα, ἡ προστάτις τῶν παρθένων,
Ἡ βασίλισσα τοῦ κόσμου, τῶν Ἀγγέλων ἡ Κυρία,
Ἡ πανύμνητος Μαρία.

Z'.

ΕΙΣ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΑΕΙΨΑΝΟΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΠΑΝΕΥΦΗΜΟΥ ΕΥΦΗΜΙΑΣ.

«Πολλαὶ θυγατέρες ἐποίησαν δύναμιν, πολλαὶ ἐκτήσαντο πλοῦτον, πολλαὶ „εὗρηντο δόξαν, σὺ δὲ ὑπέρκεισαι καὶ „ὑπερῇρας πάσας.„ — Παροιμ. λα', 29.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας προκειμένη,
Κ' εἰς διακαῆ τοῖς πᾶσιν ἀσπασμὸν ἠνεῳγμένη,
Αναγγέλλει σου τὴν μνήμην ἡ σορός σου ἡ τιμία,
Ενδοξε Μεγαλομάρτυς τοῦ Κυρίου, Εὐφημία.
Λύχνων καὶ λαμπάδων αἴγλη, καὶ λιβανωτοῦ ἀτμίδες,
Καὶ ὡς ὑετοῦ σταγόνες μύρων συνεχεῖς ῥανίδες,
Τὸν ναὸν μεταποιοῦσιν εἰς σκηνὴν τοῦ Παραδείσου,
Ἔνθα λάμπει ἡ ψυχή σου.

Εὐφημία, πολιοῦχε τῆς ἐνδόξου Χαλκηδόνος,
Σέμνωμα τῶν Ὀρθοδόξων παντὸς τόπου καὶ αἰῶνος,
Ω πολύαθλος παρθένε καὶ ψυχὴ ἀδαμαντίνη,
Περὶ σὲ τῶν Βυζαντίων, δίκην μελισσῶν, τὰ σμήνη,
Ως ἐκ σίμβλων, τῶν οἰκείων ἐξερχόμενα δωμάτων,
Περὶ σὲ περιπυκνοῦνται μετὰ βόμβου στεναγμάτων·
Νέοι, γέροντες, γυναῖκες, ἄνδρες, ἡλικία πᾶσα
Σὲ γεραίρει παραστᾶσα.

Τρυφερά, ὡραία κόρη, εἰς τὸν ῥέοντ' αὐτὸν βίον
Μόνον ἐραστὴν ἐπόθεις τὸν Οὐράνιον Νυμφίον·
Τῆς ἀγάπης δέ σε τούτου οὐκ ἀπέσπασαν οὐδόλως,
Οὔτε δόρυ, οὔτε δῶρα, οὔτε βία, οὔτε δόλος·

Ἀλλ' ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου, ὡσὰν ἄγγελος ὡραία,
Κατεφρόνεις τῶν τυράννων τὰς βασάνους θαρσαλέα,
Καὶ πανεύφημος ἐξῆλθες τοῦ ἀγῶνος, Εὐφημία,
Στεφανῖτις ἐρασμία.

Εἰς θηρῶν ἀγρίων λύσσαν πρὸς βορὰν ἐκγυμνωθεῖσα,
Ἀνεφάνης ἄλλη Εὔα, ὅτε, μήπω πλανηθεῖσα,
Ὡς βασίλισσα ἐν μέσῳ τῆς Ἐδὲμ περιεπάτει,
Καὶ ἁπάντων τῶν θηρίων εὐτιθάσσων ἐπεστάτει·
Οὕτω λέοντες, παρδάλεις παρὰ σοὶ ἐκυλινδοῦντο,
Καὶ, φιλοῦντά σου τὰ ἴχνη, ὥσπερ Εὔαν ηὐλαβοῦντο·
Πλὴν ὁ θάνατος ὀδόντας δανεισθεὶς παρὰ θηρίου
Σὲ ἀπήλλαξε τοῦ βίου.

Ἦν εὐπρόσδεκτος βεβαίως τῷ Κυρίῳ καὶ τιμία
Η τοσαύτη σου ἀγάπη καὶ τοσαύτη σου θυσία·
Δι' αὐτὸ τὴν μὲν ψυχήν σου ἐκ τοῦ μέσου τῶν ἀγώνων
Κλίμαξ φαεινῶν ἀγγέλων φέρ' εἰς τοῦ Θεοῦ τὸν θρόνον·
Τὸ δὲ πάνσεπτόν σου σκῆνος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μένει
Θεία παρακαταθήκη εἰς καιροὺς τετηρημένη,
Καὶ τῆς Πίστεως τοὺς ὅρους τῷ τῆς ἀκριβείας κράτει
Ἀῤῥαγεῖς διαφυλάττει.

Ποίας μάρτυρος τὸ σκῆνος τόσης δόξης ἠξιώθη,
Οση εἰς τὸ λείψανόν σου τὸ προκείμενον ἐδόθη;
Σύνοδος ἑξακοσίων καὶ τριάκοντα Πατέρων
Περιέστεψε τὸ πάλαι, ὡσὰν στέφανος ἀστέρων,
Τὴν πανέντιμόν σου ταύτην λάρνακα ἐν Χαλκηδόνι·
Τὴν Ὀρθοδοξίαν τότε ἐκραταίωσας σὺ μόνη,
Ῥίψασα διεῤῥωγότα εἰς τοὺς πόδας σου τὸν τόμον
Τῶν ἀπίστων καὶ ἀνόμων.

Στέφανος ἀστέρων νέων σὲ περικυκλοῖ καὶ πάλιν
Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην,
Σύνοδος καὶ Πατριάρχης καὶ χορεῖαι ἱερέων,
Οἱ διάδοχοι ἐκείνων τῶν Πατέρων τῶν ἀρχαίων·
Καὶ τὸ θεῖον λείψανόν σου θείαν χάριν ἀναβλύζει,
Καὶ καταπολεμουμένην τὴν εὐσέβειαν στηρίζει,
Καὶ ἐχέγγυον ὑπάρχει τῆς ἡμῶν ὀρθοδοξίας
Νῦν καὶ μέχρι συντελείας.

Ἕνα ἔτι, ἕνα ὅρον ποτὲ ἴσως προσκυρώσεις,
Καὶ τ᾽ ἀπεσπασμένα μέλη αὖθις τῷ Χριστῷ ἑνώσεις·
Καὶ συῤῥάψεις καλλιτέχνως τὸν χιτῶνα τοῦ Κυρίου,
Εσχισμένον, οἴμοι! πάλαι ὄνυξι τοῖς τοῦ θηρίου.
Χαῖρε, μάρτυς Εὐφημία, χαῖρε Ἅγιον Κρανίον,
Θησαυρὲ τῶν Ὀρθοδόξων, θησαυρὲ τῶν Βυζαντίων·
Φύλαττε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πίστιν ἐν γαλήνῃ,
Καὶ τὸν κόσμον ἐν εἰρήνῃ.

Η΄.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

*„Καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν,
„καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ
„ἥλιος· τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένοντο
„λευκὰ ὡς τὸ φῶς.„ — Ματθ. Κεφ. ιζ΄, 2.*

*Ουτοσι αὐτὸς ἐκεῖνος! Οὐδαμῶς οὐκ ἔστιν ἄλλος,
Μὰ τὴν δόξαν αὐτοῦ ταύτην, μὰ τὸ θεῖον αὐτοῦ κάλλος!
Οὗτος, οὗτος ὁ τὸν κόσμον ἐλθὼν ἵνα καταυγάσῃ,
Πρὶν μὲν λεληθὼς, ἀλλ' ἤδη εὐδιάγνωστος τοῖς πᾶσι·
Ο υἱὸς Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ Χριστὸς τὸ φῶς τὸ μόνον,
Ηλιος ὁ πρὸ ἡλίου, ὁ πρὸ πάντων τῶν αἰώνων,
Ος τὴν λάμψιν τὴν ἰδίαν περιστείλας ἐπ' ἐσχάτων,
Τὴν παχεῖαν ὑπεδύθη φύσιν τῶν αὐτοῦ πλασμάτων·
Ἀλλὰ σήμερον ἀκτῖνας ἐκτοξεύει σελασφόρους
'Εκ τοῦ Θαβωρίου ὄρους.*

*Ἄνθρωποι θνητοὶ, τῆς πλάνης ὡς ἐξ ὕπνου ἀναστάντες,
Τὸν μεταμεμορφωμένον 'Ιησοῦν ἀθρεῖτε πάντες·
Ιδοὺ οὗτος ἐν τῷ ὄρει ὑπὲρ ἥλιον ἀστράπτει,
Καὶ πυρσὸν θεογνωσίας ἑαυτὸν ὑμῖν ἀνάπτει·
Ιδετε αὐτοῦ τὴν δόξαν, δόξαν ὡς ἠγαπημένου
Καὶ μονογενοῦς, ὑψόθεν ἐκ Πατρὸς μαρτυρουμένου.
Νῦν ἡ σὰρξ τεθεωμένη τοῦ Σωτῆρος ἐκτινάσσει
Τῆς θεότητος βολίδας δυσαντήτους τῇ ὁράσει,
Καὶ τὸ σέλας διαχεῖται πᾶσι τοῖς ἠμαυρωμένοις
Πέρασι τῆς οἰκουμένης.*

*

Τὸ ἀρχέτυπον τοῦ κάλλους ἀναφαίνετ' αὐτὸ τοῦτο,
Οὗ κατὰ πιστὴν εἰκόνα ὁ Ἀδὰμ διεμορφοῦτο·
Ημαυρώθη μὲν τὸ κάλλος τοῦ γενάρχου πλανηθέντος,
Νῦν δὲ λάμπει, Ἀδὰμ νέου τοῦ Χριστοῦ ἀναφανέντος.
Καὶ λοιπὸν τῆς ἀληθείας ἐκ τῆς γῆς τὸ φῶς αὐγάζει,
Καὶ δικαιοσύνη ἅμα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πηγάζει·
Φῶς τοσοῦτον, δόξα τόση, καταυγάσειν μέλλει πάντας
Εν ἡμέρᾳ συντελείας τοὺς ἐν πίστει μεταστάντας,
Οταν ὁ Χριστὸς ἐν θρόνῳ λάμψῃ τῆς μεγαλωσύνης,
Ἥλιος δικαιοσύνης.

Τίνες οὗτοι ἐν ἀπλέτοις κολυμβῶσι ταῖς ἀκτῖσι;
Τίνες δὲ προκυλινδοῦνται ἐν ἐκθάμβῳ κατακλίσει;
Ο Μωσῆς καὶ ὁ Ἠλίας. Ἀλλὰ πόθεν πῶς, Προφῆται,
Ηλθετε τὴν σωτηρίαν κατιδεῖν ἣν προῦμνεῖτε;
Πρόκριτοι τῶν Ἀποστόλων, τί πρηνεῖς ἐν τῷ ἐδάφει;
Πῶς οὐ φέρουσα ἡ ὄψις τὰς ἀκτῖνας ἀπεστράφη;
Μόλις ἀμυδρόν τι μέρος τῆς θεότητος ἐκεῖνος
Παρεγύμνωσε, καὶ πάντες κατεπέσετ' ἐπωδύνως·
Μικρὸν ἔτι, κ' ἐπὶ ξύλου τὸν Χριστὸν ἀνηρτημένον
Ὄψεσθε ἠμαυρωμένον.

Ἀλλὰ δεῦτε σὺν τοῖς φίλοις Μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις,
Οἱ τὸ σῶμα συγκροτοῦντες τῆς Ὀρθοδοξίας ὅλης,
Ομοθύμως ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου,
Καὶ, τὴν δόξαν κατιδόντες τὴν ἐπὶ τοῦ Θαβωρίου,
Τῷ φωτὶ τῷ ἀπροσίτῳ τοῦ Χριστοῦ καταλαμφθῶμεν,
Κ' ἐν βαθείᾳ ὑποκλίσει πρὸς αὐτὸν ταπεινωθῶμεν.
Ω Χριστὲ, τὸ φῶς τῶν φώτων, τὸ διὰ χρυσῶν ἀκτίνων
Πάντα ἄνθρωπον ἐν κόσμῳ καὶ φωτίζον καὶ λαμπρύνον,
Ποίησον ἐν τῷ φωτί σου τὰς ψυχὰς τὰς ἡμετέρας
Φαεινὰς, διαυγεστέρας.

Θ'.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΙΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.

„Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν
„σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματός
„σου." — Ψαλμ. ρλα', 8.

Ἐν κανίστροις εὔοσμ' ἄνθη νεοσύλλεκτα λαβοῦσαι,
Καὶ νυκτὸς ἐν τῷ τεμένει τῆς Κοιμήσεως ἐλθοῦσαι,
Καθαρώταται παρθένοι, ἆσθμα πνέουσ' εὐλαβείας,
Τὸ κουβούκλιον ἐκόσμουν τὸ χρυσοῦν τῆς Παναγίας,
Καὶ ὡς μέλλουσαι κηδεύειν τῆς θεόπαιδος τὸ σκῆνος,
Λελυμένοις τοῖς πλοκάμοις διηκόνουν κατωδύνως,
Καὶ φωνῇ λιγυροφθόγγῳ ἔψαλλον ἐκ συμφωνίας
'Εξοδίους ὑμνῳδίας.

Ὕπνον ζείδωρον κοιμᾶται, ὕπνον τῆς ἀθανασίας·
Ὕπνον ἱερὸν τὸ σῶμα ὕπνωσε τῆς Παναγίας.
Πελιδνὴ σκιὰ θανάτου τὴν κειμένην οὐ σκιάζει,
Ἀλλὰ φῶς τὸ νεκρὸν σῶμα πανταχόθεν καταυγάζει·
Οὐδὲ σηπεδὼν ἢ τῆξις ἅπτεται αὐτῆς οὐδόλως,
Ασινὴς δὲ διαμένει κ' ἐν τῷ τάφῳ μοσχοβόλος.
Οὕτω τῆς ζωῆς ἡ μήτηρ καὶ ἡ βρύσις τῶν χαρίτων
Τοῦ θανάτου ἐστὶ κρείττων.

Ὦ ἡμέρα τελευταία τῆς ἐν γῇ ζωῆς ἐκείνης,
Ὅτε, πλήρης οὐρανίου καὶ ἐλπίδος καὶ γαλήνης,
Ἔμελλεν ἡ τρισολβία ἐκ τοῦ κόσμου μεταστῆναι,
Καὶ πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Πλάστην, κοιμηθεῖσα, μεταβῆναι!

Αναβαίνουσαν τὴν ἄκραν κορυφὴν τοῦ Ἐλαιῶνος,
Προσεκύνησε πᾶν δένδρον, πᾶς ἀκρέμων καὶ πᾶς κλόνος·
Εσχατον ἐπὶ τοῦ ὄρους τότ' ἐνθέρμως προσηυχήθη,
Καὶ στραφεῖσα ἐκοιμήθη.

Ἐκοιμήθη... τὸ σιτόχρουν ἐλευκάνθη αὐτῆς χρῶμα·
Ψυχρὰ λάρναξ εἰσεδέχθη τὸ θεογεννῆτορ σῶμα·
Αλλ' ὢ πάντιμος κηδεία, παντὸς λόγου ἀνωτέρα,
Ην ὁ ἥλιος κατεῖδεν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ!
Νεφελῶν ἁρματηλάται ἐκ περάτων οἰκουμένης,
Αξιαι πομπαὶ τοιαύτης βασιλίδος θαπτομένης,
Οἱ χοροὶ τῶν Ἀποστόλων, ὥσπερ θύελλα ἢ σάλος,
Σπεύδουσιν ἄλλοθεν ἄλλος.

Ἐκκομίζεται ὁ σκίμπους εἰς Γεθσημανὴ βραδέως·
Εκκομίζεται ἡ νύμφη τοῦ Μεγάλου Βασιλέως.
Τότε ὁ ἀὴρ ἐπλήσθη εὐωδίας ὡς λιβάνου,
Καὶ ὁ οὐρανὸς ἠνοίχθη, κ' ὑπεράνω τοῦ λειψάνου
Ανεφάνησαν Ἀγγέλων στρατιαὶ περιπετώντων,
Καὶ ταῖς πτέρυξι τὸ σῶμα τῆς νεκρᾶς συγκαλυπτόντων·
Καὶ ἠκούσθη θεῖος ὕμνος ἀναμὶξ ἐξ ἀμφοτέρων,
Τὴν θεόπαιδα γεραίρων.

Καὶ λοιπὸν σκεπάζει τάφος τῶν Χριστιανῶν τὴν σκέπην,
Καὶ ὁ κόσμος σκυθρωπάζει μὴ ἰσχύων ἔτι βλέπειν
Τὴν ἀρίζηλον λαμπάδα ὑπὲρ γῆς φωτοβολοῦσαν,
Καὶ τὴν στέρησιν ἀρκούντως τοῦ Χριστοῦ παραμυθοῦσαν.
Πλὴν τί θάνατος; τί θρῆνος; ἄνεκρος ὁ τάφος μένει,
Η νεκρὰ δὲ ἰδοὺ ζῶσα οὐρανὸν εἰσαναβαίνει,
Τῶν χρυσῶν ἐξαπτερύγων Σεραφεὶμ δορυφορούντων,
Καὶ τὸ "χαῖρε„ προσφωνούντων.

Τῆς ζωῆς λοιπὸν ἡ μήτηρ, παμμακάριστε Μαρία,
Εἰς τὴν ὄντως ζωὴν ἦλθες ἐκ νεκρῶν ἀνεστηκυῖα,
Καὶ, πλησίον τοῦ υἱοῦ σου καὶ Σωτῆρος καθημένη,
Παρ᾽ αὐτῷ διαιωνίζεις ἀγαπῶσ᾽ ἀγαπωμένη·
Καὶ, τὰ φίλτρα σου ὡς λύτρα ὑπὲρ πάντων ἐξαντλοῦσα,
Ἵλεον ἡμῖν παρέχεις τὸν Θεὸν ἐκδυσωποῦσα.
Χαῖρε, δέσποινα, καὶ δέξαι πενιχρὸν λατρείας φόρον
Ἐκ παρθένων ἀνθοφόρων.

Γ΄.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΦΟΡΟΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Αὐτη ἡ ἡμέρα ἥτις ἐποιήθ᾽ ὑπὸ Κυρίου,
Ἡ ἡμέρα ἡ μεγάλη καὶ λαμπρὰ τοῦ σωτηρίου.
Τί λαμπρότερον, τί μεῖζον; Χριστὸς σήμερον ἀνέστη,
Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐσώθη καὶ ἀθάνατος κατέστη,
Καὶ τοῦ Ἅδου κατελύθη
Ἡ ἰσχὺς, καθ᾽ ἣν τοσαῦτα ἔμαρψεν ἀνθρώπων πλήθη.

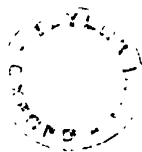
Ὦ λαοὶ τῆς εὐσεβείας, δεῦτε ἐν ἀγαλλιάσει
Δότε ἀσπασμὸν ἀλλήλοις νῦν ἐπὶ τῇ ἀναστάσει·
Πλούσιοι μετὰ πενήτων, δοῦλοι μετὰ ἐλευθέρων,
Ἄρχοντες μετ᾽ ἀρχομένων, νέοι μετὰ πρεσβυτέρων,
Συγχορεύσατε εὐθύμως,
Κ᾽ ἑορτάσατε τὸ Πάσχα ἐν ἰσότητι πανδήμως.

Οὐδεὶς μείζων ἐν Κυρίῳ καὶ οὐδεὶς ἐστιν ἐλάττων,
Οὔτε ὕψος, οὔτε βάθος, οὔτε πρώτων, οὔτ' ἐσχάτων·
Ὕψωσεν ἰσοτιμίας ἡ ἀνάστασις σημαίαν·
Νέον σύνταγμα ἐγράφη διὰ πολιτείαν νέαν,
Κ' ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη
Μόνος ἐν ἰσχύϊ νόμος τοῖς ἀνθρώποις ἐπετράπη.

Ἀγαπήσατε ἀλλήλους οἱ τὸν Πλάστην ἀγαπῶντες·
Ζήσατε ἐν τῇ ἀγάπῃ οἱ νεκροὶ τῷ κόσμῳ ὄντες·
Αναστήσατε τὸ πνεῦμα οἱ νεκρώσαντες τὰ μέλη·
Αρχὰς λάβετ' ἐν καρδίαις, μὴ ἐπὶ ταῖς γλώσσαις τέλη,
Καὶ, γραφέντες συμπολῖται
Οὐρανίου πολιτείας, μὴ ἀνάξιοι φανῆτε.

Ἔξελθε λοιπὸν τοῦ τάφου, ἔξελθε τῆς ἁμαρτίας
Ο φανεὶς τοῦ θείου νόμου παραβάτης τολμητίας·
Ω σωρὲ ξηρῶν ὀστέων, συναρμόσθητι εἰς σῶμα,
Λάβε σάρκα, λάβε νεῦρα, λάβε δέρμα, λάβε χρῶμα,
Καὶ ἡ πνεῦσις τοῦ Σωτῆρος,
Ψυχὴν δοῦσα, μέλλει πάλιν ἀναστήσειν σε παγκλήρως.

Ἐκκλησία, ἠνεῴχθης δαφνοστόλιστος, ὡραία·
Τοῦ Νυμφίου σου τὴν νίκην θριαμβέυεις θαῤῥαλέα·
Τὰ φωτόμορφά σου τέκνα, ὡσὰν Ἄγγελοι φωσφόροι,
Τοὺς ἐπινικίους ὕμνους ψάλλουσι λαμπαδηφόροι,
Κ' ἡ φωνὴ ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!
Σύνθημα χαρᾶς ἀπλέτου ἦν καὶ ἔσεται καὶ ἔστι.

ΙΑ΄.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Πάλιν ἑορτὴ καὶ πάλιν πανηγύρεως ἡμέρα,
Κατ' οὐδὲν τῆς τοῦ ἁγίου Πάσχα ὑποδεεστέρα·
Εἰς τὴν γῆν ἐκεῖ ἀνέβη ἀπὸ τῶν καταχθονίων,
Εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἐνταῦθα ἵστατ' ἐκ τῶν ἐπιγείων
Ὁ αὐτὸς Θεὸς τῆς δόξης,
Μέγας ἐν θαυματουργίαις, φοβερὸς ἐν παραδόξοις.

Τὴν οἰκονομίαν πᾶσαν τὴν μεγάλην ἐκπληρώσας,
Καὶ τὸν ἄνθρωπον τῆς πάλαι καταδίκης ἐκλυτρώσας,
Ἐκ τοῦ ὄρους Ἐλαιῶνος, ἔμπροσθεν τῶν Ἀποστόλων,
Εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀνέβη εὐλογῶν τὸν κόσμον ὅλον,
Καὶ καθέζετ' ἐκεῖ, ὅθεν
Οὐδεπώποτ' ἐχωρίσθη τοῦ γενέτου δεξιόθεν.

Ἀγγελίδια μυρία προηγοῦνται τῆς ἀνόδου,
Καὶ, ἀράσσοντα τὰ πλῆκτρα τῆς τῶν οὐρανῶν εἰσόδου,
Κράζουσι τοῖς Ἀρχαγγέλλοις, "ἄρατε ὑμῶν τὰς πύλας·
Ἔρχεται ὁ πρὸ ἡλίου ἥλιος ἐξανατείλας.„ —
Ἔρχεται· χειροκροτοῦσι,
Κ' Ἀλληλούϊ', Ἀλληλούϊ', Ἀλληλούϊα ἠχοῦσι.

Ἀνελήφθη· κεχηνότες θεωροῦσι τοὺς αἰθέρας
Ἀτενεῖς οἱ τούτου φίλοι, καὶ θαυμάζοντες τὸ τέρας.

Τί, ὦ ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί θαμβεῖσθε; οὗτος πάλιν
Οὕτως ἥξει μετὰ δόξης τὴν ἡμέραν τὴν μεγάλην,
Καθ' ἣν μέλλει τῶν ἀνθρώπων
Εκδικάσειν τὴν ἀξίαν καὶ τὸν βίον καὶ τὸν τρόπον.

Ὦ Χριστὲ, Σωτὴρ τοῦ κόσμου καὶ κριτὰ τῆς οἰκουμένης,
Καθὼς ἤδη εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Πατρός σου ἀναβαίνεις,
Ιλαρὸς, γαληνιαῖος, εὐλογῶν καὶ ἁγιάζων,
Παρομοίως ἔλθοις πάλιν· καὶ, τοὺς λογισμοὺς ἐτάζων,
Μὴ τὰς ὄψεις σκυθρωπάσαις,
Ἀλλὰ ἵλεως τὴν κρίσιν καὶ γαλήνιος δικάσαις.

ΙΒ'.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Ἦχος καὶ πνοὴ βιαία μετὰ συσσεισμὸν ἀθρόον
Ολον σήμερον σαλεύει τοῦ ναοῦ τὸ ὑπερῷον.
Δώδεκα εὐλαβεῖς ἄνδρες, ἐν αὐτῷ συνηθροισμένοι,
Τῇ θερμῇ προσεκαρτέρουν προσευχῇ, πεφοβισμένοι·
Ορφανοὶ τοῦ διδασκάλου, προαναληφθέντος ἤδη,
Περιέμενον ἐνταῦθα ἀδιστάκτῳ τῇ ἐλπίδι
Τὸν Παράκλητον ἐκεῖνον,
Τὸ τῆς ἀληθείας Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καὶ λαμπρύνον.

Ἀλλ' ἰδοὺ σημαίν' ἡ τρίτη τῆς ἑώας δείλης ὥρα,
Τὰ οὐράνια ἠχοῦσι, καὶ σημεῖα θεοφόρα
Τὴν λαμπρὰν τοῦ Παρακλήτου ἐπιφοίτησιν δηλοῦσι,
Καὶ τὸν οἶκον ὅλον, ὅπου συνεκάθηντο, πληροῦσι·
Κ' ἐν μορφῇ γλωσσῶν πυρίνων, ἰσαρίθμων τοῖς ἀνδράσι,
Η τοῦ Παρακλήτου χάρις ἐπικάθηται τοῖς πᾶσι·
Καί, ὢ θαῦμα φρικαλέον!
Ηρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις οἱ ἐξ ἁλιέων.

Ἤκουον τοὺς ἀρτιπνεύστους ῥήτορας ἐκπεπληγμένοι
Οἱ ἐν Ἱεροσολύμοις πανταχόθεν συνηγμένοι,
Πάρθοι, Μῆδοι, Ἐλαμῖται κ' οἱ ἐκ Μεσσοποταμίας,
Ιουδαίας καὶ Φρυγίας, Πόντου καὶ Καππαδοκίας,
Παμφυλίας καὶ Αἰγύπτου, οἱ Λυβίης Κυρηναῖοι,
Κρῆτες, Ἄραβες καὶ τόσοι Ἕλληνές τε καὶ Ῥωμαῖοι·
Ἕκαστος ἐν τῇ οἰκείᾳ
Διαλέκτῳ, τοῦ Ὑψίστου ἤκουον τὰ μεγαλεῖα.

Ὦ τοῦ Πνεύματος μεγάλη δύναμις! οἱ τέως ὄντες
Αφωνοι ὡς οἱ ἰχθύες, ἐξ ὧν ἔζων κοπιῶντες,
Ως πυκνὰς νιφάδας αἴφνης, ἢ ὡς χάλαζαν ῥαγδαίαν
Εκστομίζουσι παγγλώσσως στωμυλίαν ῥωμαλέαν,
Καὶ τρανοῦσι τὴν ὑψίστην καὶ ἐπαναβεβηκυίαν,
Τὴν εἰς τοὺς σοφοὺς τοῦ κόσμου ἄγνωστον Θεολογίαν.
Ἀλλ' ἰδοὺ οἱ Γαλιλαῖοι
Ετοιμάζονται σπαρῆναι εἰς τὸν κόσμον θαῤῥαλέοι.

Στῆτε, στῆτε τολμητίαι! πῶς καὶ ποῦ καταθαῤῥεῖτε,
Ασημοι, πτωχοί, ὀλίγοι, ἀναλφάβητοι, ἁλῖται,
Εναντίον μυριάδων δυναστῶν καὶ βασιλέων,
Φιλοσόφων καὶ ῥητόρων, καὶ Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων; —
Πλὴν ἀμέλει, οἱ ὀλίγοι τοὺς πολλούς, ποιμνίων δίκην,
Ως εἰς πόαν εἰς τὴν νέαν ὁδηγοῦσι διαθήκην·
Κ' εἰς τὰ στέμματα τῶν πάντων
Τὸν σταυρὸν ἐπικολλῶσι στίλβοντα ἐξ ἀδαμάντων.

Ὦ τοῦ Παρακλήτου αὖθις δύναμις πανσθενεστάτη!
Εἷς σπινθήρ, ἔμπνευσις μία μόλις ἀπὸ σοῦ διάττει,
Απτει, καίει, φλέγει, λάμπει, πυρπολεῖ, καταδαμάζει,
Καὶ τῆς Πίστεως τὸν μέγαν ἐμπρησμὸν κατασκεδάζει.
Ω Θεέ μου! τὸ σὸν Πνεῦμα ἀπ' ἐμοῦ μὴ ἀντανέλῃς,
Αλλ' ἐγκαίνιζέ μοι τοῦτο, ἵνα ζῶ καθὼς σὺ θέλεις.
Ἐλθὲ, Πνεῦμα, φῶς τοῦ κόσμου,
Ελθὲ, φώτισον τὸ σκότος τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ νοός μου.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΩΣ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΣΜΑΡΑΓΔΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΑΥΤΗΣ.

αωμ', κατὰ μῆνα ἰούνιον.

Μ' ΕΥΛΑΒΕΙΣ δακτύλους πρώτη πλάσασά μ' εὐφυὲς σῶμα,
Μὲ ποτίζεις μὲ τὸ πλῆρες διδασκαλιῶν σου στόμα
Νέκταρ οὐρανίας δρόσου·
Ἀλλὰ δέξαι, ἀντὶ τόσων εὐεργεσιῶν καὶ δώρων,
Τὸ μικρὸν αὐτὸ σημεῖον τῆς λατρείας μου, ὡς φόρον
Τῆς προθύμου θυγατρός σου.

Τὰς μερίμνας σου τὰς τόσας καὶ τὰς τόσας εὐποιΐας
Δὲν τὰς ῥίπτεις, σεπτὴ μῆτερ, εἰς ἀγνώμονος καρδίας
Βάραθρα ἐσκοτισμένα·
Κόρην ἔχεις τῆς στοργῆς σου τὸ γλυκὺ αἰσθανομένην,
Κόρην ἔχεις τῆς χειρός σου τὰς προσψαύσεις δεχομένην
Εἰς πειθήνιον αὐχένα·

Καὶ ὡς ῥόδον, ὁποῦ κάλυξ ζωοπάροχος καλύπτει,
Ὁποῦ ἔαρ περιμένει κ' ἐρυθρόλευκον προκύπτει,
Ἐπιχέον εὐωδίας,
Εἰς τοὺς μητρικούς σου κόλπους παρομοίως μετὰ χρόνον
Τὸ ἐκβλάστημα θὰ ἴδῃς τῶν φροντίδων σου καὶ πόνων,
Ἀποπνέον ὀσμῆς θείας.

Νέα σήμερον, μὲ πνεῦμα νέον ἔτι καὶ ἀφραῖνον,
Επαρκέσθητ' ἡ μικρά σου προσφορὰν λιτὴν ἐπαίνων
Πρὸς καιρὸν νά σοι κομίσῃ·
Αλλὰ, μὰ τὴν γένεσίν της! πρὸς χαρὰν καὶ ἔπαινόν σου,
Σμάραγδος λαμπρὰ, τιμία ἐν καιρῷ τὸν στέφανόν σου
Τὸν χρυσοῦν θέλει κοσμήσει.

ΟΜΟΙΟΝ

ΩΣ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Μητερ μου, γλυκεῖα μῆτερ, τὸ λιτόν μου δῶρον δέξαι,
Κ' εἰς μικρὸν εὐγνωμοσύνης πρὸς καιρὸν σημεῖον στέρξαι.
Εως μένω εἰς τὴν θάλψιν τῶν πτερύγων σου πλησίον,
Εὐπειθέστατον θὰ ζήσω χρυσῆς ὄρνιθος νοσσίον·
Αλλ' ὁπόταν τύχης ἅλμα νέον στάδιον μ' ἀνοίξῃ,
Εἰς τὰς νίκας μου τὸν παῖδα τῆς μητρός μου θέλω δείξει·
Καὶ ἀνὴρ, στεῤῥὸν ἐρείδων ὀλυμπιονίκου πόδα,
Τοῦ στεφάνου σου θὰ φέρω, μῆτερ, εὐθαλῆ τὰ ῥόδα.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΩι Κ. ΑΛΕΞ. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ, ΕΙΣ ΝΑΥΠΛΙΑΝ.

Εὐδαιμονεῖν!

Ἀθήνηθεν, τῇ δ' Νοεμβρίου, ͵αωμ'.

Την φίλην μου πατρίδα
Ἀφήσας, τὴν ὡραίαν,
Κατέπλευσα καὶ εἶδα
Πατρίδα τὴν ἀρχαίαν·

Ησπάσθην τῶν προγόνων
Τὰ πάνσεπτα ἡρῷα,
Εφίλησα τῶν χρόνων
Τὰ λείψανα τ' ἀθρόα.

Τὰ ὕγραν' ἀπὸ σέβας
Μὲ δάκρυόν μου ζέον,
Κ' ᾐσθάνθην εἰς τὰς φλέβας
Ελλήνων αἷμ' ἀρχαίων.

Ω Ῥαγκαβῆ, ὢ θρέμμα
Τῆς Μούσης τῆς Ἀτθίδος!
Πρὸς σὲ καὶ πόθων βλέμμα
Ἀπέστρεψα κ' ἐλπίδος.

Σὺ φίλος τῶν ἡρώων,
Σὺ πνεῦμα τῶν μνημείων,
Σὺ μύστης τῶν πατρῴων
Τὰ πάτρια δεικνύων,

Τὸν ξένον θὰ συνίστας
Εἰς ταύτας σου τὰς φίλας
Τὰς θέσεις, τὰς πρεσβύστας
Καὶ τὰς ἀῤῥίπτους στήλας.

Πλὴν κ' ἐπὶ σὲ τὸ βρέφος,
Ὁ ὕμνεις ἐγκαρδίως,
Τὸ τοῦ Ὑμένος στέφος
Ἐπέθετ' ἐπαξίως.

Ω, τέρπου εἰς τοὺς κόλπους
Τῆς εὐτυχοῦς σου φίλης,
Οπου μ' ᾠδὰς εὐμόλπους
Κ' αὐτὴν κ' ἡμᾶς ἐκήλεις.

Τὸ στέμμα, ὃ σὺ φέρεις,
Μ' ἐκείνην συμμερίσου,
Νὰ χαίρῃ καὶ νὰ χαίρῃς
Τὰς δάφνας του ἐξίσου.

Καὶ ὅταν θ' ἀναφύσῃς
Βλαστοὺς ἐκ τῆς παστάδος,
Ποτὲ μὴ ἀμελήσῃς
Τὸ γάλα τῆς Ἑλλάδος!

ΕΤΕΡΑ,

ΤΗι ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΚΥΡΙΑι . . . ΑΙΤΗΣΑΣΗι ΜΕ ΑΤΤΙΚΑΣ ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Ἀθήνηθεν, τῇ ιγ' Δεκεμβρίου, αωμ'.

Τοῦ Φημίου σου τί θέλεις τὴν πεσοῦσαν φαντασίαν,
Πηνελόπη, ν' ἀνυψώσῃς; Μὴ δὲν ὕμνησε πολλάκις
Τὸ καλὸν καὶ τὸ ὡραῖον μὲ θερμὴν εὐαισθησίαν,
Ἀπὸ σοῦ ἐμπνεομένην εἰς τὸν Βόσπορον τῆς Θρᾴκης;

Ξένος τώρα, εἰς τὸν ῥόχθον τοῦ Αἰγαίου τ' ὄνομά σου
Τὸ γλυκύτατον ἀκούει, καὶ μετὰ σκιῶν ἀρχαίων,
Σεβασμίων, σεβασμία τῷ παρίστατ' ἡ σκιά σου·
Ὡς ἐκείνας καὶ σὲ βλέπει ἐνθουσιασμοῦ πῦρ πνέων.

Πλὴν τὴν λύραν εἰς τὴν πύλην ἀναθεὶς τοῦ Παρθενῶνος,
Εσιώπησεν, ὡς ὄρνις ἐκχειμάζων εἰς ἐρήμους,
Κ' ἡ πνοὴ τοῦ στεναγμοῦ του κ' ὁ βοῤῥᾶς τῆς Θρᾴκης μόνος
Τὰς χορδάς της ἂν ταράξουν, ἤχους χύνει νεκρωσίμους.

Ναί! ἐμπνέουσι τἀρχαῖα, ἀλλ' ἐμπνέουσι τοὺς ζῶντας.
Εἴδωλον παγὲν ἐν μέσῳ παλαιῶν ψυχρῶν εἰδώλων,
Ψυχροβλέπει τοὺς τὴν δάφνην τῆς ποιήσεως μασσῶντας,
Κ' ἀρνηθέντα τὴν ζωήν του τὸν ἀρνεῖται κ' ὁ Ἀπόλλων.

*

ΣΚΟΛΙΟΝ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΕΙΠΝΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΕΞ ΟΙΚΟΝΟΜΩΝ, ΑΓΟΝΤΟΣ ΕΟΡΤΙΑ.

Ἀθήνησι, τῇ κα' Μαΐου, ͵αωμβ'.

Ευτρεπιζου, Μοῦσα φίλη, εἰς πανήγυριν φαιδράν!
Σήμερον εἰς πανδαισίαν
Εστιώμεθα πλουσίαν·
Ο πατὴρ τῶν λόγων αὖθις κοσμεῖ τράπεζαν ἁβράν.

Προκαθέζεται πρεσβύτης ὁ πρεσβύτερος υἱὸς
Ορθοδόξου Ἐκκλησίας,
Πλήρης δόξης καὶ σοφίας,
Καὶ τὸν στέφανον τῶν φίλων εὐλογεῖ ὁ γηραιός.

Εἰς λειμῶνας ἀκηράτους ἐκ παιδὸς διαιτηθείς,
Ηδη χαίρων μετὰ κλέους
Πάρεστι καρποὺς ὡραίους,
Οὐ τὸ σῶμ', ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τρέφοντας παρατιθείς.

Καὶ νηφάλιον κρατῆρα τοῖς πιστοῖς ἀνακιρνῶν,
Μελιχρότητα προπίνει,
Τὰς καρδίας ἱλαρύνει,
Καὶ τὸ φρόνημα ἐξαίρει δαιτυμόνων εὐγενῶν.

Ω, τί πόμα ζωογόνον! ὢ, γλυκεῖα ἐδωδή!
Οὐδεὶς κόρος ἀμφοτέρων·
Εμφοροῦμ' ἐνθέως χαίρων,
Καὶ τὸ ἦθός μου ἐπάγει δαιμονία ἐπῳδή.

Επιψέκαζε τὸ νέκταρ τῆς λιγείας σου αὐδῆς·
Εἰς διψῶντα στήθη χῦνε,
Οἰκονόμε Κωνσταντῖνε,
Τὰς ῥοὰς τοῦ χρυσοῤῥόα Πακτωλοῦ σου ἀφειδεῖς.

Ζῴης δέ μοι, θεῖε πάτερ, ἑστιάτορ ἰδεῶν!
Ζῴης, πάτερ, τῇ πατρίδι!
Ζῴης, πάτερ, ἐπ' ἐλπίδι
Τοῦ ἰδεῖν, καθάπερ εὔχῃ, τῆς σοφίας τὸν ναόν!

ΕΥΧΗ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ ΑωΜΓ',

ΤΩι Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΩι ΚΑΙ ΤΗι Κ. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗι ΔΟΣΙΟΥ.

Ἡ σκηνὴ τοῦ χρόνου πίπτει, καὶ ταμίας αὐτὴν γέρων,
Περιπτύσσων, εἰς τὴν θήκην θησαυρίζει τῶν προτέρων.
Ἀλλ' ἰδοὺ ἀκτὶς παρθένος ἀνατείλασα ὡραία,
Νέου ἔτους ἀρχομένου δράματα φωτίζει νέα.
Ηδη νέαι ἀνατάσεις, ἤδη νέαι καὶ παντοῖαι
Εξυπνοῦντ' ἐν ταῖς καρδίαις καὶ εὐχαὶ καὶ προσδοκίαι.
Δι' εὐχῶν μου παραπέμπων εἰς τὸν Πλάστην τὰς εὐχάς σας,
Εφ' ὑμᾶς τὰς χάριτάς του συνεφέλκομαι ἁπάσας·
Εἴθ' ἐκ τῶν ἀνεξαντλήτων θησαυρῶν νὰ εὐδοκήσῃ
Τὰ ἐλέη του ἀφθόνως εἰς τὸν οἶκόν σας νὰ χύσῃ!

ΕΤΕΡΑ,

ΤΩι Κ. ΝΙΚΟΛΑΩι ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΩι.

Φαιδρος, φαιδρὸς ὁ ἥλιος σήμερον ἀνατέλλει,
Καὶ αἴσιον ὁ δίσκος του τὸ Ἔτος προαγγέλλει·
Φαιδρὰ τὸν ἀντιχαιρετᾷ ἡ γῆ, προσμειδιῶσα,
Κ' ἡ πόλις μας τὸν οἰωνὸν ἀσπάζεται σκιρτῶσα.
Μὲ τὰς παρθένους του κ' ἐγὼ καὶ νεογνὰς ἀκτῖνας,
Τὸ πρώτιστόν μου αἴσθημα ἐν σοὶ ἀναφαιδρύνας,
Πτηνὴν πρὸς σὲ, Νικόλαε, ἐκπέμπω τὴν ψυχήν μου,
Καὶ δι' αὐτῆς κατάδεξαι τὴν ἀσθενῆ εὐχήν μου.

Καθὼς τῆς γῆς καὶ τοὐρανοῦ τὰ νέα ταῦτα κάλλη,
Νεάζουσα κ' ἡ ἀγαθὴ καρδία σου νὰ θάλλῃ·
Νὰ χαίρῃς τὴν σημερινὴν τοῦ κόσμου θυμηδίαν,
Νὰ πλέῃς εἰς τὴν σήμερον χυθεῖσαν ἀφθονίαν.
Λαμπρὸς, καθὼς ὁ ἥλιος, ν' ἀνύσῃς περιστρέφων
Τοῦ βίου σου τὸ στάδιον ἐπάνω τῶν συννέφων.

Αὐτὰ μ' ἐμπνέει ζέουσα καὶ ἀκραιφνὴς φιλία·
Δὲν σ' εὔχομ' ἐξωτερικὰς τιμὰς καὶ μεγαλεῖα,
Η πρόσκαιρον μελίκρατον εὐφημιῶν κ' ἐπαίνων,
Εἰς ὅσα ἐπιμαίνεται χυδαῖος ὄχλος χαίνων·
Η ἀρετὴ εἰν' ἀρετὴ, τιμᾶται δὲν τιμᾶται·
Τοιούτων δὲ προλήψεων ἡμεῖς ἐπαναστάται,
Πολλάκις ἀνελάβομεν πλανήτου ἐπενδύτην,
Καὶ δίαιταν ἠσπάσθημεν καὶ βίον ἐρημίτην.

Πολλάκις τὸν ζυμίτην μας, τὸν ἐγκρυφίαν ἄρτον
Εθλάσαμεν ἐπὶ βουνῶν κ' ἐπὶ πετρῶν ἀσπάρτων,
Κ' ἐπίομεν νηφάλιον ποτὸν ἀπὸ τῶν βράχων,
Τὴν τύρβην ἐκτρεπόμενοι χωρῶν πολυταράχων.

Πολλάκις ἐπ' ἀγρευτικῆς νυκτοπλανοῦς ὁλκάδος
Τὰ γαλανὰ ἐτέμνομεν πελάγη τῆς Ἑλλάδος,
Κ' ἐξέπλεκε τὰ φέγγη της ἡ εὐγενὴς σελήνη,
Καὶ νυσταλέος ζέφυρος κελάδων μᾶς ἐκείνει.
Εκ μέσου τότε σιωπῆς καὶ θέας τηλικαύτης,
Ανύψωνε τὸ ᾆσμά του παρὰ τὴν πρώραν ναύτης,
Εκχέων τὴν καρδίαν του, δεινῶς φλογιζομένην,
Εἰς μόνωσιν ἀμάρτυρον κ' εἰς φύσιν κοιμωμένην.

Καὶ ὁδοιπόρων ἄλλοτε εὐζώνων βακτηρία
Ωδήγησε τοὺς πόδας μας εἰς πενιχρὰ χωρία·
Παρθένου ἑλικώπιδος καλύβη μᾶς ἐδέχθη,
Καὶ γάλακτος κισσύβιον ἁγνοῦ μᾶς προσηνέχθη,
Κ' ἐκόσμησεν, ἀντὶ σταυροῦ ἐνδόξου κ' ἐπηράτου,
Τὸ στῆθός μας ἀνθόπλεγμα λειμῶνος ἀκηράτου.

Ἠκούσαμεν τοῦ γέροντος τἀνέκδοτα τἀρχαῖα·
Ηκούσαμεν τοῦ πένητος τὰ πάθη τὰ δριμέα·
Τῶν ἀδελφῶν ἐψαύσαμεν τὰ ἕλκη αὐτοχείρως·
Τὰς νόσους τῆς πατρίδος μας διέγνωμεν ἐμπείρως,
Καὶ, δάκρυα σταλάξαντες εἰς τραύματα Ἑλλήνων,
Αγάπης ἐπεχέαμεν καὶ ἔλαιον καὶ οἶνον.

Πολλάκις εἰς ναΐδια ἠρημωμένα μόνοι,
Πρὸς τὸν Θεὸν ἐκλίναμεν εὐχαριστίας γόνυ,
Καὶ ἡ χαρὰ ἐκέχυτο ἐπὶ τῶν παρειῶν μας,
Καὶ θεία ἐπεθέρμαινεν ἀκτὶς τὸ μέτωπόν μας.
Καὶ αὖθις μεθ' ἡσυχαστῶν καὶ ἀσκητῶν ὁσίων

Τὸν μάταιον πενθήσαντες καὶ ῥέοντ' αὐτὸν βίον,
Εἰς στοχασμοὺς αἰρόμενοι ἁπλοῦς καὶ ὑψιπέτας,
Εἰς πλείστας περὶ φύσεως προέβημεν μελέτας.

Ἐκεῖ, Νικόλαε, ἐκεῖ, καὶ πάλιν μετὰ θάῤῥους
Τῆς τύρβης ἂς ἐκφύγωμεν τοὺς θολεροὺς χειμάῤῥους·
Εκεῖ ἡ ἄμικτος χαρὰ, ἐκεῖ ἁπλῆ ἡ φύσις,
Εκεῖ αἱ ἀνεπίπλαστοι καρδίας ἐντρυφήσεις!

Ἐκεῖ, Νικόλαε, ἐκεῖ, εἰς τῶν βουνῶν τὴν πόαν
Ας δρέψωμεν καὶ ἄνεσιν καὶ ἡδονὴν ἀθῶαν·
Εκεῖ ἀναπετάσαντες τὸ ζεῦγος τῶν πτερύγων,
Ας ἀποκλίνωμεν πληγὰς βιωτικῶν μαστίγων.

Ἐκεῖ, Νικόλαε, ἐκεῖ, εἰς τὸ τερπνὸν Αἰγαῖον,
Εἰς κόσμον ἀψιμμύθωτον κ' ἐκ φύσεως ὡραῖον,
Καὶ πάλιν ἂς ἀπέλθωμεν· ἐκεῖ μᾶς ἀναμένει
Η ἀρετὴ χιτώνιον λευκὸν ἐνδεδυμένη.
Τῆς Νάξου οἱ παράδεισοι, τῆς Πάρου οἱ λειμῶνες,
Τῆς Ἄνδρου οἱ δασύφυλλοι κ' εὐώδεις λεμονῶνες,
Τὰ θερμοβόλα στήθη μας πραέως θ' ἀποψύξουν,
Κ' αἰσθήματα γλυκύτατα ἐντός των θ' ἀναπτύξουν.

Καὶ σὺ μὲν προβαλλόμενος τὴν ἐπιστήμην δᾷδα,
Τὴν φύσιν παρακολουθῶν διδάσκου τὴν Ἑλλάδα·
Τὴν γλῶσσαν δὲ τῆς φύσεως ἀρτιστομῶν νηπίως,
Αὐτὸς τὴν εὐμορφίαν της θὰ ψάλλω ἀνοικείως.

Πλὴν — φάντασμ' ἀποτρόπαιον τὴν νύκτ' αὐτὴν φοιτῆσαν,
Ετάραξε τὰς φρένας μου τραχέως ἀπειλῆσαν.
Δὲν ἦτον, ὄχι, ὄνειρος ἢ ἐνυπνία πλάνη!
Ο δαίμων ὁ δυσώνυμος καὶ στυγερὸς μ' ἐφάνη.
Μ' ἐφάνη· τὸν ἐγνώρισα· μοὶ ἔπριεν ὀδόντας·

Μοὶ ἔπαλλε τὸ δρέπανον· μ' ἐδείκνυε θανόντας
Καὶ φίλους μου καὶ συγγενεῖς, καὶ πρὸς αὐτοὺς μ' ἐκάλει·
Ἀλλὰ ἐν ᾧ τὸ στόμα μου οἰκτρὰ τὸν παρεκάλει
Πρὸς γέροντας ν' ἀπευθυνθῇ, κατάγει μιαιφόνος
Τὸ κρυερόν του δρέπανον καὶ οἴχεται συγχρόνως.
Οξέως ἀνωλόλυξα καὶ συνεσπάσθην τότε,
Κ' ἐξύπνησαν οἱ σύνοικοι καὶ οἱ οἰκοδεσπόται,
Κ' ὑπέλαβον ὅτ' εἰς σκιὰς ὀνείρων ἐπλανώμην·
Ἀλλὰ τὸ ἄλγος τῆς πληγῆς ἐγὼ ἐπῃσθανόμην
Ἀκοίμητος μέχρις αὐγῆς, ὁπότε τῶν κωδώνων
Οἱ κρότοι ἐπεσήμαινον νεοφεγγῆ τὸν χρόνον.

Ω Δ Η *)

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΝ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΤΩΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΚΥΡΙΟΥ ΚΥΡΙΛΛΟΥ.

(Ψηφισθέντος τῇ ις' Μαρτίου ͵αωμε'.)

Ἄγε, λύρα Σιωνῖτις, ᾠδῆς ἔναρξαι ὁσίας·
Ὕμνησον τῆς πρωτογόνου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας
Τὴν ἀρίζηλον τιμήν.
Ἱερουσαλὴμ, ἀγάλλου· χορευέτω Παλαιστίνη!
Τὸν Ἀδελφοθέου θρόνον εὐκλεῶς ἰδοὺ λαμπρύνει
Χριστομίμητος ποιμήν.

*) Ἐποιήθη μὲν (τῇ κη' Μαΐου) κατ' αἴτησιν τοῦ φίλου Δωροθέου Ἁγιοταφίτου, ἐμελουργήθη δὲ ὑπὸ Κωνσταντίνου, πρωτοψάλτου τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Κύριλλος ὁ τοῦ Κυρίου λάτρις τε καὶ ἱεράρχης
Ιεροσολύμων ἄρτι ἀνεδείχθη Πατριάρχης,
Πάντως ἐκ Θεοῦ βουλῆς.
Διαλέλυνται τὰ νέφη· ἥλιος λαμπρὸς μαρμαίρει·
Ο δὲ φθόνος ὁ ἀλάστωρ συντριβεὶς λοιπὸν ἀσπαίρει
Μετὰ τῆς ἐπιβουλῆς.

Αμπελον Χριστὸς μετῆρεν ἀπὸ γῆς ἡγιασμένης,
Αμπελον, ἥτις ἁπλοῦσα ἐπ' ἐσχάτων οἰκουμένης
Τοὺς ἀκρέμονας αὐτῆς,
Τὰς ὑλομανούσας νάπας τῶν αἱρέσεων καλύπτει,
Κ' εἰς τὰς λόχμας τῆς τραγώσης ἀσεβείας ἐπισκήπτει
Κεραυνὸς πυρπολητής.

Εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου, ὑμνωδὲ, ἀνάβα πάλιν,
Φωνὴν ῥῆξον ἐν ἰσχύϊ καλλικέλαδον, μεγάλην·
Ἀκουσάτω δὲ ἡ γῆ.
Φύλαξ ἄγρυπνος τὰς θύρας τῆς Ὀρθοδοξίας βλέπει·
Εξω βέβηλοι τῆς ποίμνης! οὗτος καθαιρεῖ, ὡς πρέπει,
Λύκον πάντα ἐναγῆ.

Αρμοσον λοιπὸν τὰς χεῖρας τῆς ἑνώσεως ἐν πρώτοις,
Ψυχὴ μία γενοῦ ἤδη, γερασμία ἀδελφότης
Τῶν Ἁγιοταφιτῶν·
Δεῦτε ὑπὸ τηλικούτῳ ἀρχιποίμενι πατρί τε,
Οσα ἔνδοξα καὶ θεῖα, ταῦτα πάντες ἐνεργεῖτε,
Ἀφορῶντες εἰς Χριστόν.

Σὺ δὲ, Κύριλλε τρισμάκαρ, τῆς προνοίας τέκνον φίλον,
Ζῆθι, μακροημερεύων εἰς τὸν θρόνον τῶν Κυρίλλων
Καὶ λοιπῶν ἱεραρχῶν·
Ζῆθι, πάτερ, προασπίζων τὰ τοῦ θρόνου σου πρεσβεῖα,
Επαρκῶν εἰς τὴν πενίαν, τεθηπὼς δὲ καὶ τὰ θεῖα
Καὶ τὸ Γένος δᾳδουχῶν.

ΩιΔΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΦΙΞΙΝ ΤΗΣ Α. Α. Υ. ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΟΥ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΔΟΥΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΙΔΟΥ,

γενικοῦ ἀρχιναυάρχου πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν, κτλ. κτλ. κτλ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ θ΄ Ἰουνίου ͵αωμε΄.

"Εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ,
„Οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε,
„Οὔ τοι ἔπειθ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται οὐδ' ἀτέλεστος.„
Ὁμ. Ὀδυσσ. β΄, 271.

Εἰς τὴν πόλιν ἐμβατεύων τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου,
Ὦ πιστῶν ἀνάκτων γόνε καὶ ὁμώνυμε ἐκείνου,
Σύγγνωθι, ἂν εὐσεβάστως ἦχος ἑλληνίδος γλώσσης,
Τηλικαύτας διασχίζων βασιλείους δεξιώσεις
Καὶ χλιδὴν φιλοξενοῦσαν, ἐν βαθείᾳ συγκινήσει
Ανατείνεται τὰ ὦτα τοῦ σοῦ Ὕψους νὰ εἰσδύσῃ.
Αν ἐκ τῶν Γραικῶν ἐκγόνων Κωνσταντίνου τοῦ ὑστάτου,
Διαβαίνοντα ἐκ μέσου κόσμου πολυπληθεστάτου,
Μικρός τις τῇ ἡλικίᾳ καὶ τῇ γνώσει, τολμῶν ἤδη,
Ὡς ἐπὶ συκομωρέας ἀναβαίνει νὰ σε ἴδῃ,
Μὴ τὴν τόλμην νεμεσήσῃς καὶ τὸ αἴσθημ' ἀποκρούσῃς·
Συγκατάβηθι δὲ ἦχον ἑλληνόφθεγκτον ν' ἀκούσῃς.

Δοὺξ, πεφιλημένον σπλάγχνον τοῦ κρατίσου τῶν ἀνθρώπων,
Εἰς τὸν κάλλιστον ἐπέστης τῶν τῆς ὑφηλίου τόπων,
Καὶ ὁ κύδιστος ἁπάντων μοναρχῶν τρισασπασίως
Σ' ἐγκολποῦται, φίλον ξένον ἐνδημήσαντα φιλίως.

Στόλος πρώην πελωρίων τριηρῶν ἐκ τοῦ Εὐξείνου
Επεσκέψατο τὴν πόλιν φιλικῶς τοῦ Κωνσταντίνου·
Αρωγὸς κατέβη τότε τῆς Ῥωσσίας ὁ βραχίων,
Ος τις πάλαι δι' ἀπείρων μονοξύλων ἀκατίων
Επηρέασε τὸν θρόνον τῶν Βυζαντινῶν τετράκις,
Εναλλὰξ παθὼν καὶ ῥέξας εἰς τὸν Βόσπορον τῆς Θρᾴκης.
Η συμμαχικὴ σημαία ἠνεμίζετο μὲ βρόμον,
Καὶ ἡ φλὸξ ἐκρηγνυμένη ἐκ κρατήρων χαλκοστόμων
Τὴν περίκροτον συνθήκην τοῦ Νυμφαίου ἐπεκύρου,
Σειομένης πρὸς τὸν κρότον τῆς Εὐρώπης ὁλοκλήρου·
Ο κατάπλους τότ' ἐκεῖνος τὴν ὑπάρχουσαν φιλίαν
Επεῤῥώννυε τῶν Ῥώσσων πρὸς τὴν γείτονα Τουρκίαν.

Ἤδη δὲ πυρίπνουν σκάφος τὰ πελάγη ἀνορύσσον,
Ερχεται φιλίας νέας ἀῤῥαβῶνα προσκομίσον.
Ερχεσαι τοῦ Νικολάου γόνος ὁ ἠγαπημένος,
Τῶν βουλῶν τοῦ Αἰωνίου οἰωνὸς ἀπεσταλμένος·
Ερχεσ' ἐμπεπορπημένος πατρικῶν εὐχῶν χλαμύδα·
Ερχεσαι μητρικῶν πόθων ἐπιφέρων κορωνίδα·
Ερχεσαι, καὶ νεανίου βασιλέως μεγαλεῖον
Σ' ὑποδέχεται, τὸν μόσχον τῆς φιλοτιμίας θῦον.
Πᾶσ' ἀβρότης, πᾶσα δόξα ἐπικέχυτ' ἔναντί σου·
Αρχοντες μετ' ἀρχομένων συνευφραίνονται ἐξίσου.
Τὸ ἐν ἄκρᾳ ταπεινώσει ὑπερλάμπον μέγεθός σου,
Καὶ τὸ βρῖθος τὸ πατρῷζον τῆς κεδνῆς νεότητός σου
Κατεκήλησαν τὰ πλήθη, μακαρίζοντ' ἀμοιβαίως
Τοῦ υἱοῦ μὲν τὸν γονέα, τὸν υἱὸν δὲ τοῦ γονέως.
Τῆς εὐρυανάσσης ταύτης πόλεως τὰ ἔθνη πάντα
Ομοφώνως, ὁμοψύχως σὲ ἀσπάζοντ' ἐπιστάντα.

Ναί, ὦ Δούξ! ἡ ἄφιξίς σου ἅπαντας μὲν γοητεύει,
Αλλὰ φίλτρον ὅτι φίλτρου διαφέρει ἀληθεύει·
Εἰς τὴν πάλλουσαν ἐντός σου εὐσεβόφρονα καρδίαν,

Εἰς τὸ στῆθος τὸ γεραῖρον τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν
Αναμέτρησον, ὦ Ἄναξ, τὰς περιχαρεῖς σκιρτήσεις
Τῶν λαῶν τῶν ὁμοθρήσκων· ἰδὲ ποῖαι ἐντρυφήσεις!
Πόσον γάνος ἐπιστίλβει ἐπὶ πάντων τῶν μετώπων!
Πόσον θάῤῥος διαθέει διὰ πάντων τῶν προσώπων!

Ἐκ τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου μέχρι λήξεως ἑῴας
Η Ὀρθοδοξία πᾶσα συγκινήσεως ἀθρόας
Ισχυροὺς παλμοὺς ᾐσθάνθη, αὔραν ἐκ τῶν προσαρκτίων
Δροσερᾶς παραμυθίας προσδοκῶσα ὡς βραβεῖον·
Βολὶς μία φαεσφόρος τῶν εὐστόχων σου βλεμμάτων
Διαστράψασα ὀξέως μέχρις ἄκρων ἀπωτάτων,
Ζωὴν νέαν, σθένος νέον εἰς τῆς εὐσεβείας μέλλει
Περιθήσειν τὰ ναρκώδη καὶ ἠσθενηκότα μέλη.

Δοὺξ! ἀείζωοι τηροῦνται εἰς τῶν εὐσεβῶν τὴν μνήμην,
Θαλερὰν, ἀκμαίαν ἔτι ἐποτρύνουσαι τὴν φήμην,
Αἱ τῆς κραταιᾶς Ῥωσσίας πρὸς τὴν ἀδελφὴν θυσίαι,
Καὶ αἱ δι' αἰώνων τόσαι σωρευθεῖσ' εὐεργεσίαι.
Εἰς τὸν ῥοῦν παραῤῥυεῖσα τῶν δεινῶν ἡ πρεσβυτέρα,
Εν ἐκπτώσει ὀρθοστάτις κ' ἐν δουλείᾳ ἐλευθέρα,
Εἰς τῆς νέας ἀφεώρα ἀδελφῆς τὴν εὐκληρίαν,
Απεκδεχομένη πᾶσαν ἐξ αὐτῆς παρηγορίαν·
Τὴν ἐκ τῶν πυκνῶν ἀγώνων καὶ τῆς ἀνενδότου πάλης
Κεκμηκυῖαν κάραν ταύτης, ὦ, ποσάκις εἰς ἀγκάλης
Θάλπη γλυκερὰ προθύμως ἐπανέπαυσεν ἐκείνη,
Παμποικίλων λυμεώνων ἀποκρουομένη σμήνη!

Τόση, Δοὺξ, εὐγνωμοσύνη τῶν ἐνθάδε Ὀρθοδόξων
Αστρογείτον ἀνυψοῦται θριαμβευτικόν σου τόξον,
Εφεδράζον εἰς τὰς δύο τοῦ Βοσπόρου παραλίας,
Ας ἐν μέσῳ περιπλέεις πολυθρόου εὐφημίας.

Ὦ υἱὲ τοῦ θεοσεπτου Νικολάου, Κωνσταντῖνε,
Ονομα προωρισμένον ἐπὶ τὸ μεγαλυνθῆναι!
Εἴσιθι τῆς ἑπταλόφου τὰ γεγηρακότα τείχη,
Ἃ τὸ βάρος τῶν αἰώνων ἐπιθλίβον κατατρύχει·
Ασπασαι τῆς νέας Ῥώμης τὰ σεβάσματα τἀρχαῖα·
Πρόσειπε τοῦ Βυζαντίου λείψανα τὰ γηραλέα.
Αἱ σκιαὶ τῶν Κωνσταντίνων καὶ τῶν ἄλλων βασιλέων,
Αἱ σκιαὶ τῶν Χρυσοστόμων καὶ λοιπῶν ἀρχιερέων,
Τῶν λαρνάκων προελθοῦσαι, τὸν υἱὸν προϋπαντῶσι
Βασιλέως ὀρθοδόξου ἐν χαρᾷ ἐνθουσιώσῃ.

Προὔπτος τῆς Θεοῦ Σοφίας ἀναθρώσκει οὗτος θόλος,
Εκ Θεοῦ τετηρημένος, ἀῤῥαγὴς, ἀκτινοβόλος,
Ανεξιχνιάστους λόγους ταμιεύων τῆς Προνοίας,
Υπερβαίνοντας τοὺς ὅρους τῆς βροτείου περινοίας.
Εἰσελθὼν καὶ ὑπὸ τοῦτον ἐν βαθείᾳ κατανύξει,
Τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ κόσμου στραφεὶς κάτιδ' ἐν ἐκπλήξει.
Τὸν Θεὸν τὸν ἐν τριάδι ὑπὸ τοῦτον προσκυνήσας,
Καὶ πρὸ τῶν σεπτῶν εἰκόνων θυμαλγῶς γονυκλιτήσας,
Ο Παλαιολόγος πάλαι τῶν θυρῶν ἐξῆλθε κλαίων,
Υστατος τῶν Κωνσταντίνων, ὕστατος τῶν βασιλέων·
Νῦν δὲ πρῶτος Κωνσταντῖνος μετ' ἐκεῖνον σὺ ἐμβαίνεις,
Εὐσεβὴς κ' ἐκ βασιλέων, ἀλλὰ ξένος κ' ἐπὶ ξένης.

Πλὴν οὐδὲ καὶ τόσον ξένος...! Πρὸς τὸ δεξιόθεν κλῖτος
Ολγα ἡ γυνὴ τοῦ Ἴγωρ ἡγεμόνος, θεοκλήτως
Προσελθοῦσα, κατηχεῖται τὰς ἀρχὰς τῆς εὐσεβείας,
Καὶ τὸ βάπτισμα λαμβάνει μετὰ τῆς εὐχαριστίας·
Πατριάρχης μὲν κατήχει, ὁ ἀνάδοχος δὲ ἦτον
Κωνσταντῖνος αὐτοκράτωρ, ὁ ἐκ Πορφυρογεννήτων.
Εν τῇ προσηλύτῳ ταύτῃ ἡ Ῥωσσία τότε ὅλη
Εἰς Χριστὸν ἐν Βυζαντίῳ ἐκ τῆς πλάνης ηὐτομόλει.

Ναί, οὐδὲ καὶ τόσον ξένος...! Τοῦ τῆς Ὄλγας μὲν ἐκγόνου
Βλαδιμίρου τοῦ ἁγίου, ὑμετέρου δὲ προγόνου,
Τὴν γυναῖκ' ἀναπεμπάζου Ἄνναν, ἡμετέραν οὖσαν
Συμπολίτιδα, ἐντεῦθεν εἰς Ῥωσσίαν ἀνελθοῦσαν.
"Ἴθι, τέκνον!" — εἶπε τότε στοργῆς δάκρυ πομφολύξας
Ο πατὴρ αὐτῆς μονάρχης Ῥωμανὸς καὶ ὀλολύξας —
"Ἴθι, τέκνον! πατρίδ' ἄλλην πρὸς βοῤῥᾶν εὑρήσεις νέαν,
"Ἣν ἀῤῥήκτως οἰκειώσεις πρὸς πατρίδα τὴν ἀρχαίαν."
Καὶ φιλήσας ἀποπέμπει μέχρι Νοβογοροδίας
Τὴν ἁγίαν Κόρην, σπέρμα αἰωνίας συμπαθείας.
Εἰς τὰ πάτρια τῆς Ἄννης, βασιλόπαι, νῦν ἐμβαίνων,
Οὐκ ἀλλότριος ἐμβαίνεις, οὐδὲ ξένος μετὰ ξένων.

Ναί, οὐ ξένος, ἀλλ' οἰκεῖος! Ὁ Βλαδίμιρος ὁ νέος
Εγγονὸς ἦν ἄλλου πάλιν Κωνσταντίνου βασιλέως·
Δι' αὐτὸ καὶ Μονομάχος ἐξ αὐτοῦ ἐπικαλεῖται,
Καὶ συνδέονται τοῖς Ῥώσσοις οἱ Κωνσταντινουπολῖται·
Σύμβολα δὲ τηλικαύτης εὐδοκίας, ἐξ ἐκείνου
Μέχρι σήμερον τηροῦνται μετὰ σεβασμοῦ παγκοίνου.
Εἰς τὰ βάθη τοῦ Κρεμλίνου, οἱονεὶ ἠμελημένα,
Θησαυρίζοντ' ἐκ προνοίας εἰς καιροὺς τετηρημένα
Τὰ παράσημα τοῦ κράτους τῶν Ῥωμαίων, θείᾳ μοίρᾳ,
Καὶ τὸ στέμμα καὶ τὸ σκῆπτρον καὶ τὸ μῆλον κ' ἡ πορφύρα,
Δι' ὧν ἔστεψε τὸν θρόνον τῶν Καισάρων τῆς Ῥωσσίας
Κομνηνὸς ὁ αὐτοκράτωρ, εἰς δεσμὸν τῆς συγγενείας.

Ἀλλὰ τί ἀναμαστεύω δι' ἐπιμονῆς ματαίας
Γενεαλογίας ἴχνη δυστεκμάρτου καὶ ἀρχαίας,
Προκειμένης τῆς Σοφίας, θυγατρὸς Θωμᾶ ἐκείνου,
Αὐταδέλφου τοῦ πεσόντος τελευταίου Κωνσταντίνου;
Αὕτη τὸν Βασιλειάδην Ἰωάννην ἐνισχύει,
Καὶ ζυγὸν τριῶν αἰώνων τρισενδόξως ἀποσείει,
Καὶ τὸν θρόνον ἀπαλλάττει τῶν ῥωσσογενῶν Καισάρων

Εκ Μογόλων τυραννούντων καὶ κυριαρχῶν Ταρτάρων.
Επεπτώκει μὲν ἡ πόλις Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου,
Αλλ' ἐκ τοῦ δεινοῦ ἐκείνου τῆς λεηλασίας σάλου
Ο δικέφαλος μετέπτη ἀετὸς τῆς βασιλείας
Εἰς τὸ σκῆπτρον διαδόχου ἀδελφῆς, διὰ Σοφίας·
Τὸν ἀπόγονον ἐκείνης ἡ πικρῶς καὶ ἐπωδύνως
Δυστυχήσασ' αὐτῆς πόλις ὑποδέχετ' εὐφροσύνως,
Συγγενοῦς καρδίας ζέον φίλτρον συναισθανομένη,
Κ' εἰς τερπνὰς ἀναπολήσεις κ' ἱερὰς αἰωρουμένη.

Χαῖρε, Δούξ! ὢ, χαῖρε, τέκνον βασιλέως τοῦ μεγάλου!
Χαῖρε, ἄγγελε Προνοίας ὑπερτάτης, καὶ ἀγάλλου!
Σέβασαι γραὸς πατρίδος πολιὰν τὴν γερασμίαν·
Αναγνώρισον εὐσπλάγχνως ἀδελφοῦ λαοῦ καρδίαν·
Τὴν εὐαίσθητον ψυχήν σου διὰ μνήμης μακρᾶς θρέψον,
Τῆς χαρᾶς ἡμῶν τὸ ἄκρον ἄωτον εὐμενῶς δρέψον,
Καὶ τῷ κράντορι πατρί σου πρόσφερ' ἐκ τῶν ὁμοθρήσκων
Πενιχρὸν εὐγνωμοσύνης ἀπεράντου στεφανίσκον.

Εἰς τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου, ὅταν πάμφωτος μαρμαίρῃ,
Οφθαλμὸς οὐδεὶς αὐθάδης ν' ἀντιβλέψῃ ὑποφέρει·
Αλλ' ὁπόταν πυκνὰ νέφη μαραυγῇ ἐπιπροσθῶσι,
Δύνατ' ἐπ' ἐκείνου μόλις βλέμμα τότε ν' ἀνυψώσῃ·
Επὶ δὲ τὰς ἀπροσδέρκτους λαμπηδόνας τῆς Προνοίας
Ποῖον ὄμμα ἀνθρωπίνης ἀντωπήσει διανοίας;
Αν διὰ χρυσῶν συννέφων ἡ νεότης μου θελήσῃ,
Φέριστε Δουκῶν ἁπάντων, ἐνδοτέρω νὰ εἰσδύσῃ,
Καὶ δραγμάς τινας ἀκτίνων λεληθότως περιδράξῃ,
Τάχα θέλει τὴν χαράν μου φόβος τόλμης ὑποθράξει;

Τῆς ποιήσεως τὸ πρῖσμα ἀπατᾷ τὴν φαντασίαν·
Η ἀμάθεια πλανᾶταὶ εἰς ὀνείρωξιν παντοίαν·
Αἱ ἐλπίδες βουκολοῦσι καὶ ὁ φόβος ὑποπτεύει·
Αλλ' ἡ Πρόνοια τὸ ἔργον ἑαυτῆς ἐκτολυπεύει.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΛΟΥΚΙΑΣ.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Κ. ΛΟΥΚΙΑΝ ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ.

*Τῇ ιγ' Δεκεμβρίου ͵αωμε' *).*

Ἐκ ῥίζης φυεῖσ' ἀγαθὴ ἀγαθῆς,
Καὶ δρόσοις ἁγναῖς ἀρδευθεῖσα,
Λουκία, ἐβλάστησας ἔπειτ' εὐθὺς
Ὡραίους καρποὺς καὶ θαλλοὺς εὐανθεῖς,
Πρὸς δένδρον αἰπὺ κεντρισθεῖσα·

Επώνυμον δ' ἄγουσα νῦν ἑορτὴν,
Προσδέχεσ' ἐντεύξεις παντοίας·
Χοροὶ τεθηπότες τὴν σὴν ἀρετὴν,
Ζωὴν εὐτυχῆ καὶ χαρὰν ἐρατὴν
Σοὶ εὔχοντ' ἐκ μέσης καρδίας.

Σὺν τούτοις δ' ἀπὸν καὶ πανδάκρυτον ὂν,
Σὸς δοῦλος ἀρχαῖος, Κυρία,
Πρὸς ἄνευ φωτὸς δι' αὐτὸν οὐρανὸν
Ὑψῶν ἀπὸ γῆς ὀφθαλμὸν σκοτεινὸν,
Ἐπεύχετ' εὐκταῖα μυρία,

*) Τὰ ἐντεῦθεν καὶ ἑξῆς ἐγράφησαν μετὰ τὸ πάθημα τὸ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῖν γεγονὸς τῇ ις' Νοεμβρίου τούτου τοῦ ἔτους, ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Οὐκ ἄορας θέλων, Λουκία χρυσῆ,
Οὐ λέβητας, οὐκ εὐωχίαν,
Οὐδ' αἴτημα ἄλλο σκληρὸν ἢ θρασύ —
Μιὰ νόστιμη βοῦκα κ' ὀλίγο κρασὶ
Νὰ πιῇ 'ς τὴν καλήν σας ὑγείαν.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΞΟΧΩΤΑΤΟΝ ΙΑΤΡΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ.

Τῇ κζ' Δεκεμβρίου.

Νουσον τ' ἰητῆρα πολυστέφανον, Στέφαν' αἰὲν
Δυσσεβίης τ' ὀλετῆρ' ἔμμεν' ἀριπρεπέα,
Πᾶσιν ἐπιβρίθειν ἀγαθοῖς, ὄλβῳ θ' ὑγίῃ τε,
Παισὶ μετ' εὐγενέσιν καὶ πινυτῇ ἀλόχῳ,
Ταντάλίδης σε τάλας, ἀλαὸς περὶ κῆρι γερείρων
Σοὶ ἐπὶ τῇδ' ὀρτῇ εὔχεται ἐκ κραδίης.

Τάδ' ᾖσε τυφλὸς, τοῦθ' Ὁμήρου σχὼν μόνον,
Τὰ δ' ἄλλα τυφλὸς τόν τε νοῦν τά τ' ὄμματα.

ΔΩΡΟΝ

ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τοῦ ἔτους ͵αωμϛʹ,

ΠΡΟΣ ΤΟΝ Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗΝ.

ΔΩΡΟΝ ἐπηετανὸν τοι, Ἀλέξανδρ', ἔπρεπεν ἄρτι
Ἐξ ἄρα Ταντaλίδου πουλυτάλαντον ἄγειν·
Αὐτὰρ ἐγὼ λεπτῶν ὢν ἄξιος, οὐχὶ ταλάντων,
Ταῦτα μὲν οὐκ ἐθέλω, κεῖνα δὲ οὐ δύναμαι.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΑΡΑΜΥΘΗΤΙΚΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΝ ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΑΡΑΣΣΟΥΣΑΝ *).

Τῇ ιδ' Μαρτίου, ͵αωμϛ.

ΤΙΣ αὕτη κλαυθμηρὰ φωνὴ
Θροεῖ τὴν ἀκοήν μου,
Τὴν δυστυχίαν μου θρηνεῖ
Καί, μελῳδοῦσα, συγκινεῖ
Τὴν μοχθηρὰν ψυχήν μου;

---

*) *Ἴδε τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ φιλάδελφον καὶ κατανυκτικὴν πρὸς τὸν Θεὸν παράκλησιν τοῦ μουσοτραφοῦς ποιητοῦ ἐν τῇ Ἀθηνᾷ, ἀριθμ.* 1294, *καὶ ἐν ταῖς Ἑωθιναῖς αὐτοῦ Μελῳδίαις.*

*

Μοὶ εἶν', ἐνόησα, γνωστὴ
Αὔτ' ἡ φιλόφρων Μοῦσα,
Η ἐν Ἑλλάδι θαυμαστὴ
Καὶ ἔκπαλαί μοι ἀγαστὴ
Μολπὴ τοῦ Καρασσοῦσα.

Κατέλιπες τὸν Παρνασσὸν
Σεμνὴ κ' ἐλέους πλήρης,
Απόστολος ἐκ τῶν Μουσῶν,
Εσκοτισμένον φίλον σὸν
Κατέβης νὰ οἰκτείρῃς.

Εἰσδύεις εἰς τὸ τρομερὸν
Περιστοιχοῦν με σκότος,
Καὶ πρὸς τὸ φῶς τὸ ἱλαρὸν
Δι' ἀνατάσεως χειρῶν
Προσεύχεσαι εὐγλώττως.

Ναὶ, φίλε, εἶν' ἐλεεινὸς
Ὁ στερηθεὶς τὸ φῶς του,
Οταν ὡς πέπλος μελανὸς
Καὶ ἥλιος καὶ οὐρανὸς
Καὶ γῆ ἁπλοῦτ' ἐμπρός του·

Διψῶντα βλέμματα πλανᾷ,
Ἄνω καὶ κάτω βλέπει,
Τὰ πάντα μαῦρα, σκοτεινὰ,
Μεσάνυκτα παντοτεινὰ
Καὶ μαύρ' εἰς ὅλα σκέπη.

Τὸν προσαυδῶσι συγγενεῖς,
Οἰκεῖοι, συμπολῖται,
Ο δὲ πρὸς τούτους ἀτενὴς,
Στύλος πικρᾶς ὑπομονῆς
Καὶ καρτερίας κεῖται.

Εἶναι οἰκτρὸς ἀναπολῶν
Τὰς ζωηρὰς ἐκείνας
Τὰς μετ' ἐνθρώπων προσφιλῶν
Κ' ἐπὶ χωρίων τρυφηλῶν
Ἀθώας εὐφροσύνας·

Εἶναι οἰκτρὸς ἀναμετρῶν
Καὶ μέλλον τὸ φρικῶδες,
Προσκόμματα κατὰ πετρῶν
Κ' εἰς στάδιον λίαν οἰκτρὸν
Βῆμα στραγγαλιῶδες·

Αλλ' ὅμως, εὐσεβής τις ὢν,
Μηδόλως ἀπατάσθω,
Μηδὲ τὸν εὔσπλαγχνον Θεὸν
Ως θελητὴν ἀδικιῶν
Ἀδίκως αἰτιάσθω.

Εἶναι κριτὴς ἡμῶν εὐθὺς
Καὶ ἀδικεῖ οὐδένα·
Αἱ κρίσεις του εἶν' ἀπαθεῖς,
Αλλ' ὁ ὠκεανὸς βαθὺς,
Μὴ ἐνδεικνὺς πυθμένα.

Ισως, τὰς ὄψεις ἀφελὼν
Τοῦ φαύλου λατρευτοῦ του,
Απέσπα τὸν ἁμαρτωλὸν
Από κερδῶν ἀπατηλῶν
Πρὸς κτῆσιν ὄντως πλούτου·

Ισως τὸ σκότος τὸ παρὸν,
Σκότος ποινῆς δικαίας,
Επέθηκέ μοι πρὸς καιρὸν,
Τὸ σκότος τἄλλο ἀναιρῶν
Ποινῆς τῆς τελευταίας·

Ισως τὴν ὄψιν μου τηρεῖ
Δι' ὥραν γλυκυτέραν,
Οταν φωτίσωσι καιροὶ
Τῆς ὀρθουμένης αὔθωρεὶ
Πατρίδος τὴν ἡμέραν,

Καὶ τότε ἴδ' ὡς Συμεὼν
Σωτήριον Κυρίου
Φανὲν εἰς ἔκπληξιν λαῶν,
Κ' αἰνέσω τότε τὸν Θεὸν
Μετὰ λαοῦ μυρίου.

Πλὴν καὶ ἂν μὴ, ἀλλὰ πρὸς τί
Τοσαύτη ἀθυμία;
Πόση ἐν γέν' ἡ βιοτὴ,
Καὶ πόση θέα ὀνητὴ,
Καὶ πόση ἡ ζημία;

Ετι μικρὸν, ἔτι μικρὸν,
Καὶ θέα πᾶσα λήγει,
Καὶ εἴπερ σκότος τι πικρὸν,
Τὸ θέατρον τὸ τῶν νεκρῶν
Μελάντατον ἀνοίγει·

Τότε ὁ δίκαιος πρὸς φῶς
Ἀνέσπερον προβαίνει·
Εκεῖ καὶ φθέγξεται κωφὸς,
Εκεῖ καὶ ὄψονται σαφῶς
Βολβοὶ ἠμαυρωμένοι.

Εκείνου, φίλε, τοῦ φωτὸς
Τὴν ταχυτάτην φαῦσιν
Προσέπευξαί μοι νοητῶς
Ο εὐσεβὴς καὶ συνετὸς,
Ὡς τῶν δεινῶν μου παῦσιν.

ΑΙ Σ Μ Α

ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΝ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙΩι ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΚΟΡΑΣΙΩΝ.

Τῇ ιθ' Ἰουνίου, αωμς'.

Ὑμνεῖ τὴν δόξαν σου χορὸς φιλομαθῶν παρθένων·
Ισχνὸς ὁ φθόγγος· ἀλλὰ σὺ κατάρτισον τὸν αἶνον,
Θεὲ, ὃς πάντα ἐφορᾷς·
Καταύγασον τὸ λογικὸν μικρῶν σου ἱκετίδων,
Καὶ ῥῦσαι τὴν ἁπλότητα ἡμῶν ἐκ τῶν παγίδων
Τῆς κοσμικῆς διαφθορᾶς.

Ω βασιλεῦ τῶν οὐρανῶν, πηγὴ πάσης σοφίας,
Σὺ πέμψον ἄγγελον φωτὸς, στηρίζων τὰς καρδίας
Τῶν ἡμετέρων προστατῶν.
Ζωπύρει τὴν προαίρεσιν, εὐλόγει τὰς φροντίδας,
Τοὺς κόπους ἀντιβράβευε καὶ πλήρου τὰς ἐλπίδας
Τῶν τῆς παιδείας ζηλωτῶν.

—∿∿∿—

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Κ. ΜΑΡΙΑΝ Γ. ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΗΝ,

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ.

Τῇ ιε΄ Αὐγούστου, αωμϛ΄.

Με ὑπόκλισιν τὰς χεῖρας τῆς κυρίας μου φιλῶ,
Κ' εἰς τὴν μνήμην σας ἀρχαῖον φίλον σας ἀνακαλῶ.
Αν τὰς ὄψεις μου καλύπτῃ νέφος ἤδη σκοτεινὸν,
Καὶ τὸν δρόμον μ' ἐμποδίζῃ τῶν φιλάτων Ἀθηνῶν,
Πλὴν τὸ νέφος τοῦτο θέλει διαλύσει ὁ Θεὸς,
Καὶ τὰς ὄχθας θέλω πάλιν ἀσπασθῆ τοῦ Πειραιῶς,
Καὶ τὴν δολιχὴν ἐκείνην Ἀθηναϊκὴν ὁδὸν
Θέλω ἀναβῆ καὶ αὖθις, εὔθυμος καὶ τραγῳδῶν.
Τοῦ Αἰγαίου ἀναπνεύσας τοὺς ζεφύρους τοὺς γλυκεῖς,
Τὸν γλυκὺν θέλω θαυμάσει οὐρανὸν τῆς Ἀττικῆς,
Τῆς Ἑλλάδος μου τοὺς βράχους, τὰς κοιλάδας, τὰ βουνὰ,
Τοὺς λιμένας της, τοὺς κόλπους, τὰ πελάγη τὰ κλεινά·
Τοὺς ἀρχαίους θὰ προσείπω τῆς πατρίδος στολισμοὺς,
Τοὺς πραγματικοὺς ἐκείνους τοῦ καλοῦ ἀττικισμούς.
Τότε, τότε κ' εἰς ἐκείνην τὴν τερπνὴν ἐσχατιὰν,
Τοῦ εὐλογημένου οἴκου τὴν ἐφέστιον θεὰν
Θέλω πάλιν θεραπεύσει ὑπερχαίρων καὶ γελῶν,
Καὶ τὰ φίλα τῶν χειρῶν της μετακάρπια φιλῶν.
Αλλ' ἐν τούτοις, ἰδοὺ ποῖα ὄνειρα μαγευτικὰ
Τῶν τυφλῶν καὶ ταλαιπώρων θεραπεύουν τὰ κακά.

Ο ΠΡΟΣ ΚΑΛΗΜΕΡΙΣΜΟΝ

ΓΛΩΣΣΟΔΕΤΗΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ . . . .

Τῇ ιθ' Αὐγούστου ͵αωμϛ'.

Ὡς ὅταν τοὺς νυκτερινοὺς διαδραμὼν λειμῶνας
Εγγίζ' εἰς τῆς χρυσῆς Ἠοῦς ὁ Φοῖβος τοὺς πυλῶνας,
Η φύσις ὅλη ἐξυπνεῖ προσμένουσα ἐκείνας
Τοῦ ζωογόνου του πυρὸς τὰς νεογνὰς ἀκτῖνας,
Οὕτω, πρὸς τοῦ πυλῶνός σου τὸ κλεῖθρον ἀτενίζων,
Προσμένω τῆς αἰθούσης σας ν' ἀνοίξῃ ὁ ὁρίζων,
Καὶ ν' ἀνατείλῃς ἥλιος αἴγῆς ῥοδοδακτύλου,
Θερμαίνουσα τὸ μέτωπον οἰκέτου σου καὶ φίλου·
Αλλὰ καθὼς, καθ' ἣν στιγμὴν ἐκεῖνος ἀνατέλλει,
Επιπροσθοῦσα μέλαινα, δυσάντητος νεφέλη
Σκιὰν ἁπλώνει πένθιμον ἐπὶ τῆς οἰκουμένης,
Ομοίως τοῦ θαλάμου σου ὅταν καὶ σὺ προβαίνῃς,
Αμείλικτος τὰς ὄψεις σου κατήφεια καλύπτει,
Καὶ φρίκην ἡ ἀγέλαστος ὀργή σου ἐπιῤῥίπτει.

Ἀνοίγ' ἡ θύρα· ἵσταμαι ὀρθὸς, εὐτρεπισμένος,
Τὴν πρωϊνήν σου πρόσρησιν νὰ λάβω τρισασμένως·
Εν τούτοις, ἰδοὺ σύνοφρυς προβαίνεις καὶ ὀργίλη,
Μὲ ὄμμα δίχως ἔκφρασιν, μὲ κλειδωμένα χείλη,
Μὲ τράχηλον ἀλύγιστον, μὲ κρεμαμένας χεῖρας,
Μὲ πεπηγότας νεκρικοῦ προσώπου χαρακτῆρας,
Ως μούμια τῆς λάρνακος ἀρτίως ἐξελθοῦσα,
Η ὡς αὐτόματος μορμὼ ἁπλῶς κενεμβατοῦσα,
Η μᾶλλον ὡς ἀπρόσεκτος νυκτάλωψ ὑπνοβάτις,
Ητις, ἀφεῖσα ἐν καιρῷ νυκτὸς τὰ στρώματά της,
Μὲ βήματα παράτολμα πλανᾶται κοιμωμένη,
Μηδένα διακρίνουσα, μηδέν' ἀσπαζομένη.

Εἰπέ μοι (ἀν τὰ χείλη σου ν' ἀνοίξῃς κατορθώνῃς)
Τοιαύτης τί τὸ αἴτιον τοῦ λάρυγγος ἀγχόνης;
Μήπως δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἠγρύπνεις κ' ἐμελέτας,
Κ' εἰς θεωρίας ἐπειδὴ λεπτὰς ὑπερεπέτας,
Κατήντησας, ἡ πρὶν καλὴ κ' ἠνθρωπισμένη νέα,
Φιλοσοφίας φάντασμα, ἀφῃρημέν' ἰδέα;
Η μήπως ὄναρ ὄψιμον ἐξῆψέ σου τὸ μῖσος,
Αὐθάδη παραστῆσάν με ἐνώπιόν σου ἴσως,
Κ' ἐξύπνησας τὸ παῖσμά μου εἰσέτ' ἰνδαλλομένη
Κ' ἐκδίκησιν ἐν τῇ φρικτῇ σιγῇ βουλευομένη;
Η μήπως τὸν ἐξάψαλμον προφέρουσα μὲ βίαν,
Σφαλεῖσα που ἐξώλισθες τυχὸν εἰς βλασφημίαν,
Καὶ ἄγγελος ἀπέναντι τοῦ προσκυνητηρίου
Σ' ἐπάταξε μὲ τὴν σιγὴν τοῦ πάλαι Ζαχαρίου,
Καὶ ἵσταμαι ὡς ὁ λαὸς τῶν Ἰουδαίων χαίνων,
Τῆς φθεγξομένης γλώσσης σου τὸ, χαῖρε, περιμένων;
Η μᾶλλον ἐξυπνήσασα περὶ τὴν μεσημβρίαν
Δικαίως προσαγόρευσιν αἰσχύνεσαι ὀρθρίαν;

Δὲν ἦτον, ὄχι, ζηλωτὴς σιγῆς Πυθαγορείου
Ο πρῶτός σου διδάσκαλος, οὐδ' εἰς τοῦ Τροφωνίου
Τὸ σπήλαιον σ' ἐμύησε μὲ κρόταλα καὶ δᾷδας
Μυστικισμὸν ἀνέκφορον καὶ ὥρας ἀποφράδας.

Μελαγχολᾷς, κοράσιον· τοσαύτη ἀγροικία
Νόσος εἶν' ἔκφυλος, οὐχὶ προαίρεσις οἰκεία·
Καὶ τρέμω μήπως συμφορὰ θεήλατος ῥαγεῖσα
Προσέβαλέ σε, κ' ἔμεινας ἐμβρόντητος πληγεῖσα.
Ο Τίμων, σκυθρωπὸς ἀνὴρ, ἀπότομος τὸν τρόπον,
Μισῶν τὴν κακοήθειαν τῶν κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων,
Ἀλλ' ὅμως κατεδέχετο αὐτοὺς νὰ χαιρετήσῃ,
Κἂν ἔλεγεν, οἰμώζετε! ὡς κακολόγος φύσει·
Σὺ ὅμως, οἴμοι! οὐδὲ γρῦ νὰ εἴπῃς κατανεύεις,
Ἀλλ' ἀφωνότατος ἰχθὺς ἀναύδως παροδεύεις.

Τί ὠφελοῦσι τὸ λοιπὸν αἱ τόσαι σου καὶ τόσαι,
Οσας μὲ κόπους ἔμαθες, καὶ γνώσεις σου καὶ γλῶσσαι;
Τί ὠφελεῖ ἂν φαίνεσαι τῶν ἄλλων σοφωτέρα,
Οταν εἰσέτι ἀγνοῇς αὐτὸ τὸ, καλημέρα;
Τὴν καλημέραν τοῦ Θεοῦ βδελύττεσαι καὶ ψέγεις·
Οὐδὲ bonjour, οὐδὲ σελὰμ, οὐδὲ gut morgen λέγεις,
Σιγᾷς δὲ καὶ Ἰταλιστὶ καὶ ἀγγλιστὶ, καὶ μίαν
Αληθινὰ πολύγλωσσον ἀσκεῖς ἐχεμυθίαν.

Εὐάρμοστος, μὰ τοὺς θεοὺς, ἡ καθ' ἡμᾶς φιλία·
Εντεῦθεν ἀποτύφλωσις, ἐκεῖθεν ἀγλωσσία·
Ωστε τὴν παρουσίαν σου ἀνάγκη νὰ μαντεύσω,
Η μὲ λακαίνης ὄσφρησιν κυνὸς νὰ σὲ ἰχνεύσω,
Η ἐγκαρσίως βαίνοντές ποτε νὰ συγκρουσθῶμεν,
Αν μέλλωμεν, τὸ κατ' ἐμὲ, ν' ἀντιχαιρετηθῶμεν.
Καὶ ὄντως, ἂν ὡς χρυσαλλὶς περιϊπτάμενός σε,
Εξαίφνης εἰς τὰς φλόγας σου ἐμπέσω, ἐρωτῶ σε,
Θ' ἀφήσῃς ὁλοκαύτωμα νὰ πέσω τῆς σιγῆς σου,
Καὶ οὐδὲ καλημέρα σου, οὐδὲ ὡρακαλή σου;

Ὅσον ὀλιγοσύλλαβος ἡ λέξις καλημέρα,
Τοσοῦτον εἰς τοὺς ταπεινοὺς ἡμᾶς τιμιωτέρα,
Οταν ἐκ στόματος χρυσοῦ μὲ χάριν ἐκφωνῆται·
Αλλὰ ὑμεῖς αἱ σοβαραὶ καὶ τοῦτο μᾶς φθονεῖτε.

Ἀλλ' ἔστω, φίλη θύγατερ· τὸν δρόμον σου πορεύου,
Καὶ καταφρόνει κ' ὕβριζε, καὶ πάντα σοβαρεύου·
Θὰ στρέψῃ πάντως δεξιὰ καὶ δι' ἡμᾶς ἡ σφαῖρα,
Καὶ θὰ μᾶς ἀσπασθῇ ποτε καλὴ τῷ ὄντ' ἡμέρα.
Τότε μὲ τὴν κακίαν σου θὰ μένῃς καὶ τὸν φθόνον,
Καὶ μὲ τῆς σοβαρότητος τὸν γλωσσοδέτην μόνον.

Ὠι Δ Η

ΨΑΛΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΝ ΦΑΝΑΡΙῼ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΟΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΣΟΦΩΤΑΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΠΡΩΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΝ Α΄,

ὡς κτίτορα μὲν τῆς αὐτῆς σχολῆς, καθιδρυτὴν δὲ πρώτιστον καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀλληλοδιδακτικῶν σχολείων ἐπὶ τῆς πανευκλεοῦς αὐτοῦ πατριαρχείας γεγενημένον.

Τῇ ιε΄ Μαρτίου, ͵αωμζ΄.

“Στέφανος καυχήσεως γῆρας, ἐν δὲ „ὁδοῖς δικαιοσύνης εὑρίσκεται.„
Παροιμ. ις΄, 31.

Ἐκ τοῦ θάλλοντος εἰσέτι παλαιφύτου σου λειμῶνος
Πλεκτὸν στέφανον κοσμήσας, σοὶ προσφέρει εὐγνωμόνως
Μαθητῶν μικρῶν χορός·
Πρόσδεξαι, σεπτὲ δομῆτορ τῆς σχολῆς ἡμῶν, ἐν γήρει,
Τὴν εὐγνωμοσύνην ταύτην τὴν ἀγήραντον καὶ πλήρη
Τῶν σῶν παίδων ἱλαρῶς.

Σὺ, ὁ πρύτανις τῆς ἔσω καὶ τῆς θύραθεν σοφίας,
Ζῆλον μέγαν ἀνεζώσω ὑπὲρ τῆς κοινῆς παιδείας
Τῆς ἐς δεῦρο χαμερποῦς·
Εσπειρας ἐπ᾽ εὐλογίαις τῶν μαθήσεων τὸν σπόρον,
Καὶ τὸ γένος σου πεπείρους, ὡς εὐγνωμοσύνης φόρον,
Σοὶ προσφέρει τοὺς καρπούς.

Τῶν σχολῶν ἀπεξελάσας τὴν πνευματοκτόνον ῥάβδον,
Συνδιήλλαξας ὀργίλους διδασκάλους μετ' ἀναύδων
Καὶ τρεμόντων μαθητῶν,
Καὶ τὰς Μούσας, πρὶν Μαινάδας, σεμνὰς ἔδειξας παρθένους,
Ηπιόδωρος προστάτης τῆς παιδεύσεως τοῦ γένους
Πατρικῶς μουσηγετῶν.

Εἰς προνάους θυραυλοῦσαν ἐν ἐπαίτου τέως μοίρᾳ
Ηὔλισας τὴν νεολαίαν, ἐπιγνοῦσάν σε σωτῆρα,
Εἰς θαλάμους φαεινοὺς,
Καὶ τὴν τότε ἡλικίαν ἀναπλάσας σὺ, ὑπάρχεις
Ηθικῶς, αὐτοδικαίως, καὶ πατὴρ καὶ πατριάρχης
Γενεᾶς ἐπιγενοῦς.

Αλλ' ὦ πᾶσι γερασμία πολιὰ τοῦ Κωνσταντίου,
Επαρον τὰς ἀνειμένας χεῖράς σου ὀψὲ τοῦ βίου,
Καὶ εὐλόγησον ἡμᾶς,
Καὶ κομίζου ἐξ ἀκάκων καὶ ἀρτιεπῶν στομάτων
Τὰς ἐκ τῶν ἐνθέρμῳ ζήλῳ κηδευθέντων σοι γραμμάτων
Προσηκούσας σοι τιμάς.

Εἴθε, πάτερ, ποῤῥωτέρω τῆς ζωῆς ἐλάσας ἔτι,
Επὶ πάμπολλα τῶν νέων τὰς σπουδὰς στηρίζοις ἔτη
Ταῖς ἁγίαις σου εὐχαῖς,
Καὶ τὸ πάνσεμνόν σου γῆρας ὡς κατάντημα ἡλίου,
Χρυσαυγίζον τὰς ἐκτάσεις στερεώματος αἰθρίου,
Εἴθε λήξαι εὐτυχές.

ΥΜΕΝΑΙΟΣ

ΝΙΚΟΛΑΩι ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΩι ΚΑΙ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗι ΓΚΙΚΑ,

ΕΙΣ ΙΑΣΙΟΝ.

Τῇ ε' Ἰουνίου, ͵αωμζ'.

Ο οὐράνιος ἔρως φοιτήσας
Εἰς τὴν γῆν τῶν Δακῶν λεληθὼς,
Καὶ σπινθῆρα ἐνθεὶς καὶ φυσήσας
Δύο φλέγει καρδίας ἀφθείσας,
Καὶ σκιρτᾷ ἐπ' αὐταῖς γεγηθώς.

Ἀλλ' ἰδοὺ μ' ὑακίνθου πλοκάμους
Ὁ ὑμέναιος φθάνει γελῶν,
Κ' εὐτρεπίσας εὐώδεις θαλάμους
Μετατρέπει τὰς φλόγας εἰς γάμους,
Παρανύμφους παντοίους καλῶν.

Πρώτη ἔρχετ' ἡ μήτηρ θρησκεία
Μὲ χιτῶνα ποδήρη σεμνὴ,
Φαιδρὰς ἅπτει λαμπάδας, καὶ θεῖα
Ἐκφωνοῦσα ῥητὰ, γεγωνυῖα
Τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης ὑμνεῖ·

Στέμματ' ἔχ' ἡ θεὸς εἰς τὰς χεῖρας
Καὶ τὸ σῶφρον αὐτῶν στεφανοῖ,
Κ' εὐλογοῦσα τοὺς νέους μνηστῆρας,
Ἁρμογῇ τῶν δακτύλων τὰς μοίρας
Καὶ τὰς τύχας αὐτῶν συνενοῖ.

Εἶτα ἔρχεται τέρπουσα φρένας
Ἡ στοργὴ τῶν κλεινῶν πενθερῶν,
Περιχέασά δὲ τὰς ὠλένας
Εἰς τοὺς φίλους τῶν τέκνων αὐχένας,
Ἀσπασμῶν ἐπιπάσσει σωρόν.

Εἶτ' ἀθροίζετ' ἑξῆς ἡ φιλία
Εὐγενῶν γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν,
Κ' εὐωχία λοιπὸν καὶ θαλία
Καὶ λαμπρὰ μουσικὴ συμφωνία
Ὀρχηθμὸν συγκροτοῦσι φαιδρόν.

Οὐδ' ὁ πόθος ἀργεῖ τῶν οἰκείων·
Ἀναπτὰς δ' εἰς μερίμνας τερπνὰς,
Τοὺς στεφάνους τῶν νέων νυμφίων
Ανυγραίνει, ῥαντίζων δακρύων
Ὥσπερ δρόσου ψεκάδας στιλπνάς·

Μόνος δὲ ὁ ἀνέραστος φθόνος
Καὶ τὸ νεῖκος στυγνάζει μακράν·
Εἰς τὰ βάθη σκοτίου κευθμῶνος
Θέλει δάκν' εἰς αἰῶνα αἰῶνος
Τὴν καρδίαν αὐτοῦ τὴν πικράν.

Πολυθέλγητρος ἤδη ἐστρώθη
Ἡ χρυσῆ νυμφοδέγμων παστὰς,
Οπου εὕδοντες ἄγρυπνοι πόθοι
Τὴν ἀγήρατον θέλουσι κλώθει
Εὐτυχίαν μ' ἐλπίδας χρηστάς.

Χαῖρε, ζεῦγος εὐπένθερον, φίλον·
Γαμβρὲ, χαῖρε τρυφῶν κ' εὐθυμῶν·
Χαῖρε, νύμφ' ἡ λαχοῦσα τὸ μῆλον —
Δὲν ἠράσθητε, παῖδες, ἀλλήλων,
Ἀλλ' ἡ τύχη ἠράσθη ὑμῶν.

Ἀλλὰ ζῆτ' ἐν εὐνοίᾳ τῆς τύχης
Βίον ἕνα ἐκ δύο ζωῶν,
Εν χαραῖς πανημέροις, παννύχοις,
Εν χοροῖς, ἐν κυμβάλοις εὐήχοις,
Μέχρις ἴδητ' ἐγγόνους υἱῶν.

ΑΙ Σ Μ Α

ΠΟΙΗΘΕΝ ΕΠΙ ΤΩι ΨΑΛΗΝΑΙ ΥΠΟ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΓΑΛΑΤΑι ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ.

Τῇ θ' Ἰουλίου, αωμζ'.

Εις τὸ στάδιον τῶν φώτων κοῦφον αἴρουσαι ταρσὸν
Αἱ σεμναὶ καλλιδρομοῦμεν λαμπαδοῦχοι τῶν Μουσῶν,
Καὶ ἀλείφομεν εἰς πλήρη δόξης διαγωνισμὸν
Πρὸς τὸ σθένος τῶν ἀῤῥένων τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν.

Εἰς τὴν γῆν τὸ πάλαι ταύτην κατεσπάραττον Ὀρφεῖς
Αἱ Μαινάδες, αἱ λυσσῶσαι θυγατέρες τῆς τρυφῆς·
Πλὴν ἐκείνου τὴν πηκτίδα ανασώζουσαι ἡμεῖς
Εγκολπούμεθα πατρῴας κληρονόμημα τιμῆς.

Εὐφημείσθω δ' ἀντὶ τούτων ἡ σπουδὴ τῶν προστατῶν,
Οἵτινες τὸν παρθενῶνα περιστέφοντες αὐτὸν,
Ὑπερείδουσιν ὡς στύλοι ἀῤῥαγεῖς καὶ στιβαροὶ
Μετὰ τῆς χρυσῆς προστάδος τοῦ ἀρίστου Χαντζερῆ.

Ἀλλ' ὦ φώταυγος ἑστία αἰσθημάτων κ' ἐννοιῶν,
Ῥῦσαι τῆς πυκνῆς ἀχλύος τοὺς υἱοὺς τῶν Ἀχαιῶν·
Καὶ ἂν μοῖρα ἢ θανάτου ἢ ζωῆς ἐπικρατῇ,
Ἀποθάνωμεν ἢ ζῶμεν ἐν αἰθρίᾳ καὶ φωτί.

ΥΜΝΟΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΑΙΟΝ.

Τῇ α' Μαΐου, αωμη'.

Τους θυλάκους τῶν νέων σου δώρων
Ἦλθες πάλιν λοιπὸν νὰ σκορπίσῃς,
Καὶ τὸν δίκαιον, Μάϊε, φόρον
Ἐτησίου ᾠδῆς ν' ἀπαιτήσῃς.

Καθυστέρησα τρίτον τοῦτ' ἔτος,
Δυστυχὴς τῶν Μουσῶν χρεωκόπος·
Ἀλλὰ δέξαι με, Μάϊ' ἐφέτος,
Προσφωνοῦντά σοι ὅσα καὶ ὅπως.

Ὦ πραγμάτων ἀλλοίως ἀλλοίων!
Ὦ τοῦ χρόνου σιδήρεον κράτος!
Ποῖος πρώην σ' ἀπήντων, καὶ ποῖον
Μ' ἀπαντᾷς καὶ μ' ἀφίνεις ἐσχάτως!

Πρῶτος ὄρθριζον πάντοτε, πρῶτος
Τῶν ἀπείρων σου, Μάϊε, φίλων,
Ν' ἀπομάξω ἁγνὰς, ἔτι σκότος,
Τὰς Μαΐτιδας δρόσους τῶν φύλλων.

Πρὶν σὲ μέλψῃ φωνὴ ἀηδόνος,
Πρὶν ἀκτὶς τὰς σκιὰς θορυβήσῃ,
Νέου ᾄσματος ὤφειλε τόνος
Ἐξ ἐμοῦ τὰς ἠχοὺς νὰ δονήσῃ.

Ἀπὸ θάμνου εἰς θάμνον μεταίρων
Ἀγαλλόμενον, Μάϊε, πόδα,
Μὲ χαρὰν χρυσαλίδων εὐπτέρων
Ἔτι κάλυκας ἔδρεπον ῥόδα.

Πλὴν ψαλὶς συμφορᾶς θεηλάτου
Ῥιζηδὸν τὰ πτερά μου τεμοῦσα,
Μοχθηρὰν, ἀντ' εὐκταίου θανάτου,
Μοὶ χαρίζει ζωὴν τιμωροῦσα.

Καὶ λοιπὸν ἡ πανήγυρις παύει
Δι' ἐμὲ θυμηδίας ἁπάσης,
Καὶ καθάπαξ ὁ βίος μου θραύει
Τὰς γλυκείας ἐκείνας ἐκστάσεις·

Ηδη δὲ, ἀνθ' ὡραίου Μαΐου,
Ἀπεχθῶς μοὶ παρίστασαι μέλας,
Τῶν αὐγῶν μὲ στερεῖς τοῦ ἡλίου·
Οὔτε πλέον γελᾷς ὡς ἐγέλας.

Εν ἐμοὶ δὲ τί βλέπεις; οὐκέτι
Τὸν φιλάνθεμον πρὶν νεανίαν,
Αλλὰ πτῶμα μὴ πνέοντος ἔτι
Πλὴν πνοὴν στεναγμῶν ὀλεθρίαν.

Ρικνὸς αἴφνης καὶ δύσχολος γέρων,
Ἐπ' ἀδήλου προσκόπτων ἐδάφους,
Βακτηρίαν δυσβάστακτον φέρων,
Ποῦ βαδίζω, ἀλλ' ἢ πρὸς τοὺς τάφους;

Χωρισμοῦ διαζύγιον πλέον,
Μάϊέ μου, καὶ λάβε καὶ φέρε·
Ιδοὺ σήμερον στένων καὶ κλαίων
Σοὶ φωνῶ τὸ πανύστατον χαῖρε.

Οὕτως ἄρα παρέρχεσαι πάντας·
Ἡμεῖς φθίνομεν ἄλλοι πρὸς ἄλλοις,
Αλλὰ σὺ μεθ' ἡμᾶς μεταστάντας
Ζῇς, ἡβᾷς, ἐπανέρχεσαι, θάλλεις.

Πάντοτ' ἔχεις θιάσους ὑμνούντων
Τοὺς σφριγῶντας ἑκάστοτε νέους·
Αλλ' ἐκείνων ἐν σοὶ εὐθυμούντων,
Ημεῖς σπένδομεν δάκρυ ἐλέους.

Λάβετέ μου τὰ δάκρυα, φίλοι,
Καὶ ῥαντίσατε τἄνθη τῶν κήπων·
Συγχωρήσατε δέ μου τὰ χείλη,
Ἂν ἀνθ' ὕμνου παράπονα εἶπον.

*

ΩιΔΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΚΑΙ ΣΟΦΩΤΑΤΟΥ ΠΡΩΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ Α′,

ΨΑΛΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ.

Τῇ κη′ Μαΐου, ͵αωμη′.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΝ φαιδρὰν μικρὸς χορὸς πανηγυρίζων,
Αγροίκου λύρας τὰς νευρὰς ἁπλοϊκῶς τονίζων,
Τὸ ὄνομά σου, γέρον,
Τὸ ὄνομά σου τὸ λαμπρὸν ὑμνεῖ σκιρτῶν καὶ χαίρων.

Ω τύχη! ὢ τιμὴ ἡμῶν! ὁ μέγας ἐν μεγίστοις,
Τῆς Ἀντιγόνου, τῆς πασῶν τῶν νήσων ἐλαχίστης,
Τὴν μόνωσιν προείλου,
Αγνώστου πρὶν, νῦν διὰ σὲ γνωστῆς καὶ ἀριζήλου.

Ενταῦθα μεγαλοπρεπῶς τὰς πτέρυγας χαλάσας,
Ως ὄρνις τὰ νοσσία σου ἡμᾶς περισκεπάσας,
Διπλοῦν ψωμίζεις βρῶμα·
Παιδείαν διὰ τὴν ψυχὴν, τροφὰς διὰ τὸ σῶμα.

Ως ἥλιος διαδραμὼν τὸν κόσμον καὶ φωτίσας,
Τοὺς ἵππους ὧδε τοὺς ὀξεῖς καὶ χρυσοχαίτας λύσας,
Εντεῦθεν τὰς ἀκτῖνας
Σκορπίζεις πάλιν, σεαυτὸν λαμπρότερον φαιδρύνας.

Καθὼς ὁ πάλαι τῆς βροντῆς υἱὸς, ὁ Θεολόγος,
Εν Πάτμῳ γέρων ἔγραφε τὸ, ἐν ἀρχῇ ὁ λόγος,
Ὁμοίως σὺ ἐνθάδε
Θεολογεῖς, καὶ πίπτουσιν ἀντίπαλοι γεννάδαι.

Τοιοῦτον σ' ἔχομεν λοιπὸν, ὦ πάτερ, πολιοῦχον,
Τῶν θεολόγων ἔξαρχον καὶ τῶν σοφῶν δᾳδοῦχον,
Τροφέα τῶν πεινώντων,
Παρήγορον τῶν ὀρφανῶν καὶ ῥύστην τῶν καμνόντων.

Ο χρόνος ῥέει· τῶν θνητῶν παρέρχονται τὰ γένη·
Τὸ κλέος πλὴν τῆς ἀρετῆς οὐδεὶς αἰὼν μαραίνει·
Ἀθάνατα σὺ πράττων
Δοξάζου νῦν τε κ' ἐσαεὶ μετὰ τῶν ἀθανάτων.

Ω! χαῖρε, πάτερ, σέμνωμα καὶ πάσης γῆς ἐξίσου,
Καὶ Βυζαντίου, καὶ Σινᾶ, καὶ μᾶλλον τῆς δε νήσου·
Ὦ! ζῆθι πλεῖστον χρόνον,
Αντὶ πατρὸς τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀντὶ γόνων.

ΩιΔΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΓΟΡΕΥΣΙΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΚ ΤΗΣ ΕΝ ΧΑΛΚΗι ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΑΝΑΔΕΙΧΘΕΝΤΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ.

Τῇ γ' Ἰουνίου, αωμζ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ, τὴν πορφύραν τὴν βασιλικήν σου πάλιν
Ενδυσαι, κ' εὐαγγελίζου σήμερον χαρὰν μεγάλην·
Η σεμνὴ θεράπαινά σου, ἡ ὀρθὴ θεολογία,
Απαρχάς σοι προσκομίζει θεολόγων γεγηθυῖα.
Τέσσαρες πιστοὶ υἱοί σου, ἐζωσμένοι Θεοῦ ζῆλον,
Τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης συναφθέντες μετ' ἀλλήλων,
Περιβάλλονται ὡς χλαῖναν τὰς εὐχὰς τῶν Ἀποστόλων,
Καὶ τὸν λόγον εἰς τὸν κόσμον σπεύδουσι κηρῦξαι ὅλον.
Χαίρετε, λαοὶ καὶ ἔθνη! Χαῖρε, μῆτερ Ἐκκλησία!
Νῦν ἡμέρα θαυμασία.

Τέσσαρες... μικρὸς μὲν ἴσως ἀριθμὸς θεοκηρύκων,
Πλὴν τοῦ ἀριθμοῦ τὸ σθένος καὶ τὸ αἴσιον ἡλίκον!
Τετρακτὺς μυστηριώδης πρὸ αἰώνων ἐξυμνήθη
Καὶ πηγὴ τῆς ἀενάου φύσεως ἐθεωρήθη·
Εκ τεσσάρων μὲν στοιχείων ἡρμολόγηται ἡ κτίσις·
Τέσσαρσι καιροῖς δ' ὁ κύκλος τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐπίσης
Εστεφάνωται· κ' εἰς ἴσον ἀριθμὸν τῆς γῆς περάτων
Η τετρὰς τῶν θεολόγων πέμπεται τῶν θερμοτάτων.
Χαίρετε, πέρατα πάντα! Χαῖρε, μῆτερ Ἐκκλησία!
Νῦν ἡμέρα θαυμασία.

Φέρουσιν οἱ θεολόγοι τὸν σταυρὸν ἐπὶ τῶν ὤμων,
Τὸν θεόγραφον δ' εἰς χεῖρας τῶν ἁγίων γραφῶν νόμον·
Ἀλλὰ τοῦ ἐσταυρωμένου τὸ ἀήττητον σημεῖον
Τετρακέρατον ὑπάρχει, καὶ τετρὰς εὐαγγελίων.
Καὶ λοιπὸν ἐκ τῶν τεσσάρων ἀρτιστέπτων διδασκάλων
Εὐλογία χαρισμάτων προμηνύεται μεγάλων·
Εἰς Ἑῴαν κ' εἰς Ἑσπέραν καὶ εἰς Ἄρκτον καὶ εἰς Νότον
Ἐξελεύσεται τὸ ῥῆμα τῶν κηρύκων τῶν εὐγλώττων.
Χαίρετε, φυλαὶ καὶ γλῶσσαι! Χαῖρε, μῆτερ Ἐκκλησία!
Νῦν ἡμέρα θαυμασία.

Ἔπαρον τὴν δεξιάν σου, Πατριάρχα, τὴν ἁγίαν
Καὶ δαψίλευσον ἀφθόνως τὴν θερμήν σου εὐλογίαν·
Αὕτη δὲ ἐφηρμοσμένη ὡς διάδημα ἀκτίνων
Θέλει στέφει καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὰς κεφαλὰς ἐκείνων·
Επευξαι τοὺς στεφανίτας, πολυοστεφὴς χορεία
Τῶν συνοδικῶν Γερόντων γεραρὰ καὶ σεβασμία·
Καὶ ὑμεῖς περιεστῶτες οἱ τὸν στέφανον ζηλοῦντες,
“Ἄξιοι, φωνεῖτε, ὄντως οἱ τὸν στέφανον φοροῦντες!
„Ἄξιοι οἱ θεολόγοι! Χαῖρε, μῆτερ Ἐκκλησία!
„Νῦν ἡμέρα θαυμασία.„

Πρὸς σὲ στρέφει τὴν στροφήν μου ταύτην ἡ δικαιοσύνη,
Ὦ Σχολάρχα, τὸν ὁποῖον περιῤῥέει εὐφροσύνη·
Κουροτρόφος πρὶν τοὺς μόχθους καὶ καμάτους ὑπομένων,
Νυμφοστόλος ἤδη, χαῖρε, τῶν υἱῶν σου στεφομένων.
Τῶν ὠδίνων σου καὶ πόνων τοὺς καρποὺς εὐγνωμονοῦντας
Ἰδοὺ βλέπεις τελευταῖον περὶ σὲ δακρυῤῥοοῦντας·
Ἀλλ' ἀνάστα λοιπὸν, πέσε εἰς τὸν τράχηλον τῶν νέων,
Καταφίλησον ἐνθέρμως χαρᾶς δάκρυ καταχέων.
Χαῖρε, σεβαστὲ Τυπάλδε! Χαῖρε, μῆτερ Ἐκκλησία!
Νῦν ἡμέρα θαυμασία.

Ναί, χορὲ στεφανηφόρε! αἱ ψυχαὶ ὑμῶν σκιρτῶσι·
Ἀλλ' ἀντάξιον ὁπόσων τόσον δάκρυ, παλμοὶ τόσοι;
Στρατιῶται τοῦ Κυρίου, ὤ, ἐνδύσασθε τὴν θείαν,
Τὴν ὑπὸ τοῦ Παύλου πάλαι χαλκευθεῖσαν πανοπλίαν,
Καὶ τὸν θυρεὸν ἐκεῖνον καὶ τὴν περικεφαλαίαν,
Καὶ τὸν θώρακα, κ' ἐκείνην τὴν τοῦ Πνεύματος ῥομφαίαν.
Φεῦ! τῆς πίστεως τὴν πτῶσιν ὁ ἐχθρὸς νὰ ἴδῃ θέλει·
Σβέσατε δραμόντες τούτου τὰ πεπυρωμένα βέλη.
Ὡς λαμπρὸν ἠνοίγη, φίλοι, στάδιον ὑμῖν ἐπαίνων!
Ω! οἱ πόδες ὡς ὡραῖοι τῶν εὐαγγελιζομένων!
Χαῖρε, τετρακτὺς εὐδαίμων! Χαῖρε, μῆτερ Ἐκκλησία!
Νῦν ἡμέρα θαυμασία.

Ἀνταλλάξατε ἀγάπης φίλημα θερμὸν καὶ ζέον,
Καὶ ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐξ ἀδελφικῶν χειλέων,
Ἀδελφοὶ ἀναχωροῦντες, ἀδελφοὶ ἀπολειφθέντες,
Οἱ τετραετίαν ὅλην ἐν ἀγάπῃ συντραφέντες.
Φεύγοντες, πόσον γλυκείας θέλετ' ἔχει ἀναμνήσεις
Καὶ σχολῆς καὶ διδασκάλων καὶ συμμαθητῶν ἐπίσης!
Μένοντες, πόσον γλυκείας ὑποθάλπετε ἐλπίδας,
Κουφιζούσας τοὺς ἀγῶνας, τὰς μελέτας καὶ φροντίδας!
Μικρὸν ἔτι, καὶ προφθάνει ἡ στιγμὴ ἡ ὑμετέρα,
Καὶ ἐπανατέλλει πάλιν τῶν στεφάνων ἡ ἡμέρα.
Χαίρετε, ἱερομῦσται! Χαῖρε, μῆτερ Ἐκκλησία!
Ὢ ἡμέρα θαυμασία!

ΕΤΕΡΑ,

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΓΟΡΕΥΣΙΝ ΔΕΚΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ, ΓΕΝΟΜΕΝΗΝ ΤΗι ΚΥΡΙΑΚΗι ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΕΝ ΧΑΛΚΗΔΟΝΙ Δ′ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ.

Τῇ ιδ′ Ἰουνίου, αωμη′.

Ἴδε πάλιν ἡμέρα στεφάνων,
Πάλιν δάφνης εὐώδους θαλλοὶ,
Πάλιν ὕλην ᾠδῶν καὶ παιάνων
Εἰς ἀνάκρουσμα θείων ὀργάνων
Ἡ ἁγία προσφέρει σχολή.

Μετὰ τέσσαρας ἤδη τοὺς πρώτους,
Δέκα νέους υἱοὺς στεφανοῖ,
Θεολόγους δεινοὺς, πολυκρότους,
Χριστοκήρυκας πάντας εὐγλώττους,
Ἐπ᾽ εὐκλείᾳ τοῦ Γένους κοινῇ.

Εὐτυχὴς ἡ ἡμέρα βεβαίως,
Θείας ἔργον καὶ τοῦτο χειρός·
Κατ᾽ αὐτὴν ἐδαψίλευσε κλέος
Τῇ λαμπρᾷ Χαλκηδόνι ἀρχαῖος
Τῶν ἁγίων Πατέρων χορός.

Σὺ δ᾽ ἄρ᾽ ἔμελλες, Χάλκη καλλίστη,
Ἐν συλλόγοις πατέρων πιστῶν
Οὐδαμῶς ἀποβῆν᾽ ἐλαχίστη·
Ἐν γὰρ σοὶ ἀρχιποίμενες πλεῖστοι
Συγκροτοῦσι χορὸν σεβαστόν.

Ω μονὴ τῆς Τριάδος, ἡ νέα
Τοῦ μεγάλου Φωτίου Σιὼν,
Εναβρύνου λοιπὸν θαρσαλέα·
Εἰς τὰ ἔτη καὶ πάλιν τἀρχαῖα
Ὁ παρὼν σὲ ἀνάγει αἰών.

Κοῖλον νάρθηκα φέρων εἰς χεῖρας
Ἱεράρχης Κυρίου σοφὸς,
Οὐρανίους ἐκλίβων σπινθῆρας,
Οὐκ εἰς ἕν', ἀλλ' εἰς δέκα λαμπτῆρας
Ὀχετεύει τὸ ἅγιον φῶς.

Αλλὰ δόξα Θεῷ τῷ δοτῆρι
Τηλικαύτης ἀπλέτου χαρᾶς,
Ητις πᾶσαν καρδίαν ἐγείρει
Εἰς αἰσθήματα ὄντως θυμήρη,
Καὶ κινεῖ τῆς ψυχῆς τὰς νευράς!

Χαῖρε, νύμφη Χριστοῦ Ἐκκλησία·
Ἰδοὺ δρέπεις ἁβρὸν ἀμητόν.
Οὐκ εἰς μάτην λοιπὸν ἡ θυσία·
Η φορὰ τῶν καρπῶν σου πλουσία·
Ἓν ἑξήκοντα, κ' ἓν ἑκατόν.

Αλλὰ χαῖρε καὶ σὺ στεφηφόρος,
Ζηλωτὴ θεολόγων δεκάς·
Εἰς τῆς δόξης ἀστράπτεις τὸ ὄρος
Ως πυρσὸς ἐν νυκτὶ σελασφόρος,
Καὶ φωτίζεις ψυχὰς λογικάς.

Σὺ δὲ νέμε τὸ ἄνωθεν γέρας,
Ὦ Θεὲ τῶν πατέρων ἡμῶν,
Τοὺς προστάτας φρουρῶν καὶ πατέρας,
Καὶ ὑψῶν τῶν πιστῶν σου τὸ κέρας,
Καὶ τὴν σὴν ἐκλογάδα τιμῶν.

ΕΛΕΓΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΟΙΔΙΜΟΝ ΠΡΙΓΚΙΠΑ ΤΗΛΕΜΑΧΟΝ ΧΑΝΤΖΕΡΗΝ,

ΠΡΩΤΟΝ ΔΙΕΡΜΗΝΕΑ ΤΗΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΠΡΕΣΒΕΙΑΣ, κτλ. κτλ. κτλ.

τελευτήσαντα ἐν Σμύρνῃ τῇ ϛ' Φεβρουαρίου, ͵αων'.

Ποῦ ὁ Τελέμαχος; ποῦ ὁ λαμπρὸς καὶ περίβλεπτος πρίγκιψ;
Τέσσαρες μῆνες παρῆλθον, καὶ ὥραν ἐξ ὥρας ἡ τούτου
Φίλη πατρὶς, τοῦ κλεινοῦ Βυζαντίου τὸ πάγκαλον ἄστυ,
Τῇδε κἀκεῖσε παπταίνει ποθοῦσα τὴν ὄψιν ἐκείνου,
Οστις ἐκόσμει αὐτὴν ἐκπρεπέστερον ἢ ἐκοσμεῖτο.
Ποῦ λοιπὸν, ποῦ ὁ ἀνὴρ φιλαπόδημον πόδα προφέρει;
Κέντρον ἀγάπης καὶ φίλτρων, πατρὸς καὶ συζύγου καθῆκον,
Εἰς τὴν καλὴν τῶν Βορούσων μητρόπολιν τοῦτον ἀνάγει
Πρὸς τὰς ἀγκάλας ἀλόχου κεδνῆς καὶ υἱοῦ μουσοτρόφου.
Φίλος προσῆλθε φιλοῦσι, ποθῶν κατησπάσθη ποθοῦντας,
Χαροποιήσας, χαρεὶς, καὶ καρδίαν καρδίαις συνάψας.
Πλὴν, Χαντζερῆ, τῆς ϛοργῆς καὶ τῶν φίλτρων τὴν φλόγ' ἀναϛέλλων,
Σπεῦσον, ἀνάκαμψον, ὅπου ἐξ ἴσης στοργῆς καὶ λατρείας
Μετὰ παλμῶν σε ποθεῖ ἡ φιλότεκνος ὧδε πατρίς σου.

Ως δι' ὀμμάτων δ' ἑπτὰ τῶν ἑπτὰ ἀνθηρῶν αὐτῆς λόφων
Πρὸς τὰ τερμόνια κύματ' ἀθρεῖ τῆς γλαυκῆς Προποντίδος,
Πότε καπνὸς ἢ ἀτμὸς ἀναθρώσκων ποθὲν ἐξ ἀτμήρους
Ως δεξιὸς οἰωνὸς ἀνιόντα σ' αἰσίως μηνύσει.
Αλις οἰκείας χαρᾶς, καὶ ζωῆς ἰδιώτιδος ἅλις·
Εἰς τῶν κοινῶν ἀναγκῶν τὸν βωμὸν τὴν καρδίαν ὀφείλει
Ο χειρισθεὶς ἐκ Θεοῦ καὶ ἀνδρῶν καὶ πραγμάτων τὰς τύχας.

Ἔδει λοιπὸν ἵνα, τέλος, ἀφεὶς τὸ κλεινὸν Βερολῖνον,
Εκ δυσχειμέρων καιρῶν, ὥσπερ ἥλιος ἦρος φανέντος,
Εἰς τὴν ἑῴαν κατέλθῃ ὁ ἔνδοξος Ἕλλην ἐν Ῥώσσοις.
Οθεν θερμὸν ἀποδοὺς ἀσπασμὸν ὡσὰν ὕστατον ἤδη,
Καὶ ὡς θανάσιμον δάκρ' ὑπ' αὐτῶν δακρυθεὶς καὶ δακρύσας,
Απτεται δὴ τῆς ὁδοῦ, ἧς οὐκ ἔμελλε φθάσειν τὸ πέρας,
Αλλὰ κατέστη αὐτῷ ἀτεχνῶς εἱμαρμένη πορεία.
Αρματηλάτης ἐστέλλετ' ἐπάνω χιόνων καὶ πάγων
Αλοκ' ἀφίνων ὀπίσω βαθεῖαν, ἧς μήπω τακείσης
Εμελλε πρότερον οὗτος αὐτὸς ὅσον οὔπω λυθῆναι.
Εθνη καὶ φῦλα μερόπων ἀνθρώπων παρέρχεται ῥύβδην·
Τὴν τῆς καλῆς Ἰταλίας αἰδέσιμον ὄψιν προσεῖπε·
Εἶδε, παρῆλθε, παρέπλευσ' ἐν σκάφει πυρπνόῳ
Πλοῦν ἐν Ἀδρίᾳ, τραχείας ἀκτὰς, ὀκριόεντας βράχους,
Καὶ τὰς κλεινὰς τῆς μητρὸς τῶν ἡρώων Ἑλλάδος θαλάσσας,
Ο τῆς εὐκλείας αὐτῆς συνεργὸς, οὐδὲ μόνον εὐχέτης.
Ηδη δ' εὐκταῖος ναυβάτης καταίρ' εἰς τὴν ἔνδοξον Σμύρναν,
Τὸν χαροπὸν ὀφθαλμὸν τῆς ἁβρᾶς καὶ χλιδώσης Ἀσίας,
Καὶ Ὁμηρίδης τιμᾷ τὴν σεπτὴν τοῦ Ὁμήρου κοιτίδα.

Ἕως αὐτοῦ, αἰπυμῆτα Τηλέμαχε· μὴ περαιτέρω!
Στῆθι, καὶ ἔσται ἡ Σμύρνα τοῦ πλοῦ καὶ τοῦ βίου σου τέρμα·
Νεῦσις Θεοῦ σε καλεῖ τὸν πρᾳῦν εἰς τὴν γῆν τῶν πρᾳέων.

Χαῖρε, Βυζάντιον, χαῖρε· ἐγγὺς, ἐν τῇ Σμύρνῃ ὁ πρίγκιψ·

Αὔριον φθάν' εἰς χαρὰν καὶ πτωχῶν καὶ πλουσίων ἐπίσης.
Νόστιμον ἦμαρ· κοινὴ ἑορτή· Χαντζερῆς ἐν τῇ πόλει!

Φροῦδοι ἰδέαι θνητῶν, ματαιότης ὀνείρατα πάντα,
Καὶ προσδοκίαι, κ' εὐχαί, καὶ ἐλπίδες, καὶ πόθοι, καὶ σκέψεις!
Νῆμα, καὶ σπᾶται· καπνὸς, καὶ σκεδάννυται· πάχνη, κ' ἐκλείπει·
Χνοῦς, κ' ἐκφυσᾶται· πομφόλυξ, καὶ ῥήγνυτ'· ὀμίχλη, καὶ φεύγει·
Πάντα παρέρχοντ', ἢ πάντως ἡμεῖς παρερχόμεθα πάντα,
Ηττονα, κρείττονα, φαῦλα, σεμνὰ, ταπεινὰ, ἐπηρμένα.

Ἤδ' ἡ τῶν πόθων ἠὼς σκυθρωπὴ, κατηφὴς ἀνατέλλει,
Δακρυσιςάκτων ῥοῶν λελουμένη, μελάμπεπλος, ὅτε
Πόῤῥωθεν φαίνετ' ἰδοὺ τὸ Χαρώνειον σκάφος ἐκ Σμύρνης,
Εξερευγόμενον νέφη καπνοῦ, μυκηθμὸν ἐκστερνίζον.

Ἦλθεν, ὢ, ἦλθεν ὁ πρίγκιψ· οἰκεῖοι, γνωστοὶ ἐπὶ λέμβων
Προϋπαντῶντες κυκλοῦσι τὸ σκάφος· ὀρθοὶ, τεταμένοι,
Ομμασι, γλώσσῃ, χερσὶν ἐκπυνθάνονται· "ἦλθεν ὁ πρίγκιψ;„
Πλὴν (ὢ στιγμὴ ἀποφράς!) γογγυσμὸς βαρυστέναντος τότε
Μόλις προφέρει, καὶ ῥήγνυτ' εἰς θρῆνον -— "ἀπέθαν' ὁ πρίγκιψ!„
Στύγιος ταύτην σιγὴ πρὸς καιρὸν διεδέχθη τὴν φήμην,
Καὶ τὸ ἀτμόπλουν Γοργοῦς κεφαλὴ τοῖς παροῦσιν ἀπέβη.
Ως δ' ἐν τῷ μέσῳ θαλίας σκηπτὸς καταιβάτης ἐνσκήψας
Πάντας ἀφῆκ' ἐννεοὺς, καὶ ἀνέτρεψεν ἄρδην τὰ πάντα,
Πάντες δὲ κεῖνται νεκροὶ, ἢ νεκρῶν οὐδαμῶς διεστῶτες,
Οὕτως ἐκείν' ἡ φωνὴ, ὡς βροντὴ ἐξαισίως ῥαγεῖσα,
Κατεκεραύνωσε πάντας, ἀφῆκε δ' αὐτοὺς ἡμιθνῆτας.
Ως δ' ἐκ τριβῆς ἀκρεμόνων πυκνῶν ὠγυγίας πλατάνου
Πῦρ ἐπὶ ὄρους ἀφθὲν ἐπινέμεται ἄσπετον ὕλην,
Θέει δὲ μάλα δρομαίως ἡ φλὸξ ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον,
Ριπιζομέν' ὑπ' ἀνέμου πνοῆς, σμαραγεῖ δὲ τὸ ὄρος,
Οὕτω τὸ πένθος τῶν πρώτων ὀξὺ διεδόθ' εἰς δευτέρους,
Κ' ἡ ἀπευκταί' ἀγγελία ἐξ οἴκων εἰς οἴκους ἰοῦσα,

Αμαιμακέτου πυρὸς σθεναρώτερον ἔφλεγε πάντας,
Ανδρας, γυναῖκας, καὶ νέους καὶ γέροντας τάξεως πάσης.

Λείβετε δὴ, Βοσπορίδες, τὰ δάκρυα, λείβετε, Μοῦσαι.
Κεῖται Τηλέμαχος, κεῖται κλεινὸς καὶ περίβλεπτος πρίγκιψ,
Ολβιος μὲν ἐκ προγόνων, τρισόλβιος δὲ ἐκ πατέρων,
Ολβιος δὲ ἐκ κυρίου καὶ κράντορος, ὄλβια πάντα·
Νῦν δ' ἀλλὰ σύμπας ἐκεῖνος ἀθρόον κατέῤῥευσ' ὁ ὄλβος
Τούτου πεσόντος, ὡς ὅτε δρυὸς μαρανθείσης τὰ φύλλα
Εξαπιναίου βορέως ὁρμὴ συστροβεῖ καὶ σκορπίζει.

Λείβετε δὴ, Βοσπορίδες, τὰ δάκρυα, λείβετε, Μοῦσαι.
Τάλαν Βυζάντιον, φίλη πατρὶς τοῦ λαμπροῦ Τηλεμάχου,
Φάσγανον τοῦτο πικρὸν τὴν καρδίαν σου ἵκετο μέσην,
Οθεν ἀντλήσεις τὸ ἄλγος δριμὺ καὶ αὐτίκα κ' ἐσαῦθις.
Ποῦ ὁ χρηστὸς Χαντζερῆς, τοῦ Θρᾳκίου Βοσπόρου τὸ κλέος,
Ο προμηθεὺς τῶν κοινῶν, τῶν ἰδίων σοφὸς οἰκονόμος,
Ο μελιχρὸς ἐν τοῖς λόγοις, ὁ ἄτρεστος ῥέκτης τῶν ἔργων,
Ο ἐν δυνάμει Θεοῦ δυνατὸς καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν γλῶσσαν;
Ην ὅτε ἦν, ἀλλ' οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἔσεται· σὺ δὲ στυγνάζεις,
Πόλις βασίλισσα, πόλις παλαίδοξος, πόλις ἁγία.
Εκ τῆς Εὐρώπης δ' ὀξὺ μυρομένη, "Τηλέμαχε", κράζεις,
Κ' ἡ ἀστυγείτων 'Ασί' ἀντηχοῦσα, "Τηλέμαχε", κράζει·
Εως δ' ἂν ῥέῃ φιλῶν τὰ σφυρά σου ὁ ῥοῦς τοῦ Βοσπόρου,
Τέως δακρύσεις υἱὸν, ὃν καὶ ξέναι δακρύουσι πόλεις.

Λείβετε δὴ, Βοσπορίδες, τὰ δάκρυα, λείβετε, Μοῦσαι.
Επ' οἰχομένῳ σοι, πρίγκιψ, ὠλόλυξαν φῦλα καὶ γένη·
Πᾶσαι πενθοῦσιν ἀρχαὶ τὸν βαθύνουν συμφράδμονα, ὅστις
Επολιτεύσω τὴν στάθμην τῆς Θέμιδος εὔζυγον φέρων.
Ηδη δὲ στένει καὶ πᾶς ἐνδεὴς τὸν κοινὸν κηδεμόνα,
Οἱ ὀρφανοὶ τὸν πατέρα, αἱ χῆραι τὸν μέγαν προστάτην,
Τὸν πλουτιστὴν οἱ πτωχοὶ, οἱ δεσμῶται τὸν πρόθυμον ῥύστην,

Τὸν νυμφοστόλον αἱ κόραι, οἱ ξένοι τὸν πρόξενον πάντων,
Τὸν μουσηγέτην οἱ παῖδες, τὸ γένος τὸν ἄσειστον πύργον,
Η Ἐκκλησία τὸν στύλον, τὸν πρόμαχον πάντων ὁ κλῆρος.
Πάντα ὁ ἄωρος πότμος ἠρείπωσεν αἴφνης βαλών σε·
Πάνδημος δὲ ὀρφανία μελαίνη καὶ πάντας καὶ πάντα,
Οἷς ἡ ζωή σου ζωὴ, καὶ ὁ θάνατος πλέον θανάτου.

Λείβετε δὴ, Βοσπορίδες, τὰ δάκρυα, λείβετε, Μοῦσαι.
"Σμύρνα, φιλότιμος Σμύρνα (θρηνοῦν τὸ Βυζάντιον λέγει),
„Σμύρνα, τῆς δόξης πατρὶς, καὶ τῆς δόξης ἀκόρεστος ὅμως,
„Κέκτησαι, τίς σοι φθονεῖ; τὸ προνόμιον μόνη τοῦ κλέους·
„Καὶ δι' ἑνὸς γάρ σου τέκνου τιμᾷς τὸ ἀνθρώπινον σύμπαν.
„Τί καὶ τὸν στέφανον νῦν τοῦ ἐμοῦ περιέδραξας εὔχους,
„Φιλοτιμίας εὑροῦσα τὸν πρίγκιπα ἕρμαιον μέγα,
„Ἵνα μὴ μόνον λοχεύῃς, ἀλλὰ καὶ κηδεύῃς μεγάλους,
„Τούτοις μὲν σπάργανα τέμνουσ', ἐκείνοις δὲ σάβανα δόξης;
„Οὕτως ἡ πρώτ' ἢ δευτέρα πατρὶς, ἡ οἰκείων ἢ ξένων
„Ζώντων ἐν σοὶ ἢ θνησκόντων ἡρώων ἀείποθ' ὑπάρχεις,
„Οὐκ ἀναξίως· διότι τιμᾷς ὡς οἰκείους τοὺς ξένους.
„Σὺ ἐφεστῶσ' ἀντ' ἐμοῦ εἰς τὸν λοίσθιον τούτου κλιντῆρα,
„Μήτηρ, οὐχὶ μητρυιὰ, περιέψυχες μήπω ψυγέντα,
„Κ' ἔκλεισας, οἴμοι! τὰ βλέφαρ' αὐτοῦ φιλοξένοις δακτύλοις,
„Ὀτ' αἱ λαμπάδες αὐτοῦ τῶν ὀμμάτων ἐσβέννυντο ἤδη.
„Ὅτε δὲ πάλιν νεκρὸς ἐξεφέρετο, θέαμα λύπης,
„Πρὸς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, τῶν κωδώνων θρηνῶδες βομβούντων,
„Λιβανωτοῦ τὸν αἰθέρα λακτίζοντος, δᾴδων ἡμμένων,
„Εφεπομένου τοῦ κλήρου, ἠχούσης μολπῆς νεκρωσίμου,
„Παρομαρτοῦντος τοῦ ἄνθους τῶν σῶν εὐγενῶν καὶ λογάδων,
„Συνθλιβομένου λαοῦ τὰς ὁδούς σου πυκάζοντος πάσας,
„Τότε τὸν σκίμποδα σὺ τοῦ ἐμοῦ Τηλεμάχου κρατοῦσα,
„Κυματουμένη τὴν κόμην καὶ μέλαιναν ἕλκουσα χλαῖναν,
„Παρηκολούθεις ὡς μήτηρ τηλύγετον θάπτουσα τέκνον.
„Τὸν τελευταῖον δὲ δοῦσ' ἀσπασμὸν, ἐθησαύρισας τοῦτον

„Τοῖς φιλοξένοις σου κόλποις, δανείσασα χοῦν εὐσεβείας.
„Εὐλογημένος ὁ χοῦς σου, καὶ πᾶς τῶν δακρύων σου θρόμβος
„Εστω λαμπρὸς μαργαρίτης κοσμῶν τὸ τῆς δόξης σου στέφος.
„Οὕτως ὀλβία μὲν σὺ, ἀλλ᾽ ἐγὼ κακοδαίμων, παντλήμων,
„Κλαίουσ᾽ ἁπλῶς εἰς ἀέρας, ὃν ὤλεσα μήπω λαβοῦσα!„

Λείβετε δὴ, Βοσπορίδες, τὰ δάκρυα, λείβετε, Μοῦσαι.
Μελανοπτέρυγες ἤδη διίπτανται ἄλλοθεν ἄλλοι
Αγγελ᾽ εἰς πᾶσαν τὴν γῆν, τὴν οἰκτρὰν συμφορὰν τραγῳδοῦντες.
Ποία φλογίνη ῥομφαία τὴν σὴν διαπρήσει καρδίαν,
Φίλανδρος γύναι, ὁπόταν αἰφνίδιον ἄκουσμ᾽ ἀκούσῃς,
 Οτ᾽ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν ἡ ψυχὴ τῆς ψυχῆς σου ἀπέπτη;
Τὰς παρειάς σου ἀμύξεις, τὰς τρίχας ἐκσπάσεις τῆς κόμης,
Ρεῖθρα δακρύων σταλάξεις, λυγρὸν δὲ κωκύουσα γόον
Εἰς ὀδυρμὸν τὰς γνωστὰς καὶ τὰς γείτονας πάσας κινήσεις·
Κρήδεμνα δὲ περιθεῖσ᾽ ἀμαυρὰ, τὸ λευκὸν μέτωπόν σου
Μέχρις ὀφρύων καλύψεις, καὶ νεύουσ᾽ ᾀεὶ κατ᾽ ἐδάφους
Εν στεναγμοῖς καὶ λυγμοῖς τὰς στιγμὰς συμμετρήσεις τοῦ βίου,
Στένουσα πόσιν πιστὸν, εὐγενῆ καὶ τρισέραστον φίλον,
Καὶ ἀδελφὸν ἐν Χριστῷ διὰ πίστεως, ἧς συμμετέσχες.
Στέργηθρα τόσα ὠχρότης ἐκάλυψεν ἤδη μαρμάρου
Εν Ἰωνίᾳ μακράν σου, σὺ δὲ καὶ αὐτῆς ἐστερήθης
Τῆς θλιβερᾶς ἡδονῆς τοῦ τὸ ἄχαρι μάρμαρον πλῦναι,
Επιδακρύουσα ὥς τις θερμὴ καὶ μελάνυδρος κρήνη.
Πλὴν καὶ τὸν λίθον αὐτὸν ἐπεμάλαξας πρότερον ἴσως,
Πρὶν τὴν σκληρὰν τῆς ψυχῆς σου ὀδύνην μαλάξῃς τοῖς θρήνοις.

Λείβετε δὴ, Βοσπορίδες, τὰ δάκρυα, λείβετε, Μοῦσαι.
Παῖ Τηλεμάχου, καὶ σὲ περιστήσονται παῖδες Τευτόνων,
Πένθιμοι πενθηφοροῦντος, παρήγοροι δυσπαρηγόρου·
Εκ χαροπῶν δ᾽ ὀφθαλμῶν ἀδαμάντινον δάκρυ ἐκθλίβων
Τὰς ῥαδινὰς παρειάς σου ῥαντίσεις, ὡς ὅτ᾽ ἐπιπάσσει
Δρόσου ψεκάσι στιλπναῖς ἡ ἠὼς νεοπρόβλητον ῥόδον.

Οἵου πατρὸς ὠρφανίσθης, παιδίον χρηστὸν καὶ ἀθῷον!
Οἵου πατρὸς ὠρφανίσθης! ἀλλ' οἵας καὶ δόξης καὶ φήμης
Εσῃ ποτὲ κληρονόμος, ἐκείνου τοῖς ἴχνεσι βαίνων!
Καί ποτ' ἐρεῖ τις ἰδών σε καὶ πᾶσι δεικνὺς τῷ δακτύλῳ,
"Οὗτος ἐκείνου υἱὸς, τηλικούτου πατρὸς τηλικοῦτος!„

Λείβετε δὴ, Βοσπορίδες, τὰ δάκρυα, λείβετε Μοῦσαι.
Αγγελος ἄλλος εἰς Μόσχαν τὴν μόρσιμον φήμην σαλπίζει,
Ενθα πατὴρ πολιὸς, ὁ κλεινὸς ἡγεμὼν τῆς Δακίας,
Γένυν λευκὴν καὶ κροτάφους λευκοὺς διὰ χλαίνης καλύψας,
Ωςτις νηπίαχος παῖς κρουνηδὸν κατὰ δάκρυα χέει,
Κλαίων τὸν φίλον υἱὸν ἐν τῷ μέσῳ κλαιόντων γερόντων,
Πρὸς τὸν τοῦ γήρως τοὐντεῦθεν οὐδὸν μετ' ὀδύνης ἑρπύζων.

Λείβετε δὴ, Βοσπορίδες, τὰ δάκρυα, λείβετε, Μοῦσαι.
Αγγελος τρίτος φιάλην πικρίας καὶ θρῆνον ἐκχέει
Εἰς τὴν μεγάλην τῶν Ῥώσσων μητρόπολιν, ἣν ἐκπιοῦσαι
Χίλιαι φίλων καρδίαι, μαραίνονται πᾶσ' ἐκ τοῦ πένθους.
Νέφος δὲ λύπης βραχὺ καὶ αὐτὸν ὑπερέπτη τὸν θρόνον,
Επισκιάσαν τὴν ὄψιν τοῦ νῦν ἐπ' αὐτὸν ἑζομένου,
Οστις, ὡς οἶδε κρατεῖν, οὕτως οἶδε φιλεῖν καὶ λυπεῖσθαι·
Εκλαγξε δὲ παρ' αὐτῷ γοερὸν ὁ τεράστιος ὄρνις,
Ο τὸν τῆς νίκης σταυρὸν τοῖς χρυσοῖς μεταφρένοις ἀνέχων
Καὶ δι' ὀνύχων γναπτῶν περισφίγγων τὰ σκῆπτρα τοῦ πόλου.
Τῶν ὠκειῶν δὲ πτερύγων τὸ ἄστεκτον σθένος χαλάσας,
Κυρτοβλεφάρους διττὰς κεφαλὰς ἑκατέρωθεν στρέφει
Αποσκοπούσας, τὴν μὲν πρὸς Εὐρώπην, τὴν δὲ πρὸς Ἀσίαν,
Οπου ἐτάφη, καὶ ὅπου θρηνεῖται ὁ πάντιμος Ἕλλην.

Στήσατε δὴ, Βοσπορίδες, τὰ δάκρυα, στήσατε, Μοῦσαι.
Μάταια πάντα, οὐ μόνον χαρὰ κ' εὐθυμία καὶ γέλως,
Αλλ' ἐν τῷ κόσμῳ καὶ θρῆνοι καὶ δάκρυ' ἀνόνητα πάντα·
Τί τὸ μικρὸν ἢ τὸ μέγα; ἢ τί τὸ λυποῦν καὶ τὸ τέρπον,

Ωστ' ἐπὶ τούτοις μὲν χαίρειν, ἀλγεῖν δ' ἐπ' ἐκείνοις ἀξίως;
Τί καὶ ὁ κόσμος αὐτὸς τοῖς τὸν ἄλλον ἐλπίζουσι κόσμον;
Αλλης ζωῆς ἀπαρχὴ τῆς παρούσης ὑπάρχει τὸ τέρμα,
Οτε τρυφῆς ποταμὸς ἀποβαίν' ἡ ῥανὶς τοῦ δακρύου,
Ην ἀγαπῶσα ψυχὴ ἐπὶ τοῦδε σταλάξῃ τοῦ κόσμου.

Στήσατε δὴ Βοσπορίδες, τὰ δάκρυα, στήσατε, Μοῦσαι.
Θανατ', ὦ θάνατε, πτόει μωροὺς ἢ ἀπίστους ἀνθρώπους,
Βιοθανεῖς, θνητοψύχους, μηδὲν ἀλλ' ἢ σάρκας καὶ ὕλην,
Οσοι ζωὴν τὸ τεθνάναι, τεθνάναι δ' ἡγοῦνται τὸ ζῆσαι·
Οὐ γὰρ πτοήσεις ποτὲ τὸν πιστὸν τὸν πρεσβεύοντα, ὅτι
Εστι Θεὸς καὶ ψυχὴ καὶ ζωὴ καὶ παράδεισος ζώντων.
Ταύτην ὁ ἔνθεος πρίγκιψ βεβαίαν κατέχων τὴν πίστιν,
Ωδε μὲν εἶχεν ἀεὶ δεξιὸν τὸν Θεὸν παραστάτην,
Οστις τὰ βήματ' αὐτοῦ ἐν ὁδῷ διεξῆγεν ἀμώμῳ,
Πνεῦμα σοφίας διδοὺς καὶ βουλῆς καὶ ἰσχύος μεγάλης,
Ωστε πατεῖν μὲν σκορπίους, συντρίβειν δ' ἐχθροῦ τὰς παγίδας·
Νῦν δ' ἐκ τῶν τῇδε κυμάτων ἐλθὼν εἰς γαλήνιον ὅρμον,
Ζῇ τὴν ζωὴν τῶν δικαίων, οἰκτείρων ἡμᾶς τοὺς ἐνθάδε
Μάταιον τοῦτον οὐχ ἧττον ἢ δίκαιον θρῆνον θρηνοῦντας.

Τόδε σοι, κύδιμε πρίγκιψ Τηλέμαχ' ἐξόδιον ᾖσεν
Ομογενής σου τυφλὸς ἀοιδὸς, ἀρετὴν ἐκθειάζων.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

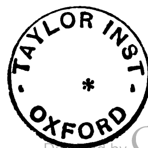
ΤΗι ΚΥΡΙΑι ΣΜΑΡΑΓΔΑι ΒΑΛΤΑΤΖΗι ΑΠΟΔΗΜΟΥΣΗι ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩι.

Τῇ ιβ′ Δεκεμβρίου, ͵αων′.

Τις σιδηρέων ἀναγκῶν
Τὸν πέλεκυν κατενεγκὼν
Καὶ τὸ καλὸν δικάσας,
Μεταξὺ μέλους καὶ μελῶν
Τοσαῦτα ἔστησ' ἐμβαλὼν
Καὶ ὄρη καὶ θαλάσσας;

Σμαράγδα, τέως καὶ ζωὴ
Αὐτὴ ὑπῆρχες, καὶ πνοὴ,
Καὶ ὀφθαλμὸς χαρίεις,
Καὶ ἐνδιάθετος τροφὴ,
Καὶ ὑπερκόσμιος τρυφὴ,
Καὶ φίλοις καὶ οἰκείοις.

Νῦν δ' ἐκδημήσασα μακρὰν,
Τὴν θιασῶτίν σου νεκρὰν
Κατέλιπες χορείαν,
Κ' ἐμείναμεν, ὡς ἐννεοὶ,
Ἀλλήλους βλέποντες ἀεὶ
Ὑπὸ σιγὴν βαθεῖαν.

Συστέλλει έκαστος ημῶν
Σφαδάζοντα τὸν ὀδυρμὸν,
Μὴ θρόμβος τις δακρύου
Φθὰς ὑπεκφύγῃ ἐξ ἑνὸς,
Καὶ ἐκραγῇ κλαυθμὸς κοινὸς
Ὡς ἐξ ἑνὸς σημείου.

Σκιὰ κινεῖται; φύλλον τι
Ανεμοτίνακτον κροτεῖ;
Λακτίζουσ' αἱ καρδίαι;
Βῆμα ποδῶν, ἦχον φωνῆς,
Εἴποθεν ἔλθῃς καὶ φανῇς
Ἰνδάλλοντ' ἑστηκυῖαι.

Σὲ πᾶς καὶ πᾶσ' ἀναπολεῖ,
Σὲ, σὲ τὸ πᾶν ἀνακαλεῖ,
Καὶ τ' ὄνομα σου ἤδη
Αναγινώσκετ' ὡς γραπτὸν
Διὰ σμαράγδων ἐκλεκτῶν,
Ὅπου στραφείς τις ἴδῃ.

Σὲ παριστᾷ γέλως γλυκὺς
Εκ παρειᾶς παρθενικῆς
Ῥοδοφαῆς προκύπτων,
Σὲ παριστᾷ τόνος ἡδὺς
Κυμβαλοκρούστου ἀοιδῆς
Διὰ δακτύλων πίπτων.

Αλλ' ἡ παράστασις κενὴ
Επὶ στερήσει προφανεῖ,
Ψυχρὰ δ' ἡ φαντασία·

Εφυγες, κ' ἔφυγε σὺν σοὶ
Η θυμηδία, ὡς χρυσῆ
Ἐνθέων ὀπτασία.

Τίς ἐν νυκτὶ χειμερινῇ,
Τίς ἐν ἡμέρᾳ ἡδονὴ,
Τῆς σῆς μορφῆς ἀπούσης;
Τίς χάρις λόγων ἢ τεχνῶν
Κατόπιν μένει τῶν ἰχνῶν
Τῆς ἐκτοπίου Μούσης;

Φεῦ! ἀντὶ τόσων ἀγαθῶν,
Νῦν ἐπὶ πάντων τῶν στηθῶν
Ἐν οἷς ἐνδυναστεύεις,
Επικαθέζεται πυκνὸς
Τοῦ πυροσκάφου ὁ καπνὸς,
Ἐφ' οὗ ἐντεῦθεν ἔβης.

Τὸ διὰ σὲ πρὶν χαροπὸν
Πάτριον ἄστυ, σκυθρωπὸν
Νῦν ἐπὶ σοὶ στυγνάζει·
Τοῦ δὲ Βοσπόρου τοῦ χρυσοῦ
Επτ' ἡ φαιδρότης μετὰ σοῦ,
Κ' ἡ εὔκλεια σχολάζει.

Οὕτως ὁρίζων ὁ φαιδρὸς
Καθίστατ' αἴφνης ἀμυδρὸς
Κ' εἰς κνέφας ἀμαυροῦται,
Οτ' ἐκ τῶν τῇδε οὐρανῶν
Πρὸς τὸν εὐρὺν Ὠκεανὸν
Ὁ Φοῖβος περαιοῦται,

Εως ἐπάνω τῆς θολῆς
Επανελθὼν ἀνατολῆς
Γελόεις, λελουμένος,
Ανοίξῃ πάλιν εἰς τὴν γῆν
Φωτὸς ἀένναον πηγὴν,
Καὶ λατρευθῇ ἀσμένως.

Ω ἥλιε τῶν καρδιῶν,
Φῶς αἰσθημάτων κ' ἰδεῶν
Καὶ θαλπωρὴ τῶν φίλτρων,
Ποῦ πόῤῥω τῆς Ἀνατολῆς
Διὰ τῶν σῶν φωτοβολεῖς
Χαρίτων καὶ θελγήτρων;

Μὴ τὴν Ἑσπέραν κατακτᾷς,
Ψυχὰς τιτρώσκουσ' ἀνοικτὰς
Δι' ὀϊστῶν πυρφόρων,
Κ' ἐξ αὐτομόλων τῶν Δυσμῶν
Λατρείας ἄρνυσαι δασμὸν
Κ' ὑποτελείας φόρον;

Μὴ, ὡς ἡ μήτηρ σου Ἑλλὰς,
Καὶ μετανάστις, τὰς φυλὰς
Ἡμέρου τῆς Εὐρώπης,
Νῦν λυμανθεῖσαν ἐν πολλοῖς
Τὴν Ἑλληνίδ' ἀνακαλεῖς
Σοφίαν τοῖς ἀνθρώποις;

Μὴ τὴν σφυρήλατον ψυχὴν
Καὶ τὴν ἀτίθασσον ἰσχὺν
Τοῦ Βρεττανοῦ μαλάσσῃς,

Οὗ ἡ γαστὴρ ὡς μηχανὴ
Εἰς ἑαυτὴν περιδινεῖ
Τὰ πλούτη γῆς ἁπάσης;

Ναὶ, ἡ σεμνὴ καὶ χαροπὴ
Τοῦ βλέμματός σου ἀστραπὴ
Ὁπόθεν ἂν ἐκλάμψῃ,
Ενθεῖσα πῦρ ἠθοποιὸν,
Τὴν πλάτιναν τῶν καρδιῶν
Εἰς αἴσθησιν συγκάμψει.

Τέχνης καὶ φύσεως ἐκεῖ
Αρτίως οἰκουμενικὴ
Σύνοδος συγκροτεῖται,
Καὶ ἅμιλλα οὐκ ἀγενὴς,
Καὶ ζήλου μύωψ ἐμμανὴς,
Κ' ἡ γῆ ἐργολαβεῖται·

Η δόξ' ἀρθεῖσα ὑψηλὴ,
Οξὺ σαλπίζει, καὶ καλεῖ
Τὸν κόσμον εἰς Λονδῖνον,
Στέμμ' ἀναπάλλουσα κλυτὸν,
Μυριανθὲς, τῶν ἐραστῶν
Τὴν ἔριν ἐπιτεῖνον·

Καὶ ἀναθρώσκ' ἱδρὼς λαοῦ,
Καὶ πᾶσα τέχνη, τοῦ Θεοῦ
Ἐκβελτιοῖ τὴν κτίσιν,
Κ' ἐκπληκτικὴ συγκομιδὴ
Αθροίζει πᾶσαν ἐν σπουδῇ
Εἰς ἔκθεσιν τὴν φύσιν.

Ηὐχόμην ὅπως ἀντ' αὐτοῦ
Τοῦ φυσικοῦ καὶ τεχνητοῦ
Τῶν γηγενῶν ἀγῶνος,
Αγὼν ἠνοίγετ' ἀνδρικῶν
Καὶ ὑπερόχων γυναικῶν
Τοῦ καθ' ἡμᾶς αἰῶνος·

Πάντως ἐκ πάσης ἀφορμῆς
Τὸ στέφος τότε τῆς τιμῆς
Τοῦ παγγενοῦς ἐράνου
Περιετέθη παμψηφεὶ
Τῇ μουσοστέπτῳ κορυφῇ
Τῆς κόρης τοῦ Στεφάνου·

Καὶ ἦλθ' ἡ νίκη πτερωτή,
Αὐτόματος, ἀκονιτί,
Εἰς τὴν κλεινὴν Ἑλλάδα,
Ης φέρεις κατ' Ἀνατολάς,
Οβριμοπάτρη σὺ Παλλάς,
Τῆς γνώσεως τὴν δᾷδα.

Αλλ' ἄγε, φίλη τιμαλφής,
Ω θύγατερ μουσοτραφὴς
Τῆς γῆς τῆς Ἑλληνίδος,
Μνήσθητι μὲν σοφοῦ πατρός,
Μνήσθητι δὲ κεδνῆς μητρὸς,
Μνήσθητι δὲ πατρίδος.

Τί θέλεις εἰς τὴν σιδηρᾶν
Εκείνην γῆν, τὴν ζοφερὰν
Πατρίδα τῶν πυγμάχων,

Τῶν πόλεων τὸν κολοσσὸν,
Τὸ φόβητρον τῶν θαλασσῶν,
Τῶν νήσων καὶ τῶν βράχων;

Τί τὴν ἀνήλιον σκιὰν,
Τὴν τῶν ἀνθράκων καπνιὰν,
Καὶ τῶν ἀτμῶν τὸν ῥόχθον,
Καὶ τὸ ἀκοίμητον δεινὸν
Τῶν ἁμαξῶν καὶ μηχανῶν
Ὠρέχθης, καὶ τὸν μόχθον;

Τίνα παρέχετ' ἡδονὴν
Τῶν Κροίσων καὶ Γυγῶν τῶν νῦν
Η ὕβρις ἡ χλιδῶσα,
Κατορχουμένη τῶν πτωχῶν,
Κ' ἐπὶ πτωμάτων ἀτυχῶν,
Λιμοθανῶν, σκιρτῶσα;

Αὖθις (καὶ δῴη ὁ Θεός!)
Αὖθις ἐπίβα τῆς νηὸς
Καὶ δεῦρο εἰς Ἑῴαν,
Ενθ' ἀτμοσφαίραν προσφιλῆ
Καὶ γῆν εὑρήσεις εὐθαλῆ,
Καὶ γενεὰν ἀθώαν.

Ενταῦθα κάλλη φυσικὰ,
Αἰσθήματα ἁπλοϊκὰ
Καὶ μήπω ἀγγλισθέντα,
Καὶ τόσα θέλγητρα τῆς γῆς,
Τὰ νῦν ὡς ἐκ τῆς σῆς φυγῆς
Ἀώρως μαρανθέντα.

Εἰσὶ καὶ καρδιῶν πτυχαὶ
Καὶ φιλοσμάραγδοι ψυχαὶ
Διψῶσαί σου τὰ χείλη,
Γονεῖς τὰ πρὸς στοργὴν σοφοὶ,
Καὶ ἀδελφαὶ, καὶ ἀδελφοὶ,
Καὶ συγγενεῖς σου φίλοι.

Εστι πρὸ πάντων ἕν τι ὂν
Απλοῦν, ἀθῶον, ἀγλαὸν,
Η σὴ μικρὰ Λουκία,
Βλαστὸς ὡραῖος κ' εὐγενὴς,
Καὶ τῆς μητρῴας καλλονῆς
Πιστὴ μικρογραφία.

Οταν ψελλίζουσ' ἀταλὰ
Γλυκύδακρυς πικρογελᾷ,
Ὦ πόσην λύπην φέρει,
Εμφαίνουσα τὸ τί ποθεῖ,
Καὶ πῶς μητέρα προσπαθεῖ
Μητέρα νὰ προφέρῃ!

Ελθὲ, ἀπόδος κἂν αὐτῇ
Οπερ ἀφθέγκτως ἀπαιτεῖ
Ἐλλεῖπον ὄφλημά σου,
Τὸν κόλπον σου τὸν μητρικὸν,
Τὸ θάλπος σου τὸ ζωτικὸν,
Τὸ ζέον φίλημά σου.

Εἴθε δ' ὁπόταν ἐπιστῇς,
Καὶ ὁ στρυφνὸς ἐκθειαστὴς
Καὶ λάτρις τῆς σῆς Μούσης

Ιδω σὲ φῶς ἀντὶ φωτὸς,
Κ' ἐμφορηθῶ κἂν ἐξ ὠτὸς
Τῆς γλώσσης σου λαλούσης.

Ως δὲ πρεσβύτου ἀλαοῦ
Ακτὶς ἡλίου ἀγλαοῦ
Τὴν βάσανον ἰαίνει,
Οὕτως ἡ ζῶσά σου φωνὴ
Τὴν μοχθηράν μου εὐφρανεῖ
Ζωὴν ἀκουομένη.

Ταῦτα καὶ σὺ, φίλε χρηστὲ
Σπυρίδων, σύζυγε πιστὲ,
Συναποδέχου, φέρων
Φιλίας δῶρον ἐξ ἐμοῦ
Πρὸς σέ τε καὶ τὴν σὴν ὁμοῦ,
Συνέῤῥωσο δὲ χαίρων.

ΜΑΡΙΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ. *)

Τῇ κθ' Ἰανουαρίου, αωνα'.

Πῶς τὴν Μαρίαν νὰ λησμονήσω,
Ὂν καὶ νοῆμον καὶ ζωηρὸν,
Καὶ ἕν τι ἄλλο ὂν νὰ ὑμνήσω,
Ἁπλοῦν, ἀθῶον, ἀλλὰ μωρόν;

Τὴν ἀσυγχώρητον ἀστοχίαν
Ὀψέ μεν, ὅμως ἐπανορθῶν,
Οὐχὶ μωρίαν, ἀλλὰ Μαρίαν
Εἰς ᾆσμα ψάλλω μᾶλλον ὀρθόν.

Τί τὸ ἐγκώμιον τῆς Μαρίας;
Τί τῆς Μαρίας ἡ προκοπή;
Ἔχει μεγάλας, ἔχει μυρίας,
Αἵτινες λάμπουν ὡς ἀστραπή.

---

*) Τῆς πρὸς τὴν Κ. Σμαράγδαν ἐπιστολῆς ἐν τῇ πατρικῇ αὐτῆς οἰκίᾳ ἀναγινωσκομένης, ἡ τριετίζουσα ἀδελφὴ αὐτῆς Μαρία, προσέχουσα τῇ ἀναγνώσει, πρὸς μὲν τὰ ἄλλα, ἐπειδὴ οὐδὲ κατενόει ἴσως, ἐσιώπα· ἐκεῖνο δὲ οὐκ' ἐπῄνει, ὅτι ἐν ταῖς τελευταίαις στροφαῖς ἐγίνετο μνεία τῆς μόλις δεκαμήνου ἀνεψιᾶς αὐτῆς Λουκίας. "Τί αἰσθάνεται, λέγεσα, τὸ μωρὸν τῦτο, καὶ ἠξίωσαν αὐτὸ ἐγκωμίου;„ ὥσπερ ἂν εἰ ἔλεγεν· "οὐχ εὑρέθη ἕτερον ὂν μᾶλλον αἰσθανόμενον;„ Τὴν καλὴν ταύτην τῆς παιδὸς φιλοτιμίαν ἀφορμὴν πεποιημένοι, ἐγράψαμεν πρὸς αὐτὴν τὸ ὑπὸ τίτλον καὶ μορφὴν ἐγκωμίου νουθετικὸν τοῦτο ποιημάτιον.

Εἶναι εὐαίσθητος καὶ νοήμων
Καὶ εἰς τὰ χρέη της ἀκριβής·
Εἶναι φιλότιμος καὶ αἰδήμων,
Καὶ πρῶτον πάντων εἶν' εὐσεβής.

Η προσευχή της, πρωῒ κ' ἑσπέρας,
Ὡς τὸ θυμίαμα τοῦ ναοῦ
Τὸ ἀναβαῖνον εἰς τοὺς αἰθέρας,
Φέρετ' ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

"Χριστέ μου, λέγει, εὐλόγησόν με,
Μικρόν σου πλάσμα καὶ νεαρὸν,
Καὶ ἀδιάφθορον τήρησόν με
Εἰς τῶν παρθένων σου τὸν χορόν."

Ο Χριστὸς τότε τὴν χεῖρα τείνει
Πρὸς τὴν καρδίαν τῆς θυγατρὸς,
Καὶ τὴν ὁμώνυμον μεγαλύνει
Τῆς παναγίας αὐτοῦ μητρός:

Καὶ τότε φαίνεται ἡ Μαρία,
Ἡ ἀγγελόμορφος καὶ καλὴ,
Ολη ἀγάπη, ὅλη φιλία,
Ὅλη χρηστότης καὶ συστολή.

Εὐγνώμων κόρη, φιλεῖ τὰς χεῖρας
Τῶν γεννητόρων περιχαρῶς,
Εἰς τοῦ προσώπου τοὺς χαρακτῆρας
Τὰ φίλτρα φέρουσα ζωηρῶς.

Πάτερ μου, λέγει, μῆτερ φιλτάτη,
Τῶν θυγατέρων σας νῦν ἐγὼ

Εἰμ' ἐλαχίστη, ἀσθενεστάτη,
Ἀμαθεστάτη, ὁμολογῶ·

Εξίσου ὅμως μὲ εὐνοεῖτε
Διὰ χαρίτων καὶ δωρεῶν·
Αν ἀνταπόδοσιν ἀπαιτῆτε,
Ταύτην ἀφίνω εἰς τὸν Θεόν.

Αὐτὸς βραβεύει τοὺς ἀγαπῶντας
Καὶ συνετίζει τὸν ἀμαθῆ·
Αὐτὸς ἀμείβει τοὺς κοπιῶντας
Καὶ τὸν ἀδύνατον βοηθεῖ.

Ταῦτα προφέρει, καὶ εἰς τὸ στῆθος
Πήχεις συνάπτουσα ἁπαλοὺς,
Θεόθεν εὔχετ' ἀγαθῶν πλῆθος,
Ὑγείαν, ὄλβον, χρόνους πολλούς.

Πλὴν καὶ φιλάδελφος ἡ Μαρία,
Κ' εἰς τοὺς διδάσκοντας εὐπειθὴς,
Κ' εἰς τοὺς θεράποντας μειλιχία,
Καὶ εἰς τοὺς πένητας συμπαθής.

Οθεν δρῶντες τοιαῦτα κάλλη
Ἀναπτυσσόμενα βαθμηδὸν,
Τὴν ἐπαινοῦσι μικροὶ, μεγάλοι
Καὶ διὰ λόγων καὶ δι' ᾠδῶν.

Τοῦτο, Μαρία μου, ὄντως χρέος
Ὁ Ταντολίδης σου ἐκπληρῶν,
Τοὺς στίχους τούτους γράψας ἡδέως
Σοὶ ἐπιστέλλω πρὸς τὸ παρόν.

ΩιΔΗ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΜΑΘΗΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΤΗι ΗΜΕΡΑι ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ.

Τῇ ις' Δεκεμβρίου, αωνα'.

Την φαιδρὰν ἑορτὴν τῶν τριῶν
Τῆς μεγάλης Τριάδος ποιμένων
Εκτελοῦντες φαιδρῶς, πρὸς Θεὸν
Ἀναπέμπομεν δόξαν καὶ αἶνον.

Μαθηταὶ τῆς αὐτῶν διδαχῆς,
Ὥσπερ οὗτοι, κ' ἡμεῖς τὴν παιδείαν
Εζητήσαμεν νύμφην ψυχῆς,
Νύμφην ἄσπιλον, νύμφην πλουσίαν.

Εκ τῆς ἄνω ἀπλέτου πηγῆς
Τοῦ φωτὸς ἡ παιδεί' ἀπονάει,
Κ' εἰς τὸν σκώληκα τοῦτον τῆς γῆς
Τὰ οὐράνια δείκνυσι φάη.

Τὸν εὐγνώμον' αὐτῆς ἐραστὴν
Πρὸς ζωὴν ὁδηγεῖ τὴν ἀρίστην,
Αθεάτων ποιεῖ θεατὴν,
Μυστηρίων καθίστησι μύστην.

Η παιδεί' ἀνυψοῖ ταπεινὸν,
Καὶ πλησίον καθίζ' ἡγεμόνων·
Τὸν ἀνώνυμον αἴρει κλεινὸν,
Καὶ γεραίρ' εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Συνημμένη τῇ θεί' ἀρετῇ,
Εὐτρεπίζει ψυχὰς παναμώμους·
Βασιλείους μεγάλους αὐτὴ,
Γρηγορίους γεννᾷ, Χρυσοστόμους.

Ο τοῦ χρόνου ῥοῦς σπεύδει ταχὺς,
Κυλινδῶν τοὺς λαοὺς ἀεννάως·
Χαίρεις, θάλλεις, τρυφᾷς, εὐτυχεῖς,
Πρὸ ποδῶν σου πλὴν χαίνει τὸ χάος·

Αἴφνης κεῖσαι, καὶ κεῖσ' ἀκλεὴς,
Τὸ μηδὲν εἰς μηδὲν ἀποτρέχων,
Οὔτε ἴχνος τῆς πρόσθεν ζωῆς,
Οὔτ' ἐλπίδα τῆς ὄπισθεν ἔχων.

Ματαιόσχολα ἔργα βροτῶν
Ἐναπέσβησαν πάντα τῇ λήθῃ·
Πλοῦτος, δόξα, ἰσχὺς δυνατῶν
Κούφης ὄναρ σκιᾶς διελύθη.

Ως δ' ἐν μέσῳ βαθείας νυκτὸς
Ὁ τοῦ πόλου ἀστὴρ σελαγίζει,
Η παιδεία, ὡς θείου φωτὸς
Φρυκτωρί', ἀϊδίως φωτίζει.

Τῆς παιδείας ἀντέχου, θνητέ,
Τῶν ζωῶν ἀμφοτέρων κρηπίδος,
Καὶ ἀθάνατος ἔσῃ ποτέ,
Δεδραγμένος χρηστῆς τῆς ἐλπίδος.

Τῆς ἀφάτου σοφίας εἰκών,
Τὸν οἰκεῖον τηρῶν χαρακτῆρα,
Τοῖς ἀγγέλοις ποτὲ συνοικῶν,
Ἀνυμνήσεις Θεὸν τὸν Σωτῆρα.

Ω φωστῆρες τοῦ κόσμου τριττοί,
Θυηπόλοι τῆς ἄνω λατρείας,
Πρυτανεύσατ' ἐκεῖθεν αὐτοὶ
Εἰς ἡμᾶς τοὺς πυρσοὺς τῆς παιδείας.

Ενισχύσατ' ἡμᾶς ἐκ Θεοῦ,
Ὦ προστάται θερμοὶ τῶν ἀπόρων!
Κ' εὐλογήσατε ζῆλον λαοῦ,
Διδασκάλων, ποιμένων, ἐφόρων.

ΑΥΤΟΓΡΑΦΟΝ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΔΟΣ *) ΤΗΣ Κ. ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ.

αωνβ', Ἰουλίου η'.

Νέος ἤμην κ' εὐαισθήτουν, κ' ἦσουν βρέφος τριετίζον,
Ὑγιὴς ἐγὼ καὶ βλέπων, σὺ δὲ κάλλος χρυσαυγίζον.
"Ἀστὴρ, ἔλεγον, τῷ κόσμῳ εὐοιώνιστος προβαίνει," —
Καὶ προέβαινες κ' εἰς ὕψος κ' εἰς λαμπρότητα, Ἑλένη.

---

*) *Οὕτω που (κατὰ τὸ φυλλὰς, φυλλάδιον, καὶ τετρὰς, τετράδιον) διετυπώσατο τὸ παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις* album *(ἤτοι λευκὸν) ὁ ἀοίδιμος Οἰκονόμος, οὗ τινος καὶ δύο ταῦτα εὐχετικά, ηὐτογραφημένα ἐν ταῖς αὐταῖς δέλτοις, ἔνθα καὶ τὰ ἀνωτέρω, ὑποσυνάπτομεν παρὰ πόδας, γλυκερὸν παραμύθιον τοῖς ἐπιποθοῦσιν ἔτι "τὰν πάνσοφον ἐκείναν τὰν οὐδέν' ἀλγύνεσαν ἀηδόνα Μοῦσαν, τῶν Ἑλλάνων τὸν ἄριστον". Ἰδοὺ αὐτά.*

Α'. Ἐπὶ τῆς λευκάδος τῆς Κ. Ἑλένης Καραθεοδωρῆ.

Τὰν Ἑλέναν αἰνέω· μειλιχίη Ἑλένα!
Οὐ Διὸς, οὐ Λήδας Τυνδάρεώ τε γέναν,
Ἣν δ' ἔτεκε κλεινὸν ζεῦγος ἀριστοτόκον,
Φωτὼ Λουκίη καὶ Παιήων Στέφανος·
Ἐν δὲ δόμοισι πατρὸς θρέψαν Ἐφεστιάδες,
Ἱμερόεσσ' Ἀρετὴ ἠθ' ἱερὴ Σοφίη.
Ἡ δ' ἀναδέδρομ', ὅπως ἔρνος ἀκηράσιον,
Καί μιν κηπεύουσ' ἐλπίδες εὐσεβίης.

Κατακόρυφος δ' ὁπότε σελαγίζεις νῦν παμφώτως,
Δύει, φεῦ! ὁ θαυμαστής σου εἰς τὴν λήθην κ' εἰς τὸ σκότος.
Αλλὰ καὶ τοιοῦτος, φόρον θαυμασμοῦ ἐν πεποιθήσει
Εἰς τὸν φιλολογικόν σου δίσκον θέλω καταθήσει·
Επειδὴ ἂν ὁ νοῦς βλέπῃ καὶ ὁ νοῦς ἀκούῃ, φίλη,
Η τοῦ πνεύματός σου λάμψις καὶ τυφλοῖς ὑπάρχει δήλη.

Καὶ μῆτις κ' αἰδὼς ἀμφιέπουσ' Ἑλέναν·
Μοῦσαι τὰν Ἑλέναν, τὰν Ἑλέναν Χάριτες.
Βᾶθι πρόσω, κούρη, ἔνθα σ' ἄγησι Θεός,
Ψυχὴν δ' αὐγάζειν αἴγλῃ ἐπουρανίῃ,
Φωτεινὸν φορέουσ' ἐκ γενέθλης στέφανον.

Β'. Ἐπὶ τῆς λευκάδος τῆς Κ. Καραθεοδωρῆ.

Πλειάδος αἰθερίης καλὸς μέσος ἵσταται ἀστὴρ
Ἀτλαγενῶν τοκέων ἑπταφαοῦς ὁμάδος.
Πλειάδος ἀνδρομέης Ζωὴ μέση ἵστατ' ἀδελφῶν,
Ἑπταχόρου γενέθλης εὐγενέων τοκέων.
Πλειὰς αἰθερίη κοσμεῖ πόλον ἀστερόεντα·
Βύζαντος δὲ πόλιν καὶ γένος ἡ χθονίη.
Ζωὴν ἀμφὶς ἔχοντες ὁμαίμονες ἀμφαγαπῶσι,
Μοῦσαι δ' αἰνοῦσιν, πᾶσιν ἀγαλλόμεναι.
Χαῖρε, φίλη κούρη, καλὸν οὔνομα· τῷ δὲ κεκλήσῃ
Καὶ μήτηρ ζώντων, γράμμα τὸ θεῖον ἔφη.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΔΟΣ ΤΗΣ Κ. ΖΩΗΣ.

ϕων', Μαρτίου κε'.

Ηδη τοὺς ὅρους διασκελίζεις
Τῆς ἡλικίας τῆς παιδικῆς,
Κ' εἰς νέον στάδιον βηματίζεις
'Ακμῆς εὐκταίας νεανικῆς.
Αγαλμα γένους καὶ γεννητόρων,
Πρᾶγμα καὶ ὄνομα ζωηφόρον,
Ο χρυσοῦς ὄρθρος σου προμηνύει
Τὴν μεσημβρίαν σου παμφαῆ,
Κ' ἡ ἀρετή σου τέως δεικνύει
Ὅτι ὁ Κύριος σ' εὐνοεῖ.

Ως δ' ἐν ἀθώᾳ τῇ ἡλικίᾳ
Φρόνησις σ' ἔστεφε πολιὰ,
Εἴθ' εἰς τοῦ βίου σου τὰ πρεσβεῖα
Ἡ ἀθωότης νὰ μειδιᾷ.
Τοῦτό σοι, αἴρων δεδακρυσμένον
Ομμα, πρὸ χρόνων ἀπεσβεσμένον,
Εὔχεται φίλος πιστὸς, πατρῷος,
Στοργὴν ἐντρέφων διακαῆ,
Οστις πρὸ πάντων ζῇ φιλοζώως,
Καὶ τοῦ ὁποίου εἶσαι ζωή.

ΕΤΕΡΟΝ ΑΥΤΟΘΙ.

ͳωνβʹ, Ἰουλίου ηʹ.

Μακαριος, παρθένε, ὃν στέργεις κ' εὐνοεῖς!
Τὸ ὄνομ' αὐτοῦ γράφων
Ενθάδε, οὐκ εἰς τάφον,
Αλλ' εἰς τὰς πτύχας γράφει τῆς βίβλου τῆς ζωῆς.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΑΝΕΨΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ,

ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΑΠΟΔΗΜΗΣΕΙΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΛΛΟΔΑΠΗΝ.

ͳωνβʹ, Ἰουλίου κʹ.

Ο νέος ὁ τρεφόμενος ἐν τῇ πατρῴᾳ στέγῃ
Κἂν νήπια μὲν σκέπτεται παράκοπα δὲ λέγῃ,
Γελᾶται μόνον, κίνδυνον δ' οὐδένα διατρέχει,
Οτι προμάχους· τοὺς Θεοὺς τοὺς ἐφεστίους ἔχει·
Οταν δ' εἰς ξένην ξένος γῆν περιπλανᾶται μόνος,
Καὶ τὴν ἀγκάλην τῆς μητρὸς διαδεχθῇ ὁ πόνος,
Τὰ πάντα τότε σκυθρωπὰ, ἐχθρὰ κ' ἠγριωμένα,
Εργ' ἀπαιτοῦσιν ἀνδρικὰ καὶ πολιὰν τὴν φρένα.
Τοιαύτης νῦν, Ἀλέξανδρε, ἀρξάμενος πορείας,
Τῆς μητρυιᾶς ἀλλοδαπῆς φοβοῦ τὰς ἐπηρείας·
Εὐσέβει τὰ πρὸς τὸν Θεὸν, αἰδοῦ τὰ πρὸς ἀνθρώπους,
Σωφρόνει τὰ πρὸς ἑαυτὸν, μετρίαζε τοὺς τρόπους.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑι ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ, ΧΑΙΡΕΙΝ

ἅμα τῷ νέῳ ἔτει ͵αωνε΄.

ΝΕΟΝ ἔτος! τὴν αἰσίαν ἔναρξιν τοῦ ἔτους, φίλη,
Σπεύδ' ἡ Μοῦσά μου προθύμως πρώτη νὰ σοὶ ἀναγγείλῃ·
Μοῦσ' ἀόμματος, ἀλλ' ἥτις, ὑπὸ σοῦ προσκεκλημένη,
Δὲν διστάζει νὰ προσέλθῃ κ' εὐτελῶς ηὐτρεπισμένη.
Νέον ἔτος! ὦ ἰδέα σκέψεων γονιμωτάτη,
Ητις τὴν ψυχὴν φαιδρύνει, ταλαντεύει καὶ ταράττει!
Στιγμὴ πᾶσα, (καὶ τί ἄλλο ὁ παρὼν ὑπάρχει βίος,
Πλὴν στιγμαὶ ἄλλη μετ' ἄλλην ἐκδιδράσκουσ' αἰφνιδίως;)
Στιγμὴ πᾶσα τὴν ζωήν μας ἐκκρεμῆ ἐν μεταιχμίῳ
Δύο κόσμων περιστέλλει, δύο χρόνων, ζωῶν δύο·
Παρελθὸν καὶ μέλλον, οἴμοι! τὸ μὲν οὔπω, τὸ δ' οὐκέτι
Ὑφεστῶς, ἐκμηδενοῦσι τῆς ζωῆς ἡμῶν τὰ ἔτη.
Αλλ' ὡς ἔχων δεσποτείαν ἐπὶ τούτων ἀμφοτέρων,
Αφροντις ὁ στιγμιαῖος κάθητ' ἐντρυφῶν καὶ χαίρων·
Εἰς τὸ νέον μόνον ἔτος, μὲ ψυχῆς παλμὸν καὶ κλόνον,
Περισκέπτεται τὸν βίον, περισκέπτεται τὸν χρόνον.
Νέον ἔτος! εἰς τὰ ἔτη τῆς ζωῆς προσθήκη μία·
Εἶναι ἄρνησις, ἢ θέσις; εἶναι κέρδος ἢ ζημία;
Εἰς τοὺς πίνακας τοῦ χρόνου ἀριθμὸς εἷς προσετέθη·
Αλλ' εἰς τὴν ζωήν μας οὗτος προσετέθ', ἢ ἀφῃρέθη;
Νέον ἔτος! ἡ ζωή μας σὺν αὐτῷ ἀνενεώθη,
Η τὸ πλεῖστον αὐτῆς μέρος ἐκ τοῦ χρόνου κατεπόθη,
Κ' ἐποιήσαμεν ἓν μέγα πρὸς τὸ τέλος ἡμῶν βῆμα,
Τῆς ἰδίας εἱμαρμένης περικόψαντες τὸ νῆμα;
Εἷς τὸν ἄλλον μας συγχαίρει· ὦ! ἐζήσαμεν κ' ἐφέτος!

Αλλὰ πόσοι τῶν ζησάντων μεθ' ἡμῶν τὸ λῆξαν ἔτος
Εἰς τοὺς τάφους ἤδη κεῖνται, μαρτυροῦντες πῶς τὸ νέον
Ετος δυνατὸν νὰ ἦναι κ' εἰς ἡμᾶς τὸ τελευταῖον!
Καὶ τοῦ χρόνου! καὶ τοῦ χρόνου! προσφωνοῦμεν πρὸς ἀλλήλους·
Πλὴν, καὶ ζῶντες, θὰ χαρῶμεν ζῶντας ἅπαντας τοὺς φίλους;
Μελαγχολικαὶ ἰδέαι! ἀδυσώπητος ὁ χρόνος,
Τίκτει καὶ καταβιβρώσκει πᾶν τεχθὲν, καθὼς ὁ Κρόνος·
Πᾶν δὲ βῆμά του γηράσκει, πᾶσά του πνοὴ μαραίνει,
Μόνος δὲ αὐτὸς προκόπτων ἀνηβᾷ καὶ νέος μένει.
Η δὲν εἶναι κ' ἡ ζωή σου, καίτοι νῦν ἀκμαιοτέρα,
Ως πρὸς πέρυσι, φιλτάτη, καθ' ἓν ἔτος πρεσβυτέρα;
Καὶ χιλίους ἐὰν ἔχῃς χρόνους βίου μακροτάτου,
Ετος ἓν δὲν εἶσ' ἐφέτος ἐγγυτέρω τοῦ θανάτου;
Ποῦ τὸ χθὲς ἡμῶν, τὸ πρώην, τὸ προπέρυσι, τὸ πάλαι;
Ποῦ οἱ πόθοι, αἱ εὐχαί μας, αἱ ἐλπίδες αἱ μεγάλαι,
Κ' αἱ ψυχραὶ φιλοτιμίαι ἐπὶ ἔργων διακένων;
Ως ἐνύπνια τῷ ὄντι ἔλειψαν ἐγειρομένων,
Η ὡς κόσμοι τῶν προσφάτων συρμῶν, εἷς μετὰ τὸν ἄλλον
Εἰς τοὺς συρφετοὺς ὠθοῦνται τῶν ῥακῶν καὶ τῶν σκυβάλων·
Μόνη δὲ τοῦ παρελθόντος ἀπολείπετ' ἡ σκωρία,
Ο μετάμελος, ὁ μόχθος καὶ τῶν πόθων ἡ πικρία,
Καὶ αἱ ἕξεις, καὶ τὰ πάθη, καὶ τὰ φόβητρα τῆς πείρας,
Καὶ αἱ νόσοι, καὶ σὺν τούτοις ἀνεπαίσθητον τὸ γῆρας.
Τάλανες! ἐξ ἡλικίας θνήσκομεν εἰς ἡλικίαν,
Καὶ, ἀντὶ ζωῆς, θανάτων ἔχομεν ἀλληλουχίαν·
Τὸν θανόντα πλεονάκις ὀνομάζομεν πρεσβύτην,
Καὶ τὸν παύσαντα τοῦ θνήσκειν καθ' ἡμέραν, — μακαρίτην.
Ἀλλ' οὐδεὶς τοιαύτας σκέψεις σήμερον ἀναμοχλεύει,
Οὐδὲ τῶν αὐτοῦ προτέρων καὶ ἐσχάτων μνημονεύει·
Εἰς πολλοὺς τὸ νέον ἔτος, ἀρχὴ νέας περιόδου
Τῶν αὐτῶν ματαιοτήτων, τῆς αὐτῆς τοῦ ζῆν μεθόδου,
Εἰς τὸ στόμα των ἐμβάλλει τοὺς αὐτοὺς σχεδὸν ἐμέτους,
Οσους εἶχον ἐξεμέσει πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους,

Τὰς αὐτὰς ἐπιθυμίας, τὰς ὀρέξεις, τὰς ἰδέας,
Τὰς μωρίας, τὰς ἀπάτας καὶ τὰς ἕξεις τὰς ἀρχαίας·
Καὶ τοῦ ἔτους ὄντος νέου, παλαιοὶ ἀκόμη οὗτοι,
Ονειρεύοντ' ἀπολαύσεις, δόξας καὶ τιμὰς καὶ πλούτη·
Η νεάζοντες τὰς φρένας ἐτησίως εἰς τὸ χεῖρον,
Βόσκουσιν εἰς τοὺς ἀνέμους νοῦν παρθένον, πλὴν καὶ στεῖρον.
Οὕτω τὴν μωρίαν παῖδες, καὶ πρεσβύται τὴν κακίαν,
Απολείπουσι τὸν χρόνον καὶ τὴν ὧδε παροικίαν,
Καὶ, νεκροὶ πρὸ τοῦ θανάτου, θανατοῦνται νεκρωθέντες,
Απωνάμενοι τοσοῦτον, ὅσον οἴχονται φανέντες.
Οπερ σὺ μὴ πάθοις, φίλη· ἀλλ' ὡς ἔχεις ὀρθὴν κρίσιν,
Σεαυτῆς καὶ τῶν πραγμάτων διαγίνωσκε τὴν φύσιν.
Νέα, πλήρης εὐφυΐας καὶ χαρίτων φερωνύμως,
Τῆς ζωῆς τὸν δρόμον τέως διεξήγαγες φρονίμως,
Κ' ἐπεσπάσω τὴν ἀγάπην καὶ τὸ σέβας τῶν ἀνθρώπων
Δι' ἐπαγωγῶν οὐχ ἧττον ἢ συνεσταλμένων τρόπων.
Οὐ πολλὰ ἐκδιδαχθεῖσα, πλείστων ἔχεις λόγων πεῖραν,
Θυμοσόφως εὐστοχοῦσα εἰς τοῦ ἀληθοῦς τὴν θήραν.
Φρόνησον καὶ τὰ τοῦ χρόνου· — Ἡ ζωὴ, Χαρίκλειά μου,
Εξαλείφετ' ὁσημέραι, ὥσπερ ἴχνος ἐπὶ ἄμμου·
Παρακμάζουσι, γηρῶσι, θνήσκουσιν ἡμῶν τὰ πάντα,
Εὐτυχίαι, δυστυχίαι, κατορθώματα, συμβάντα·
Κάλλος, χάρις, πλούτη, φήμη, πόθος, ἔρως, χαρὰ, λύπη,
Ακμὴ, ῥώμη, πᾶς ὁ βίος μόλις φαίνεται, κ' ἐκλείπει.
Νὰ ζῇς θέλεις, καὶ νὰ ἔχῃς ἰσοβίως νέα ἔτη;
Εἰς τὴν φυλακήν σου στῆθι καὶ τὸν βίον σου εὐθέτει.
Εἰς τὸν ῥοῦν τοῦ κόσμου τούτου μὴ ῥιφθῇς ἐξ ὁλοκλήρου,
Μηδ' ὀπίσω τῶν ματαίων πορευθεῖσα παρασύρου·
Κλέπτης δολερὸς ὁ κόσμος, τὸ παρὸν ἀεὶ λαμβάνει,
Κ' εἰς ἡμᾶς τὸ μέλλον μόνον πονηρῶς ἀπολιμπάνει.
Πλὴν τὸ μέλλον ἀεὶ μέλλει, ἢ, ἐάν ποτε καὶ φθάσῃ,
Κατὰ ταύτην τὴν συνθήκην, κοσμικῶς θέλει περάσει·
Ζητεῖ δὲ οὐκ ἀπολύτων ἀναγκῶν τὴν θεραπείαν,

Αλλὰ αἴσθημα, ἰδέαν, πνεῦμα, νοῦν, ψυχὴν, καρδίαν.
Οἰκτρὸν ὅμως εἰς βορβόρους νὰ ἐκχέηται τὸ μῦρον,
Καὶ νὰ βάλλωντ' οἱ ὡραῖοι μαργαρῖται πρὸ τῶν χοίρων·
Αλλ' ἐὰν θυσίας θέλῃ τύραννος ἡ κοινωνία,
Εστω ταύτης μὲν τὸ σχῆμα, ἡμετέρα δ' ἡ οὐσία·
Δόκει μόνον, (ἐὰν δέῃ) πλὴν μὴ ἔσο τῆς ἡμέρας·
Εσο δέσποινα, μὴ δούλη τῆς σπουδῆς τῆς κοινοτέρας·
Αστὴρ οὕτως ἡ ζωή σου ἐν τῷ κόσμ', ὡς ἐν νεφέλῃ,
Αμα θ' ἕσπερος θὰ δύῃ, καὶ ἑῷος θ' ἀνατέλλῃ.
Νέον ἔτος· δι' ἐλαίου καὶ ἀγάπης καὶ ἐλπίδος
Ανανέωσον τὴν φλόγα τῆς τοῦ βίου θρυαλλίδος,
Ινα φαίνῃ τοῖς ποσί σου ἐν τῷ σκότει τοῦ αἰῶνος,
Καὶ ὡς φρόνιμος παρθένος ληφθεῖσ' ἔσω τοῦ νυμφῶνος.
Αφ' οὗ δ' ἅπαξ νέα Εὔα ἐν Χριστῷ ἀνεγεννήθης,
Ανακαίνιζε τὸν ἔσω ἄνθρωπον, ὃν ἐνεδύθης·
Τοῦτον τρέφε, τοῦτον κόσμει, ὑπὲρ τούτου μᾶλλον πόνει,
Τοῦτον αὔξαν' ἐτησίως, τῶν ῥεόντων δ' ὑπερφρόνει.
Πνεύματος θεόθεν, φίλη, εὐμοιρήσασα εὐθέος,
Διακρίνεις ἐν τῷ βάθει τῆς αἰσθήσεως ὀξέως
Τί τὸ ὄντως ὂν ἀνάγκῃ καὶ ἀεὶ ὡσαύτως ἔχον,
Τί δὲ τὸ ἐν ἀλλοιώσει δι' ὀλίσθου ἀποτρέχον·
Επομένως ποῦ κυρίως νὰ προσηλωθῇ ὀφείλει
Η ἐνδόμυχος ζωή σου, τῷ ἀΰλῳ ἢ τῇ ὕλῃ.
Τὸ εὐθές σου τοῦτο πνεῦμα, καὶ ἐν πρώτοις κ' ἐν ἐσχάτοις
Τῶν ἐτῶν, ἐγκαινιζέσθω ἐν τοῖς φίλοις σου ἐγκάτοις.
Οπωςδήποτ', ἢ πρωΐμως, ἢ ὀψὲ, μίαν ἡμέραν
Εἰς ζωὴν ἀποχωροῦμεν ἄλλην, αἰωνιωτέραν·
Εν τοῖς κόλποις εὐνασθέντες τότ' ἐκεῖ τοῦ Αἰωνίου,
Απολαύσομεν τὰ κέρδη τῶν στιγμῶν τοῦ τῇδε βίου·
Καὶ συζῶντες εὐδαιμόνως μετὰ γενεῶν ἀρχαίων,
Εξομεν ἓν μέγα ἔτος παλαιὸν ταὐτὸ καὶ νέον.
Αδελφὴ, τί τὸ κωλύον τὸν νοῦν ἔχοντας ἐκεῖσε,
Απὸ τοῦδ' ὡς ἐν τῷ ἔτει τῶν ἐτῶν ἐκείνῳ ζῆσαι,

Αγιάσαντας τοὺς ὅρους τῆς ζωῆς τοὺς δεδομένους,
Καὶ ἐνιαυτὸν Κυρίου προσδεκτὸν ἐργασαμένους;
Ὦ! τὰς σκέψεις, φίλη, ταύτας, ἀντὶ ἄλλου κειμηλίου,
Εναρκτήριόν σοι πέμπω τοῦ ἁγίου Βασιλείου·
Οταν δὲ, Θεοῦ διδόντος, ἀπὸ νυμφικῆς παστάδος
Γενεὰν τεκνώσῃς νέαν, σὺν τῷ γάλακτι μετάδος
Καὶ τῶν σκέψεών μου τούτων, ὡς δωτίνης ψυχοσώου,
Παρὰ ποιητοῦ μὲν φαύλου, φίλου πλὴν αὐτῶν μητρῴου.
Οὕτως ἐν ἐκείνοις τότε ἀληθῶς καὶ ἐξαιρέτως,
Εν τῇ γῇ, ἐν τῷ σῷ χρόνῳ, ἑορτάσεις νέον ἔτος,
Καὶ ὡς ἀετοῦ ἐν τούτοις ἀνακαινισθήσεταί σου
Κ' ἡ νεότης, καὶ τὸ κάλλος, καὶ ὁ νοῦς, κ' αἱ χάριτές σου·
Πᾶσα δὲ στιγμή σου ἔσται ἀναβίωσις ἀκμαία,
Κ' ἡ ἐντεῦθεν ἐκδημία νέου ἔτους ζωὴ νέα.
Ταῦτα δι' ἐπιστολῆς μου, ὡς ἐπόθεις, πολυστίχου
Σοὶ προσφέρω μετὰ θάῤῥους καὶ ἀγάπης ὁλοψύχου·
Ακομψα τυχὸν, καὶ λόγοι ἀτεχνεῖς Μοναστηρίου,
Οὐδ' ἐπάξια τῶν κύκλων τοῦ κομψοῦ Σταυροδρομίου·
Πλὴν εἰς κύκλους δὲν ἐκάλεις, ὡς φρονῶ, ἀγροῖκον Μοῦσαν,
Αλλ' ὡς ἐκ ψυχῆς φιλούσης εἰς ψυχὴν ἀντιφιλοῦσαν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΕΛΕΝΗι ΚΑΙ ΖΩΗι Σ. ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ,

ΤΗι ΧΡΥΣΗι ΞΥΝΩΡΙΔΙ,

χαίρειν ἅμα τῷ νέῳ ἔτει ͵αωνε΄.

Και πάλιν ὁ ὑμέτερος Βασίλειος, τοῦ ἔτους
Τὰς πύλας ὑπανοίγνυσι νεοτευχεῖς κ' εὐθέτους,
Χρυσέας στήσας κίονας τοῦ εὐτειχοῦς προθύρου,
Καὶ τηλαυγὲς τὸ πρόσωπον τοῦ ἔτους ὁλοκλήρου·
Αὐτὸς δὲ μέγας κ' ὑψηλὸς, ἐπὶ ταῖς παραστᾶσιν
Εστὼς, εἰσάγει ἅπαντας βοῶν "Εἰρήνη πᾶσι!„
Βασίλειος, ὤ, ἡ χαρὰ ἰδοὺ ἡ ὑμετέρα,
Ο ἔρως ὁ ὑμέτερος, τρυφὴ ἡ ὑπερτέρα!
Ω καλλιπάρθενοι ψυχαὶ, καὶ τίνα λοιπὸν ἄλλον
Συγχαίρων, παρ' ὑμᾶς αὐτὰς, ἐδικαιούμην μᾶλλον;
Οὐχὶ ὑμεῖς ἀνέστητε ἐν τῇ τοῦ Κωνσταντίνου
Η ὁρατὴ παράστασις τῶν ἰδεῶν ἐκείνου;
Οὐχὶ κατεβροχθήσατε τὰ ὑπ' αὐτοῦ γραφέντα
Κ' ἐνεστερνήσασθ' ἐκ ψυχῆς τὰ νομοθετηθέντα,
Τῷ τύπῳ τῆς ὀρθῆς αὐτοῦ σοφίας ἐντακεῖσαι,
Κ' ἐν ἑαυταῖς ἔργον αὐτοῦ τὸν λόγον ἐνδεικνῦσαι;
Εὐκαίρως ἄρα πρὸς ὑμᾶς ὁ νοῦς μου αἰωρεῖται,
Τὰς θυγατέρας τοῦ πατρός· ὤ, ζῆτε, φίλαι, ζῆτε,
Κυκλοῦσαι μετὰ τῆς λοιπῆς τῶν ἀδελφῶν χορείας
Τὸν οἶκον τὸν ἑπτάστυλον τῆς πατρικῆς σοφίας!
Ω, εἴθε, εἴθε δι' ὑμᾶς ἐπὶ χρησταῖς ἐλπίσι
Τοῦ ἔτους ἡ περίοδος περιφανῶς ν' ἀρχίσῃ!
Ελένη, σὺ μὲν τὴν χαρὰν ἀκούσειας ἀσμένη,
Ην ἔσχεν, ὅτε τὸν Σταυρὸν ἀνεῦρεν ἡ Ἑλένη·
Σοῦ δὲ, Ζωὴ, τὸ ὄνομα ἔργῳ παραταθήτω,
Γενέσθω δὲ ζωαρχικὸν, καὶ εἰς αἰῶνας ζήτω!
Εμοὶ δὲ, μή μοι γένοιτο εὐχὴν προφέρειν ἄλλην,
Η ἐφ' ὑμῖν ἀγάλλεσθαι, κ' ἐνθουσιᾷν, καὶ ψάλλειν.

ΠΑΙΓΝΙΟΝ ΟΙΚΙΑΚΟΝ.

ΦΙΛΤΡΟΝ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΗΜΑΤΑ.

αωνς', Ἰανουαρίου λ'.

Δυο παρθένων ἀδελφῶν,
Παγκάλων καὶ μουσοτραφῶν,
Κατ' ἄκραν εὐτυχίαν,
Καρποῦμαι τὴν φιλίαν·

Εἶν' αὗται δύο καλλοναὶ
Εξαίρετοι, ἐρατειναὶ,
Η μία ἐν ἐκτάσει,
Η δὲ ἐν ἐπιτάσει.

Η μὲν τὸ σῶμα ὑψηλὴ
Καὶ τοῦ καλοῦ ὑπερβολή·
Η δ' ὅσον σμικροτέρα,
Τοσοῦτον κομψοτέρα.

Τῆς μὲν τὸ ὕψος πλατυσμὸς
Τοῦ κάλλους, οὐ πλεονασμός·
Τῆς δ' ἡ βραχύτης κρεῖττον
Συμπίλημα χαρίτων.

Σελῆναι δύ' ὁμοφυεῖς,
Αμφότεραι πλησιφαεῖς,
Η μὲν ἐν ἀπογείῳ,
Η δὲ ἐν περιγείῳ.

Ρυθμὸς χαρίεις, θαυμαστὸς,
Εκ δύο χρόνων συνεςὼς,
Μακροῦ τε καὶ βραχέος· —
Ο φίλτατος τροχαῖος.

Θεία καὶ ζῶσα μουσικὴ,
Αρσις καὶ θέσις φυσικὴ,
Βαρύφωνος ὑπάτη,
Καὶ νήτη ὀξυτάτη.

Τοιαῦται μὲν αἱ λατρευταὶ,
Αἱ καλλιπάρθενοι αὐταὶ,
Αμήχανόν τι χρῆμα,
Κἂν ἄνισοι τὸ σχῆμα·

Τῶν δύο δὲ αὐτὸς εἰμὶ
Μέση ἀνάλογος γραμμὴ,
Τὴν ἁρμονίαν φέρων
Τῶν ἄκρων ἑκατέρων.

Εν μέσῳ τούτων ἑστηκὼς,
Τὰ ἴσα νέμω, ὡς εἰκὸς,
Μεσίτης διαλλάττων,
Ως μείζων καὶ ἐλάττων.

Εὐδαίμων φίλος ἐξ ἀμφοῖν,
Πρὸς πᾶσαν βλέμματος στροφὴν,
Η κάτω ἢ ἐπάνω,
Τὰς φίλας μου τυγχάνω.

Η μὲν οὐδόλως μὲ φθονεῖ,
Η δ' αὖθις οὐ περιφρονεῖ·
Καὶ πρὸς τὴν μίαν τείνω,
Καὶ πρὸς τὴν ἄλλην κλίνω·

Διότι ἄνευ στοχασμοῦ
Ενδείας ἢ πλεονασμοῦ,
Ηγοῦμαι ἀμφοτέρας
Αλλήλων ὑπερτέρας.

Τῆς μὲν ἐν σώματι βραχεῖ
Οὐρανομήκης ἡ ψυχὴ,
Η δ' αὖθις ὑποκλίνει
Τῇ ταπεινοφροσύνῃ.

Αἰθέριον οὖν τὴν πνοὴν
Καὶ μακαρίαν τὴν ζωὴν
Καρποῦμαι ἀνεγκλήτως,
Εἷς ὢν ἐν δυσὶ τρίτος.

Καὶ τῶν γραμμάτων δὲ ἡμῶν
Ιδέτω πᾶς τις τὸν εἱρμὸν,
Εἰδὼς τὴν ἄλφα, βῆτα,
Εψιλὸν, ζῆτα, ἦτα.

—Ἆ! Ἆ! (καγχάζ' ἡ ξυνωρὶς)
Τὸ φίλτρον, φίλε, ζῇ θαῤῥεῖς,
Αλλ' ὁ εἱρμὸς σ' ἐμπαίζει
Προδήλως, λέγων — ἝΖΗ!

ΩΙ Δ Η

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΝ ΘΕΙΟΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΑΓΙΩΤΑΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΤΩΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ. Κ. ΚΥΡΙΛΛΟΝ ΤΟΝ Β', ΨΑΛΕΙΣΑ ΤΗι ΗΜΕΡΑι ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΥΠΟ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΦΑΝΑΡΙΩι ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΙΚΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ.

Τῇ ιη' Ἰανουαρίου, ͵αωv'.

Ὀλολύξωμεν συμφώνως ψαλμικαῖς ἀλαλαγαῖς·
Ἐξ ἁγνῶν χειλέων μέλος ἀκουσθήτω εὐαγές·
Ἑορτὴν κοσμεῖ Πατέρων ὁ ἡμέτερος Πατὴρ,
Κύριλλος ὁ πατριάρχης, τῶν χαρίτων ὁ δοτήρ.
Ἰδοὺ οὗτος ἦθος φέρων καὶ σεμνὸν καὶ ἱλαρὸν
Εὐλογεῖ τοὺς προσιόντας τῇ ἐπάρσει τῶν χειρῶν·
Εἰς τὰ ὄμματα δ' ἐκεῖνα τὰ φαιδρὰ καὶ ἀγλαὰ,
Ἡ ἐπαναπαυομένη θεία χάρις μειδιᾷ.

Μόνη μέριμνα ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ τὸν ἀσχολεῖ·
Τὸν δὲ νόμον τῆς ἀγάπης ἐνεργῶν διατελεῖ,
Καὶ τὴν Ἐκκλησίαν σώζων τῆς παμμήτορος Σιὼν,
Οὐκ ἀμεριμνεῖ τῶν ἄλλων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν.
Πᾶσαν ἔχων γῆν καὶ χώραν ζήλου στάδιον εὐρὺ,
Πανταχοῦ τὰς εὐποιΐας ἐπομβρίζει, πλημμυρεῖ,
Διὰ βίβλων καὶ σχολείων, δι' ἁδρῶν χορηγιῶν,
Εἰς σοφοὺς, εἰς ἀγραμμάτους, εἰς ποιμένας, εἰς λαόν.

Εκ Σιὼν λοιπὸν καὶ πάλαι ἐξελήλυθε καὶ νῦν
Νόμος τοῦ Θεοῦ καὶ λόγος εἰς ἀνόρθωσιν κοινήν·
Κ' ἐν ἀναγεννήσει ἄλλῃ ἄνθρωπος ἐνθουσιῶν
"Σιὼν μήτηρ, ἐρεῖ πάλιν, μήτηρ πότνια Σιών".
Αλλ' ὦ κλέος τῶν ποιμένων, ὦ Μακαριώτατε,
Τῆς σχολῆς ἡμῶν δομήτορ, παιδευτὰ σεπτότατε,
Πρόσδεξαι στεφανηφόρου νεολαίας θίασον,
Καὶ ψυχὰς εὐγνωμονούσας σαῖς εὐχαῖς ἁγίασον.

Ταῖς λαμπάσιν ἀνημμέναις, ὡς παρθένοι φρόνιμοι,
Τοῦ ἐκ Ναζαρὲτ νυμφίου νύμφαι χριστεπώνυμοι,
Υπὸ θείῳ κηδεμόνι σοὶ νυμφοστολούμεθα,
Κ' εἰς νυμφῶνος ἀθανάτου πύλας ὁδηγούμεθα.
Ζῴης, Πάτερ, μακρὸν βίον, ὄλβιον, ἐπήρατον,
Πολιᾶς εὐκλείας φέρων στέφανον ἀκήρατον!
Ζῴης χαίρων· τὄνομά σου, Κύριλλε θαυμάσιε,
Εν τοῖς χρονικοῖς τοῦ θρόνου ὡς ἀστὴρ αὐγάσειε!

ΕΠΙ ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΔΟΣ

ΤΗΣ Κ. ΣΜΑΡΑΓΔΑΣ ΒΑΛΤΑΤΖΗ.

Τῇ α' Αὐγούστου, ͵αωνϛ'.

Τι σοι θέλεις ἐνέγκω,
Ψυχῆς ἐμῆς ἄνασσα;
Χρυσὸν μὲν οὔ τι δώσω
Οὐδ' ἄργυρον· (πόθεν γάρ;)
Τις δὲ χρεώ σε πλούτου;
Τὰ λῖνα γοῦν τὰ Μοίρης
Πάγχρυσά σοι τέτυκται.
Οὐ βρωμάτων χατίζεις,
Οὐδ' εὔφρονος ποτοῖο·
Πλέως γὰρ ἔνδον οἶκος
Ὡς καὶ ξένοις προχεῖσθαι.
Τί δ' αὖ πέπλων ἑανῶν,
Καὶ φαρέων ἁλουργῶν,
Καὶ μαλθακῶν χιτώνων;
Οὐχὶ βρύουσι χηλοὶ,
Ὡς καὶ ξένοισι πᾶσι,
Πάσαις τ' ἔχειν ἐπαρκεῖν;
Οὐ μήν ποτε προσοίσω
Τιμαλφέας λίθους σοι,
Σάπφειρον, οὐδ' ἴασπιν,
Οὐ στιλπνὸν ἀδάμαντα·
Αὐτὴ γὰρ εἶ σμάραγδος.

Θέλω πνέοντας ἡδὺ,
Καλύκεσιν γελῶντας
Ρόδων λαβὼν στεφάνους
Τῶν Χαρίτων ἀπ᾽ αὐτῶν,
Δέσποινα, σὸν τιμῆεν
Καταστέφειν κάρηνον·
Σὺ δ᾽ ἄλλον ἐκ τοκήων
Ζηλωτὸν ἀμφίκεισαι
Επὶ κρατι στέφανον·
Οπως δὲ μὴ κενός σοι
Μοῦνος λάθω παραστὰς,
Ύμνον φέρω λιτόν σοι,
Ύμνον μέλημα Μουσῶν,
Στέρνων ἄημ᾽ ἀβληχρὸν,
Αγνῆς φόρον λατρείης,
Εὐγνωμόνων ὄφλημα,
Τὸν καὶ θεαῖς ὁμοίαις
Προσεννέπειν ἔοικε.
Δέξαιό μευ τὸ δῶρον,
Ω καρδίης γλυκασμὲ,
Ζωῆς ἐμῆς ἄγαλμα,
Καὶ θέργμα τοῖσιν ὄσσοις!

ΠΡΟΠΟΣΙΣ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Σ. ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ,

ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΟΣ ΤΗ͂ 30 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΚΑΙ ΠΕΡΙΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΕΙΣ ΓΑΛΛΙΑΝ ΚΑΙ ΓΕΡΜΑΝΙΑΝ.

Και πού νὰ τρέχῃς, Μοῦσά μου, καὶ πού νὰ τὸν διώκῃς;
Σὺ μὲν παρῆλιξ καὶ νωθρὰ, ὁ δὲ σφριγῶν, ποδώκης·
Σὺ ἐν μοναῖς ἀείκλειςος, ὁ δ' ἀλλαχοῦ κοιμᾶται,
Καὶ ἀλλαχοῦ ἐγείρεται, κ' ἐκ γῆς εἰς γῆν πλανᾶται.
Αν εἰς τῆς Σένας μεταβῇς τὸ κελαρύζον νᾶμα,
Αὐτὸς ἀστράπτων φέρεται εἰς Ῥῆνον ἐν τῷ ἅμα·
Αν σπεύσῃς δι' ἠλεκτρισμοῦ καὶ δι' ὁδοῦ συντόμου,
Αὐτὸς ἐκφεύγει ἀποδρὰς διὰ σιδηροδρόμου.
Καὶ ποῦ τὸν ἀεικίνητον λοιπὸν καταλαβοῦσα
Τὰς ταπεινάς μου πρὸς αὐτὸν εὐχὰς προσάξεις, Μοῦσα;
Ὤ! αἱ εὐχαὶ προσάγονται ἀμέσως πρὸς τὸν Πλάστην·
Τοῦτο ποιῶ καὶ σήμερον, ὡς πράττω καθ' ἑκάςην.
Ναὶ, πανταχοῦ παρὼν, Θεὲ, πρὸς Δύσιν ἔπιδέ που,
Κ' ἐν ταῖς ὁδοῖς τοῦ τέκνου σου καὶ προηγοῦ καὶ ἕπου.

*

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ ΜΑΡΙΑΝ ΒΑΛΤΑΤΖΗ,

ΠΕΜΨΑΣΑΝ ΜΟΙ ΔΩΡΟΝ ΣΦΡΑΓΙΔΑ ΧΡΥΣΗΝ.

Τῇ θ′ Σεπτεμβρίου, ͵αωνε′.

Ὦ! τί τοῦτο; τὰς ἐνδείξεις τῶν χαρίτων σου τὰς τόσας,
Ὅσων τέως εἶχον γνῶσιν, μὴ δὲν εὗρες ἀποχρώσας,
Κ' ἐστοχάσθης νὰ προσθέσῃς μίαν ἔτι τρανωτέραν,
Θάμβος προκαλοῦσα νέον κ' ἔκπληξιν ζωηροτέραν;
Τοῦτο ἐκ περιουσίας ἔπραξας καὶ παρ' ἐλπίδα,
Καταλλήλως ἐπιθεῖσα κ' εὐφυῶς χρυσῆν σφραγῖδα!
Τοῦ λοιποῦ, ὡς μετὰ κύρους παρ' ἐμοὶ ἀναντιῤῥήτου
Σοὶ ἀνήκει ὁ ὡραῖος τίτλος τῆς χαριτοβρύτου,
Ὃν ὡς διὰ χρυσοβούλλου σοὶ προσφέρουσιν αἱ Μοῦσαι,
Τὴν χρυσῆν σφραγῖδ' ἀρτίως παρὰ σοῦ αὐτῆς λαβοῦσαι.
Ἐγὼ δὲ σιγῶ· διότι ἡ περικαλλὴς σφραγίς σου
Καὶ τὸ αἴσθημα σφραγίζει καὶ τὸ ςόμα μου ἐξίσου·
Ὥστε μένει ἡ ψυχή μου θησαυρὸς ἐσφραγισμένος,
Θησαυρὸς εὐγνωμοσύνης ὑπὸ σοῦ ἠσφαλισμένος.
Σφραγισθεὶς δὲ οὕτως ἅπαξ τῇ σφραγῖδί σου βαθέως,
Σὸς κηρύττομ' ἐπισήμως, σὸς εἰμὶ αὐτοδικαίως,
Καὶ διὰ τῆς δωρεᾶς σου ἀσφαλέστατα, νομίζω,
Τῆς ἀφοσιώσεώς μου τὸ συμβόλαιον σφραγίζω·
Κ' εὔχομαι ἐπ' ἀντιδόσει περὶ σὲ νὰ λάμψῃ χάρις,
Καὶ μετ' οὐ πολὺ ν' ἀκούσω ὅτι ἐκ ψυχῆς ἐχάρης.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Κ. ΕΥΡΥΔΙΚΗΝ ΑΦΘΟΝΙΔΟΥ, ΠΕΜΨΑΣΑΝ ΜΟΙ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΑΥΤΗΣ.

αωνς', τῇ κδ' Σεπτεμβρίου.

„Δῶρον δ' ὅττι κέ μοι δοίης, κειμήλιον ἔστω!„ — Ὀδυσ. Δ, 600.

Και λοιπὸν τὴν δέησίν μου ἐκ ψυχῆς τοσάκις μέσης
Προσαχθεῖσάν σοι, ἐκάμφθης, φίλον τέκος, νὰ τελέσῃς;
Δὲν ὠρέχθην ἐξ ὧν ἔχεις νὰ παράσχῃς χαρισμάτων,
Οὔτε τῶν μεγίστων, εἶδες, οὔτε τῶν δυσχερεστάτων,
Ὑπὲρ ὧν τολμᾶν τι πλέον πᾶς τις ἂν ἐδικαιοῦτο,
Πλὴν ἐμοῦ, αἰσθανομένου παντὸς μᾶλλον ἐν τοσούτῳ.
Τί ἐζήτησα; ἓν μόνον, ἓν εὐνοίας σου σημεῖον,
Ἓν τῆς τόσης τόσων χρόνων οἰκειότητος μνημεῖον,
Τὴν εἰκόνα τῆς μορφῆς σου, δόσιν παρὰ σοῦ βραχεῖαν,
Ἀλλ' ἐμοῦ φιλτάτην λῆψιν, καθὸ μόνην προσδοκίαν.
Ταύτην σὺ μέν μοι προσφέρεις εὐγενῶς ὡς τίσιν χρέους,
Εγὼ δὲ λαμβάνω μᾶλλον ὡς τεκμήριον ἐλέους,
Επειδὴ τοσούτου οἴκτου ἄξιος ὅτ' εἶμαι οἶδας,
Τόσας ἔχουσα στοργῆς μου ἀκραιφνοῦς ἐφετηρίδας,
Ιστορίαν συμπαθείας συνηλικιώτιδός σου,
Εἰς πατρότητα τραφείσης κ' ὑψωθείσης μέχρι τόσου!
Ἤδη ἔχω τὸν γλυκύν σου τοῦ προσώπου χαρακτῆρα·
Τὸ ἐγκόλπιόν μου στέργω, καὶ φιλῶ τὴν δοῦσαν χεῖρα·

Σὺ δὲ φεύγεις, κ' ἐγὼ μένω μετὰ μόνης τῆς εἰκόνος,
Ασθενοῦς παραμυθίας τῆς ἐκ τούτου ἀλγηδόνος.
Ο περιπατῶν πλησίον τῶν θερμῶν καὶ ἀμμοστρώτων
Τῆς Αἰγύπτου πεδιάδων, βλέπει τι τῶν ἀλλοκότων·
Πόῤῥωθεν ἐφαπλουμένας βλέπει λίμνας εὐρυτάτας,
Καταφύτους βλέπει κώμας καὶ σκηνὰς γραφικωτάτας·
Πλὴν καθ' ὅσον πλησιάζει, εἰς καιούσας ἄμμους μόνας
Διαλυομένας βλέπει τὰς τερπνὰς αὐτὰς εἰκόνας,
Κ' ἐννοεῖ ὅτι τὸ φάσμα ἄλλο δὲν ἦτο κυρίως,
Αλλ' ἡ ὀπτικὴ ἀπάτη καὶ κατοπτρισμὸς ἀχλύος.
Ω! τοιαύτην ἡ εἰκών σου ἐν ἐμοὶ γελοιοτάτην
Θέλει φέρει φαντασίας κ' ἐνθουσιασμοῦ ἀπάτην.
Η εἰκών σου σὺ δὲν εἶσαι, ὄχι, σὺ δὲν εἶν' ἐκείνη,
Οὐδ' ὡς ηὔφραινες εὐφραίνει, οὐδ' ὡς ἤδυνες ἡδύνει.
Επιφάνει' ἀπατῶσα, πρόσοψις κ' ἔκφρασις μία,
Χρώματα ταὐτὰ καὶ θέσις ἐν ἀτρέπτῳ ἠρεμίᾳ,
Τί πρὸς τὰς ἐναρμονίους διαστάσεις τῆς καλῆς σου,
Τῆς τὸ τέλειον φερούσης πανταχόθεν κεφαλῆς σου,
Καὶ καταγραφὴν ἐχούσης ὡς ἀγάλματος Παλλάδος,
Οπερ ἔτευξαν Φειδίαι κλυτοτέχναι τῆς Ἑλλάδος;
Ποῦ ἡ ἐκ τῶν φωτοβόλων ὀφθαλμῶν ἐν ἀφθονίᾳ
Εκπηγάζουσα γλυκύτης καὶ ζωὴ κ' εὐδαιμονία;
Ποῦ τῆς λαλιᾶς τὸ νέκταρ τὸ ἀψοφητεὶ ἐκρέον
Απὸ τῶν μελισταλάκτων ἀμβροσίων σου χειλέων;
Ποῦ δὲ τῆς ἐπιδερμίδος αἱ ποικίλαι ἀλλοιώσεις
Εκ λεπτῶν ἁβρῶν γελώτων ἢ αἰδοῦς ἐρυθριώσης,
Αἵτινες, πρὸς εὐαισθήτους ἀπαστράπτουσαι καρδίας,
Εἰς χαρὰς ἀντανακλῶνται ἢ εἰς περιωδυνίας;
Τέλος, ποῦ τῶν εὐγενῶν σου αἰσθημάτων αἱ ἐκφράσεις,
Καὶ τῆς πάντα ἐμψυχούσης εὐφυΐας αἱ ἐμφάσεις;
Δύναται γραφὶς τεχνίτου, καὶ ἂν ὅλως δύναταί τι,
Επτακαίδεκα νὰ γράψῃ ἐτῶν κόρην βρέφος ἔτι,
Ετι νήπιον τὴν χάριν, τὴν ἀφέλειαν, τὴν γλῶσσαν,

Τὴν λεπτὴν φωνήν, τὴν ὄψιν, βρεφικῶς διαγελῶσαν;
Δύναται τὸ τῆς ψυχῆς σου κάλλος νὰ παραδηλώσῃ
Αφελῶς ἐπιπολάζον τῇ φαιδρᾷ σου ἐπιχρώσει,
Τὴν τῆς ὅλης προτομῆς σου ποίησιν, τὰς τῶν ὀφρύων
Απειλὰς, καὶ τοῦ μετώπου τὸ γαληνιαῖον λεῖον,
Τῆς σιγῆς τὴν εὐγλωττίαν, τὸ φιλοσοφοῦν σου σκέμμα
Καὶ τὸ ἔλεον καὶ φόβον διαδραματίζον βλέμμα,
Αμα μὲν ὡς αἰχμαλώτου, ἅμα δὲ ὡς βασιλίσσης,
Αμα δὲ ὡς θεολήπτου κόρης μεταρσιωθείσης;
Ὦ! δὲν θέλω ἐπὶ πλέον ἐμαυτὸν νὰ κολακεύω
Υπογράφων τύπον φίλης θυγατρός μου, ἣν λατρεύω.
"Τὸ φιλοῦν περὶ τὸ φίλον, κοινῶς λέγουσι, τυφλοῦται"·
Πλὴν καὶ τὸ τυφλὸν, νομίζω, ἀντιστρόφως ὀμματοῦται,
Οταν πρόκηται ζημίας ἐνδομύχους νὰ σταθμίσῃ
Επ' ἀνταλλαγῇ τοιαύτῃ καὶ κακῇ ἐπιχειρήσει.
"Νοῦς ὁρᾷ" — καὶ εἴθε μήτε! ὤφελον νὰ μὴ γνωρίσω
Ο,τ' ἦν ἄξιον νὰ θέλω, ὅ,τ' ἦν δίκαιον ν' ἀφήσω!
Νῦν δ' ἀντὶ χρωτὸς εὐώδους, ἐν βρασμῷ ζωῆς σπαργῶντος,
Εξ εὐχρώτων γραμμῶν φέρω νεκρὸν σχῆμ' ἀνθρώπου ζῶντος,
Ψεῦδος μὲν ἀντ' ἀληθείας, ἀντὶ δὲ ζωῆς μνημεῖον,
Καὶ ἀντὶ θεᾶς νεφέλην ἀμαυρὰν, ὡς ὁ Ἰξίων·
Γλυκὺ μὲν ἐγρηγορότος ὄνειρον, ἢ ὀπτασίαν
Εὐαρέστως ἀπατῶσαν, ἀλλ' οὐχ' ἧττον φαντασίαν.
Καὶ, καθὼς ὁ διαβαίνων ποταμὸν τοῦ μύθου κύων,
Τάλας! τὸ ἐν τοῖς ὀδοῦσι τέμαχος ἐξαπολύων,
Καὶ, ὁρμήσας πρὸς τὴν τούτου ἐν τοῖς ὕδασιν εἰκόνα,
Αντὶ κρέατος, θανάτου εὗρεν ἐν αὐτοῖς κευθμῶνα,
Οὕτως ἀντὶ σοῦ λαμβάνων σκιὰν κρέατος ὁμοίαν,
Εἰς βυθὸν ἐμπίπτω πόθου κ' εἰς θανάτου ἀθυμίαν·
Εὐτυχία μὲν, καθ' ὅσον ἡ εἰκὼν εἶναι εἰκών σου,
Εἶν' ἀπόδειξις στοργῆς σου, εἶναι δῶρον τῶν χειρῶν σου,
Εὐτυχία ὅμως ἥτις χρῄζει καρτεροψυχίας,
Καὶ νοὸς πρὸς τὰς τῆς τύχης στομωθέντος ἐπηρείας.

Αρα ἔκλαυσε ποτέ τις, ἆρ' ἐπόνεσεν εἰσέτι
Ανδρα δυστυχῆ, διότι, κ' ἐνῷ τοῦτον εὐηργέτει;
Οἴκτου παρὰ σοῦ τοιούτου καὶ δακρύου φιλανθρώπου
Αξιος εἰμὶ, λαμβάνων τὴν σκιὰν τοῦ σοῦ προσώπου·
Επειδὴ ἂν τοῦτο ᾖναι ὡς ἐκ σοῦ εὐεργεσία,
Εξ ἐμοῦ τί ἄλλο πρέπει νὰ λογίζητ' ἢ θυσία;
Η δὲν φαίνεσαι, διδοῦσα τὸ ὁμοίωμα ἐκεῖνο,
Ως ἂν λέγῃς,— "Τάλαν πάτερ, εἰς τὴν αἴτησίν σου κλίνω·
Εστω χάρις ἢ ζημία, εὐσπλαγχνία ἢ σκληρότης·
Λάβε με ἵνα μὴ μ' ἔχῃς, βλέπε μ' ἐπειδὴ τυφλώττεις!
Σβέσον διὰ τοῦ ἐλαίου τῶν τοῦ πίνακος χρωμάτων
Τὴν πυρὰν ἀτυχιῶν σου παλαιῶν τε καὶ προσφάτων!„ —
Σιγῶν δέχομαι τὴν ψῆφον τῆς σκληρᾶς μου καταδίκης,
Κ' εἰς τὰ βάθη τὴν πικρίαν καταπίνω μετὰ φρίκης.
Τίς μοι πταίει; ἐγὼ ταύτην, ἐγὼ εἶχον προκαλέσει,
Σὺ δ' ἀπὸ τοῦ αἵματός μου παντελῶς ἀθώα ἔσῃ.
Οὕτως ἔπρεπε νὰ πάθω καὶ δικαίως καὶ ἀδίκως.
Εν σεισμῷ τί περιμένει δυσανάλογός τις οἶκος;
Νῦν δὲ τοῦ προορισμοῦ μου νέον μάθημα λαμβάνω,
Οτι πέπρωται ἐν πᾶσι πάντοτε ν' ἀποτυγχάνω.
Αλλ' ὑπομονή! Τί ἄλλο; σκιὰ εἶμαι, σκιὰς μόνον
Μοὶ προσφέρουσιν οἱ φίλοι τῶν νεανικῶν μου χρόνων.
Μήπως δὲν ἀπεσκληρύνθην εἰς τῆς τύχης τοὺς ἀγῶνας;
Μὴ δὲν ἔλαβον καὶ ἄλλας παρ' αὐτῆς πικρὰς εἰκόνας;
Εἰς τὸ πρόσωπόν μου δύο γλαυκωποὺς βολβοὺς δὲν βλέπεις,
Συνεσκιασμένους ἤδη ὑπὸ νεκρωσίμου σκέπης,
Ωδ' ἐκεῖσε στρεφομένους ἀορίστως καὶ ἀσκόπως,
Καὶ θηρεύοντας τὴν ὄψιν τῆς μορφῆς σου κατακόπως;
Οὗτοι ἄλλοτε ὑπῆρχον ὀφθαλμοὶ, ἂν ἐνθυμῆσαι,
Τῆς φιλομαθείας δᾷδες πλεονάκις ἀναφθεῖσαι,
Αγγελοι τῶν ἐννοιῶν μου, παντεπίσκοποι τοῦ κόσμου,
Τῆς ζωῆς μου ποδηγέται, ὑποφῆται τοῦ νοός μου·
Αλλ' ἐκ δέκα ἤδη χρόνων αἱ καλαί μου λαμπηδόνες

Εμειναν ἐξαίφνης δύο ὀφθαλμῶν ἁπλαῖ εἰκόνες,
Μίαν ἔχοντες καὶ μόνην δύναμιν, τὴν τοῦ καμμύειν,
Αντὶ πάσης δ' ἐνεργείας τὸ διηνεκῶς δακρύειν.
Μ' ἔκλαυσαν πολλοὶ τῶν φίλων, μ' ἔκλαυσας καὶ σὺ βεβαίως·
Αλλ' ἐγὼ τὸν σκοτασμόν μου κούφως ἔφερον κ' ἡδέως,
Επειδὴ τὸ πάσχον ἦτον ὀφθαλμὸς, οὐχὶ καρδία,
Καὶ οὐδ' οἴκοθεν ἐπῆλθεν, οὐδὲ οἴκαδ' ἡ ζημία.
Νῦν δὲ τοῦ εἰκάσματός σου ἡ εὐμενεστάτη δόσις
Εἶν' ἐπίτευξις ἐλπίδος κ' ἐνταυτῷ ἐλπίδων πτῶσις·
Κ' ἐνῷ τοῦτο μετὰ χεῖρας ἐν ἐκστάσει ψυχῆς φέρω,
Επ' αὐτοῦ ἀναγινώσκω τὸ φρικτὸν "μὴ περαιτέρω".
Πλὴν καὶ οὕτω δέχομαί σου τὴν σκληρὰν εὐεργεσίαν,
Κ' ἐνστερνίζομ' ἑκουσίως τὴν οἰκτράν μου εὐτυχίαν·
Κ' εἰς βεβαίωσιν, ἂν θέλῃς, ἀνταμείβω εὐγνωμόνως
Τὴν εἰκόνα σου δι' ἄλλης παρ' ἐμοῦ πρὸς σὲ εἰκόνος,
Υπὸ τῆς αὐτῆς ζωγράφου χαιρεκάκου γεγραμμένης·
Τῆς φθονούσης καὶ φθινούσης τὴν ζωήν μου εἱμαρμένης.
Ο,τι πότ' ἐστιν ἐκείνη, ἢ ἀστὴρ, ἢ συγκυρία,
Η κοινωνικὴ ἀνάγκη, ἢ αὐτοῦ τινος βλακεία,
Οσον οὔπω σ' ἐμφανίζω σκιαγράφημά τι ξένον,
Πρόσωπον γνωστὸν, ἐξ ἄλγους ψυχικοῦ ἠγριωμένον·
Ζοφερὸν ἐκ τῆς ὀδύνης, κάτωχρον, ὡς τὸ κηρίον,
Καὶ κατεσκληκὸς, ὡς ἄρτι ἐξελθὸν ἐκ τῶν μνημείων·
Τοὺς τυφλοὺς ὀφθαλμοὺς κοίλους, τὰς ὀφρῦς συνεσπασμένας,
Τὴν δὲ κόμην λευκὴν αἴφνης, καὶ τὰς τρίχας ὠρθωμένας·
Τύπον θλίψεως μελαίνης καὶ δεινῆς μελαγχολίας,
Ενα μόνον χαρακτῆρα σώζοντα, τὸν τῆς φιλίας.
Τὴν εἰκόνα σὺ δὲν θέλεις οὕτως ἔχουσαν γνωρίσει,
Αλλ' ἐκείνη ἔμπνους ἔτι θέλει ταῦτά σοι λαλήσει·
— "Εἶμ' ἐγὼ, καὶ γνώρισόν με, ὁ πρὶν θάλλων καὶ στωμύλος,
Θυγατρίδιον φιλτάτη, ὁ παππώνυμός σου φίλος,
Ο γαλαθηνόν σε βρέφος εἰς τοὺς κόλπους μου αὐξήσας,
Καὶ τῶν θαυμαστῶν σου πρῶτος ν' ἀριθμῶμαι εὐτυχήσας.

Ηδη, βλέπεις, εἰκὼν μόνη ἐμαυτοῦ αὐτὸς κατέστην,
Εξ ὧν ἔπαθον πρὸ χρόνων, ἐξ ὧν ἔναγχος ὑπέστην.„ —
Ισως θέλεις τότ' ἐκφέρει στεναγμόν τιν' ἀκουσίως,
Κ' ἡ εἰκὼν θέλει σιγήσει λοιπὸν ἅπαξ κ' αἰωνίως!
Απορεῖς τυχὸν, οὐδ' ἔχεις ἐξηγῆσαι, πλάσμ' ἀθῶον,
Τὴν κατώδυνόν μου γλῶσσαν καὶ τὸν ξένον τοῦτον γόον.
Οτε μ' εἶδες κατὰ πρῶτον, δὲν προέβλεψας ἡλίκη
Εἰς τὸ γῆράς μου, φιλτάτη, ἔμελλε νὰ μ' εὕρῃ δίκη!
Χαροπὴ αὐτὴ, ηὐτούργεις συμπαθῶς τὸ χαροπόν μου,
Καὶ συνήθισας νὰ βλέπῃς μειδιῶν τὸ πρόσωπόν μου·
Εἰωθότ' ἀπέναντί σου νὰ σιγῶ καὶ νὰ θαυμάζω,
Δὲν μὲ ἤκουσας νὰ στένω, δὲν μὲ εἶδες νὰ στυγνάζω.
-Αλλ' ἐὰν εἰς ἀκυμάντου ἐπιφάνειαν θαλάσσης
Τοῦ Θεοῦ ἀντανακλᾶται χαριέστατα ἡ πλάσις,
Χρυσᾶ νέφη, στίλβοντ' ἄστρα, ἥλιος, φαιδρὰ σελήνη,
Απὸ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἀφ' ἧς πάντως κ' ἡ γαλήνη,
Πλὴν τὰ ἔγκατ' αὐτῆς πόσα διατέμνουσι θηρία,
Κήτη, δράκοντες, ξιφίαι, φῶκαι, τέρατα μυρία!
Ω! ἂν εἶχες ἐπιστήμην διοπτευτικὴν καρδίας,
Ηθελες ὑπὸ τὴν στίλψιν τῆς δοκούσης θυμηδίας
Θυμοβόρ' ἀνακαλύψει οἰκουροῦντά μου τῷ βάθει,
Αγριώτερα θηρίων, καὶ αἰσθήματα καὶ πάθη.
Τούτων ἴσῃ τῇ δυνάμει πανταχόθεν ἀνθελκόντων,
Κατ' ἀλλήλων μαχομένων καὶ πρὸς ἄλληλα λυττόντων,
Η καρδία μου κονίστρα αἱματόφυρτος ἀπέβη,
Κ' ἐξ ἑκάστου ἢ ἐκ πάντων ἄλλοτ' ἄλλων κινδυνεύει.
Ως δ' ἐὰν ἐν τῇ θαλάσσῃ σῶμά τι ἐγκαταδύσῃς,
Ολα τὰ νηκτὰ πρὸς τοῦτο ἐπασπαίρουσιν ἐπίσης,
Οὕτως, ἐν τῇ ἐμφανίσει τῆς εἰκόνος τῆς παιδός μου,
Ολ' ἀνέθορον τὰ σμήνη τῶν παθήσεων ἐντός μου,
Κ' ὑπ' αὐτῶν ἀνεμοχλεύθη ἡ τῶν ὀδυνῶν μου πύλη,
Καὶ γοώδεις ἦλθον φθόγγοι εἰς τὰ τρέμοντά μου χείλη.
—Διατί; — ὢ! μὴ μ' ἐρώτα· κ' ἐγὼ εἶμ' ἐν ἀπορίᾳ·

Η ζωή μου, βλέπεις, είναι αληθὴς μυθιστορία.
Ὦ! μετανοῶ! τί ταύτην ἔδει τὴν χορδὴν νὰ κρούσω,
Καὶ μὴ μᾶλλον τὰς ἐμπνεύσεις τῆς φρονήσεως ν' ἀκούσω;
Μὴ μὲ κλαίῃς! σὺ νὰ κλαύσῃς; ὤ! τὸ δάκρυον δὲν πρέπει
Εἰς τ' ἀγγελικόν σου ὄμμα, ὅπερ ὅλον χαρὰν βλέπει.
Δάκρυ παρὰ σοῦ, καὶ τοῦτο δι' ἐμέ; — ποι' ἁμαρτία!
Αν ἐγὼ πάσχ' ὅ,τι πάσχω, ὄχι, σὺ δὲν εἰσ' αἰτία.
Ηδη παύω· καιρὸς ἤδη πάλιν νὰ φιλοσοφήσω,
Καὶ τὸ "γνῶθι σαυτὸν„ σύννους παρὰ σοὶ νὰ μελετήσω.
Αποδέχομαι αὐτάρκης τὸ ἐρατεινόν σου δῶρον·
"Οὐκ ἀπόβλητά μοι, λέγει ὁ πατὴρ τῶν δαφνηφόρων,
Τὰ ἀρικυδέα δῶρα τῶν Θεῶν, ὅσ' αὐτοὶ δῶσι,
Εκὼν δὲ νὰ λάβῃ ταῦτα οὐδεὶς θέλει κατορθώσει„.
Αλλ' ἐὰν τὸ πρόσωπόν σου ἔχω μόνον ἐν εἰκόνι,
Κατὰ φαντασίαν ἄρα κ' ἐν τῇ μνήμῃ σ' ἔχω μόνῃ.
Ατοπος ἤθελον εἶσθαι ἂν ἠξίουν καί τι πλέον,
Ενῷ μόλις εἶχον τοῦτο ἔσχατον καὶ τελευταῖον·
Αλλὰ μή με ὑπολάβῃς καὶ ἠλίθιον τοσοῦτον,
Ωστε καὶ νὰ ἐντρυφήσω εἰς τὸν δαίμονά μου τοῦτον.
Οπως δήποτ', εἴτε οὕτως, εἴτε ἄλλως, πρέπει ὅμως
Νὰ ὑποταχθῶ εἰς ὅ,τι μοὶ θεσπίζει Θεοῦ νόμος.
Εἰς τὴν τόσην σου ἀγάπην, εἰς τὴν τόσην προθυμίαν,
Νὰ ποιήσω τὴν ἀνάγκην χρεωστῶ φιλοτιμίαν,
Καὶ ἐὰν δὲν ἤμην θῦμα εἱμαρμένης ἀμειλίκτου,
Υποκείμενον τοῖς φίλοις οὐ σπουδῆς τινος, ἀλλ' οἴκτου,
Καὶ ἐὰν τὰς ἀντιξόους δυσχερείας ἐξενίκων,
Πάλιν ὅμως, πάλιν ἔδει νὰ νικήσῃ τὸ καθῆκον·
Εκουσίως καὶ ἐν γνώσει ἔδει νὰ ὑποχωρήσω,
Καὶ προκόψας μέχρι τούτου νὰ στραφῶ εἰς τὰ ὀπίσω.
Ιθι, φίλτατόν μου τέκνον, ἴθι, βαῖνε θαῤῥαλέως
Εἰς τὸ στάδιον τοῦ βίου, ὃ ἠνοίχθη σοι εὐκταίως·
Στεῤῥῶς τρέχε τῆς συνήθους τιμιότητος τὸν δρόμον,
Λύχνον ἔχουσα τοῦ Πλάστου καὶ τὸν φόβον καὶ τὸν νόμον.

Η περιστερά μου ἔσο πάντοτε ἡ ἀκεραία,
Μένε ὅμως καὶ ὡς ὄφις εἰς τὴν φρόνησιν ἑδραία·
Εὐλαβοῦ τῆς φιλαυτίας τὰς ἐνέδρας, τὰς παγίδας,
Τρέμε, τρέμε τῆς ἀπάτης τὰς φαρμακερὰς ἀκίδας.
Δὲν εἶναι χρυσὸς πᾶν ὅ,τι στίλβει κ' ἐκθαμβεῖ τὸ ὄμμα,
Οὐδ' εὐῶδες εἶναι ῥόδον ὅ,τι ἔχει ῥόδου χρῶμα.
Οσον οὔπω νέα χρέη ὑψηλὰ ἀναλαμβάνεις·
Τήρησόν σου τὴν ἁγνείαν, ἣν ἐτήρεις καὶ νεᾶνις·
Μόνην ζήλου, μόνην δόξαν, ἣν καὶ ἡ ὁμώνυμός σου
Ιεραπολῖτις μήτηρ, πρὸς τιμὴν καὶ τῆς μητρός σου·
Καὶ ὑγίαινε, καὶ χαῖρε, κ' εὐδαιμόνει, κ' εὐαισθήτει
Σὺν τῇ ἄλλῃ θυγατρί μου, τῇ σῇ φίλῃ κασιγνήτῃ,
Γηραιὸν ἐπιῤῥωννῦσα σὺν Ἰσμήνῃ Ἀντιγόνῃ
Τὸν ἀόμματον Οἰδίπουν, ἤδη κάμπτοντα τὸ γόνυ.
Ἐγὼ δ' ὡς τῶν ἀρετῶν σου ἦμην πάντοτ' ἐπαινέτης,
Τοῦ στεφάνου σου ὁμοίως ἔσομ' ἔνθερμος εὐχέτης,
Ως εἰλικρινής σου φίλος, ὡς πατὴρ, ὡς ἀδελφός σου,
Καὶ ὡς γνώμων τῶν χαρίτων καὶ τῆς ἀγαθότητός σου.
Τί ἀπέναντι τοσούτων ἀφορμῶν τρυφῆς ὁσίας
Αἱ σμικραὶ περὶ εἰκόνων συγκινήσεις τῆς καρδίας;
Τίς δὲ χρεία καὶ εἰκόνων, ὅταν ἡ μορφή σου ζῶσα
Εἰς τ' ἀνύστακτά μου μένει βλέφαρα προσμειδιῶσα;
Οταν καὶ λαλῶν, καὶ ψάλλων, καὶ τὴν προσευχὴν προσφέρων,
Καὶ σκεπτόμενος, καὶ γράφων, καὶ λυπούμενος, καὶ χαίρων,
Σ' ἔχω πάντοτ' ἔμπροσθέν μου, καὶ τὰ βρεφικά σου κάλλη
Εν τῷ στήθει μου φυλάττων ὡς πινακοθήκῃ ἄλλῃ;
Δὲν φρονῶ ὅτ' ἡ εἰκών σου μέλλει νὰ θαυματουργήσῃ,
Νὰ πραΰνῃ μου τοὺς πόνους, ἢ νεκρὸν νὰ μ' ἀναστήσῃ·
Καὶ δὲν εἶμ' εἰκονομάχος, — ἄπαγε τῆς βλασφημίας!
Αλλ' οὐδ' ὀλισθαίνω πάλιν μέχρις εἰδωλολατρείας.
Πρέπει, πρέπει τὸν οἰκεῖον νὰ τηρήσω χαρακτῆρα·
Πλεῖστα μ' ἔμαθεν ἡ σκέψις, πλεῖστα μ' ἔδειξεν ἡ πεῖρα.
Τί σημαίνουσιν εἰκόνων ἐπιδόσεις ἢ στερήσεις;

Μὴ δὲν εἴμεθα εἰκόνες πάντες ἄνθρωποι ἐπίσης;
Σκιαὶ ἄλλως νευροσπάστων, ἢ μαγευτικῆς λυχνίας,
Αἱ ἐπὶ σκηνῆς ἢ τοίχου παριστῶσαι κωμῳδίας;
Κ' αἱ εἰκόνες ἡμῶν ἄρα τί εἶν' ἄλλο εἰμὴ μόνον
Εἴδωλα εἰδώλων ἄλλων, καὶ εἰκόνες τῶν εἰκόνων;
Καὶ πολλάκις, φεῦ! τὰ ἴχνη τῶν δευτέρων ἀντιγράφων
Σώζονται, ἐνῷ τὰ πρῶτα πάλαι σήποντ' ἐντὸς τάφων!
Τί λοιπὸν ἡ θρυλλουμένη ὕπαρξις τοῦ θνησιβίου;
— Εἶν' αἰώνιος ἰδέα τοῦ Θεοῦ τοῦ αἰωνίου·
Εἶν' εἰκών, ὡς αὐτὸς λέγει, γεννητὴ τοῦ ἀγεννήτου,
Καὶ ἀντέκμαγμα ἐκείνης τῆς ζωῆς τῆς ζωηῤῥύτου,
Δι' αὐτοῦ λαμβάνουσ' αὖθις ἐν καιρῷ μορφὴν καὶ εἶδος,
Ἐν ἐλευθερίᾳ πλήρει ἐνεργείας καὶ φροντίδος.
Οὕτω γίνετ' εἰκὼν αὖθις ὁρατὴ τοῦ ἀοράτου,
Πρὶν ἀμαυρωθεῖσ' ἀπέβη καὶ θνητὴ τοῦ ἀθανάτου.
Ὦ! τοιαύτην, νήπιόν μου, θεοτύπωτον ἰδέαν,
Ἡ θεόγραφον εἰκόνα ἀναλλοίωτον, ὡραίαν,
Ἐπὶ τῶν πτυχῶν σὲ φέρω τῆς καρδίας, ὡς ἐφ' ὕλης,
Ἐγκεκολαμμένην τύποις καὶ γραμμαῖς ἀνεξιτήλοις·
Καὶ θαυμάζων σου τὸ κάλλος, καταπλήττομαι βαθέως
Τὴν ἀνείκαστον σοφίαν τοῦ εἰκάσαντος Γραφέως.
Ὅταν δὲ ἡ σκηνὴ πέσῃ καὶ τὰ ἔσοπτρα λυθῶσι,
Καὶ ἀναφανδὸν ἐπάνω αἱ ψυχαὶ συναντηθῶσι,
Μεταξὺ μικρῶν ἀγγέλων θέλω πάλιν ἀνιχνεύσει
Τὸ πρωτότυπον εἰκόνος, ἥτις τόσον μ' εἶχ' ἐμπνεύσει·
Καί, ὁ ἤδη δακρυχέων, τότ' εὑρών σε πρὸ τοῦ Πλάστου,
Ἔτι ἓν θέλω σταλάξει χαρᾶς δάκρυ ἀνεκφράστου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑι ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ, Η. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ ΧΑΙΡΕΙΝ!

αωνς', τῇ η' Νοεμβρίου.

Προς σὲ, ἥτις διατελεῖς νὰ ἦσαι ἡ ὡραία,
Η τοῦ νοός μου πρὸ πολλοῦ δεσπόζουσα ἰδέα,
Ητις καὶ πόῤῥωθεν αὐτοῦ διέπεις τὰς ἡνίας,
Ως ἀνωτέρα δύναμις, ὡς δάκτυλος Προνοίας,
Πρὸς σὲ ὑπόπτερος φοιτᾷ, ὦ φίλη ποθητή μου,
Τὰ ἴχνη σου μαστεύουσα ἡ ἔμμετρος γραφή μου.
Τῆς γενεθλίου πόλεως νῦν πρῶτον ἐκδημοῦσα,
Μακρὰ πελάγη θαλασσῶν καὶ γαίας διελθοῦσα,
Πολλῶν ἀνθρώπων ἄστεα ἱστόρησας καὶ ἤθη,
Καὶ ἀνεπτύχθ' ἡ αἴσθησις κ' ἡ γνῶσίς σου ηὐξήθη.
Πολλὰ καλὰ ἑκασταχοῦ καὶ εἶδες, καὶ ἠγάσθης,
Κ' ἑκασταχοῦ ἀμοιβαδὸν ὀφθεῖσα ἐθαυμάσθης.
Τὰ γαλανὰ διέπλευσας πελάγη τῆς Ἑλλάδος,
Κ' ἠσπάσθης ἐνθουσιωδῶς τὸ ἄστυ τῆς Παλλάδος,
Ενθεν, τὴν πάλαι δολιχὴν ὁδὸν καὶ ἀργαλέαν,
Εἰς τῆς Αἰγύπτου ἔπλευσας τὴν γῆν τὴν γηραλέαν.
Οποίων ἀναμνήσεων καὶ σκέψεων γονίμων
Εγένου κατακώχιμος, θυγάτριον νοῆμον!
Δύο μὲν κόσμων παλαιῶν ἐπίσης ἐξαισίων
Κατεῖδες εἰς συντρίμματα πεσὸν τὸ μεγαλεῖον,
Τὸ πνεῦμά σου δ' ἐβόσκησας εἰς ἔργων θεωρίαν·
Παντοδαπὴν συνήθροισας βεβαίως ἱστορίαν,

Καὶ ἔγνως ἄρα καὶ τὰς τρεῖς περιλαμπεῖς ἑστίας
Τοῦ ἕλληνος πολιτισμοῦ, μνημεῖα τῆς Προνοίας·
Αθήνας, Ἀλεξάνδρειαν, Βυζάντιον, τῆς ζώσης
Ιδέας τοῦ Ἑλληνισμοῦ τὰς τρεῖς ἡλικιώσεις·
Τὴν μίαν, τοῦ ἡρωϊσμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας·
Τὴν ἄλλην, τῆς διασπορᾶς καὶ τῆς φιλοσοφίας·
Τὴν τρίτην, τῆς ἐν τῷ Χριστῷ ἑνώσεως εἰς μίαν
Ελλάδος οἰκουμενικῆς ἀρίστην πολιτείαν.
Αλλὰ τὰ τούτων σύμβολα σωρὸς κεῖντ' ἐρειπίων·
Εκεῖ ὁ ἥρως Παρθενὼν, αὐτόθι τὸ Μουσεῖον·
Τὸν δὲ ἡμέτερον ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας
Αφῆκες καταγώγιον ἀραβικῆς λατρείας.
Ω εὐφυὴς ἀπόδημος! δὲν σ' ἔλαθον βεβαίως
Οἱ νόμ' οἱ ἀδυσώπητοι τοῦ πάντων Βασιλέως·
Προσέσχες καταῤῥεύσασαν ἐθνῶν εὐδαιμονίαν
Εἰς λήθην, εἰς ἐρείπια, εἰς τέφραν, εἰς κονίαν·
Εν μόνον, ἓν ἐρείπιον καταστροφῆς ὁμοίας
Δὲν ἔμαθες, — τὸ ἐκ τῆς σῆς συμβὰν ἀποδημίας·
Τὴν τῆς ζωῆς γλυκύτητα ἐνταῦθ' ἀπολεσθεῖσαν,
Καὶ τὴν καρδίαν φίλου σου πιστοῦ ἐρειπωθεῖσαν.
Καὶ πάλαι μὲν τὸν πέλεκυν ὁ παντολέτωρ δαίμων
Οξὺν κατήνεγκ' ἐπ' αὐτὸν λυσσῶν καὶ μέγα βρέμων·
Αλλ' ἔρεισμ' ἀδιάσειστον τὴν σὴν φιλίαν ἔχων,
Μόλις μὲν, ἵστατο δ' ὀρθὴν τὴν κεφαλὴν ἀνέχων·
Πλὴν ἔφυγες, καὶ τρομερὸς καταστροφεὺς, ἡ λύπη,
Καρδίαν ἑτοιμόῤῥοπον ἐκ βάθρων κατερείπει.
Μὴ τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ καὶ οὗτος ἐξανύσας
Οφείλει πόθου πάρεργον νὰ πέσῃ τελευτήσας;
Ω! σπεῦσον, δυοῖν θάτερον, ἢ ἄνοδον ταχεῖαν,
Η ἀγαθὴν περὶ σαυτῆς κ' εὐκταίαν ἀγγελίαν.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

ΕΚ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ Ε. Σ. ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ.

ͅαωνς΄, τῇ α΄ Νοεμβρίου.

„Ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν, ἢ τοῖς πάλαι
Νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών„
(*Σοφ. Αἴας Μαστιγ. στίχ.* 337.)

. . . .
. . . .
. . . .

Εἰς φρέαρ ἔπεσε βαθὺ, κ' ἓν ἑρπετὸν κρυφίως
Τὸ ἧπαρ αὐτοῦ ἔδακε καὶ ἔφυγ' αἰφνιδίως.
Ητον μικρὸν καὶ ἥσυχον, σκορπίος πλὴν δὲν ἦτον,
Διότι δάκνον ηὔφραινε, καὶ ἔθελγε συρίττον·
Οὐδ' ἔχιδνα, οὐδ' ἄλλο τι ψυχρὸν καὶ φρικαλέον·
Ἀλλ' ἦτον νῦν μὲν χλιαρὸν, νῦν δὲ θερμὸν ἢ ζέον.
Ως ὄφις ὅμως βαθμηδὸν ἑρπύσαν ἐνδομύχως,
Ελίσσετο, ελίσσετο, ελίσσετο ἡσύχως,
Εως, εἰς τὰ μυχαίτατα εἰσδύσαν τῆς καρδίας,
Συνεσπειράθη πάντοθεν δίκην λεπτῆς ταινίας·
Καὶ ὅτε μόλις ἔγεινεν ἐπαισθητὴ ἡ δῆξις,
Τοῦ αἵματος ἡ ῥόφησις κ' ἡ τῆς καρδίας ῥῆξις,
Αμέσως ᾤχετο φυγὸν τὸ φίλτατον θηρίον,
Καὶ τότ' ἐγνώσθη τὸ κακὸν ὁπόσον καὶ ὁποῖον.
Ω! μὴ καταρασθῇς αὐτῷ· τί ἔπταισεν ἐν τούτῳ;
Τὸ ἄκακον, ἐνόμιζεν, ἐνῷ συνεσπειροῦτο,

Οτι ἁπλῆν θερμότητα καὶ ἡδονὴν παρεῖχε,
Κ' ἠγνόει δηλητήριον ὅτ' ἡ οὐρά του εἶχε·
Ως δ' ἐν ἀθώαις παιδιαῖς μυζῶν καὶ γαργαλίζον,
Ως φίλημα τὸν θάνατον ἀφῆκε μὴ ἐλπίζον,
Καὶ ἄκοντ' ἄκον ἔκτεινε· ὁ δ' ἔπαισε μεθύων
Εργον ὀδόντος φονικοῦ καὶ πάρεργον παιγνίων.
Αφ' οὗ δ' ἐκεῖνο τὴν χειὰν ἀφῆκε τῆς καρδίας,
Κ' ἐξέλαμψεν ὁ ἐμπρησμὸς τῆς νόσου τῆς ἀγρίας,
Τότ' ἀκριβῶς ἐμέτρησε τοῦ φρέατος τὸ βάθος,
Τῆς ἀπερισκεψίας του κατέμαθε τὸ λάθος,
Καὶ ὑπὸ φῶς ἀντίτυπον ταρταρικῶν καμίνων
Τὸ μέλλον του ἀνέγνωσε καὶ ἤρξατο τῶν θρήνων.

Παρῆλθον ἔκτοτε πολλὰ νυχθήμερ' ἀπευκταῖα,
Κ' ἡ φλόγωσις τοῦ δήγματος διατηρεῖτ' ἀκμαία·
Ο δὲ μὲ τῆς καρδίας του τὰ αἵματα ὡς τόσον
Στενάζων βόσκει καὶ θρηνῶν τὴν ἀδηφάγον νόσον.
Τὸ δρᾶμ' αὐτὸ τῆς μυστικῆς κωμικοτραγῳδίας
Εντὸς ἐπαίχθη τοῦ στενοῦ θεάτρου τῆς καρδίας,
Καὶ ὅλων τῶν ἀγωνιῶν τοῦ πάθους ὁλοκλήρως
Αὐτὸς ἦν καὶ ἀκροατής, καὶ θεατής, καὶ ἥρως·
Κ' εἰς πᾶσαν περιπέτειαν ἑκάστης ἀλγηδόνος
Τὸν φόβον καὶ τὸν ἔλεον ᾐσθάνετ' αὐτὸς μόνος.
Κ' ἡ πρᾶξις ἐξακολουθεῖ, κ' ἡ περιωδυνία
Επὶ τὸ χεῖρον προχωρεῖ, καὶ λύσις οὐδεμία.
Καὶ τίς Θεὸς ἐκ μηχανῆς θέλει προλάβ' οἰκτείρας
Τὴν τρομερὰν καταστροφὴν τῆς τραγικῆς σατύρας;
Ακουσον ποίας οἰμωγὰς ἐκ τοῦ φρικτοῦ κευθμῶνος
Εκφέρει ὀδυνώμενος, ἀνήκουστος καὶ μόνος,
Τὴν τηγανιζομένην του καρδίαν δακρυβρέχων,
Καὶ ἀντηχεῖ τοὺς θρήνους του τὸ σκότος τὸ συνέχον.
Φωνάζει τὴν μητέρα του, ὦ μῆτερ, λέγει, σῶσον!
Ανίμησον τὸ τέκνον σου καὶ ἴασε τὴν νόσον,
Καθ' ὅσον εἶν' ἰάσιμος, ἢ διὰ συμβουλῶν σου,

Η διὰ τῶν γοήτρων σου, ἢ διὰ τῶν εὐχῶν σου·
Καὶ δεῖξον ποίαν τῶν ζωῶν, ἢ ποῖον τῶν θανάτων,
Ως τίς νὰ ζήσω, ἢ ὡς τίς νὰ ἀποθάνω θᾶττον.
Εἰ μὲν ὡς ὀφιόδηκτος δὲν ἔχω θεραπείαν,
Τὴν μητρικήν σου τότε δὸς εὐχὴν, κ' ἔχε ὑγείαν·
Εἰ δὲ ὡς ἐκ Ταραντινῆς ἀράχνης δεδηγμένος
Εμάνην καὶ φρενητιῶ, ὦ, τότε σὺ ἀσμένως
Τὴν βάρβιτόν σου τάνυσον, καὶ διὰ τῶν ᾀσμάτων,
Επίσχουσα τὸν ἄθλιον ἀθλίων σκιρτημάτων,
Φυγάδευσον τὰς Ἐριννῦς, ἐὰν δὲν ἦσαι μία
Καὶ σὺ τῶν Ἐριννύων μου καὶ μᾶλλον μεμηνυῖα.
Οὐχί! οὐχί! συγχώρησον, ὦ μῆτερ, παραπαίω·
Σύ μου ἐλπὶς καὶ σώτειρα, σὲ μόνην ἐγὼ πνέω.
. . . .
. . . .

Ἀλλὰ, μεταξὺ γράφοντι, νηφαλιώτερός τις
Αὐτίκ' ἀνέβη λογισμὸς, πανσίλυπος καὶ σώστης·
Τι τόσον πάσχει τις δεινὸν, ὅ,τι ποτ' ἂν καὶ πάθῃ,
Ωστε νὰ πίπτ' εἰς ἔσχατα ἀπελπισίας βάθη;
Εἶναι σοφὸς καὶ δίκαιος καὶ ἀγαθὸς τὸν τρόπον
Ο κυβερνῶν ἐξ οὐρανοῦ τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων·
Αὐτὸς μετὰ τῶν συμφορῶν, δι' ὧν ἡμᾶς παιδεύει,
Καὶ τὴν τοῦ φέρειν δύναμιν εὐσπλάγχνως δαψιλεύει.
Ο πόνος, ὅσον εἶν' ὀξὺς, δριμὺς καὶ ἀργαλέος,
Δὲν εἶν', ἀλλ' ἤ, ὡς κ' ἡ ζωὴ, βραχὺς καὶ στιγμιαῖος·
Απαξαπάντων ἰατρὸς σοφώτατος καὶ μόνος
Τοῖς πάσχουσι προσφέρεται αὐτόκλητος ὁ χρόνος·
Αλγοῦμεν, ἡδυνόμεθα, δακρύομεν, γελῶμεν,
Πλανώμεθ', ἀνανήφομεν, στερούμεθ', ἀνακτῶμεν,
Τὰς λύπας διαδέχεται χαρὰ καὶ θυμηδία,
Τοὺς πόνους ἡ ἀνάπαυσις, τὰς νόσους ἡ ὑγεία,
Τὸν χωρισμὸν ἡ ἕνωσις, τὴν ἔνδειαν ὁ πόρος,
Τὸ ῥῖγος ἡ περίθαλψις, τὴν ὄρεξιν ὁ κόρος,

Τὴν πολυώδυνον ζωὴν τῶν πλεῖστα ὑποστάντων
Ο εὐεργέτης θάνατος, τὸ κάλλιστον ἁπάντων.
Πολλὰ περὶ νεότητος, πολλὰ καὶ περὶ γήρως
Νοῦς μάτην ἐξετόξευσεν ἐν θλίψει μεμψιμοίρως·
Μὴ γὰρ τὴν ἀτμοκίνητον ὠκύτητα τῶν χρόνων
Δυνάμεθα νὰ στήσωμεν δι' οἰμωγῶν ἀφρόνων;
Η μήπως εἶν' ἡ ἄνοια ὑποφερτὴ τῶν νέων;
Η· ἡ βαθεῖα σύνεσις τοῦ γήρως ἀπευκταῖον;
Πολλὰς δυνάμεις ὁ Πατὴρ, ἑκάστῃ ἡλικίᾳ,
Τὰς μὲν παρέσχε, τὰς δ' οὐχὶ, ἐν τῇ αὐτοῦ σοφίᾳ,
Οπως, τῷ πλεονάζοντι πληροῦντες τὸ ἐνδέον,
Βραβεῖον ἀπενέγκωμεν ἐξ ἄθλων φιλοθέων.
Μωρὸν μὲν καὶ ἀτάσθαλον καὶ κοῦφον ἡ νεότης,
Αλλ' ὅμως μᾶλλον πιθανὴ αὐτῆς ἡ ἀθωότης·
Καρτερικὴ, τλησίπονος, πρὸς πράξεις θερμοτέρα,
Ενθους ἀεὶ πρὸς τὸ καλὸν, καὶ φιλοτιμοτέρα·
Βαρὺ μὲν πάλιν καὶ ἀμβλὺ καὶ ἀδρανὲς τὸ γῆρας,
Αλλὰ σοφὸν καὶ εὔβουλον, ὡς ἐκ μακρᾶς τῆς πείρας·
Πρὸς ἡδονὰς ἀκίνητον, πρὸς ἐπιθέσεις χαῦνον,
Τῆς φαντασίας τὰς κενὰς χιμαίρας ἀπελαῦνον.
Εστι δ' ἐκεῖνος τέλειος, ὅστις εἰς ἄνδρα ἕνα
Συνάψῃ νέου αἴσθησιν καὶ πρεσβυτέρου φρένα·
Ως γέρων βουλευόμενος, καὶ ἐκτελῶν ὡς νέος
Τὰ ἄριστα βουλεύματα σὺν χάριτι ὀξέως.
Καὶ οὕτως ἔσετ' ἐν μιᾷ τῶν ἄκρων ἁρμονίᾳ
Νοός τε καὶ αἰσθήσεως ἡδίστη συζυγία,
Εἷς γάμος θεοείκελος θεσμοῦ κ' ἐλευθερίας,
Φῶς ἐν πυρὶ, πῦρ ἐν φωτὶ, ὁρμὴ μετ' εὐλαβείας,
Πρεσβεῖον ἐν νεότητι, ἐν γήρατι νεότης,
Εν ποικιλίᾳ ζωτικῇ συνεκτικὴ ἑνότης.
Ἀλλ' ἡ νεότης εἶν' ἀκμὴ, καὶ παρακμὴ τὸ γῆρας,
Βαρείας φέρον τῶν μακρῶν ἐνιαυτῶν τὰς κῆρας·
Ο φέρων πλήθους ἡμερῶν φόρτον βαρὺν ἐπ' ὤμων

*

Εἰς τῆς φθορᾶς ὑπόκειται τὸν ὀλετῆρα νόμον·
Κατὰ μικρὸν μαραίνεται, καὶ τήκεται, κ' οἰμώζει,
Τρέμων κατέρχετ' εἰς τὴν γῆν, καὶ ἤδη νεκροῦ ὄζει.
Α! μηδὲν πάθωμεν δεινόν· κ' ἡ φεραυγὴς σελήνη,
Νεᾶνις ἔτι, βαθμηδὸν τὸ πρόσωπον καλλύνει,
Εως φανεῖσα ἑαυτῆς μεγίστη καὶ καλλίστη,
Μειοῦται πάλιν βαθμηδὸν, καὶ φαίνετ' ἐλαχίστη.
Πλὴν τοῦτο πάσχει ὁ ἀστὴρ δοκήσει ἡμετέρᾳ·
Η δὲ καὶ τότε γίνεται ἀεὶ εὐπρεπεστέρα,
Τὴν τοῦ φωτὸς αὐτῆς πηγὴν τὸν ἥλιον ὁρῶσα,
Καὶ πρὸς αὐτὸν ἐγγίζουσα φαιδρὰ καὶ μειδιῶσα·
Καὶ ὅταν παρὰ τοῖς θνητοῖς νομίζητ' ἐσβεσμένη,
Πάμφωτος τότ' ἐν οὐρανοῖς σὺν τῷ ἡλίῳ βαίνει.
Μὴ ἄρα καὶ ὁ ἄνθρωπος, γηράσκων ἢ καὶ θνήσκων,
Δὲν ὁμοιάζει ἐν πολλοῖς τὸν τῆς σελήνης δίσκον;
Καὶ ἡ ἡμέρα ἢ ἡ νὺξ αὐτοῦ ἡ τελευταία
Δὲν εἶναι τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἡ ἕνη τε καὶ νέα;
Ιδοὺ ὁ νέος λογισμός· σὺ δὲ, σοφὴ παρθένος,
Εσω λαβοῦσα, δίκασον εἰ ἔστιν ἐσφαλμένος.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΗΣ "ΑΜΑΛΘΕΙΑΣ" ΚΑΙ ΤΗΣ "ΠΑΝΔΩΡΑΣ"

πρὸς τοὺς Συνδρομητὰς αὐτῶν, διὰ τὸ νέον ἔτος ͵αωνζ′.

Εἰς ὑμᾶς ἀφιερώσας τὰς ἡμέρας μου καὶ ὥρας,
Ἀεννάως, Κύριοί μου, περιτρέχω τὰς ὁδούς,
Καὶ φακέλλους βαρεῖς φέρων "Ἀμαλθείας" καὶ "Πανδώρας"
Διανέμω μετὰ πάσης προθυμίας καὶ αἰδοῦς.

Αμεσος ἐγὼ τοῦ γένους φωτιστὴς, ἐμπνέων ζῆλου,
Τῆς σοφίας οἰκονόμος, μάντις τῆς πολιτικῆς,
Διασπείρω τὰς ἰδέας καὶ τὰ νέα ἐντὸς φύλλου
Εἰς ἀπλήστους ἀναγνώστας, ζηλωτὰς κ' ἐπιεικεῖς.

Εἰν' ἀκένωτον χαρίτων τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας,
Καὶ τὸ δέμας τῆς Πανδώρας βρίθει δώρων τῶν θεῶν·
Ολα τὰ ταῦτα εἰς τὰς φρένας ἐκκενῶ τὰς ὑμετέρας
Διὰ νέων "Πανδωρῶν" μου καὶ καινῶν "Ἀμαλθειῶν".

Ηδη νέον ἄρχετ' ἔτος· εἰς τὸ κέρας, Κύριοί μου,
Εὐχὰς φέρω, κ' εἰς τὸν πίθον προσδοκίας τιμαλφεῖς·
Τὰς μὲν δέξασθε εἰς κόρον, τὰς δ' ἐλπίδας ἐξ ἑτοίμου
Ἐκπληρώσατε γενναίως. — Νὰ τὸ κάτω τῆς γραφῆς!

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΔΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Σ. ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ.

Τῇ α' Ἰανουαρίου, ͵αωνζ'.

Ἡ Ἑλλὰς τῶν Ἀλεξάνδρων, ἡ Ἑλλὰς τῶν Κωνςαντίνων,
Η ἀπόστολος τῶν φώτων καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ,
Τὸν καμπτῆρα τῶν χρονίων παρελάσασα κινδύνων,
Οδὸν τέμνει πρὸς τὸ τέρμα τοῦ αὐτῆς προορισμοῦ.

Ἡ τοῦ λόγου παραστάτις, τοῦ ποιοῦντος ἁρμονίαν,
Τὴν Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν, λήξεις ἑτεροφυεῖς,
Αὖθις πέπρωται εἰς γάμου νὰ συνάψῃ κοινωνίαν,
Ενθεν νοῦν προικοδοτοῦσα, ἔνθεν δὲ πνεῦμα ζωῆς.

Μέση δύο ἀντιθέτων ἡ Ἑλλὰς βαρβαροτήτων,
Πίστεως ἐν ἀδρανείᾳ καὶ ἀπίστου ὀργασμοῦ,
Εν ἑνώσει ἀσυγχύτῳ μέσων τε καὶ ἀκροτήτων
Νέον κόσμον πλαστουργήσει ἠθικοῦ πολιτισμοῦ.

Τύπος δὲ τὸ δόγμα ταύτης ἡ Μονὰς ἡ ἐν Τριάδι,
Καὶ ὁ ἐν διπλῇ τῇ φύσει εἷς θεάνθρωπος Χριστός·
Πίστις πάλ' ἐνεργουμένη δι' ἀγάπης ἐν Ἑλλάδι,
Πίστις ζῶσα, ἐν ᾗ ἔζη καὶ θανοῦσα θαυμαστῶς.

Ἤδη ἡ Ἑλλὰς ἀνέστη· ἡ ἐλπὶς ἡμῶν μεγάλη!
Τῆς ἀρίστης πολιτείας ὑποφώσκει ἡ ἠώς·
Τῆς Ἑλλάδος ἡ καρδία συναισθάνεται καὶ πάλλει,
Καὶ ὀργᾷ πρὸς τὸν ἀγῶνα πᾶς πιστὸς αὐτῆς υἱός.

Ὦ κλεινῶν υἱὲ τοκέων, εἴθε σοι θυμὸς τοιοῦτος
Γένοιτ', ὥστε πρωτοστάτης τοῦ ἀγῶνος νὰ προβῇς.
Τοῦτο δι' ἐμοῦ ἐνταῦθα γράφων εὔχεται τοσοῦτος
Φίλων θίασος ποθούντων, καὶ πᾶς Ἕλλην εὐσεβής.

ΕΤΕΡΟΝ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΔΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Σ. ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ.

Τῇ α' Ἰανουαρίου, αωνζ'.

Ἰδου βιβλίον ἄγραφον, καὶ τοῦτ' αὐτὸ λευκὸν,
Ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐννοιῶν πολλῶν διδακτικόν.
Δῶρον μητρὸς ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἔτους πρὸς υἱόν·
Ἀλλὰ τὸ ἔτος τί ἐστιν ἀρτίως προϊόν;
Λευκὸν, ὅπερ ἐνδέχεται ἢ μέλλει νὰ γραφῇ
Γραφίδι φαύλῃ ἢ χρηστῇ, ἀσόφῳ ἢ σοφῇ·
Τί θέλει γράψει ὁ Θεὸς, ὁ κόσμος, ἢ ἡμεῖς;
Ποῖαι σελίδες ἔσονται αἰσχύνης ἢ τιμῆς;
Ἰδοὺ βουλῆς ὑπόθεσις καὶ νύξις προσοχῆς,

Προτεινομένη ἀπ' αὐτῆς τοῦ ἔτους τῆς ἀρχῆς.
Τί δ' ἄλλο κ' ἡ διάνοια τοῦ νέου ἡ λευκάς,
Σημειωσίμους ἔχουσα σελίδας μυστικάς;
Ποίας ἢ πράξεις, ἢ ἀρχὰς, ἢ κλίσεις καρδιῶν
Θέλει χαράξει ἐν αὐτῇ ὁ χρόνος προϊών;
Μὴ ἄρα χείρ τις βέβηλος ἐν τᾷ ἀκηδιᾷν
Εἰσφρύσῃ μώμου ἐν αὐτῇ κηλῖδα ἢ σκιάν;
Καὶ μὴν κατόπιν τῆς ζωῆς, κατόπιν τῶν ἐτῶν,
Απεκδεχόμεθ' ἄληκτον ζωὴν κ' ἐνιαυτόν·
Εν δὲ τῇ πρώτῃ καὶ μιᾷ τοῦ τότ' ἐνιαυτοῦ
Αἱ βίβλοι ἀνοιγήσονται ἐπὶ Θεοῦ κριτοῦ.
Ω! τότε λόγων μὲν κακῶν, ψυχὴ θεοφιλής,
Εἴη λευκὴ καὶ ἄγραφος ἑκάστη σου σελίς,
Κατάγραπτοι δὲ ἅπασαι διὰ γραμμῶν χρυσῶν,
Εκ νοημάτων εὐσεβῶν καὶ ἀρετῶν τῶν σῶν.
Ινα σταθῇς ἐνώπιον τοῦ Πλάστου ἐν λευκοῖς,
Κ' ἐν τῇ λευκάδι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ζωῆς γραφῇς.

ΓΑΜΗΛΙΟΣ ΠΡΟΣΡΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΝ ΑΦΘΟΝΙΔΟΥ,

Συναπτομένην εἰς γάμον τῷ Κ. Γεωργιάδῃ.

Τῇ κζ' Ἰανουαρίου, ͵αωνζ'.

"Αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν ὑποτάσσεσθε, ὡς τῷ Κυρίῳ· ὅτι ὁ ἀνήρ ἐστι κεφαλὴ τῆς γυναικός, ὡς καὶ ὁ Χριστὸς κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας· καὶ αὐτός ἐστι σωτὴρ τοῦ σώματος." — Πρὸς Ἐφεσ. ε', 22.

ΛΟΙΠΟΝ, θύγατερ, ἡ ὥρα ἰδοὺ πάρεστ' ἡ εὐκταία,
Κ' ἡ ἐκ φύσεως αἰδήμων καὶ τὴν ἀρετὴν ὡραία,
Μέσον συγγενῶν καὶ φίλων ἐπὶ σοὶ ἀγαλλομένων,
Μουσικῆς ἀλαλαζούσης καὶ λαμπάδων ἀνημμένων,
Τὴν φλιὰν τοῦ εὐαγοῦς σου παρθενῶνος προλιποῦσα,
Καὶ τὸν παῖδα τῆς προνοίας τοῦ Θεοῦ ἀκολουθοῦσα,
Ερχεσαι ἵνα συνάψῃς τῇ αὐτοῦ τὴν σὴν καρδίαν
Ὑπὸ τὴν τῆς Ἐκκλησίας ζωηφόρον εὐλογίαν.
Ποῖαι τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῆς καρδίας συγκινήσεις,
Ταραχαὶ ψυχῆς γλυκεῖαι καὶ πνευματικαὶ σκιρτήσεις,
Οταν τὰς ὁσίας χεῖρας ἐπὶ τοὺς νυμφίους αἴρων,
Καὶ χρυσοῦς ὁ τοῦ Ὑψίστου λειτουργὸς στεφάνους φέρων,
Διὰ τῶν ἐπάθλων τούτων τῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης
Τοὺς ἀνεπαισχύντους στέφῃ ἀριστεῖς τῆς σωφροσύνης!
Οταν δὲ ἡ αἰωνία τοῦ Θεοῦ φωνὴ ἠχήσῃ,

Οτι μέλλει καὶ μητέρα καὶ πατέρα τις ν' ἀφήσῃ,
Καὶ γενόμενος προσθέτων πρόσθετος υἱὸς γονέων,
Γένους νέου νέα ῥίζα, βίον νὰ συστήσῃ νέον,
Ποῖαι τότε ἀντικρούσεις αἰσθημάτων ἀντιπάλων,
Εἰς τὰ στήθη τῶν παρόντων σεισμὸν φέρουσαι καὶ σάλον!
Ὅθεν ὅταν μετὰ φθόγγου οἱ χοροὶ συνηνωμένου
Τὴν παγκόσμιον ὑμνῶσι δόξαν τῆς Ἀειπαρθένου,
Ω! τίς τότε φραγμὸς θέλει τῶν δακρύων ἀναστείλει
Τὴν αὐτόματον πλημμύραν, ἥτις τὰ σπαργῶντα χείλη
Τῶν φιλούντων τοὺς νυμφίους γυναικῶν κ' ἀνδρῶν ἐπίσης
Κατακλύζει, πνίγων τούτων τὰς εὐχὰς καὶ τὰς προσρήσεις!
Πάντες, εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, περιχέονται τὸ νέον
Ζεῦγος μετὰ γεννητόρων, πενθερῶν καὶ ἀγχιστέων·
Τότε δὴ παρενσαλεύων τοῖς ποσὶ θέλει προσδράμει
Καὶ ὁ ἀμβλυώττων πάππος καὶ ἡ πολιόθριξ μάμμη.
Ἔνδακρυς μετὰ τῶν ἄλλων, καὶ ὡς ἐν προσθήκης μοίρᾳ
Επαντλῶν τῆς γηθοσύνης καὶ τοῦ φίλτρου τὸν κρατῆρα,
Γαμβρὲ φίλε, τέκνον νύμφη, πάρειμι τυφλὸς καὶ γέρων,
Καὶ φιλῶ ἐν κατανύξει τοὺς στεφάνους ἀμφοτέρων.
Αν τὴν θέαν ἀφαιροῦμαι τῶν καλῶν ὑμῶν προσώπων,
Απερ ἤδη, πανηγύρεις τῶν ὀμμάτων τῶν ἀνθρώπων,
Ασκαρδαμυκτὶ ὁρῶνται, ὡς ἀπ' εὐκλεῶν τροπαίων
Εἰς θριάμβους ἐρχομένων στρατάρχῶν ἢ βασιλέων,
Αλλ' ὀξυδερκὴς ἐπόπτης τῶν πνευματικῶν χαρίτων,
Βλέπ', ὡς ἐν ὀπισθοδόμῳ μυστηριωδῶν ἀδύτων,
Τὰς ψυχὰς ὑμῶν δακτύλῳ τοῦ Θεοῦ συνδεομένας,
Δόξῃ καὶ τιμῇ ὡς μίαν ἄμφω ἐστεφανωμένας,
Φωτεινοὺς δὲ παρανύμφους δύο φύλακας Ἀγγέλους,
Ως λαμπάδας ἡγουμένους κ' ἑπομένους μέχρι τέλους.
Σὲ δέ, κόρη στεφανῖτις, βλέπω, βλέπ' ὡραϊσμένην
Κ' ἐν ἑτέρῳ νυμφιδίῳ κόσμῳ κατηγλαϊσμένην,
Επαξίως τηλικούτου κηδεστοῦ ἐπουρανίου
Καὶ ἀληθινοῦ ἑκάστης καθαρᾶς ψυχῆς νυμφίου.

Αντὶ μὲν ἀδαμαντίνου διαδήματος, ἀχρήστου,
Τὴν ἀκτινοβόλον φέρεις εὐλογίαν τοῦ Ὑψίστου,
Επαλθον τῆς πίστεώς σου πρὸς αὐτὸν, καθὼς ἐξίσου
Καὶ πρὸς τὸν πιστόν σου ἄνδρα, ὅς ἐστιν ἡ κεφαλή σου·
Αντὶ πάσης δ' ἐνωτίων στιλβηδόνος ἐπιπλάστου,
Τὴν ὑπακοὴν ἐν πᾶσιν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Πλάστου·
Ως μαργαριτῶν δὲ ὅρμον καὶ ἀντὶ περιδεραίων,
Τὴν ἐγκράτειαν τῆς γλώσσης κ' ἐπιθυμιῶν ματαίων·
Ως δ' ἐγκόλπιον ἀστράπτον, τὴν ἀγάπην τοῦ συμβίου
Μετὰ τῆς παιδοστοργίας δι' ἀγάπην τοῦ Κυρίου·
Αντὶ δὲ χρυσοῦ ζωστῆρος, τὴν ἐν γάμῳ σωφροσύνην,
Καὶ ἀντὶ δακτυλιδίων, τὴν φιλελεημοσύνην·
Ως δὲ ψέλλια τῶν δύο ἁπαλῶν σου βραχιόνων,
Τὴν ἐν τῇ οἰκονομίᾳ φιλεργίαν καὶ τὸν πόνον·
Ως χιτῶνα δὲ ποδήρη, τέλος, τὴν αἰδημοσύνην,
Τὸ μειλίχιον τοῦ ἤθους καὶ τὴν ταπεινοφροσύνην.
Εν ἱματισμῷ τοιούτῳ φιλοστόργως καὶ ἀδόλως
Η εὐσέβεια σ' ἐνδύει, ἡ τροφὸς καὶ νυμφοστόλος,
Καὶ τοιαύτην θεωρῶν σε καλλωπίζομαι δικαίως,
Ως πατὴρ, ὡς ἀδελφός σου, καὶ ὡς φίλος σου ἀρχαῖος·
Χαροπὸς ἐν τῇ χαρᾷ σου, λήσμων τῆς οἰκτρότητός μου,
Ανηβῶ καὶ ἀναβλέπω ἐν τῇ δόξῃ τῆς παιδός μου.
Ἐπιγνώμων τῶν πρὸς σέ μου, φίλον τέκος, καθηκόντων,
Νὰ προικίσω κόρην νύμφην ὤφειλον ἐκ τῶν ἐνόντων·
Πλὴν σ' ἐπροίκισεν ἡ χάρις ἀφθονίᾳ θείων δώρων,
Εγὼ δέ σοι λιτὸς δότης, εὐτελῆ προσάγω φόρον.
Εἰς τοὺς γάμους, εἰς τὰς στέψεις, οἱ πιστοὶ, εἰς χώρας ἄλλας,
Κατ' ἀρχαῖον καλὸν ἔθος ἄρτον φέρουσι καὶ ἅλας,
Ως μνημεῖον μὲν ἀρχαίας πατριαρχικῆς διαίτης,
Οἰωνὸν δὲ ἀφθονίας καὶ κοινωνισμοῦ μελέτης·
Αρά τις τῶν παρανύμφων μέμψεταί με ὡς ἀρχαῖον,
Εὰν ἄρτον τε καὶ ἅλας σοὶ προσφέρω τελευταῖον;
Εχε τοίνυν ἀντὶ ἄρτου, θύγατερ, ἐπιουσίου,

Προσευχήν τε καὶ μελέτην ἐν τῷ νόμῳ τοῦ Κυρίου·
Ἀντὶ δ' ἅλατος, τοῦ κόσμου τὴν ὑπόστιφον παιδείαν,
Ὑπαρτύουσαν ἐν μέτρῳ τὴν ἀληθινὴν σοφίαν,
Ἣν καὶ σοί, καὶ τῷ νυμφίῳ, καὶ τῷ ἐπ' ἐλπίσι γένει,
Εὔχομ' ἐν ψυχῆς αἰσθήσει σφόδρα κατανενυγμένη.
Ζῆθί μοι καὶ σώζου, φίλη! Εἴη σοι θεόθεν σθένος,
Ὥστε μένειν κ' ἐν τῷ γάμῳ τὴν ψυχὴν ἀεὶ παρθένος.
Ὦ! ἐν τῇ νυκτὶ τοῦ πλάνου βίου, ἡ λαμπάς σου ἔστω
Δι' ἐλαίου καιομένη ἐν φλογὶ ἀναποσβέστῳ·
Ἵνα, ὅταν τ' οὐρανίου γάμου ἐπιστῇ ὁ χρόνος,
Ὡς μελλόνυμφος ἀξία ληφθῇς ἔσω τοῦ νυμφῶνος.
Ταῦτα σ' εὔχεται εὐκαίρως, οὐ ποιητική τις Μοῦσα,
Ἀλλ' ἡ ἐν Χριστῷ ἀγάπη, φιλοστόργως προνοοῦσα.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ ΣΟΦΙΑΝ ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ.

Τῇ ιθ' μαΐου, ͵αωνζ'.

"Μέντοι γε ἐν εἰκόνι διαπορεύεται ἄνθρωπος." — Ψαλμ. λη', 7.

Ἐκ τῶν λεπτῶν δακτύλων σου, τῶν ἀριστοδαιδάλων,
Γλυκεῖα κόρη, ἔμελλε λοιπὸν μεταξὺ ἄλλων,
Νεκρογραφία ἔναγχος τοιαύτη νὰ προκύψῃ,
Καὶ προσαχθεῖσά μοι οἰκτρὸν οἰκτρῶς νὰ καταθλίψῃ!
Ἄλλοτε μὲν τὰ ἔργα σου ἡ τέχνη ἐνεψύχου,
Καὶ ζῶσ' αἱ ἄλλαι σου γραφαὶ ἐλάλουν ἐκ τοῦ τοίχου,
Νῦν δ' ὑπὸ τῆς νεκρώσεως αὐτῆς ἐμπεπνευσμένη,
Καὶ τῷ τῆς ἄλλης πνεύματι ζωῆς κατεχομένη,
Παρέστησας διὰ γραμμῶν καλάμου ὀξυτάτου
Ἀθανασίας ἔμφασιν προσχήματι θανάτου·
Τὴν χεῖρα δὲ νικήσασα σαυτῆς, τὴν ἀνιστῶσαν,
Νεκρὰν εἰργάσω τὴν νεκράν, σιγῶσαν τὴν σιγῶσαν.
Ἀλλ' ὅμως κ' ὑπὸ τὴν σιγὴν αὐτὴν τὴν ἀπαισίαν
Ἀθάνατον ὑπέφηνας τὴν μεγαλοφυΐαν,
Δηλοῦσα διὰ τῶν σκιῶν καὶ τοῦ φωτὸς τὸ πλέον
Πᾶν ὅ,τι ἔχει ὑψηλὸν ὁ ὕπνος τῶν δικαίων.
Κἀκείνη δέ σου, θύγατερ, ὁποία καὶ ἡλίκη
Η κατὰ τῆς καρδίας σου ἐπιτευχθεῖσα νίκη!
Ὑπ' ὄψιν εἶχες διαρκῶς κ' εἰργάζου τεθνηκυῖαν
Τὴν γλυκερὰν, τὴν προσφιλῆ, τὴν ποθεινήν σου θείαν,

Τὸ μέγα σεμνολόγημα τῶν δύο λαμπροτάτων
Συγγενειῶν, τῶν Μουρουζῶν καὶ τῶν Μαυροκορδάτων,
Τὴν ἔντιμον ἐν γυναιξὶ, σοφὴν ἐν Ἑλληνίσι,
Τὴν ἐν ἀκμῇ νεότητος πρεσβύτιδα τῇ φύσει,
Τὴν ἄκρως φιλοπάτριδα, αὐτὴν, αὐτὴν ἐκείνην
Τὴν τῆς μητρός σου ἀδελφὴν, κλεινὴν Αἰκατερίνην.
Ω! πῶς ἐκείνας γράφουσα τὰς χεῖρας καὶ τὰ χείλη,
Δι' ὧν σ' ἐνηγκαλίζετο, δι' ὧν σε κατεφίλει,
Ων ἔργα εἶδες κάλλιστα, καὶ ὅθεν μελῳδίας
Η λόγους ἤκουσας μετὰ σοφῆς διδασκαλίας,
Πῶς ταῦτα γράφουσα νεκρὰ, ἀργὰ, πεπεδημένα,
Οὐδόλως ἀπενάρκησας τὴν χεῖρα καὶ τὴν φρένα,
Αλλ' οὕτω νέα καὶ καλὴ, ἐν ὑελίνῳ στήθει
Τὴν θλίψιν κατεπάλαισας ἐν φιλοσόφῳ ἤθει,
Εν ᾧ ἐγὼ τῶν λυπηρῶν ἐθὰς ἐσκληρυμένος,
Καὶ πρὸς μακρὰς τραχύτητας τοῦ βίου τετριμμένος,
Μηδὲ ὁρῶν αὐτῆς σαφῶς νεκροὺς τοὺς χαρακτῆρας,
Οὐδὲ κλειστὰ τὰ ὄμματα, οὐδ' ἀδρανεῖς τὰς χεῖρας,
Ολόψυχος τῷ τοῦ δεινοῦ δεσμῷ περιεπλάκην,
Καὶ ὡς κοράσιον εἰς ῥοῦν δακρύων ἐξετάκην!
Σὺ δ' ἥσυχος κατέπιες πικρὰ τὰ δάκρυά σου,
Ωστ' ἔσωσας ἀσπίλωτον τὸ καλλιτέχνημά σου.
Ζωγράφου τις ἢ ποιητοῦ τὴν φαντασίαν θέλει,
Αν τὸν ἀγῶνα τοῦτόν σου νὰ ἐκτιμήσῃ μέλλῃ.
Ω! πόσας ἐσχεδίασας εἰκόνας ἐνδομύχους,
Τοὺς χαρακτῆρας γράφουσα τῆς θείας σου ἀψύχους,
Φρικτῶν σκηνῶν ἐπιφορὰν περιεστατωμένων,
Ηγειθησῶν, συνδραμουσῶν, ἑξῆς ἐφεπομένων!
Τῶν τελευταίων ἡμερῶν τὴν ὅλην τραγῳδίαν·
Τὴν νόσον προνομεύουσαν, κ' ἑξῆς τὴν ἀγωνίαν·
Τὰς ἀδελφὰς, τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους, τοὺς παρόντας,
Δακρυῤῥοοῦντας παρ' αὐτῇ καὶ συναγωνιῶντας·
Τὰ τέκνα πέριξ τῆς φρικτῆς θανατηφόρου κλίνης

Οἰκτρῶς ὀλοφυρόμενα ἐκ φλογερᾶς ὀδύνης·
Τὴν περὶ τὸ προσκέφαλον ψυχοπομπὸν θρησκείαν,
Καὶ τὴν σεβασμιαστικὴν αὐτῆς παραμυθίαν·
Τὴν τελευταίαν λαλιὰν τῆς ἤδη ἐκδημούσης,
Καὶ τὴν ἐσχάτην πρὸς Θεὸν εὐχὴν ψυχοῤῥαγούσης·
Τέλος, κοπεῖσαν τὴν πνοὴν, ἀποσβεσθὲν τὸ ὄμμα,
Πελιδνωθεῖσαν τὴν χροιὰν, ἀποφραγὲν τὸ στόμα,
Καὶ κοπετὸν βαρύβρομον κραδαίνοντα ἐκείνας,
Ας αὕτη ἐκαλλώπιζε κ' ἐτίμα, τὰς Ἀθήνας·
Καὶ τῶν δεινῶν τὸ ἔσχατον, ἐκείνην τὴν ἰδέαν,
Εκεῖνο τὸ ἀνάστημα, τὴν νέαν, τὴν ὡραίαν,
Τὸ πάμπλουτον θησαύρισμα τόσων λαμπρῶν χαρίτων,
Τόσων ἐξόχων ἀρετῶν καὶ φώτων ἀμυθήτων,
Εἰς λάκκον καταβαίνουσαν βαθὺν, κ' ἐνθαπτομένην,
Καὶ ὑπὸ ἄχθος κρυεροῦ μαρμάρου θλιβομένην.
Καὶ ταύτας μὲν τὰς θλιβερὰς εἰκόνας, φθάσα ἤδη,
Λαμπρῶς διεζωγράφησε ποιητικῇ γραφίδι
Η εὐφυής σου ἀδελφὴ Ἑλένη, ὅλη ἔνθους
Υπὸ προσφάτου τοῦ δεινοῦ καὶ ζέοντος τοῦ πένθους, *)
Εως, λαβοῦσα ἐκ Θεοῦ παραμυθίας δρόσον,
Τῆς φαντασίας ἔσβεσε τὸν ἐμπρησμὸν τὸν τόσον·
Σὺ δὲ, ὦ μύστι τῆς κλεινῆς τοῦ Ἀπελλοῦ σοφίας,
Τὸ πᾶν συνέλαβες ἐντὸς μικρᾶς νεκρογραφίας,
Καὶ ταύτην μοὶ προσήνεγκες, πικρὸν μὲν καὶ πυρφόρον,

---

*) *Μόνος ἴσως, ἢ δεύτερος αὐτὸς τέως, ἠξιώθην ἀκοῦσαι τὸ ποίημα τῆς σπουδαίας φίλης μου, τὸ ἐπιγραφόμενον "ἓν συγγενικὸν δάκρυον εἰς τὸν τάφον τῆς ἀειμνήστου Αἰκατερίνης Δοσίου„· μάτην δὲ ἤλπισα ὅτι διὰ τῶν λιπαρῶν μȣ δεήσεων ἠδυνάμην γνωρίσαι πρὸς πλείονας τὸ δεῖγμα τȣ̃το ποιητικῆς αὐαισθησίας καὶ εὐχερείας· τὸ φρούριον τῆς μετριοφροσύνης αὐτῆς ὑπῆρξεν ἄρα ἐπὶ τέλους ἀπόρθητον.*

Καὶ μήποτ' ὀφειλόμενον τῶν σῶν δακτύλων δῶρον,
Ἀλλ' ὅμως τρισασπάσιον καὶ φίλτατον μνημεῖον
Ψυχῆς φιλτάτης, ὑπὲρ ἧς οὐ παύσομαι δακρύων.
Εἰ δ' αὕτη τῆς καρδίας μου τὸ ἕλκος μέλλει ξέειν,
Μὴ σὲ θροείτω· ἔμαθον τὴν ἡδονὴν τοῦ κλαίειν·
Πολλάκις δὲ πρὸς τὸ φιλοῦν ψυχὴν τραυματισθεῖσαν
Ἴανε δάκρυ γλυκερὸν ἠρέμα πλημμυρῆσαν.
Καὶ νῦν εἰς τὸ μονῆρές μου κ' ἐρημικὸν κελλίον
Ὡς ἓν τῶν μᾶλλον ἱερῶν φυλάττων κειμηλίων
Τὸ σκυθρωπὸν εἰκόνισμα τῆς ἀναπαυομένης,
Τὸ οἴκημά μου θεωρῶ ὡς τάφον τῆς κειμένης·
Καὶ ἤτοι ζῶν, ἢ τεθνηκὼς, διάγω ἐν εἰρήνῃ
Η ζῶσαν ἔχων ἐν ἐμοὶ, ἢ συνταφεὶς ἐκείνῃ.
Ναὶ, λείψανον τοῦ παλαιοῦ χρυσοῦ καυχήματός μου
Καὶ ἀπεσποδημένη, φεῦ! ἑστία τοῦ φωτός μου·
Επέζησα, ὁ ἄθλιος, ἀκοῦσαι τὴν θανήν σου
Καὶ ἐπὶ πίνακι νεκρὰν λαβεῖν τὴν προτομήν σου!
Ω εὐγενὴς καταγραφὴ τῆς κεφαλῆς ἐκείνης,
Σεμνεῖον πάσης ἀρετῆς, κ' αἰδοῦς, καὶ σωφροσύνης!
Ω μέτωπον, ὁ πύρινος καὶ γαληνὸς συγχρόνως
Τῆς ὑψηλῆς φρονήσεως καὶ φαντασίας θρόνος!
Ω σελασφόρα ὄμματα, φιλόσοφα λαλοῦντα,
Παιδαγωγοῦντα τὰς ψυχὰς κ' ἱλέως συμπαθοῦντα·
Αστέρες ὅθεν πνεύματος καὶ κρίσεως ὀξείας
Εξέλαμπον μαρμαρυγαὶ καὶ πῦρ εὐαισθησίας!
Ω καθαρόκρουνος πηγὴ, τῆς εὐγλωττίας χείλη,
Τῆς ἀφελείας ἔπαυλις, τῆς ἀληθείας πύλη,
Καὶ γλῶσσα, τὸ ἀνάθημα καὶ ὅπλον τῆς σοφίας,
Καὶ ῥήτρα τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς ὀρθοδοξίας,
Αφ' ἧς ὁ ἕλλην ἔῤῥεε καὶ ὁ ἀλλόθρους λόγος
Σαφὴς, γλυκίων μέλιτος, ἀτημελὴς ἐλλόγως!
Ο στέρν', ἀδαμαντοπαγῆ ἀνάκτορα τῶν φίλτρων,
Πλήρη στοργῆς, ἀλλ' ἔρημα θηλυπρεπῶν θελγήτρων,

Τῆς πίστεως τὸ ἄσυλον, ἡ κιβωτὸς τοῦ νόμου,
Η λαύρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ τοῦ ἐν Χριστῷ ἀτρόμου,
Καὶ βουλευτήριον εὐρὺ μεγάλων μεληδόνων,
Καὶ κατακόμβ' ὑπομονῆς μαρτυρικῶν αἰώνων!
Ω τῆς Ἐργάνης Ἀθηνᾶς χεῖρες πεπαιδευμέναι,
Καλλιτεχνῖται δάκτυλοι, τλησίπονοι ὠλέναι,
Δι' ὧν ἠριστουργήθησαν τὰ ἔργα τῶν Χαρίτων
Κ' ἐγράφησαν ἐμπνεύσεων σελίδες ἀτιμήτων!
Ω ἄγαλμα θεότευκτον ἁπάσης ἀκριβείας!
Ω βίβλος περιφορητὴ ζώσης διδασκαλίας!
Ω σῶμα! κεῖσαι ἄψυχον λοιπὸν καὶ ἄπνουν πτῶμα,
Τῆς σηπεδόνος σπάραγμα καὶ τῶν σκωλήκων βρῶμα!
Τόσην δὲ χάριν, τόσον νοῦν καὶ πνεῦμα, φῶς τοσοῦτον,
Τοσοῦτον ἀνεξάντλητον εὐαισθησίας πλοῦτον,
Τόσον λαμπρὰ καὶ σπάνια χαρίσματα τοῦ Πλάστου,
Τοσοῦτον σύστημ' ἀρετῶν ζωῆς ἀξιαγάστου,
Αθρόα συλλαβοῦσ' αὐτὴ, τὰ πάντα παραχρῆμα
Σποδὸν καὶ τέφραν προὔθηκας, καὶ τῷ θανάτῳ θῦμα·
Τὴν δὲ τῶν πεῖράν σου μακρὰν λαβόντων εὐτυχίαν
Μετέτρεψας εἰς συμφορὰν καὶ κακοδαιμονίαν!
Εἷς ἐξ ἁπάντων καὶ αὐτὸς, ὦ φίλη μακαρία,
Τὰ σὰ πλεονεκτήματα ἐδάην τὰ μυρία,
Τετιμημένος ὑπὸ σοῦ τῷ τίτλῳ τῆς φιλίας,
Καὶ κοινωνήσας παρὰ σοὶ ἀλῶν φιλοξενίας·
Ωκειωμένος πρὸ πολλοῦ μητρόθεν, ἀδελφόθεν,
Εκ φρονημάτων, ἐξ ἀρχῶν, ἐκ λόγων, πανταχόθεν,
Ποσάκις εὐλαβεῖ χειρὶ τὸν πέπλον ἀνασείσας
Τῆς μετριοφροσύνης σου, καὶ ἔνδον ἀτενίσας,
Τοῦ ἐνδομύχου κάλλους σου ἐπόπτης ἐγενόμην
Καὶ τῆς μεγάλης σου ψυχῆς τὸ εὐγενὲς ᾐσθόμην!
Ποσάκις δικαιώματι χρησάμενος οἰκείου,
Ιχνεύσας ἤρεμος ἐντὸς τοῦ σοῦ σπουδαστηρίου,
Τὸν θῆλυν εὗρον ποιητὴν, τὸν θῆλυν συγγραφέα

Εν πέπλοις θαλαμεύοντα ἔργ᾽ ἀνδρικὰ γενναῖα, *)
Δραπέτην τῶν εὐφημιῶν, τρομάζοντα τοὺς κρότους,
Καὶ διελθεῖν πειρώμενον φωστῆρα διὰ σκότους!
Διότι, ὦ περιφανὴς ἐν ἀφανείᾳ γύναι,
Πεφωτισμένη ἤθελες οὐχὶ δοκεῖν, ἀλλ᾽ εἶναι.
Ποσάκις ἐκ τῶν δύο σου εἰλικρινῶν χειλέων
Νοῦς ἐμβριθὴς καὶ ὑγιὴς μετ᾽ ἀφελείας ῥέων.
Κατήρδευέ μου τὴν ψυχὴν, ἐθέρμαινε τὸ στῆθος,
Εφώτιζε τὸ λογικὸν, κ᾽ ἐῤῥύθμιζε τὸ ἦθος,
Καὶ ὅλον ὡς ἐν πνεύματι Θεοῦ ἐπαιδαγώγει,
Ωστ᾽ ἦσαν ἄρτος πρὸς ἐμὲ Ἀγγέλων οἱ σοὶ λόγοι!
Αλλ᾽ ἤδη, ὦ μακαριστὴ ψυχὴ Αἰκατερίνα,
Μνημόσυνα γεγόνασι τὰ θαυμαστὰ ἐκεῖνα·
Καὶ σὺ μὲν, τέκνον τ᾽ οὐρανοῦ, κατὰ χρηστὴν ἐλπίδα,
Εἰς τῆς οἰκείας φύσεως μετέστης τὴν πατρίδα·
Εγὼ δ᾽ ἐλπίδα ἐν τῷ ζῆν, τυφλὸς, οὐκ ἔχων ἄλλην,
Η τὴν ἐμὴν φωταγωγὸν εἰσόψεσθαι καὶ πάλιν,
Νῦν ἀντὶ σοῦ δῶρον βαρὺ ἐν ταῖς χερσὶ βαστάζω,
Σκιὰν νεκροῦ ἀνωφελῆ, καὶ δάκρυα σταλάζω.
Ἴθι, ἐμβάτευε λοιπὸν εἰς τοὺς χρυσοῦς αἰθέρας,
Οὓς γῆθεν ἐν ποιητικαῖς ἐκστάσεσιν ἐπέρας·
Κατόπτευε τ᾽ ἀκήρατα τῶν ἀθεάτων κάλλη,
Περὶ ὧν πάντοτ᾽ ἐν εὐχαῖς ἡ γλῶσσά σου ἐλάλει·
Τὴν ἁρμονίαν τοῦ παντὸς αὐγάζου καὶ τὴν τάξιν,

---

*) Ἡ διὰ στίχων μετάφρασις τοῦ Γκιαοὺρ, ἑνὸς τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ μεγάλου ποιητοῦ Λόρδου Βύρωνος, ἐκδοθεῖσα μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Κ. Δοσίου (Ἀθήνησι 1858), πρόκειται πᾶσι μαρτύριον τῆς τε ἱκανότητος καὶ τῆς φιλοπονίας αὐτῆς· γινώσκομεν δὲ αὐτῆς πολλὰ καὶ ἄλλα φιλοπονήματα, πεζά τε καὶ ἔμμετρα, σπουδαῖα πάντα καὶ φωτὸς ἄξια. Δυστυχῶς, ἓν τῶν πρωτοτύπων αὐτῆς ποιημάτων, „ὁ Βόσπορος" ἀπωλέσθη ἐνταῦθα πρὸς διηνεκῆ λύπην τῶν ἀπολεσάντων.

Ἧς τύπος ἦσο, καὶ πρὸς ἣν ἐῤῥύθμιζες τὴν πρᾶξιν·
Απόλαυε τῶν ἀρετῶν παρὰ Θεοῦ τὰ γέρα,
Εν τῇ ἀδύτῳ λάμπουσα, ὡς ἥλιος, ἡμέρᾳ,
Καὶ χαῖρέ μοι, ἀείμνηστος ἐπουρανία φίλη,
Εἰ καὶ τῶν φίλων θνήσκουσα ἐπίκρανας τὰ χείλη.
Αν δ' ἄνωθεν τὰ πνεύματα αἰσθάνωνται τῶν κάτω,
Ακούεις οἵαν ἐπῳδὸν νῦν ἐπὶ σοὶ συντάττω,
Εντάφια ἐπὶ νεκρᾷ προσάγων τελευταῖον
*Ανθ' ὧν σοι πρώην ἔμελψα ὡς νύμφῃ ὑμεναίων! *)*
Σοφία, σὺ δὲ σύγγνωθι, ἂν ὡς ἐκ τῆς εἰκόνος
Ηγμένος, ὅλος γέγονα τοῦ θρήνου καὶ κλαυθμῶνος·
Θερμῶς ἀποδεξάμενος τὴν προσφορὰν ἐκείνην,
Ομολογῶ σοι, θύγατερ, πολλὴν εὐγνωμοσύνην.
Ζῆθί μοι σὺ χρόνους μακρούς! τῇ δὲ σοφῇ σου θείᾳ
Ομοιουμένη, φάνηθι φερώνυμος Σοφία!

---

*) Ὁ εἰς τὸν αὐτῆς γάμον ποιηθεὶς (τῷ 1838) Ὑμέναιος ἐξεδόθη ἐν τοῖς ἡμετέροις Παιγνίοις (σελ. 154).

Ο ΙΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ.

ΤΟΙΣ ΝΕΟΝΥΜΦΟΙΣ ΕΥΑΓΓΕΛΩι ΚΑΙ ΖΩΗι ΒΑΛΤΑΤΖΗι.

Τῇ ιθ′ Μαΐου, ͵αωνζ′.

"Γυνὴ δόξα ἀνδρός." — (Α′ Κορ. ια′, 17.)

Ἔγειραι, ἡ ἐκ τῆς λύπης ἐπὶ πρόσωπον πεσοῦσα,
Μογοστόκος κεφαλή μου, καὶ ἀκόρεστα θρηνοῦσα·
Εἰ καὶ πάσχεις, ἀλλ' οὐχ ἧττον ἱερὸν ὀφείλεις χρέος·
Πάντως σήμερον ὁ γάμος ἐκτελεῖται ὁ εὐκταῖος,
Καὶ τὴν ὥραν ἴσως ταύτην ἀστραπόμορφος ἐκείνη
Τῆς χαρᾶς μετὰ δακρύων τὸ ποτήριον ἐκπίνει·
Ημεῖς δὲ σιγῶμεν, καί τοι ταύτην ἐν τῷ βίῳ μίαν
Εἴχομεν φιλοτιμίαν.

Ἄγγελ' οἱ καταλιπόντες τὰς πτυχὰς τὰς οὐρανίας,
Ινα γένησθε τοιαύτης λειτουργοὶ μυσταγωγίας,
Οἵτινες περὶ ἐκεῖνον πτερυγίζετε τὸν γάμον,
Οἱ αὐτοὶ καὶ φῶτα ὄντες κ' εὐωδία τῶν θαλάμων,
Τὰς χρυσᾶς ὑμῶν κινύρας πλήκτροις κρούοντες πυρίνοις,
Αὐτοὶ ψάλλετ' ἐπαξίως τὸν ὑμέναιον ἐκείνης,
Επειδὴ ἡμεῖς εἰς χύσιν ἐξηντλήθημεν χρονίων
Κατανύξεως δακρύων.

Ἄρατε ὑμεῖς τὸν πέπλον τὸν ἐπίπροσθεν τοιούτου
Ηπλωμένον μυστηρίου, κ' ἐν τῷ μέσῳ τόσου πλούτου,
Τὸν Θεάνθρωπον παρόντα δείξατέ μοι, νυμφοστόλον
Μετὰ τῆς μητρὸς Παρθένου καὶ μετὰ τῶν Ἀποστόλων,
Μετατρέποντα τὸ ὕδωρ τῆς ἀσπίλου σωφροσύνης,
Ως ἐν τῇ Κανᾷ, εἰς οἶνον οὐρανίου εὐφροσύνης,
Καὶ τὸ ζεῦγος τῶν Παρθένων ἀοράτως τῇ ἰδίᾳ
Στεφανοῦντα εὐλογίᾳ.

Μάκαρ, ζηλωτὸς ἐκεῖνος ὁ θνητὸς, ὅστις ηὐμοίρει
Τῇ τοιαύτῃ παραστῆναι θεοτίμῳ πανηγύρει!
Πάντως, πρὸς τῶν τελουμένων ἐνθουσιασθεὶς τὴν ὄψιν,
Θαυμαστῶς εἰς τὴν ἁγίαν πίστιν ἔμελλε προκόψειν.
Οἶος γάμος! οἵα δόξα! οἵα συνδρομὴ θαυμάτων!
Οὐρανίων, ἐγκοσμίων, καὶ προσώπων καὶ πραγμάτων!
Καὶ ὁποία τῆς ἀρίστης τῶν νυμφίων ξυνωρίδος
Ἡ ἀξία καὶ τὸ εἶδος!

Ὦ τῆς κύκλῳ παρεστώσης συγγενείας μακαρία,
Εὐσεβὴς, εὐγενεστάτη, ἁγιόλεκτος χορεία!
Στέμμα ἔμψυχον ἐκ ζώντων ἀδαμάντων ἢ ἀνθέων
Περὶ τοὺς καλοὺς ἰούλους τῶν συναπτομένων νέων,
Σπλάγχνον ἓν, καρδία μία πάντες κατανενυγμένη,
Λαμπὰς μία ἐκ λαμπάδων συνημμένων καιομένη
Πρὸ τοῦ διεσταυρωμένου ἐν ὀνόματι Κυρίου
Κ' ἐν ἀγάπῃ δικηρίου.

Πλὴν τὴν ἀρετὴν τοῦ γάμου, καὶ τὸ ὕψος, καὶ τὸ κάλλος
Οστις βούλεται θαυμάσαι κ' ἐξυμνῆσαι φιλοκάλως,
Μὴ ἐκ τῶν καλῶν νυμφίων ἀποσπάτω μήτε νεῦμα,
Μήτε σκέψιν, μήτε ὄψιν, μήτε λόγον, μήτε πνεῦμα.

Πᾶσα λάμψις παρεστῶσα ὠχριᾷ πρὸ τῶν ἀκτίνων,
Αἵτινες ἀπὸ τῶν δύο παίδων στίλβουσιν ἐκείνων·
Ο πολὺς δ' ἐκεῖ ἀδάμας κ' ἡ ποικίλη ἀμπεχόνη
Ἀποβαίνει σκιὰ μόνη.

Ἐν πυρώδει ἀναπλάττω φαντασίᾳ, ὡς ἰδέαν,
Τὴν εἰκόνα σου, ὡς νύμφης, ψυχὴ φίλη, τὴν ὡραίαν,
Καὶ μακρόθεν σέβας μ' ἔχει καὶ κατάνυξις βαθεῖα,
Καὶ δοξάζω τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ καὶ μεγαλεῖα.
Ω! ἰνδάλλομαι τὸ σχῆμα καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἀνάσσης,
Οπερ ἔμπροσθεν τοῦ Πλάστου εὐλαβῶς καθυποτάσσεις,
Καὶ τοῦ πνεύματος τὴν αἴγλην, ἥτις σὲ περιαυγάζει
Καὶ τὴν πίστιν σου δοξάζει.

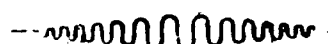
Γέννημα καλῆς ἡμέρας, κλεινῆς ἄωτον οἰκίας,
Αγαλλίαμα τῶν φίλων, τῆς πατρίδος, τῆς θρησκείας,
Αφελοῦς μὲν ἔτι σώζεις καὶ ἀθώου βρέφους βίον,
Αλλ' οὐδέποτε ὑπῆρξας τὴν διάνοιαν παιδίον·
Ολη δὲ ζωὴ κυρίως καὶ ἀκούουσα καὶ οὖσα,
Εν πολιτισμῷ ὑπάτῳ ὁσιότητα τηροῦσα,
Καὶ τὸν νοῦν πεφωτισμένη, κ' ἔτι πλέον τὴν καρδίαν,
Θείαν ἔσχες εὐδοκίαν.

Νῦν δὲ πρὸ τοῦ τρισκελίου τῷ Θεῷ ἐστηλωμένη,
Κάτω νεύουσα, τὸ στῆθος ἐν παλμοῖς κυμαινομένη,
Καὶ δακρύουσ' ἀεννάως, ἄντικρυς ὑπάρχεις μία
Προσευχὴ θερμὴ καὶ ζῶσα, παρὰ τῷ Θεῷ τιμία·
Καὶ ἡ δόξα σου, ὡς δόξα Χερουβὶμ ἐπουρανίου,
Καὶ ἡ ὄψις σου, ὡς ὄψις ἀνατέλλοντος ἡλίου,
Καὶ μυστήριον δρᾶσαι ἀληθῶς ἐν μυστηρίῳ
Τελουμένη τῷ Κυρίῳ.

Δέξαι, Σῶτέρ μου (φωνάζεις ἐκ βαθέων πρὸς ἐκεῖνον),
Τῶν δακρύων μου τὰ μῦρα καὶ ἐμὲ αὐτὴν, ὡς κρῖνον·
Κ' ἐπακούσας τῆς μητρός μου, σοῦ δὲ νύμφης Ἐκκλησίας,
Καὶ τῶν παίδων σου γονέων τὰς λιτὰς καὶ ἱκεσίας,
Δός μοι, Πάτερ, ἵνα χάριν παρὰ σοὶ κ' ἔλεος εὕρω,
Καὶ τηρῶν με κ' ἐν τῷ γάμῳ ἄμωμον, καθὼς εἰς δεῦρο,
Μὴ χωρίζου τῶν φρενῶν μου, ἀλλὰ μένε αἰωνίως
Τῆς ψυχῆς μου ὁ νυμφίος.

Δός μοι δύναμιν καὶ γνῶσιν, ἵνα, ὡς ἐν παραδείσῳ,
Τῷ ματαίῳ τούτῳ κόσμῳ ἀπερίτρεπτος βαδίσω
Τὴν ὁδὸν τῶν ἐντολῶν σου, καὶ ἀξιωθῶ προφθάσαι
Φοβουμένην τ' ὄνομά σου γενεάν σοι ἁγιάσαι.
Φύλαττέ μοι, ζωοδότα, τὸν ὁμόδουλον νυμφίον,
Ὃν Εὐάγγελόν μοι δίδως ἡγεμόνα πρὸς τὸν βίον,
Καὶ μνημόνευε τῶν πόνων τῶν ἡμᾶς καὶ γεννησάντων,
Καὶ καλῶς ἀναθρεψάντων.

Οὕτως εὔχῃ, σεμνὴ κόρη, οἱ δὲ Ἄγγελ' οἱ παρόντες
Τὸ "Ἀμὴν" ἐπιφωνοῦσιν, ἐπὶ σοὶ ἐνθουσιῶντες.
Χαῖρε νύμφη, καλὸν τέκνον! ὄλβιε γαμβρὲ, εὐφραίνου!
Εἴθε οἱ τοῦ γάμου τούτου στέφανοι, τοῦ ὑμνουμένου,
Εἴησαν ὑμῖν τῶν γάμων ἀῤῥαβὼν, τῶν οὐρανίων,
Ὅταν τὸ προσκεκλημένον σήμερον ὑμῖν ἀρνίον
Ἀντιπροσκαλέσῃ ἄνω, εἰς τοὺς γάμους τοὺς ἰδίους,
Τοὺς οἰκείους καὶ ἀξίους.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΤΗΝ ΦΙΛΗΝ ΚΥΡΙΑΝ ΖΩΗΝ ΒΑΛΤΑΤΖΗ, ΑΠΟΔΗΜΟΥΣΑΝ ΕΚ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟΝ ΑΥΤΗΣ, ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΝΕΓΚΟΥΣΑΝ ΜΟΙ ΠΕΡΙΚΑΛΛΗ ΒΑΚΤΗΡΙΑΝ ΕΙΣ ΥΠΟΜΝΗΣΙΝ.

Νεαρά μου Δέσποινα καὶ χαριτόβρυτος φίλη!

Τῇ ς΄ Ἰουνίου, αωνζ΄.

„Ἀλλ' εὐτυχοίης, καί σε τῆς δε τῆς ὁδοῦ δαίμων ἄμεινον ἢ 'με φρουρήσας τύχοι." — Σοφοκλ. Οἰδ. τύρ. στίχ. 1478.

Λοιπον, Ζωή, στηρίγματος πιστεύεις ὅτι χρῄζω,
Εἰς τὴν ὁδὸν ὀλισθηρὰν καὶ σκοτεινὴν βαδίζω,
Καὶ, ἐλεοῦσα φίλου σου οἰκτροῦ ταλαιπωρίαν,
Τὴν καλαμίνην ταύτην μοι παρέσχες βακτηρίαν;
Ασπάζομαι μετὰ χαρᾶς, ἀλλὰ καὶ μετὰ δέους
Τὸ νέον τοῦτο σύμβολον τοῦ πρός μέ σου ἐλέους,
Αναγνωρίζων τὴν ψυχὴν τὴν συμπαθῆ ἐκείνην,
Τὴν ποιουμένην ἑαυτῆς τῶν ἄλλων τὴν ὀδύνην.
Εγὼ καὶ δάκρυ παρὰ σοῦ ἐνόησ' ἀναβλύσαν,
Οὐχ ἅπαξ, διὰ θλίψιν μου ὅπως ποτὲ γνωσθεῖσαν·
Καὶ τοῦ ἐσχάτου κλονισμοῦ ἐμοὶ ἐπικειμένου,
Αὐτὴ καὶ φύλαξ ἄγγελος καὶ πρόνοια ἐγένου,
Εν μέσῳ τόσων μεριμνῶν σαὐτῆς τε καὶ τοῦ κόσμου
Πλέως μεριμνήσασα περὶ στηρίξεώς μου.

Εν ἄλλο ἔτι δάκρυον ἰδοὺ εὐγνωμοσύνης,
Ω γλυκερά μου κηδεμὸν, πρὸς τοῖς πολλοῖς ἐκείνοις,
Καὶ ἕνα ἔτι ἀσπασμὸν, τὸν ἴσως τελευταῖον,
Εφ' ἧς ὀρέγεις μοι χειρὸς ἐκ τῶν ἐμῶν χειλέων.
Καὶ σὺ μὲν φεύγεις, φεύγεις, ναὶ, ἐνάρετός μου φίλη,
Η τοῦ Βοσπόρου ἀηδὼν ἡ χαροπὴ κ' αἱμύλη,
Τῶν Καραθεοδωριδῶν τὸ καλλιστεῦον θάλος,
Τοῦ οἴκου ἡ εὐπρέπεια, ἡ χάρις καὶ τὸ κάλλος,
Τὸ ὄργανον τὸ ἔμψυχον, ἡ ζῶσα ἁρμονία,
Η ἐν τῷ γένει ὁρατὴ τοῦ Πλάστου εὐλογία·
Φεύγεις, κ' ἐνθάδε ἡ χαρὰ κ' ἡ ἡδονὴ τοῦ βίου
Τοῖς πρώτοις συσκεδάννυται ἀφροῖς τοῦ ἀτμοπλοίου·
Εμὲ δὲ τὸν ἀόμματον, οὗ τινος ἦσο τέως
Καὶ ὀφθαλμὸς ὀξυδερκὴς καὶ ἥλιος ὡραῖος,
Καὶ ἔμπνευσις τὰς τῶν φρενῶν νευρὰς ἀνακινοῦσα,
Καὶ ἀποκάλυψις Θεοῦ τὴν πίστιν μου κυροῦσα,
Αλλὰ καὶ δόξης στέφανος, καὶ ἠθικὴ τροφή μου,
Καὶ πλοῦτός μου, κ' εὐγένεια, καὶ τοῦτ' αὐτὸ ζωή μου,
Τίς ῥάβδος εὑρεθήσεται οὕτως ἀδαμαντίνη
Ωστε στηρίξαι πίπτοντα βαρείᾳ τῇ ὀδύνῃ;
Ἰδοὺ ἐγὼ νῦν ἔρημος! ἡ πᾶσα δ' εὐτυχία,
Τῇ ἀνθηρᾷ σου σύμμετρος, ὡς οἶδας, ἡλικίᾳ,
Ως ἀσθενοῦς πυρέσσοντος ἐν ὕπνοις φρεναπάτη,
Εἰς τὸν τεταραγμένον μου ἐγκέφαλον διάττει.
Ω πόσων ἀναμνήσεων, ἀλλὰ καὶ πόσης λύπης,
Αποδημοῦσα σήμερον, θησαύρισμ' ἀπολείπεις!
Εἰς πᾶσαν κίνησιν νοὸς, εἰς πᾶν μικρόν μου βῆμα
Προστήσεταί μοι ἐμφανὲς τὸ πάνσεμνόν σου σχῆμα,
Ως ἐναργὴς ἐξ οὐρανοῦ σταλεῖσα ὀπτασία,
Αὐτόχρημ' ἀρετὴ, δι' ἣν ὁ νοῦς ἐνεθουσία·
Τὸ δὲ τοῦ λόγου θέλγητρον, τὸ ὥσπερ μέλι ῥέον,
Ως ἀπ' ἀρτίων τῶν φρενῶν ἐκ γλυκερῶν χειλέων,
Κ' ἡ θεσπεσία ὡς Μουσῶν γλυκύτης τῆς μολπῆς σου,

Καὶ τῆς ζωούσης καὶ νεκροὺς ἀγγελικῆς φωνῆς σου,
Ταῖς ἀκοαῖς μου ἔναυλος ἀεὶ διατελοῦσα,
Γλυκύν μοι καὶ τὸν θάνατον ἐργάσεται παροῦσα.
Τὸ δ' ὄνομά σου, ψελλισθὲν τὴν ὥραν τὴν ἐσχάτην,
Πύλην ζωῆς ἀνοίξει μοι, φρονῶ, τηλαυγεστάτην.
Τὸ πᾶν τὴν παρουσίαν σου, Ζωὴ, ἀναγγελεῖ μοι,
Διότι τὸ πᾶν ἦσό μοι καὶ δόξῃ κ' ἐπιστήμῃ·
Διότι ἀνεξάλειπτα μνημεῖα, ὅπου στρέψω,
Τῆς παρὰ σοὶ εὐδαίμονος θητείας μου προσβλέψω.
Εν περιπάτοις, ἐν ἀγροῖς, ἐν κήποις, ἐν θαλάσσῃ,
Εν γῇ, ἐν οἴκοις, ἐν ναοῖς, ἐν πάσῃ περιστάσει,
Καὶ ἐν ἡμέρᾳ κ' ἐν νυκτὶ, κ' ἐν ἔαρι καὶ θέρει,
Καὶ ἐν χειμῶνι, κ' ἐν παντὶ καιρῷ καὶ χρόνου μέρει,
Εν λέσχαις φιλολογικαῖς, ἐν αἷς ἐνετρυφῶμεν,
Εν τοῖς μεγάλοις ποιηταῖς, οὓς πρὶν ἐμελετῶμεν,
Εν ταῖς ἐρεύναις τῶν Γραφῶν καὶ τοῦ Εὐαγγελίου,
Τοῦ Χρυσοστόμου, τῆς ἡμῶν τρυφῆς, τοῦ Βασιλείου.
'Αλλ' ὅλαι αὗτ' αἱ λογικαὶ ὡραῖαι ἀσχολίαι,
Καὶ αἱ φιλόθεοι ἡμῶν μακραὶ ἀδολεσχίαι,
Πλήρεις ζωῆς, διότι σὺ ζωὴν αὐταῖς ἐδίδως,
Συλλήβδην ἀνατρέπονται ὡς ὑπὸ καταιγίδος·
Διότι τὸ ζωοποιοῦν ἐκεῖνα πάντα πνεῦμα
Αφίσταται, πειθόμενον εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ νεῦμα,
Καὶ ἀναφαίρετον λαβὸν τὴν ἀγαθὴν μερίδα,
Καθ' ἃ ηὐχόμην καὶ καθ' ἣν ὑπέθαλπον ἐλπίδα.
Οὐχ ἧττον ὅμως δι' ἐμὲ ὁ ἥλιος ἐσβέσθη,
Καὶ πᾶσα χάρις τῆς ζωῆς τοὐντεῦθεν ἀπωλέσθη.
Η μνήμη μόνη τῶν τερπνῶν μοι μένει ὀνειράτων,
Καὶ τὸ λαμπρὸν κειμήλιον τῶν τόσων σου γραμμάτων,
Κ' ἡ ἀσθενὴς ἐνίσχυσις τῆς ὁδηγούσης ῥάβδου,
Ορθούσης βάρος ἄθλιον, σκιὰν νεκροῦ ἀναύδου.
Τὰ μὲν σοφά σου γράμματα, ἐν ὅσῳ ζήσω ἔτι,
Η προσφιλής μου ἔσονται καὶ μόνη μου μελέτη,

Εν οἷς τὴν τῆς καρδίας μου σπουδάσω ἱστορίαν,
Ανάγων ταύτην εἰς ἀρχὰς καὶ εἰς φιλοσοφίαν·
Η ῥάβδος δ' εἰς τὰς χεῖράς μου τοῖς δάκρυσι βλαστήσει,
Καὶ χάριτος ἀειθαλοῦς φυλλάδα ἐξανθήσει,
Εμοῦ ἐκ πόθων φλογερῶν ἀεὶ μαραινομένου,
Καὶ οὐδὲ μᾶλλον φέροντος αὐτὴν ἢ φερομένου.
Ω σύγγνωθι τῇ γλώσσῃ μου, ὀδυνωμένῃ οὕτω
Επὶ τῇ νέα δόξῃ σου κ' ἐπ' ἀγαθῷ τοσούτῳ·
Εὐθὺς μετὰ τοὺς σοὺς γονεῖς καὶ ὑπὲρ πάντα ἄλλον
Επὶ τῇ εὐτυχίᾳ σου ἐχάρην ἐγὼ μᾶλλον,
Φιλοζωότατος τελῶν, κ' ἐν τῷ τιμᾷν σε πρῶτος
Παντὸς ἠγαπηκότος σε, παντὸς τετιμηκότος·
Αλλ' ἐπειδὴ ὁ Ὕψιστος, ἀκούσας τῶν εὐχῶν μου,
Οὐδόλως τῶν πολυπληθῶν μνησθεὶς ἁμαρτιῶν μου,
Εξέχεέ σοι πλούσια τὰ ἑαυτοῦ ἐλέη,
Δακρύων θρόμβοι παρ' ἐμοῦ ὑπῆρχον ἀναγκαῖοι,
Οἷον εὐχαριστήριος θυσία πρὸς ἐκεῖνον,
Ος οἶδε καὶ χαρὰν ποτε συνάπτειν μετὰ θρήνων·
Πᾶν δέ μου δάκρυ ἐκχυθὲν, ἐφ' οἷς αὐτὴ ἐχάρης,
Τρυφῆς μοι χείμαῤῥός ἐστι καὶ νέα Θεοῦ χάρις.
Τῇ ἀλγηδόνι ταύτῃ μου, ὤ! ἄφες ἐντρυφήσω·
Ασμένως, γίνωσκ', ὑπὲρ σοῦ καὶ τὴν ψυχήν μου θήσω.
Ὕπαγε, κορυφαία μου καὶ δέσποινα καὶ φίλη·
Καὶ ἄλλος κόσμος θαυμαστὴς γενέσθαι σου ὀφείλει.
Πορεύου χαίρουσα λοιπὸν, καὶ λάμψον ἐπ' ἐκείνου,
Καὶ παρὰ πάντων εὐλογοῦ, κ' ἐν ξένοις μεγαλύνου.
Ιδέτω τὴν ὀρθόδοξον ἡ Δύσις Ἑλληνίδα,
Τοῦ θησαυροῦ τῆς γνώσεως κατέχουσαν τὴν κλεῖδα,
Ολόφωτον καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν ὁμοίως,
Καὶ λάμπουσαν ἐκ Πνεύματος ἁγίου ἐξαισίως.
Ιδέτωσαν τί δύναται ἀνατροφὴ ἐν πίστει,
Ὑπὸ πατρὶ θεόφρονι κ' ὑπὸ μητρὶ βελτίστῃ.
Ω, ἴθι, νύμφη τοῦ Χριστοῦ, πορεύου ἐν εἰρήνῃ·

Τὸ πέλαγος προπέμψαι σε ἐν σταθερᾷ γαλήνῃ,
Η, ἄν ποτε καὶ ταραχθῇ τὸ ἄπιστον στοιχεῖον,
Πιστὴ αὐτὴ, ἐξύπνισον διὰ φωνῶν αἰσίων
Τὸν κυβερνήτην σου Χριστὸν, καθεύδοντα ἐντός σου,
Καὶ ἐγερθεὶς στορέσειε τὸν σάλον τοῦ πλοός σου·
Αἱ ὄχθαι τῆς ἀλλοδαπῆς δεχθείησάν σ' αἰσίως,
Καὶ συναντῴοι σοι λαμπρὸς ἑκασταχοῦ ὁ βίος.
Καὶ χαῖρε μετὰ τοῦ πιστοῦ ἀξίου σου συζύγου,
Ον κεφαλήν σοι δέδωκεν ὁ Πλάστης πρὸ ὀλίγου·
Ως δὲ σωτὴρ τοῦ σώματος ἐκεῖνος τοῦ γηΐνου,
Οὕτω σὺ ἔσο τῆς ψυχῆς ἡ σώτειρα ἐκείνου·
Αμφότεροι δὲ τῷ Θεῷ ἀλλήλους παραθέντες,
Καὶ τὰς ἐλπίδας ἐπ' αὐτὸν καὶ μόνον ἀναθέντες,
Παράδειγμα γενήθητε ἀρίστης συμφυΐας,
Καὶ τύπος χριστιανικῆς ζωῆς καὶ πολιτείας·
Κ' ἡ Ἐκκλησία ἐφ' ὑμῖν ὡς γόνοις ἀγαλλέσθω,
Καὶ ἐφ' ὑμῖν ἡ πότνια Ἑλλὰς καλλωπιζέσθω.
Εἴθε δ' αὐταῖς παράσχοιτε καὶ γενεὰν εὐθέων,
Οἷοι ἐξέφυτε ὑμεῖς ἐκ τῶν κλεινῶν τοκέων.
Λοιπὸν ὑγίαινε, Ζωή! ὤ! εἴθε ὁ Χριστός μου,
Κ' ἡ πάναγνός μου Δέσποινα μετὰ τοῦ πνεύματός μου,
Συνέκδημοί σοι γένοιντο καὶ φίλοι συμπλωτῆρες,
Καὶ προμηθεῖς, καὶ φύλακες, καὶ ὁδηγοὶ σωτῆρες.
Χαῖρέ μοι, φίλη οὔποτε λησμονηθησομένη,
Αλλ' ἐν ἑκάστῃ προσευχῇ ὀνομασθησομένη.
Τύχοιμι δὲ καὶ παρὰ σοῦ τῆς ἀμοιβῆς ὁμοίας,
Καὶ ταῖς εὐχαῖς σου εὕροιμι δρόσον παραμυθίας.
Ταῦτά σοι, καὶ ἀπὸ στοργῆς μονονουχὶ πατρῴας,
Εκ διανοίας καθαρᾶς, δικαίας καὶ ἀθῴας,
Ολίγιστα ἐκ παμπληθῶν, ὧν ἐν τῷ βάθει στέγω,
Τῆς μετριοφροσύνης σου φειδόμενος, σοὶ λέγω·
Σὺ δ' ἔχε ταῦτα ἐκ χειρὸς ἐν σκότει ἠλασκούσης,
Λιτὸν ὑπομνημάτιον ἠρημωμένης Μούσης.

Εὐγνώμων μέχρι τελευτῆς ἐπὶ τῇ σῇ εὐνοίᾳ,
Εν τῇ ἀνεκτιμήτῳ σου καυχόμενος φιλίᾳ,
Λατρεύων τὸ μειλίχιον καὶ ταπεινόν σου ἦθος,
Τὰς φρένας, τὴν εὐσέβειαν, τῶν ἀρετῶν τὸ πλῆθος,
Οὐ παύσομαι καὶ πόῤῥωθεν διηνεκῶς κηρύττων
Ως εὕρημα οὐράνιον τὸ φῶς τῶν σῶν χαρίτων,
Ο εἶχον ἀνθ' ὁράσεως ἐπὶ τοῦ παρελθόντος,
Κ' εὐδαιμονίας πλήρωμα ἐπίστευον πρεπόντως.
Αλλά μοι δὸς τὴν χεῖρά σου, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα,
Καὶ δέξαι μου δακρύβρεκτα τὰ χείλη τὰ πυρφόρα.
Ιδοὺ ἀφίημ' ἄνετον τὸ ῥεῖθρον τῶν δακρύων·
Τοῦτό μοι μένει μετὰ σὲ παρήγορον μνημεῖον.
Μεμνήσῃ ἆράγ' ἐπὶ γῆς, ὦ φίλη, ἀλλοτρίας,
Μιᾶς παλλούσης ὑπὲρ σοῦ εἰλικρινοῦς καρδίας,
Εχούσης σου ὡς προσευχὴν τὴν μνήμην καθ' ἑκάστην,
Καὶ τὸν ἀποκαλύψαντα δοξολογούσης Πλάστην;

ΕΙΣ ΤΗΝ Α. Ε.

ΤΟΝ ΠΑΡΑ ΤΗι ΟΘΩΜΑΝΙΚΗι ΠΥΛΗι ΠΡΕΣΒΥΝ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

ΛΟΡΔΟΝ ΣΤΡΑΤΦΟΡΔ ΡΕΙΔΚΛΙΦ,

ΑΝΑΧΩΡΟΥΝΤΑ ΕΚ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Τῇ κθ' Νοεμβρίου, αωκζ'.

Ὅταν τις ἐγκαταλείπων ξένην γῆν, εἰ καὶ ὡραίαν,
Επιστρέφῃ μετὰ χρόνους φίλην ἐς πατρίδα γέαν,
Τίς ἀναμετρήσει τότε τοὺς παλμοὺς τῆς νοσταλγίας
Ενδον τῆς ἀγαλλιώσης φιλοπάτριδος καρδίας;
Οὔτε βρέφος τόσον σπεύδει ἀπογεγαλακτισμένον
Επὶ τὴν αὐτοῦ μητέρα λιλαιόμενον καὶ στένον,
Οὔτε τόσον πτερυγίζει ὀξυκέλαδον στρουθίον
Τὴν εἱρκτὴν τῶν κατεχόντων κλωβῶν φεῦγον ἢ ἀρκύων.
Αλλ' ἐὰν τὴν μὲν πατρίδα ἐπὶ ξένοις ὑπηρέτει,
Τὴν δὲ ξένην τῇ ἰσχύϊ τῆς πατρίδος εὐηργέτει,
Καλὸς ἔμπορος, εὐσήμου συνειδότος πλοῦτον φέρων,
Αμα πρόσω καὶ ὀπίσω λεύσσων, ἀποπλέει χαίρων,
Οσον χαίρει τοῦ δικαίου ἡ ψυχὴ, ἀνιπταμένη
Οπου στέφος αὐτὴν δόξης ἀθανάτου περιμένει,
Οπισθόμβροτον λιποῦσα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις κλέος,
Επὶ γῆς διαιωνίζον κ' εὐλογούμενον δικαίως.

Ὑπὸ οἰωνοῖς τοιούτοις αὖθις ἀφ' ἡμῶν ἀπαίρων,
Κύδιμ', αἰπυμῆτα Λόρδε, σήμερον ἀπέρχῃ χαίρων.
Αγνοοῦμεν ἂν καὶ ὅπως ἡ κρατίστη παρ' ἀνθρώποις
Ολβιόδωρος πατρίς σου, ἣν λαμπρῶς ἀντεπροσώπεις,
Εὐστοχήσῃ, κατ' ἀξίαν ἐν ταῖς ἀμοιβαῖς τῶν πόνων,
Οὓς ὑπὲρ αὐτῆς ἀνέτλης ἐν τῇ Ἕῳ μακρὸν χρόνον, —
Η πατρὶς, ἥτις, ὡς οἶδας, πάντοτε δικαιοκρῖτις,
Τὴν συνείδησιν βραβεύει τῶν πιστῶν αὐτῆς, ἀλλ' ἥτις,
Καὶ αὐτὴ περικειμένη ἀσθενείας ἀνθρωπίνους,
Εστιν ὅτε τοὺς στεφάνους ἀπονέμει ἀκανθίνους· —
Πλὴν ὁ διὰ σὲ οὐχ ἅπαξ μόνον, οὐδὲ μονοτρόπως,
Οὐδ' ἀπὸ σμικρῶν κινδύνων σεσωσμένος οὗτος τόπος,
Οθεν τρίχα ἐκ μελαίνης πάλλευκον ἐκφέρων ἄπει,
Ον τῷ σώματι μὲν φεύγεις, ἴσως δ' οὐ καὶ τῇ ἀγάπῃ,
Οὕτως ἔσετ' ἐπιλήσμων τῆς οἰκείας σωτηρίας,
Ως τῆς διὰ σοῦ λαθέσθαι καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ προνοίας;
Οὐχὶ, Λόρδε! Ὅταν ἤδη ἐπὶ τῆς ἀμφιελίσσης,
Τῆς σιδηροπτέρου φέρων σεαυτὸν νηὸς καθίσῃς,
Καὶ ἀφισταμένας βλέπῃς ἀπὸ σοῦ τὰς ἐξαισίας,
Τὰς κλεινὰς τὸ πάλαι ταύτας τοῦ Βοσπόρου παραλίας,
Σὺν τῇ πορφυρογεννήτῳ τῆς Ἑῴας βασιλίδι,
Ημετέρᾳ κατὰ πνεῦμα μόνον σήμερον πατρίδι,
Διὰ μέσου τῆς ἀχλύος τῆς αὐτὴν ἀποκρυπτούσης,
Μετὰ συγκεκινημένης σὺ καρδίας καὶ παλλούσης,
Τῆς μεγάλης σου εἰκόνος ὅ,τι κάλλιστον κατόψει,
Καὶ τῆς σῆς βιογραφίας ἀναγνώσεις ἐν ἀπόψει
Πλείστας καὶ χρυσᾶς σελίδας, ἤτοι συνδιϋφασμένας
Τῇ τοῦ τόπου ἱστορίᾳ, ἢ προσεπιδαφισμένας·
Καὶ ἀκούσεις τηλεβόαν φθόγγον ἐκ τῶν ἀπωτάτων,
Εκ μυρίων, πολυθρόων καὶ παντοειδῶν στομάτων,
Προσφωνούντων σοι τὸ "Χαῖρε„ καὶ ἑκάστου μετ' ἐπαίνου
Εκαστον τῶν σῶν πρὸς ἕνα ἕκαστον διηγουμένου.
Ἀλλὰ μεταξὺ τοσαύτης τῶν μερόπων παγγλωσσίας,

Φίλε πάτερ, διακρίνεις καὶ φωνάς τινας γλυκείας,
Αἵτινες μετὰ τῶν ῥόχθων μίγνυνται τοῦ ἡφαιστείου,
Καὶ προσπαίζουσιν ὡς αὖραι τῇ σημαίᾳ τοῦ σοῦ πλοίου;
Φωναὶ αὗται ἑλληνίδος διανοίας τε καὶ γλώσσης,
Πάτριον πληρούσης νόμον καὶ τὴν ἀρετὴν τιμώσης.
Εστι, Λόρδ', ἐν τῇ γῇ ταύτῃ ἓν γνωστὸν Ἑλλήνων γένος,
Εἷς λαὸς μεγαλομάρτυς, δῆμος ἀπωρφανισμένος,
Παραδόσεων θεσφάτων ἐκ γενέθλης κληρονόμος,
Καὶ ἐλπίδων ἀειζώων ταμιοῦχος κ' οἰκονόμος,
Τοῦ Χριστοῦ ἐν ἐπιγνώσει τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων φέρων,
Τούτῳ πάσχοντι συμπάσχων, κ' ἐπὶ τούτῳ μόνῳ χαίρων.
Τῶν λαῶν ὁ πατριάρχης, καὶ φωστὴρ, καὶ νομοθέτης,
Κ' εὐαγγελιστὴς, καὶ μέγας ἐν μεγάλοις εὐεργέτης,
Σήμερον, "ὁ ἐν Κυρίῳ δέσμιος„ τιτλοφορεῖται,
Κ' ὑπὸ τῶν κοσμοκρατόρων ἀεικῶς περιφρονεῖται·
Καθ' ἡμέραν θανατοῦται ὑπὲρ τῶν ἱερωτάτων,
Ἀλλ' ἑπτάψυχος ἀντέχει πρὸς τὴν ῥύμην τῶν θανάτων.
Ο λαὸς, ὦ Λόρδε, οὗτος, ὁ ταῖς χάρισι λατρεύων
Καὶ μετὰ χαρᾶς τὴν χάριν διὰ χάριτος βραβεύων,
Ιδὼν, οἶδεν ὅτι πνεῦμα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ὁμήρου
Τῆς μεγάλης σου καρδίας τὰ μυχαίτατα ἐπλήρου,
Κ' εὐσυμπάθητον σ' ἐτίθη πρὸς τὰ πάθη τῶν Ἑλλήνων
Ιατῆρα τῶν τραυμάτων καὶ παρήγορον τῶν θρήνων·
Εγνωκεν ὑπὸ τὰς φρένας τοῦ βαθύνου διπλωμάτου
Τὴν καρδίαν ἀποκρύφου κηδεμόνος καὶ προστάτου,
Μεσιτεύουσαν πρεπόντων μεταξὺ καὶ καθηκόντων,
Ιδεῶν καὶ αἰσθημάτων, ἀρετῆς καὶ συμφερόντων·
Εγνωκεν ὑπὸ τὸν Ἄγγλον πρεσβευτὴν τῆς Βρεττανίας
Αγγελον ἀπεσταλμένον ἐκ τῆς τοῦ Θεοῦ Προνοίας,
Ος τὴν ἀπῃωρημένην ὑπὲρ κεφαλῆς μοιραίαν,
Τὴν δεινὸν καὶ φρικαλέον ἀποστίλβουσαν ῥομφαίαν,
Ζῆλον εἶχεν ὑποκλέψαι ἢ τουλάχιστον ἀμβλῦναι,
Καὶ τὸ ζῆν μέχρις ἂν χρόνοι πληρωθῶσι παρατεῖναι.

Κ' ἐβοσκήθ' ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερύγων αὐτοῦ νήφων
Λύκος μετ' ἀρνῶν, κ' ηὐλίσθη πάρδαλις μετὰ ἐρίφων.
Λέουσί τε καὶ ἀνδρᾶσι μονονοὺ πιστά, εἰκότως,
Ορκια καὶ συνθεσίαι ἱεροῦντο πολυκρότως.
Ναί, τοιοῦτόν σε πιστεύει ὁ τοῖς χρόνοις τηλικοῦτος,
Αλλ' ἰδοὺ ἀγήρως ἔτι καὶ πρωθήβης λαὸς οὗτος·
Φίλον, οἷος Ἄγγλος φίλος, μέγαν, ὅσον τὸ Λονδῖνον,
Κ' ἐνεργόν, οἷος ὁ Κάνιγκ μεταξὺ τῶν φιλελλήνων.
Καὶ τὴν πίστιν ταύτην ἔχει οὕτως ἄσειστον, ὁποίαν
Καὶ ἣν στέγει ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς Ὀρθοδοξίαν.
Τούτου τὰς εὐχὰς ἀκούεις πόῤῥωθεν προπεμπομένας,
Τῶν τροχοειδῶν οἰάκων τῆς ἀτμήρους ἁπτομένας,
Καὶ τὸ σκάφος ἰθυνούσας διὰ σταθερᾶς γαλήνης,
Καὶ αὐτόν σε προαγούσας, Πρέσβυ, εἰς ὁδὸν εἰρήνης.
Οταν δὲ Θεοῦ συνάρσει φθάσῃς ὑγιῶς ἐκεῖσε,
Αὖθις σου τῶν ἐνδοθύμων αἰσθημάτων κᾀκεῖ μνῆσαι·
Καὶ ἂν ποῦ ποτ' ἀπαντίσῃς Ῥεϊδκλίφειον καρδίαν,
Πρέσβευσον ὑπὲρ τῶν φίλων παρ' αὐτῇ καλὴν πρεσβείαν,
Επιείκειαν θηρεύων, ἢ δικαιοσύνην μόνον,
Εἴτε χάριν τῶν Πατέρων, εἴτε οἴκτῳ τῶν ἐκγόνων.
Εἴθε δέ σε μετ' ὀλίγον ἴδοιμεν ἐπανιόντα,
Εστεφανωμένον δόξῃ καὶ πρὸς κρεῖττόν τι ὀργῶντα!

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΗι ΚΥΡΙΑι ΜΑΡΙΑι ΨΥΧΑΡΗ.

Τῇ 22 Νοεμβρίου, 1857.

Τοσον αἰφνιδίως, φίλη, τόσον παρὰ προσδοκίαν
Επρεπε νὰ παραιτήσῃς τὴν ἐνθάδε παροικίαν;
Φεύγεις μετὰ τοῦ καλοῦ σου, ὥσπερ ζεῦγος ψυχαρίων,
Απὸ τῶν χειρῶν ὁπόταν ἵπτανται τῶν παιδαρίων,
Ατινα μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμοὺς, ἀπηλπισμένα,
Βλέπουσιν ἐν ἀποστάσει τὰ πρὶν ἴδια ὡς ξένα.
Διατί, ἀφ' οὗ τοσοῦτον ἔμελλες νὰ μείνῃς μόνον,
Διατί νὰ ἦσαι, φίλη, τὸν ὀλίγον τοῦτον χρόνον
Τόσον προσφιλὴς εἰς ὅλους καὶ καλὴ κ' εὐγενεστάτη,
Ωστε σήμερον τοὺς πάντας ἡ φυγή σου νὰ σπαράττῃ;
Ησουν ὄνειρον; ἢ φάσμα; ἢ Ἀγγέλου ὀπτασία;
Ἢ παροδική τις αὔρα ζωογόνος καὶ γλυκεῖα;
Εἶναι ἀληθές; σὲ εἶδον; σ' ἔμαθον; σ' ὑπερηγάσθην;
Εξεπλάγην σου τὴν χάριν καὶ τὸ ἦθος ἐσεβάσθην;
Ιδοὺ φεύγεις! ἰδοὺ πάντα, ὡς καπνὸς εἰς τοὺς αἰθέρας,
Διαλύοντ' ἐντὸς ταύτης τῆς τοῦ χωρισμοῦ ἡμέρας.
Η τετραετὴς δὲ μόλις οἰκειότης καὶ φιλία
Εν τῇ θλιβερᾷ μου ἤδη λείπεται βιογραφίᾳ,
Επεισόδιον ὡραῖον, ἀλλὰ δυστυχῶς ὀλίγον,
Εν λακωνισμῷ τοσούτῳ ἐναρξάμενον καὶ λῆγον.
Ναί! ὀλίγη, ὀλιγίστη ἐχαρίσθης ἡμῖν φίλη!
Ἢ δὲν ἔπρεπεν ὁ Πλάστης εἰς ἡμᾶς νὰ σ' ἀποστείλῃ,

Ἢ ἂς ἄφινε κἂν ἔτι ὡς ἀγλάϊσμα ποικίλον
Νὰ θαυμάζωμεν τὸ ἔργον τῶν σοφῶν αὐτοῦ δακτύλων.
Νῦν δὲ, μόλις θερμανθέντες ὡς ὑπὸ λαμπροῦ ἡλίου,
Αὖθις φέρομεν τὸ ῥῖγος τῆς φυγῆς τῆς αἰφνιδίου.
Πόσον, φεῦ! μακρὰν ἀπέχει τοῦ Βοσπόρου τὸ Λονδῖνον!
Τὴν πρὸς σὲ κωπηλασίαν ὁ πορθμεύς μου ἐπιτείνων,
Θέλει πρότερον γηράσει, ἢ διαῤῥαγεὶς ἐκπνεύσει,
Πρὶν πρὸς τὴν τιμίεσσάν μου φίλην μὲ διαπορθμεύσει,
Ὡς μ' ἐπόρθμευε συνήθως ὁ πτωχός μου κωπηλάτης
Εἰς τὰς ὄχθας τῆς Πριγκίπου, τῆς ποτὲ ποθεινοτάτης.
Φεῦ! πολὺ μακρὰν ἀπέχει τοῦ Βοσπόρου τὸ Λονδῖνον!
Μεῖνον, φίλη, μὴ ἀπέλθῃς· φίλτατε Ψυχάρη, μεῖνον.
Μέν' εὐλογημένον ζεῦγος! τί κακὸν ἔχει τοσοῦτον
Τῆς πατρίδος ὁ ὁρίζων, ὥστε φεύγετε μὲν τοῦτον,
Ῥίπτεσθε δ' εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀλλοδαπῆς ἑκόντες,
Μετανάστ' ἐκ νοσταλγίας πρὸς ποινὴν ἀγωνιῶντες,
Κατατρίβοντες τοῦ βίου τὸν ὀλίγον τοῦτον χρόνον
Μεταξὺ ἑτερογλώσσων, μεταξὺ ἑτεροφρόνων;
Ἴσως εἰς τὴν νέαν ταύτην τῶν Μακάρων Ὠγυγίαν
Ἴσην τῇ ἀθανασίᾳ θέλετ' εὕρει εὐτυχίαν·
Πλὴν ὁ ἥρως τῆς Ἰθάκης, ὅτ' ἐκεῖ παρεπεδήμει,
Ἀντ' ἀθανασίας πάσης προκειμένης ἐπεθύμει
Γλυκὺν θάνατον νὰ εὕρῃ, ἐπὶ μόνῃ τῇ ἐλπίδι
Καὶ καπνὸν ἐκ τῆς πατρίδος ἀποθρώσκοντα νὰ ἴδῃ.
Οὕτως ἄχαρις ἡ χάρις τῶν ὠφελειῶν τῆς ξένης,
Καὶ τὸ βρέφος τρέφει μᾶλλον ὁ μαστὸς τῆς γειναμένης·
Τῆς πατρίδος δὲ κ' ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου θαλπνοτέρα,
Φαιδροτέρα ἡ σελήνη, καὶ ἡ αὔρα γλυκυτέρα.
Ἀλλ' εἰς μάτην! τὸ πυρίπνουν ἀτμοκίνητον σφαδάζει,
Καὶ μετὰ κραυγῆς ἀγρίας πρὸς ἀπόπλουν ὑμᾶς κράζει.
Λοιπὸν φεύγεις, φεύγεις ἤδη, χαριτόβρυτος Κυρία!
Φεύγεις, ἡ πεφιλημένη γλυκερὰ ἡμῶν Μαρία.
Αὔριον καὶ μεθ' ἡμέραν θέλομεν σ' ἀποζητήσει,

*

Τ' ὄνομά σου πολυτρόπως θέλομεν τεχνολογήσει·
Αλλὰ σὺ στιγμὴν ἑκάστην θέλεις εἶσθαι ἔτι μᾶλλον
Απωτέρω τῶν ποθούντων συγγενῶν ὁμοῦ καὶ ἄλλων.
Χαῖρε, φίλη! ὢ, ἐκ πόσης ἀλγηδόνος ἀμυθήτου
Προσφωνοῦμέν σοι τὸ Χαίρειν, καὶ ἐκ πόνου ἀφορήτου!
Αλλὰ χαῖρε, καλὴ φίλη! εἴθε ἔναντί σου λείποι
Πᾶν ἀνάρσιον, πᾶν ἄλγος, πᾶσα βλάβη, πᾶσα λύπη!
Χαῖρ' ἐπίσης καὶ σὺ, φίλε, θυμηρέστατε Ψυχάρη,
Καὶ τὸν θησαυρόν σου φέρων ἐπὶ τῷ Κυρίῳ θάῤῥει!
Ἴθι, ξυνωρὶς φιλτάτη, εἰς τὸ ἔλεος τὸ θεῖον
Καὶ εἰς τὰς εὐχὰς προσέτι τῶν γονέων καὶ οἰκείων.
Ἴθι χαίρουσ', ἀλλὰ μήπω! . . . λάβε καὶ τὸ δάκρυ τοῦτο
Ὁ περὶ τὰς βλεφαρίδας πλημμυρῆσαν ἐξογκοῦτο,
Λοίσθιον στοργῆς μνημεῖον καὶ ἀνάθημα λατρείας,
Ἣν ὀφείλει εὐγνωμόνως καὶ προσάγει ἐκ καρδίας,
Οὐ φαντασιοπληξία ποιητοῦ ματαιοσχόλου,
Αλλὰ αἴσθημα φιλίας καθαρᾶς τε καὶ ἀδόλου.

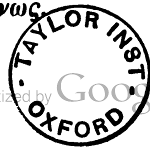
ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ ΣΜΑΡΑΓΔΑΝ ΒΑΛΤΑΤΖΗ, ΠΕΜΨΑΣΑΝ ΜΟΙ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΑΥΤΗΣ.

Τῇ ζ' Ἰανουαρίου, ͵αωνη'.

"Αἰδοία ποτιστάζει χάρις εὐκλέα μορφὰν
„Ἄγει τ' ἀρετὰν οὐκ αἶσχιον φυᾶς
„Φλέγε δ' ἰοβοστρύχοιη Μούσαις." — Πίνδ.

Ὅτ' ἐκ φιλαύτου πνεύματος, ἂν μὴ καὶ ἀλαζόνος,
Τὸν πόθον ἐξεστόμησα πρὸς σὲ τῆς σῆς εἰκόνος,
Σὺ μὲν ἱλέῳ ὄμματι, ἐντροπαλιζομένη,
Ὑπένευσας, τὸν δύσμορον ἐμὲ δυσωπουμένη·
Εγὼ δ' ἐν τῇ ἐκστάσει μου οὐδόλως ὑπωπτεύθην
Οπόσον ἐν τῇ τόλμῃ μου αὐτῇ ἐπροπετεύθην,
Οὐδ' ὅσον ἐπαιρόμενος αὐτὸς σ' ἀντεταπείνουν,
Καὶ αὐστηρὰν κατ' ἐμαυτοῦ τὴν Νέμεσιν ἐκίνουν.
Καὶ τέως μὲν ἐπὶ χρυσαῖς ἐλπίσιν ἐτερπόμην,
Αδίστακτα καραδοκῶν, καὶ προεναβρυνόμην,
Καλῶς εἰδὼς, ὅτι τὸ Ναὶ τῶν σῶν ἁγνῶν χειλέων
Ἦν ἡ ἀλήθεια αὐτὴ, οὐδ' ἧττον, οὐδὲ πλέον.
Αλλ' ὅτ' ἐπέστη ὁ καιρὸς (βεβαίως πρὸς ποινήν μου)
Τοῦ πληρωθῆναι τὴν φρικτὴν καὶ τολμηρὰν εὐχήν μου,
Καὶ σὺ, συμμετριάσασα ἐμοὶ τὸ μέγεθός σου,
Τὸ ἔκτυπόν μοι ἔπεμψας τοῦ ἀπαυγάσματός σου,
Ὦ! . . . τότε μου τὴν τῶν φρενῶν κατέγνων ἀστοχίαν,
Τὴν οὕτω μοι δυσβάστακτον θηρεύσας εὐτυχίαν·
Καὶ ἀντιπρόσωπος τεθεὶς πρὸς σὲ, οὕτω μεγάλην,
Ως καὶ σμικρύνεσθαι, εἰς ἓν σημεῖον συνεστάλην,
Γενόμενος σιωπηλὴ τῆς δόξης σου λατρεία,
Πρηνὴς πεσὼν τῷ σώματι, πρηνὴς τῇ διανοίᾳ.
Τὸ δ' ἔκπαγλόν μου πάθημα ἐπιγινώσκει μόνος
Τῆς χάριτος ὁ ἄνθρωπος, σπουδάσας σε ἐμφρόνως,

Τοιαύτης ἐθηλάσαμεν μυσταγωγίας γάλα,
Ωστε πρὸς μὲν τὰ ἔνδοξα τοῦ κόσμου καὶ μεγάλα
Εσμὲν ἀπτοητότατοι, ἓν δ' ὑψηλὸν καὶ θεῖον,
Τῶν ταπεινῶν γινώσκομεν ψυχῶν τὸ μεγαλεῖον.
Οὐδ' οὕτως ἐκπληττόμεθα Μονάρχην ἐστεμμένον,
Εἰς θρόνον ἀδαμάντινον ἐν δόξῃ ἐπηρμένον,
Ως ὅταν ἀποθέμενος τὸ σκῆπτρον, τὴν πορφύραν,
Εἰσέρχηται τοῦ πένητος καὶ ἀσθενοῦς τὴν θύραν,
Απλοῦς, ἀδορυφόρητος, καὶ μόνος ἐν ἐλέει
Τὰς συμφορὰς παραμυθῇ, τὰ ἕλκη καταδέῃ.
Πρωτόθρονε τῶν τῆς ἐμῆς βασιλισσῶν καρδίας,
Καθόσον καὶ πρωτότοκος τῶν γόνων τῆς Λουκίας·
Πρῶτε ἀστὴρ τῆς παμφαοῦς τῶν ἀδελφῶν Πλειάδος,
Στιλβούσης ἐπὶ τῆς σεμνῆς Βυζαντινῆς Ἑλλάδος·
Ὦ μεγαλαύχημα ἐμὸν, ἆρα, ἐν ᾧ συνῆλθον,
Εἰς τὴν πηγὴν τῶν νέων μου εὐτυχιῶν ἀνῆλθον;
Ἆρα τοῦ πνεύματος ὀξὺς, λαθραῖος ἰχνηλάτης,
Εἰσδὺς ἐν τοῖς αἰσθήμασι τοῖς ἀποκρυφωτάτοις,
Εξέκλεψα τὸ θεῖον πῦρ τῆς ἀρετῆς ἐκείνης,
Τῆς θαυματουργησάσης μοι, — τῆς ταπεινοφροσύνης;
Ἀ, Δέσποινα, τὸ ὕψος σου τὸ ἀληθὲς ὀλίγοι
Ηγάσαντο, ὅσον ἐμὲ θαμβεῖ καὶ κατανύγει.
Σ' ἐθαύμασαν ἡμεδαποὶ, σ' ἐθαύμασαν καὶ ξένοι,
Πολλοὶ σ' ἐψυχολόγησαν νόες πεφωτισμένοι,
Καὶ ὅτε πρῴην σὺ αὐτὴ διήρχου τὴν Εὐρώπην,
Καὶ ὅτ' ἐκείνη σύσσωμος καὶ πάνοπλος κατόπιν
Τὸν Βόσπορον παρήμειβε σπερχνῶς καὶ παραβόλως
Υπέρ τινος Ἀνατολῆς παρεγνωσμένης ὅλως.
Σὺ τότε τὴν ἀθάνατον αἰγίδα τῆς πατρῴας
Ορθοφροσύνης πάλλουσα, εἰς οὐρανὸν ἐβόας·
Σοφῶς δ' αὐτῆς διήνοιγες τὸν νοῦν τοῦ συνιέναι,
Καὶ ἔλυες τὴν πρὶν ἀχλὺν τοῦ βέλτιον εἰδέναι·
Ὁ φθόγγος σου δ' ἦν εὔγλωττος ἡμῶν ἀπολογία,

Ἧς ἐπιχείρημ' ἄφθεγκτον σὺ ἦσο ἡ ἰδία.
Κ' ὑπέστρεφον, ἀρνούμενοι προλήψεις τε καὶ ψεύδη,
Βοῶντες "οὐκ ἀπέθανε λοιπόν, ἀλλὰ καθεύδει."
Καὶ οὗτος μὲν ὁ φωτισμὸς πρὸς τοὺς πεφωτισμένους
Οφείλεταί σοι παρ' ἑνὸς οὐκ ἀχαρίστου γένους·
Αλλὰ τὴν πᾶσαν δόξαν σου, τοσοῦτον σοφὴ ἔφυς,
Ωστ' ἔσωθεν καὶ τοὺς πολλοὺς λανθάνουσαν ἐντρέφεις.
Εντὸς τοῦ οἴκου, ἐν σαυτῇ, καθ' ὃ ἐν πίστει ζώσῃ,
Ἐν ταῖς περὶ τῶν τέκνων σου γλυκείαις μελεδόσι,
Ἐν ταῖς φιλανθρωπίαις σου, ἐν ταῖς ἑωθιναῖς σου
Αγίαις ἀναγνώσεσι καὶ ἐν ταῖς προσευχαῖς σου,
Οπότ' ἐν θυμιάμασι πανευλαβοῦς λατρείας,
Αστὴρ ἑωθινὸς ἐντὸς νεφέλης οὐρανίας,
Ὡς ὑπὸ πνεύματος Θεοῦ περιαστραπτομένη,
Λαμπὰς τοῦ θείου ἔρωτος δρᾶσαι καιομένη,
Καὶ θείαις ἀναβάσεσιν εἰς οὐρανὸν διήκεις,
Αγάπη ὅλη, ὅλη φῶς καὶ νοῦς οὐρανομήκης.
Ἡ τόσης τοίνυν ἔμπλεως τιμῆς καὶ δόξης, γύναι,
Νῦν εὐδοκοῦσα εἰς ἐμὴν εὐχὴν συγκαταβῆναι,
Οὐδὲν, ἀλλ' ἢ τὸ ἦθός σου ὑπέφηνας ἐπίσης,
Καὶ ἐπελάθου σεαυτῆς, ἵνα ἐμὲ τιμήσῃς.
    Ὅπως ποτὲ, ἰδοὺ ἐγὼ τὴν σὴν εἰκόνα φέρω,
Μόλις πιστεύων ταῖς χερσὶ, κ' ἐξίσταμαι, καὶ χαίρω.
Ὢ τοῦ φωτογραφήματος! . . . οὐδέποτε ὁμοίαν
Αἱ τοῦ ἡλίου ἤνυσαν ἀκτῖνες λειτουργίαν,
Ὡς ὅτε μειδιῶσάν σου τὴν καλλονὴν ὀχοῦσαι,
Πιστῶς ἀντικατώπτριζον ἐκμάσσουσαι, τυποῦσαι,
Ἐν ἤθει τε καὶ σχήματι οἰκτίρμονος ἀνάσσης,
Εἰς ὑπηκόου δέησιν σεμνὸν ἐπινευσάσης.
Ἡ ἁρμονία, ἡ ζωὴ, ἡ κλίσις, ἡ σεμνότης,
Ἡ κεφαλὴ, τὸ μέτωπον, ὁποία ὁμοιότης!
Τὸ βλέμμα, οἷον ἔμψυχον, λαλοῦν κἂν τῇ εἰκόνι,
"Νῆφε" σοὶ λέγει "ταπεινοῦ, προσεύχου καὶ σωφρόνει!"

Καὶ τοῦτο μὲν τὸ ἴνδαλμα, σὺν τῷ τῶν καλλιγόνων
Σεπτῶν μοι γεννητόρων σου καὶ τοῖς τῶν ὁμαιμόνων,
Αναστελῶ ὡς τέλεσμα εἰς τὴν ἐμὴν ἑστίαν,
Τοῖς μετ' ἐμοῦ καὶ τοῖς ἐμοὶ φοιτῶσι νουθεσίαν,
Καὶ ἅμα ὡς ἐμβλήματα πρὸ ὀφθαλμῶν τοῦ κόσμου
Τῆς πανεστίου πρὸς ὑμᾶς ὑπηκοότητός μου·
Καὶ ταῦτα ἔσοντ' ἐσαεὶ τῇ πενιχρᾷ οἰκίᾳ
*Τὰ περισπούδαστα ἡμῶν καὶ φίλτατα ν ι ν ί α· *)*
Τὸ δὲ τῆς ἀνεικάστου σου ψυχῆς ἄϋλον κάλλος,
Πρὸς ὃ ὀξυδερκέστερος ἐμοῦ οὐκ ἔστιν ἄλλος,
Ἐν ταύτῃ τῇ καρδίᾳ μου πάλαι καὶ διὰ βίου
Εφωτογράφησεν ἀκτὶς τοῦ νοητοῦ ἡλίου,
Ἐξ ὅτου παῖδα κομιδῇ σ' ἐπαιδαγώγουν βλέπων,
Ενσπείρων μὲν Ἑλληνισμὸν, ἀνθρωπισμὸν δὲ δρέπων·
Κ' ἦν ἔκτοτ' ἡ καρδία μου εἰκονοστάσιόν σου,
Ως ἔκτοτε κ' ἡ γλῶσσά μου θυμιατήριόν σου.
Ἀλλ', ὦ μεγάλη τὴν ψυχὴν καὶ πάγκαλος τὸ σῶμα,
Κυρία μου, συγχώρησον τὸ ἀσθενές μου στόμα,
Ἂν μου τὸ αἴσθημ' ἀτελῶς πρὸς σὲ διερμηνεύει
Καὶ εἰλικρίνειαν ψυχῆς εὐγνώμονος νοθεύει,
Οἷον σιδηροδέσμιον κρατοῦν ἐντὸς τοῦ στήθους,
Φειδοῖ τοῦ ταπεινόφρονος κ' αἰδήμονός σου ἤθους.
Αλλὰ σὺ, φίλη, σύγγνωθι, ἐφ' οἷς τε νῦν σιγῶμεν,
Ἐφ' οἷς τε εἴπομεν, κ' ἐφ' οἷς αἰτῆσαι ἐτολμῶμεν.

---

*) *Οὕτως ἀφελῶς Πουλχερία, τὸ μικρὸν θυγάτριον τοῦ τελευταίου τῶν εἰκονομάχων αὐτοκρατόρων, ἐνόμισε καὶ ὠνόμασε παρὰ τῷ πατρὶ τὰς ἱερὰς Εἰκόνας, ἃς εἶδε παρὰ τῇ εὐσεβεῖ μάμμῃ Θεοκτίστῃ. Ἀλλὰ καὶ ἡ τούτου σύζυγος Θεοδώρα, ἡ Αὐγούστη, οὐκ ἄλλως αὐτὰς ἐξηγήσατο πρὸς τὸν καταγέλαστον Δένδεριν. Ἰδοὺ πῶς ἀναφέρει τοῦτο Γεώργιος ὁ Κεδρηνός. "Ταύτας (τὰς θείας εἰκόνας) ἰδὼν οὗτος ὁ παραπαίων, τίτε εἰσὶν ἐπυνθάνετο, καὶ πλησιέστερον ἐλθὼν κατεμάνθανεν· ἡ δὲ Βασιλὶς "τὰ καλά μου„ ἔφησεν ἀγροικικῶς "ν ι ν ί α, καὶ ἀγαπῶ ταῦτα πολλά." — Τόμ. β', σελ. 105. Βόν. 1839.*

Ο ΜΑΙΟΣ,

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗι ΚΥΡΙΑι ΕΥΘΑΛΙΑι ΘΩΜΑΔΟΥ.

Τῇ α′ Μαΐου, ͵αωνη′.

Τον Μάϊον — (ὦ Μάϊε!) — τὸν παλαιόν μου φίλον,
Τὸν πρῶτον καὶ ποικίλον
Τοῦ ἔτους στολισμὸν,
Πανηγυρίζω σήμερον κατ' ἐμαυτὸν ἀσμένως,
Σοῦ, φίλη, μεμνημένος,
Καὶ πλήρης στοχασμῶν.

Ὢ, εἶχον κἀγὼ ἄλλοτε τὸν Μάϊόν μου, φίλη,
Καὶ πρὸς ἐμὲ κωτίλη
Ἐλάλ' ἡ ἀηδὼν,
Ὑμνοῦσα τ' ἀνθεστήρια τοῦ βίου μου λιγέως,
Ὡς ὕμνουν ἀμοιβαίως
Ἐκείνην δι' ᾠδῶν.

Ἀλλὰ ξηρὸν μετώπορον ἐπῆλθέ μοι πρὸ ὥρας,
Καὶ, μόλις τὰς ὀπώρας
Τῆς παρακμῆς φαγὼν,
Τὸν ὅσον οὔπω ἥκοντα, τὸν πάντων λυμεῶνα,
Καραδοκῶ χειμῶνα,
Ἀπὸ τοῦ νῦν ῥιγῶν.

Καὶ νῦν ἀντὶ τῶν αἰσθητῶν τῆς φύσεως Μαΐων,
Δι' οὓς ἐνεθουσίων
Πρὸ χρόνων, οἷα παῖς,
Ὁ φιλομάϊος ἐγὼ ἐν ἄνθεσιν ἐμψύχοις
Ἀναπληρῶ τῆς τύχης
Λοιπὸν τὸ ἐλλειπές.

Σὺ, θύγατερ, καὶ ὄνομα καὶ πρᾶγμα Εὐθαλία,
Σὺ σήμερον τελεία
Καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν,
Τοῦ βίου καὶ τοῦ πνεύματος τὸν Μάϊον ἀνύεις,
Καὶ πάντων ἐφελκύεις
Πρὸς σὲ τὴν προσοχήν.

Τοιούτου εἴδους Μάϊον κ' ἐν ἔαρι κ' ἐν θέρει
Καὶ πάντοτε συμφέρει
Νὰ στέργω τοῦ λοιποῦ·
Ἐγὼ δὲ, φίλη, ἔστερξα τὸ θάλος τῆς φρενός σου
Καὶ πρὸ τοῦ ἔαρός σου,
Βαλὼν κατὰ σκοποῦ.

Ἐλθὲ ὁ ἐμὸς Μάϊος παρὰ τὸν σὸν πατέρα,
Καὶ δὸς τῇ ἀγροτέρᾳ
Μερίμνῃ μου ζωήν·
Συμμίξασα δὲ τ' ἄνθη σου τοῖς μετοπωρινοῖς μου
Ὁποιοισοῦν καρποῖς μου,
Δὸς χρῶμα, δὸς πνοήν.

Ὦ, μαϊευθῶμεν, θύγατερ, εἰς τ' ἄλση τῶν ἀρχαίων
Ἑλλήνων συγγραφέων,
Ἑλλήνων ἀοιδῶν,

Θαυμάζοντες τὸν Μάϊον τῆς κλασσικῆς Ἑλλάδος,
Ἧς ἄνθος μὲν πᾶς κλάδος,
Πᾶν δ' ἄνθος ἀηδών.

Καὶ κρείττονα δὲ Μάϊον Ἑλλάδος εὐσεβούσης
Ποθοῦντες, τῆς θεούσης
Ἀψόμεθα Γραφῆς,
Ἐν ᾗ τὰ προεόρτια ψαλοῦμεν τοῦ ὀπίσω,
Τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ
Μαΐου τῆς τρυφῆς.

ΤΟΛΜΗΡΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Η

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΝ ΧΑΛΚΗι Κ. ΡΑΛΛΟΥ ΣΤΡΟΥΜΣΚΗ,

ΕΚ ΤΗΣ ΕΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗι ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΑΒΒΑ. *)

Τῇ ς' Αὐγούστου, ͵αωνη'.

Οὐχι! οὐδ' εἰς τὸ ἄσυλον αὐτὸ τῆς ἡσυχίας,
Τὴν σιδηρᾶν τῶν λογισμῶν καὶ ἄῤῥηκτον εἱρκτὴν,
Ἐν ᾗ ἡ αὐταπάρνησις εἰς νέκρωσιν τραχεῖαν
Προβαίνει καὶ φρικτὴν,
Εἰς τόπον ὅπου γυναικὸς ἀλλ' οὐδὲ μνήμη μόνη
Εἰς φαντασίας ῥεμβασμὸν ὑπάρχει θεμιτὴ,
Οὐδ' ἐν αὐτῷ τῷ τῆς ζωῆς σὲ λησμονῶ κευθμῶνι,
Ὦ φίλη ποθητή.

---

*) *Κατὰ τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις τῆτες τρίμηνον διατριβήν μου μετὰ τοῦ ἱεροσόφου καὶ σεβασμίου μοι πατρὸς, τοῦ ἁγίε Σταυρουπόλεως Κωνσταντίνου τοῦ Τυπάλδου, ἐξαίρετον τῶν πνευματικῶν με ἀπολαύσεων πλεονέκτημα ηὐτύχησα ἔχειν, ὅτι τὰς πλείστας τῶν ἱερῶν μου περιηγήσεων ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς ἁγίας Πόλεως ἐξετέλεσα μετὰ τοῦ περιφανῶς ἡμᾶς ξεναγήσαντος Μακαριωτάτου Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων Κυρίλλου. Μετ' αὐτοῦ κατέβημεν καὶ εἰς τὴν εὐαγῆ ταύτην Μονὴν, ἐν ᾗ διετρίψαμεν ἡμέρας τρεῖς, ἑορτάσαντες ἐν αὐταῖς τὴν ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως.*

Τὴν τόλμην συγχωρήσει μοι τὴν τῆς παρατυπίας
Ο ταύτης παμμακάριστος τῆς Λαύρας ἱδρυτὴς,
Καθόσον ἐν τῇ μνήμῃ μου ὡς τύπον εὐλαβείας
Σὲ φέρω αἰσθητῆς.

Τοιαύτην σ' ἐνεκόλαψα σὺν ταῖς ἐμαῖς δεσποίναις
Ἐν τῷ καιρίῳ τῆς ψυχῆς· καὶ ταύτης πρὸ πολλοῦ,
Παραδυνάστης ἔξοχος, τὰ κράτη σὺν ἐκείναις
Διέπεις, ὦ Ῥαλλοῦ!

Τοιαύτην δὲ καὶ γενεὰν κηπεύεις μακαρίαν,
Νεόφυτα τῷ οἴκῳ σου καρπίμων ἐλαιῶν,
Ἣν πράξει προσβιβάζουσα ἀεὶ πρὸς θεωρίαν
Πληροῖς εὐλογιῶν.

Λοιπὸν τὰς παννυχίους μου περάνας ὑμνῳδίας,
Τοῦ τόπου τὴν ἁγνότητα οὐδόλως βεβηλῶ,
Ἂν πόῤῥωθεν τὴν χεῖρά σου λαβὼν μετ' εὐλαβείας
Πυκνὰ καταφιλῶ.

Ὦ, χαῖρε, φίλη Δέσποινα, τὸ πνεῦμα Σαββαΐτις,
Εἰ καὶ κοσμοπολίτιδος περίκεισαι στολὴν·
Διότ' ὑπὲρ τὴν κοσμικὴν σπουδὴν, ὡς ἐν ἀδύτοις,
Ὑψοῖς τὴν κεφαλήν.

Απάγγειλον ταῖς ἐπ' εὐρεῖ ποδήρει γαυριώσαις
Κ' ἐπιζητούσαις ἐν κενοῖς εὐδαιμονίας φῶς,
Οτι εὐδαιμονέστερον καὶ ἐν Μοναῖς αὐχμώσαις
Διάγει ὁ σοφός.

Εἰπὲ πῶς ἀσφαλέστερον ζῇ τις μετ' ἀλωπέκων *)

---

*) *Καθ' ἑκάστην μετὰ τὴν ἡλίου δύσιν ἀριθμός τις ἀλωπέκων, ἀναῤῥιχώμεναι ἀπὸ τοῦ ὑποχαίνοντος χειμάῤῥου, ἔρχονται ὑπὸ τὰ τείχη τῆς μονῆς ἀπαιτοῦσαι δι' ὑλακῆς τὴν τροφὴν αὐτῶν, ἣν ὥσπερ ἐξ ὀφειλῆς ἐπιῤῥιπτοῦσιν αὐταῖς ἄνωθεν οἱ διάκονοι· ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς ἀνατολῆς, μετὰ τὴν ἱερὰν ἀκολουθίαν, μέλανα πτηνὰ τοῦ γένους τῶν κοσσύφων, ἐκ τῶν ἐφύ-*

Ἢ μεθ' ὑποκριτῶν κομψῶν ψευδοῦς πολιτισμοῦ,
Ὑφ' ὧν ὁ κόσμος ἕλκεται σπερχνῶς ἑκὼν ἀέκων,
Καὶ ἔξω λογισμοῦ.

Πῶς παρὰ πᾶσαν μουσικὴν θεάτρων ἢ τριόδων
Πολὺ χαρμοσυνότερον τὸ οὖς κατακηλεῖ
Ὁ νυκτιβόας τῆς Μονῆς καὶ θεοκήρυξ κώδων,
Ὅστις ὡς ζῶν λαλεῖ.

Πῶς τράπεζ' ἀκαρύκευτος μετὰ εὐχαριστίας,
Πολλῶν καὶ στόμαχον καὶ νοῦν κακῶν ἐλευθεροῖ,
Καὶ χαμευνία μετ' εὐχὴν καὶ πρὸ εὐχῆς, ὁσίας
Ψυχὰς ἀναπτεροῖ.

Εἰπὲ, εἰπὲ ταῖς στόμαργον νοσούσαις γλωσσαλγίαν,
Οτι ἐνθάδε πλέον τι διδάσκει ἡ σιγὴ,
Ἢ ὅσον, μασσωμένη τις τὴν ἄποιον ἀργίαν,
Αὐτοῦ σπερμολογεῖ.

Αλλ' αὖθις, χαῖρέ μοι, Ῥαλλοῦ, τῆς Χάλκης ἡ χρηστότης,
Αξία μνήμης κ' ἐν αὐτῇ τοῦ Σάββα τῇ Μονῇ,
Ενθ' ἀσκητὴς τριήμερος πιστός σου θιασώτης
Ταῦτά σοι προσφωνεῖ.

περθεν ἀποτόμων βράχων καθιπτάμενα ἐπί τινος δώματος, ἔνθα οἱ ἀσκηταὶ ἐξερχόμενοι τοῦ ναοῦ λαμβάνουσι τὸ λιτὸν αὐτῶν ἑωθινὸν πρόγευμα, ἁρπάζουσιν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν ψιχία ἄρτου καὶ ςαφίδας, καὶ ἀποτελοῦσιν οὕτω τὴν μόνην καὶ ἀθώαν τούτων διάχυσιν.

ΠΟΘΟΣ ΕΝ ΤΕΡΨΕΙ,

Η

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΠΑΡΑ ΤΑΣ ΟΧΘΑΣ ΤΟΥ ΙΟΡΔΑΝΟΥ.

Ταῖς Κυρίαις **ΣΒ. ΕΑ. ΖΒ. ΣΚ. ΜΚ.** *καὶ* **ΜΨ.**

Τῇ ζ' Ὀκτωβρίου αωνη'. *)

"Διὰ τοῦτο μνησθήσομαί σου ἐκ γῆς
„Ἰορδάνου. — Ψαλμ. μα', 8.

Ἐξ ἐσχατιᾶς ἁγίας καὶ βαθείας γῆς ἐρήμου,
Ἐκ τῆς μακαρίας ὄχθης τοῦ σεπτοῦ καὶ θεοτίμου
Ἰορδάνου ποταμοῦ,
Τῇ κατ' οἶκον Ἐκκλησίᾳ τὴν διάνοιαν μεταίρω,
Καὶ ἑκάστης ὑμῶν, φίλαι, καὶ τὸ ἦθος εἰς νοῦν φέρω
Καὶ τὸ πρόσωπον ὁμοῦ.

---

*) *Ἀξιομνημόνευτος ὑπῆρξεν ἡ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο μετὰ πολυπληθοῦς καὶ ἐκλεκτῆς συνοδίας προέλευσις τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου ἐξ Ἱεροσολύμων εἰς Ἰορδάνην. Ταύτην δὲ λίαν εὐφραδῶς ἀνιστορήσας ὁ ἐν ἱεροδιδασκάλοις Κύριλλος Ἀθανασιάδης, ἐξέδωκε μακρὰν διατριβὴν ἐν τῇ Σμυρναϊκῇ Ἀμαλθείᾳ, Ἀριθ.* 1032 *Μετὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Πατριάρχου ἐπιτέλεσιν τοῦ μεγάλου Ἁγιασμοῦ ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ ἁγίου ποταμοῦ, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ βαπτισμὸν, καθεσθέντες ὑπὸ τὴν σκιὰν ηὐτοσχεδιάσαμεν τὸ παρὸν στιχούργημα πρὸς τὰς εὐσεβεῖς θυγατέρας τοῦ οἴκου, ᾧ ἐκ νεότητος προσκείμεθα.*

Ἄρτι ἐκ τῶν ἀμβροσίων ἐξελθὼν αὐτοῦ ναμάτων,
Καχλαζόντων ἐν τῷ μέσῳ καλαμώνων πυκνοτάτων
Καὶ πευκῶν καὶ ἰτεῶν,
Ετι ἔνδροσος τὸ σῶμα καὶ τὴν χαίτην καταστάζων,
Βέλος τόδ' ἐκ τῶν ἀνθράκων τῶν ἐρημικῶν βαστάζων,
Γράφω τάδ' ἐνθουσιῶν.

Τὸ τηλέγραφόν μου τοῦτο, ὅπερ μᾶλλον ἀπὸ στήθους
Παλλομένου ἀπολύω, ἢ διὰ παλμῶν συνήθους
Σύρματος ἠλεκτρικοῦ,
Εμπιστεύω εἰς τὰς αὔρας τὰς μετὰ τοῦ Ἰορδάνου
Παικτικῶς προσπαλαιούσας, μειδιῶντος τοῦ Λιβάνου
Ἐκ μυκτῆρος πατρικοῦ.

Ὦ, οὐδέποτε ἡμέραν ἐν τῷ βίῳ μου ᾐσθόμην
Κρείττονα παρὰ τοῦ τῆτες ὀκτωβρίου τὴν ἑβδόμην·
Οὐδ' ἀνεῦρον οὐδαμοῦ,
Ἀφ' ὑμῶν ἐξ οὗ διέστην, ἡδυτέραν τρυφὴν ἄλλην,
Ἤ, μετ' ἔρημον τοσαύτην, τὴν χαρίεσσαν ἀγκάλην
Ἀνευρὼν τοῦ ποταμοῦ.

Πλὴν οὐδ' ἡ τοῦ Παραδείσου ἀπαράμιλλος φαιδρότης
Εσεται, πιστεύω, πλήρης κ' ἐντελὴς μακαριότης
Δι' ἐμὲ ἄνευ ὑμῶν·
Ἐν τῷ βάθει τῆς χαρᾶς μου ὑποστάθμη τις πικρίας
Λείπεται, ὅτι στερεῖσθε τῆς ἐγγύθεν εὐλογίας
Τοῦ πατρὸς τῶν ποταμῶν.

Τρὶς μὲν ἀνθ' ὑμῶν ἑκάστης ἐν τοῖς ῥείθροις ἐβαπτίσθην,
Καὶ τοῦ γλυκεροῦ ἐπίσης θεοδέγμονος ἐπλήσθην
Ἁγιαστικοῦ ποτοῦ,

Καὶ ἐκ τῶν θεοπατήτων ἱερῶν αὐτοῦ χαλίκων
Εἰς μνημεῖον ἀνειλόμην κ' εἰς ἁγιασμὸν τῶν οἴκων,
Καταδὺς ἐπὶ τ' αὐτοῦ.

Ἀλλ' ηὐξάμην οὐδὲν ἧττον ἐν τῇ συντριβῇ μου, ὅπως
Τὴν ἐξ Ἰορδάνου χάριν καὶ ὑμεῖς αὐτοπροσώπως
Ἀπαντλήσητε ποτέ,
Χορὸν στήσασ' ἐν τῷ χείλει τῶν σκιρτητικῶν ναμάτων
Ἀτεχνῶς, Ἰορδανίδες κόραι, καὶ τοῦ τῶν ὑδάτων
Θεοῦ νύμφαι ζηλωταί.

Χαίρετέ μοι, χρησταὶ φίλαι! — ἤδη σάττουσι τὰς ἵππους...
Ἐκ τῆς ζωηῤῥύτου ὄχθης εἰς τὴν ὄχθην σπεύδ' ὠκύπους
Τῆς Θαλάσσης τῆς Νεκρᾶς.
Τύπος ἀστεργὴς τοῦ βίου! — Ῥέομεν, κἂν εὐροῶμεν,
Κ' εἷς μετ' ἄλλον εἰς τὴν ὄχθην τῆς θαλάσσης καταντῶμεν
Τῆς ἀζώτου καὶ πικρᾶς.

ΑΥΤΟΓΡΑΦΟΝ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΔΟΣ ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Κ. ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ ΚΕΧΑΓΙΑ.

Τῇ ιη΄ Δεκεμβρίου, αωνη΄.

Ἂν ᾠδε ὡς βωμῷ θεᾶς ἀγνώστου μύρον χέω
Καὶ θρόμβους θυμιάματος λατρείας ἀνακαίω,
Τοῦτο προφρόνως ἐκτελῶ, διότι ἔχω πλείστην
Εἰς τοὺς τὴν ἀποκάλυψιν αὐτῆς λαβόντας πίστιν·
Διότι θέλω μετ' αὐτῶν ταὐτὰ νὰ συλλατρέυω·
Διότι καὶ εἰς τὸν Θεὸν κἂν ἄγνωστον πιστεύω·
Διότι, ὡς ὀρθόδοξος καθ' ἅπαξ, ὁλοκλήρως
Τῆς παραδόσεως φρονῶ ἀδίστακτον τὸ κῦρος.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΗι ΚΥΡΙΑι ΕΛΕΝΗι ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ,

ΠΡΩΤΟΤΟΚΗΣΑΣΗι ΘΥΓΑΤΡΙΟΝ ΤΗι ΠΑΡΑΜΟΝΗι

ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ, ΑιΩΝΗι.

Τρισυπερευγε!... ὁ ὄμβρος τῶν εὐλογιῶν τοῦ Πλάστου,
Ὅσας πρῴην εἰσεδέξω μετὰ χαρμονῆς ἀφράστου,
Τῆς νηδύος σου τὴν πρώτην ἄροσιν καλῶς ποτίσας,
Καὶ τὸν ἐμπεσόντα σῖτον τῆς ζωῆς ζωοποιήσας,
Εἰς τὴν θρέψιν, εἰς τὴν θάλψιν σ' ἐδυνάμωσε, καὶ ῥᾴστην
Μέχρι τῆς καρποφορίας δεξήγαγε τὴν βλάστην·
Καὶ ἰδοὺ αὐταῖς χερσί σου καὶ πρὸς τέρψιν σου γλυκεῖαν,
Ενσεσαρκωμένην φέρεις τοῦ Θεοῦ τὴν εὐλογίαν
Ὑπὸ σχῆμ' ἀθώου βρέφους, ἐν ᾧ βλέπεις ἤδη πρῶτον
Τὸν καρπὸν ἐνιαυσίων πανενθέσμων σου ἐρώτων.
Κ' ἰδοὺ σήμερον σὲ βλέπω θυγατρὸς μικρᾶς μητέρα
Φίλην, ἣν μητρὸς φιλτάτης μικρὰν ἔγνων θυγατέρα.
Τὸ εὐτύχημά σου τοῦτο, ἀνεκτίμητός μου φίλη,
Διανοίγει τελευταῖον μεμυκότα μου τὰ χείλη.
Ὅτε πέρυσιν ὡς νύμφην σ' ἔστεφεν ἡ Ἐκκλησία,
Κ' εἰς τὴν θέαν σου πᾶν πνεῦμα γεγηθὸς ἐνεθουσίᾳ,
Αφεστὼς ἐγώ, μακρόθεν ἰνδαλλόμην τῆς ἡμέρας
*Τοὺς πανηγυριζομένυς τρεῖς φωστῆρας καὶ Πατέρας, *)*

*) *Τὸ μυστήριον τοῦ γάμου τῆς φίλης μου καθιερώθη τῇ λ' Ἰανουαρίου, ἡμέρᾳ τῆς ἑορτῆς τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν.*

Τριπλοῦν χρέος ἐκτελοῦντας· τὰς εὐχὰς τοῦ μυστηρίου
Προανέπεμπεν ἐκφώνως εἰς τὰ ὦτα τοῦ Κυρίου
Ὁ Βασίλειος ὁ Μέγας, ὁ αὐτὸς Μωσῆς καὶ Πλάτων,
Τοῦ Θεοῦ εἰδὼς τὴν γλῶσσαν καὶ τῶν λειτουργῶν πνευμάτων·
Τὴν περὶ χρεῶν δὲ πάλιν νουθεσίαν τῶν συζύγων
Πρὸς ἀλλήλους καὶ τὰ τέκνα, χρυσοῦν στόμα διανοιγων
Ιωάννης ἐξεφώνει ὁ Χρυσόστομος λιγέως,
Ῥύμην ἔχων Δημοσθένους, τόνον Παύλου τοῦ Ταρσέως,
Δεξιὸς, ἵνα τὰς μᾶλλον λεπτοτέρας καὶ κρυφίας
Ἶνας κρούσῃ καὶ δονήσῃ τῆς τῶν γηγενῶν καρδίας·
Τὴν νυμφίδιόν σου, τέλος, ἐπῳδὸν ὀρθῶς κ' εὐλόγως
Επεκρότει, υἱὸς ἄλλος τῆς βροντῆς, ὁ θεολόγος,
Ὁ Γρηγόριος, ὁ Ἕλλην οὗτος Ἰεζεκιῆλος,
Τῶν Μουσῶν τοῦ Ἐλαιῶνος ὁ Χριστιανὸς Αἰσχύλος,
Ὁ σαλπίσας οὐρανόθεν, καὶ δι' ἑαυτοῦ τοὺς θείους
Τῇ ἀσπίλῳ Χριστοῦ νύμφῃ μέλψας ἐπιθαλαμίους.
Τοὺς τρεῖς τούτους παρανύμφους μετὰ θάμβους ἐθεώρουν,
Κ' ἐσιώπων, εἰ καὶ πάλαι ταῖς φρεσὶν ἐκυοφόρουν,
Ἔνθους ὅλος, ὦ Ἑλένη, ἔνθους ἐπὶ σοὶ οὐχ ἧττον,
Ἢ τῇ ἄλλῃ ὁμογνίῳ πανηγύρει τῶν χαρίτων.
Νῦν δ' ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ σου ἴσως τὴν ἰσχὺν λαβοῦσα,
Ιδοὺ γέγονεν ἐπίτεξ ἡ ὠδίνουσά μου Μοῦσα·
Σὺ δὲ, ἅμα μὲν εἰς κλίνην γενεθλίων ἐλλοχεύεις,
Ἅμα δέ μου δυστοκοῦσαν τὴν διάνοιαν μαιεύεις.

Ναὶ, φιλτάτη ἀρτιτόκε, δράττομαι τῶν χαρμονῶν σου,
Μέρος γίνομαι τῆς τύχης, κοινωνῶ τῶν ἡδονῶν σου,
Καὶ τὰ σῶστρα πρὸς τὸν Πλάστην γεγηθὼς συναναφέρω,
Καὶ τὴν σοὶ ἐπιφανεῖσαν χάριν εὐλαβῶς γεραίρω.
Τίς τῷ ὄντι εὐδοκίας Θεοῦ δάκτυλον οὐ βλέπει,
Ἥτις ἐν αἰσίαις ὥραις τὰ τοῦ τόκου σου διέπει;
Ποίαις ὥραις; — ταῖς μεγάλαις καὶ βασιλικαῖς τῶν θείων
Τοῦ μεγάλου Βασιλέως καὶ Σωτῆρος γενεθλίων.
Ἤδη ὁ ἀστὴρ τῆς Ἕω ἔστιλβεν, ὡς ὁ προάγων

Ἐκ Περσίδος τὴν τριάδα τῶν ἀστεροσκόπων μάγων,
Οἱ δὲ κώδωνες ἐκάλουν τοὺς πιστοὺς εἰς Ἐκκλησίαν,
Περιβεβλημένην πᾶσαν τὴν αὐτῆς φωτοχυσίαν.
Ὅτε δὲ Κυρίου δόξα περιέλαμπε συστάντας
Καὶ ποιμένας ἀγραυλοῦντας, καὶ ποιμενομένους πάντας,
Καὶ τὸ "Δόξα ἐν ὑψίστοις„, καὶ τὸ "ἐπὶ γῆς εἰρήνη,
Ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία„ τὸ πᾶν ἤδη συνεκίνει,
Τότ' ἐν μέσῳ τοῦ μεγίστου τῶν κινδύνων καὶ ἀγώνων
Προσπαλαίουσα τοῦ ᾅδου ταῖς ὠδῖσι βραχὺν χρόνον,
Οὐδὲ οὕτως ἐπελάθου τοῦ πνευματικοῦ σου χρέους,
Ἀλλ' ἱκέτις τοῦ συγχρόνως ἀνατέλλοντος ἐλέους,
Σὺν κραυγῇ προσηύξω, ἵνα παραστῇ σοι μογοστόκος
Ἡ τῆς εὐσπλαχνίας Μήτηρ, ἡ Κυρία Θεοτόκος,
Καὶ ἀνέκραξες "Χριστέ μου!„ Ὁ Χριστὸς δὲ σ' ἀπεκρίθη
Διὰ τῆς φωνῆς τοῦ βρέφους, ὅπερ ἤδη κ' ἐγεννήθη.
Ἐγεννήθη· ἀντὶ λύπης, εὐφροσύνης σύμβολά σοι
Τὰ Χριστούγεννα ὑπῆρξαν, τὰ σωτήρια τοῖς πᾶσι.
Ὅθεν καὶ ἀναπεσοῦσα τῷ Σωτῆρι ηὐχαρίστεις,
Ἐκ ψυχῆς ἀναβοῶσα "Δόξα σοι τῷ ἐν ὑψίστοις„.
Ἡ ἠὼς δὲ τῆς τετάρτης κ' εἰκοστῆς τοῦ Δεκεμβρίου,
Σὲ κατέλαβε μητέρα μετὰ νεογνοῦ ἐμβρύου.
Τότε, τότε κ' ἐγώ, φίλη, σὲ ἰνδάλλομ' ἐν ἐκείνῃ
Καὶ τῇ θέᾳ καὶ τῇ θέσει καὶ τῇ ὄψει καὶ τῇ κλίνῃ.
Ἀδρανὴς καὶ ἀνειμένη, καὶ χιὼν τὸ πρόσωπόν σου,
Κάθησ' ἀγκαλοφοροῦσα τὴν ἁγνὴν πρωτότοκόν σου·
Ασκαρδαμυκτὶ τὰς ὄψεις ἐπερείδεις ἐπ' ἐκείνης
Μετ' ἀγνώστου ἄχρι τοῦδε θυμηδίας κ' εὐφροσύνης·
Ακορέστως τῆς μικρᾶς σου τὴν μορφὴν περιεργάζῃ,
Καὶ ποθεῖς ἐκ προοιμίων ἀπεικάσαι τί ἐκφράζει
Ἡ ἀθῶα τοῦ νηπίου αὕτη φυσιογνωμία,
Ὅτε ἔκλαιεν ἀθώως ἢ ἀθώως ἐμειδία.
Καὶ περὶ τὸ μέλλον λίχνος, προφητεύεις καὶ διστάζεις,
Καὶ "τί ἄρα τὸ παιδίον τοῦτο ἔσται;„ ἀνακράζεις.

Συμπληροῦσα δ' ἀνησύχως ἐν μιᾷ τῇ νῦν ἡμέρᾳ
Βίον ὅλον, βλέπεις ταύτην κόρην, νύμφην καὶ μητέρα.
Καὶ περισκοπεῖς τὸ πλάσμα φιλοτέχνως, φιλοπόνως,
Ὡς γραφεύς τις χρωματίζει ἁπλοῦν σχέδιον εἰκόνος,
Ἢ καθὼς μετ' ἀνεκδότου καλλωπίζει τῆς φροντίδος
Τὸ μικρὸν αὐτῆς νινίον ἡ ἁπλότης κορασίδος.
Ἐν τοῖς μακαρίοις τούτοις ῥεμβασμοῖς τῆς φαντασίας,
Ἐκ τῆς ἀτενοῦς τοῦ σπλάγχνου τούτου σου μικροσκοπίας
Ζωϊκὸς μαγνητισμός τις ἐνεργεῖται λεληθότως,
Κ' εἰς τὸ στῆθός σου διάττει τῆς στοργῆς σπινθὴρ ὁ πρῶτος,
Ὅστις τάχιστα εἰς φλόγας αἴρεται καί σε θερμαίνει,
Καὶ πηγὴ εὐδαιμονίας πάντη νέας ἀποβαίνει.
Τότ' ἀναλαμβάνεις αὖθις καὶ τὸ χρῶμα καὶ τὸ κράτος,
Κ' εἰς τὸ μέτωπον τοῦ τέκνου τίθης φίλημ' αὐτομάτως,
Καὶ ὡσὰν ἐπιζητοῦντι τὸν μαστὸν αὐτῷ ὑπέχεις,
Καὶ ἐνὶ τῷ γλυκυτάτῳ τῶν δακρύων αὐτὸ βρέχεις.
Ὢ! τοιαύτην, Δέσποινά μου, σὲ φαντάζομ' ἐν ἐκείνῃ
Καὶ τῇ θέᾳ καὶ τῇ θέσει καὶ τῇ ὄψει καὶ τῇ κλίνῃ!
    Νῦν οὖν σύ, Ἑλένη, μήτηρ! ὢ, διπλάσιόν σοι, φίλη,
Σέβας ἄρτι καὶ λατρείαν ἡ καρδία μου ὀφείλει,
Καὶ ἀσμένως περισσεύω τὴν στοργήν μου πρὸς μητέρα,
Ἣν ὡς εὐφυᾶ ἠγάμην, ὡς σοφὴν, ὡς θυγατέρα!
Μήτηρ, μήτηρ! ὢ ἰδέα! τὸ ἀξίωμα ἡλίκον!
Μέγιστον ἐκ τῶν μεγίστων, ὅσον εἰς γυναῖκας ἧκον,
Ὑπὲρ πάσας τὰς τοῦ κόσμου ματαιόφρονας δοκήσεις,
Ὑπὲρ πλοῦτον, ὑπὲρ φήμην, ὑπὲρ στέμμα βασιλίσσης.
Ἅγιον ἡ ἀγαμία χρῆμα, ὅσῳ καὶ παρθένον·
Καὶ ὁ γάμος κ' ἡ χηρεία ἠξιώθησαν ἐπαίνων,
Ἀλλὰ τῆς μητρὸς ἡ χάρις οὐρανόθεν καταβαίνει,
Ἔχει τι μυστηριῶδες, κ' εἶν' αἰώνιος ἐν γένει.
Τῆς μητρότητος δ' ἡ τάξις ἔστι πρὸς τὸ γυναικεῖον,
Ὅπερ ἡ ἱερωσύνη πρὸς τὸ γένος τὸ ἀνδρεῖον.
Ἢ οὐχὶ προσανετέθη ταῖς μητράσιν ἡ πρωτίστη

Τῶν ψυχῶν κηδεμονία, τοῦ προκόπτειν ἐν τῇ πίστει;
Οὐχὶ πέφυκεν ἡ μήτηρ ὁ κατηχητὴς ὁ πρῶτος;
Οὐ τὸν νόμον καταγγέλλει τοῦ Δημιουργοῦ εὐγλώττως;
Οὐκ ἐπισκοπεῖ τὰς πράξεις καὶ τὰ ἤθη τῶν ἐκγόνων;
Οὐχ ὑπὲρ αὐτῶν θυσίαν δάκρυα προσάγει μόνον;
Ἤδη δὲ καὶ Πατριάρχις ἡ αὐτή, ὡς εἰς γυναῖκα,
Ἀπ' αἰώνων εὐλογεῖται, ὡς ἡ Σάῤῥα κ' ἡ Ῥεββέκα·
Ναί· τοιοῦτος τῶν μητέρων ὁ βαθμὸς κ' ἡ ἐξουσία,
Ἣν καὶ σὺ περιεβλήθης, Χριστοῦ νύμφη Ἐκκλησία!
Σώτειρα, τροφὸς καλεῖσαι, φύλαξ, κηδεμὼν, προστάτις,
Ἢ διδάσκαλος, ἢ ὅ,τι σεμνὸν ὄνομα φυλάττεις,
Συλλαβὼν εἰς ἓν τὰ πάντα, χαίρων σε καλῶ Μητέρα,
Οὐδεμία κλῆσις ἄλλη παρ' ἐμοὶ γλυκερωτέρα.

Ἴθι, φίλη τῆς ψυχῆς μου, ἐφεδράζου μακρὸν χρόνον
Εἰς τὸν ἱερὸν τοῦ νέου ἀξιώματός σου θρόνον,
Κ' εὐδαιμόνει καινὴν ταύτην καὶ καλὴν εὐδαιμονίαν,
Μήτηρ τρυφερὰν πρὸς τέκνον τρέφουσα φιλοστοργίαν.
Πλὴν μηδέποτέ σε λάθῃ, ὅτι ἐν στιγμῇ ἑκάστῃ,
Μέγα ἢ μικρὸν, πᾶν πλάσμα ἐποφείλεται τῷ Πλάστῃ.
Ενθυμοῦ ὅτι τὸ δῶρον εἰς τὸν δωρητὴν ἀνήκει·
Ὅτι δέδοταί σοι μόνον ζῶσα παρακαταθήκη.
Ὅτ' εὐδόκησεν ἐκεῖνος ἵνα οὕτω σε βραβεύσῃ,
Εγχειρίζων σοι τὸ τέκνον, οὕτως εἶπεν ἐν κελεύσει·
"Λάβε μοι τὸ πλάσμα τοῦτο, θύγατερ, καὶ θήλασόν μοι,
„Κ' ἕως ἔρχομαι, ὡς μήτηρ, τοῦτο διατήρησόν μοι·
„Διατήρησον δὲ μᾶλλον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὁσίως,
„Εγὼ δέ σοι ἀποδώσω τὸν μισθὸν πολλαπλασίως."
Οὗτος πρῶτος, οὗτος μόνος ὅρος τῆς μητρότητός σου·
Απαιτήσει σε εὐθύνας ὁ Θεὸς τῆς θυγατρός σου.

Ἰδοὺ αὕτη ἐν χερσί σου, τοῖς σπαργάνοις εἱλιμμένη,
Αταλόφρων μινυρίζει, ἢ μυζᾶται κοιμωμένη,
Ἐν ᾧ ἄγγελος πλησίον παραμένων οὐ νυστάζει,
Ἡ δὲ σκέπη τῆς Πανάγνου ἄνωθεν αὐτὴν σκιάζει.

Τρεῖς δὲ πάνσεμνοι Κυρίαι, ἡ Πατρὶς, ἡ Κοινωνία,
Καὶ, πασῶν εὐπρεπεστάτη, ἡ Ἁγία Ἐκκλησία,
Προσηλώσασαι τὰς ὄψεις ἐπὶ τῆς αὐτῆς κοιτίδος,
Ἐν σφοδροῖς καραδοκοῦσι παλμοῖς φόβου καὶ ἐλπίδος.
Ἀρά γε ἡ κοινωνία ἀπολαύσει ἐπὶ τέλους
Ἐν τῇ νεογνῷ σπουδαίου καὶ ἀξιολόγου μέλους,
Λαμπρᾶς μὲν ἀπὸ τῶν ἔργων καὶ περιφανοῦς Δεσποίνης,
Λαμπρᾶς δὲ ἀπὸ τοῦ λόγου καὶ τῆς ἄλλης σωφροσύνης·
Ἢ καὶ αὕτη ἔσται μία τῶν πληγῶν αὐτῆς τῶν τόσων,
Γύναιον ἐκλελυμένον, (ὕψιστε Θεέ μου, σῶσον!)
Λυμαινόμενον ἐκ μόνης τοὺς συνόντας ἐμφανείας
Διὰ τῶν ἀκόσμων κόσμων καὶ τῆς ἄλλης μαγγανείας;
Ἡ πατρὶς δὲ ἡ φιλτάτη, ἡ Ἑλλὰς ἡμῶν, Ἑλένη,
Ἀρά γε ἐν τῇ προσφάτως ὑπὸ σοῦ γεγεννημένῃ
Ἀνευρήσει τὴν μεγάλην, τὴν γνησίαν Ἑλληνίδα,
Τὴν καλλύνουσαν τὸ γένος καὶ τιμῶσαν τὴν πατρίδα,
Ἢ καὶ αὕτη ἔσται μία τῶν ἐκφύλων καὶ ὀθνείων,
Χαίνουσα πρὸς ἦθος ξένον, ξένον λόγον, ξένον βίον,
Οἷον ἐπαισχυνομένη τὴν διὰ μακρῶν αἰώνων
Κατιοῦσαν ἡμῖν μοῖραν καὶ τὸν κλῆρον τῶν προγόνων;
Τέλος, ἡ σεμνὴ ἐκείνη ταμιοῦχος τῶν χαρίτων,
Ἡ καὶ σοῦ καὶ τῆς παιδός σου μήτηρ μείζων τε καὶ κρείττων·
Σὺ, πατρὶς πατρίδων, φίλη, μητρομήτωρ Ἐκκλησία,
Τίνα δέξῃ ἐν τοῖς κόλποις τοῖς ἁγίοις ἡ ἁγία;
Ἄρα δούλην τοῦ Ὑψίστου, τοῦτον μόνον ἀγαπῶσαν,
Τὰ αἰώνια ποθοῦσαν, τοῦ Χριστοῦ κατατρυφῶσαν,
Ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κυρίου, ὡς κατάκαρπον ἐλαίαν,
Τῷ Θεῷ πεφυτευμένην, εὐσκιόφυλλον, ὡραίαν·
Ἢ ἐξ ἐναντίας δούλην τοῦ ἐχθροῦ τῆς σωτηρίας,
Ἄσμενον τὸ οὖς διδοῦσαν πρὸς τὸν ὄφιν τῆς κακίας,
Τὸν δὲ λύχνον τῆς ἀγάπης ἔχουσαν ἀπεσβεσμένον,
Καὶ καθεύδουσαν ἀφρόνως μετὰ τῶν μωρῶν Παρθένων;
Οὕτω, φίλη μου, ἑκάστη πρὸς τὸ νεογνὸν ὁρῶσα,

Μερμηρίζει κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν ἑστῶσα.
Πλὴν σὺ, Δέσποινα, ἡ οὖσα κόσμος μὲν τῆς κοινωνίας,
Σέμνωμα δὲ τῆς πατρίδος, καὶ χαρὰ τῆς Ἐκκλησίας,
Πάντως μέλλεις ἀποδείξειν ἀδελφὴν τὴν θυγατέρα
Ἐκ μητρὸς τῆς Κολυμβήθρας διὰ τὸν Θεὸν Πατέρα.
Τρέφουσα δ' αὐτῆς τὸ σῶμα τῷ μητρῴῳ γάλακτί σου,
Καὶ τὸν νοῦν αὐτῆς ποτίσεις τὸ φυσίζωον ἐξίσου
Λογικὸν ἄδολον γάλα τῆς πατρῴας εὐσεβείας,
Συμψωμίζουσα τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς τῆς αἰωνίας.
Οὕτως ἔσται ἐπαξία σοῦ τε καὶ τῶν σῶν γονέων,
Καὶ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν σου, καὶ ἀῤῥένων καὶ θηλέων.
Οὕτως ἔμψυχον καὶ ζῶσαν τοῦ Θεοῦ τὴν εὐδοκίαν,
Ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων σάρκα καὶ ὀστᾶ παρειληφυῖαν,
Τιμαλφὲς ποιήσεις κτῆμα τῆς καλλίπαιδος Ἑλλάδος,
Δώρημα τοῦ Βυζαντίου πρὸς τὸ ἄστυ τῆς Παλλάδος,
Αντὶ τῆς Ἀθηναΐδος Εὐδοκίας, ἣν πρὸ χρόνων
Ἐκ τῶν Ἀθηνῶν λαβόντες ἀνυψώσαμεν εἰς θρόνον.
Ταῦτα καὶ εὐχὴ κ' ἐλπίς μου· κ' ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἐλπίδι
Σοί τε, φίλη μου, συγχαίρω, καὶ τῇ φίλῃ μου πατρίδι·
Εὐμενῶς δὲ προσδεξάσθω τὰς ἀπὸ καρδίας μέσης
Συγχαρητηρίους ταύτας κ' εὐκτηρίους μου συνθέσεις,
Ὁ καὶ οὗτος πατρὸς φέρων στέφανον γλυκύς μου φίλος,
Ὁ φιλῶν Χριστὸν, Ἑλλάδα, καὶ Ἑλένην Μιχαῆλος.
Εἴθε αὔτ' ἡ ὑμνουμένη σήμερον πρωτοτοκία,
Απαρχὴ πολυγονίας γένοιτο σὺν εὐτεκνίᾳ·
Καὶ υἱοὺς καὶ θυγατέρας ἴδοιτε καταπυκνούσας
Τῆς τῶν ἀρετῶν οἰκίας τὰς τραπέζας, τὰς αἰθούσας!
Πρὸς σὲ στρέφω τὴν στροφήν μου, ἀπειρόκακος νεᾶνις,
Εἰ καὶ σὺ, φιλοσοφοῦσα, ἓν οὐδὲν καταλαμβάνεις.
Ὃν μακάριον, ἀθῷον, καθαρώτερον ἰκμάδος
Αἰθερίου πηγνυμένης ἄρτι εἰς μορφὴν νιφάδος,
Ακηλίδωτον ἐνταῦθα, πλὴν ἑνὸς καὶ μόνου σπίλου
Κληρονομικοῦ, τοῖς τέκνοις τῆς προμήτορος συμφύλου·

Ἐξ ἀδήλου ποίας χώρας, ποία θύελλα χειμῶνος
Σὲ παρέῤῥιψεν εἰς ταύτην τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος;
Πόθεν ἥκεις; ποῦ ὑπάγεις; ποῖον ὥρισταί σοι μέλλον;
Τίς ἡ τροχιὰ, ἣν μέλλεις δραμεῖν, ἄστρον ἀνατέλλον;
Πόσον χρόνον τὸ φορτίον τῆς ζωῆς αὐτῆς βαστάσεις;
Ποίαν ἐντολὴν πληρώσεις; τί μὲν πείσῃ; τί δὲ δράσεις;
Ὦ μυστήριον! ὦ γνόφος, ὁ τὴν ὕπαρξιν καλύπτων,
Καὶ τὸ παρελθὸν ἐπίσης καὶ τὸ μέλλον ἀποκρύπτων!
Νήπιόν μου, σὺ γεννᾶσαι ἐν εὐσήμῳ πανηγύρει
Εορτῆς προτελουμένης τικτομένῳ τῷ Σωτῆρι·
Επὶ τῇ συμπτώσει ταύτῃ ἐπαγάλλομαί σοι, πλάσμα,
Κ' εἰς τὴν γένναν σου προσᾴδω τὸ λιτόν μου τοῦτο ᾆσμα.
Από εἰκοσαετίας εἰς τὴν σὴν ἐγὼ μητέρα
Τῆς ὑπάρξεώς σου εἶδον τὸν προμηνυτὴν ἀστέρα,
Καὶ ψυχῇ ἐνθουσιώσῃ, καὶ χειρὶ ἀγαλλομενῃ,
"Αστὴρ, ἔγραφον, τῷ κόσμῳ εὐοιώνιστος προβαίνει„ *)
Καὶ ἰδοὺ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ ἀστὴρ, ὃν εἶδον πρῶτος,
Σήμερον ἐπάνωθέν σου σελαγίζει πολυφώτως.
Τούτῳ, μηδὲ μάγῳ ὄντι, μηδὲ μάντει, προδηλοῖ μοι,
Οἷον ἔσται σοι τὸ μέλλον, οἵα χάρις, ὅση φήμη!
'Αλλ' ἰδού σε βλέπω ἤδη ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ,
Αναγεννωμένην ὅλῃ τῇ ζωῇ καὶ τῇ οὐσίᾳ
Ἐκ βαπτίσματος ῥυσίου εἰς ζωὴν ἐν Χριστῷ νέαν,
Ἐν τριττῇ ἀφ' οὗ ἐνθάψῃς καταδύσει τὴν ἀρχαίαν.
Πιστὸς φίλος τῆς ζωῆς σου καὶ προσδοκωμένης ἔτι,
Ἐκ Σιὼν τῷ ἀειμνήστῳ ἀνακάμψας τούτῳ ἔτει,
Δῶρον ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ καὶ τῇ χρείᾳ τῇ παρούσῃ
Ἤγαγον καί σοι προσφέρω εὐλαβείᾳ τῇ δεούσῃ

*) Ὅρα ἔμπροσθεν τὸν στίχον τοῦτον, ἐν τῷ εἰς τὴν λευκάδα τῆς Κ. Ἑλένης αὐτογραφῷ μου, σελ. 98.

Θεῖον νᾶμα ἐκ τῶν ῥείθρων τοῦ Ἁγίου Ἰορδάνου,
Ὅστις ἔλουσε τὸν κόσμον ἐν Χριστῷ δι' Ἰωάννου.
Ὦ, σὲ βλέπω τῶν ὑδάτων τοῦ φωτὸς ἐξαγομένην
Ὑπὲρ πᾶσαν Πραξιτέλους Κύπριν ἀναδυομένην,
Ἀστραπηβολοῦσαν ὅλην αἴγλας ὅλως οὐρανίας,
Κ' ἐξατμίζουσαν τῆς θείας χάριτος τὰς εὐωδίας.
Προσκυνῶ τὸ βάπτισμά σου, ἐμφοροῦμαι τοῦ χρωτός σου,
Φέροντος τὴν ὑγρασίαν ἔτι τῆς ἁγίας δρόσου.
Ζῆθί μοι καὶ τῷ Κυρίῳ, Ἀγγελίδιον ὡραῖον,
Τὸ ἐντρύφημα, ἡ χάρις κ' ἡ ἐλπὶς τῶν σῶν γονέων!
Εἴησαν δ' ἡγιασμένοι διὰ σὲ πάντες καὶ πᾶσαι,
Καὶ ὁ φύσας σε γεννήτωρ, κ' ἡ γαστὴρ ἡ τέξασά σε,
Κ' αἱ σκιρτήσασαι καρδίαι ἐπὶ τούτῳ ἐν ἀγάπῃ,
Καὶ αἱ θεῖαι καὶ οἱ θεῖοι, καὶ αἱ μάμμαι καὶ οἱ πάπποι,
Κ' ἡ ἀνάδοχος ἀγκάλη, καὶ ἡ χεὶρ ἡ λελουκυῖα,
*Καὶ ἡ γλῶσσ' ἀφ' ἧς ἐκλήθης χρυσοῦν ὄνομα — (;)! *)*

---

*) *Ἠστοχήσαμεν περὶ τὴν κατάληξιν τοῦ προσδοκηθέντος ὀνόματος· τὸ θυγάτριον ἐκλήθη Εἰρήνη.*

ΕΙΣ ΕΤΕΡΑΝ ΛΕΥΚΑΔΑ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΖΩΗΣ ΒΑΛΤΑΤΖΗ.

Τῇ α' Ἰανουαρίου, αωνθ'.

Ἰδου καὶ ἕτερον λευκὸν
Τῆς καθαρότητος εἰκών·
Λοιπὸν εἰς τί βραδύνω;
Τὸ ὄνομά σου, ὦ Ζωὴ,
Πόθῳ ψυχῆς διακαεῖ
Ἐγγράφω καὶ πληθύνω.
Ὅπου λευκὸν καὶ καθαρὸν,
Καὶ τ' ὄνομά σου ζωηρὸν
Νὰ γράφηται ὀφείλει·
Εἰς τὰς ἀκτῖνας, εἰς τὸ φῶς,
Καὶ εἰς τὸν ἥλιον σαφῶς,
Κ' εἰς τὴν σελήνην, φίλη,
Κ' εἰς τοῦ αἰθέρος τὰς πτυχὰς,
Κ' εἰς τῶν δικαίων τὰς ψυχὰς,
Λευκὰς ὡς τοὺς Ἀγγέλους·
Ἵνα τὸ σύμπαν πληρωθῇ
Ζωῆς τοιαύτης, καὶ σωθῇ
Ὁ κόσμος ἐπὶ τέλους.
Εἰς μίαν μόνην σκοτεινὴν
Σ' ἔγραψα βίβλον κυανῆν,
Τὴν τῆς ἐμῆς καρδίας,
Πλὴν σὺ καὶ ταύτην αἰσθητῶς
Πλήρη κατέστησας φωτὸς,
Ζωῆς, χαρᾶς, φιλίας.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΑΙ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ ΑΩΝΘ΄.

ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΑ ΕΠΙΔΟΘΕΙΣΑ ΕΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΟΙΣ

Τῇ Α. Α. Ὑψηλότητι,

ΤΩι ΜΕΓΑΛΩι ΔΟΥΚΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΩι ΝΙΚΟΛΑΙΔΗι

Γενικῷ Ἀρχιναυάρχῳ πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν.

Τῇ ζ΄ Μαΐου, αωνθ΄.

"Καὶ ἥξουσιν εἰς Σιὼν μετ' εὐφρο„σύνης καὶ ἀγαλλιάματος αἰωνίου. Ἐπὶ „κεφαλῆς γὰρ αὐτῶν αἴνεσις, καὶ εὐφρο„σύνη καταλήψεται αὐτούς.„ — Ἠσαΐας, να΄, 11.

"Καὶ ἥξει τὰ ἐκλεκτὰ πάντων τῶν „ἐθνῶν, καὶ πλήσω τοῦτον τὸν οἶκον „δόξης.„ — Ἀγγαῖος, β΄, 7.

"Καὶ ἥξουσιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀπὸ γῆς „Βοῤῥᾶ, καὶ ἀπὸ πασῶν τῶν χωρῶν ἐπὶ „τὴν γῆν, ἣν κατεκληρονόμησα τοὺς Πα„τέρας αὐτῶν.„ — Ἱερεμ. γ΄, 18.

"Ἥξει πᾶσα σὰρξ τοῦ προσκυνῆσαι „ἐνώπιόν μου ἐν Ἱερουσαλήμ, εἶπε Κύ„ριος.„ – Ἠσαΐας ξς΄, 23.

"Οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυ„νήσουσι τῷ Πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ „ἀληθείᾳ.„ — Ἰωάν. δ΄, 23.

ΤΙΣ οὗτος ὑετὸς ζωῆς ἐπὶ τὰς ἐῤῥωγυίας,
Τὰς ἐξ αἰώνων τῆς Σιὼν αὐχμώσας ἀκρωρείας;
Τοῦ νέου δὲ Μελχισεδὲκ τί τόσον ἐπεῤῥώσθη
Ἡ παγκρατὴς Μητρόπολις, καὶ οἷον ἀνεχώσθη
Εἰς φῶς ἀπὸ τῆς σποδιᾶς τοῦ ἱλασμοῦ, ὃν τίνει
Διὰ τῶν πρωτοτόκων της τὴν τόλμην ἐν ὀδύνῃ;

Αἰσθάνεται περιφανῶς ἡ γῆ τῶν αἰσθημάτων
Νέαν ἐπίσκεψιν Θεοῦ, ἐξ οἰκτιρμῶν ἀφάτων

Διὰ τῆς παρηγόρου σου φανεῖσαν παρουσίας,
Ὦ τέκνον μεγαλώνυμον τῆς εὐσεβοῦς Ῥωσσίας!

Ἐκ τῶν στηθῶν τῆς ἀδελφῆς Ἑλλάδος, ἀπ' Εὐρώπης,
Διέπτασ' ὑπερπόντιος ἐνθάδε δι' Ἰόππης,
Καὶ ἡ κοινὴ Ἑλλήνων τε καὶ Ῥώσσων Μήτηρ αὕτη
Λαμπρῶς σε ὑποδέχεται ἐν χαρμονῇ τοσαύτῃ.

Προσέρχεσαι διακαὴς τὰ σπλάγχνα πρὸς τὴν πόλιν,
Εἰς ὑπαντὴν τοῦ ὕψους σου προεξελθοῦσαν ὅλην,
Βαστάζων ταῖς ἀγκάλαις σου τὴν κάλπην τῆς λατρείας
Ἐκ μέρους πάσης τοῦ Βοῤῥᾶ τῆς αὐτοκρατορίας.

Εἰσέρχεσαι· κ' ἐπάνωθεν στολῶν καὶ παρασήμων,
Ὁ γέρων νέος Κύριλλος ὁ Ἱεροσολύμων
Χλαμύδ' ἀκτινοΰφαντον καὶ στέφανον ἀστέρων
Τὰς εὐλογίας τῆς Σιὼν σὲ περιβάλλει χαίρων.

Ἐμβαίνεις, Κωνσταντῖνος σὺ, εἰς τὸν ναὸν ἐκεῖνον,
Ὅς πρῶτον ἔσχεν ἱδρυτὴν τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον·
Καὶ μετὰ τὸν Ἡράκλειον σὺ γόνος Βασιλέως
Δεκατριῶν ἀναπληροῖς αἰώνων ᾧδε κλέος.

Ἰδοὺ ἡ πύλη· εἴσελθε μετὰ τοῦ σοῦ ἀγγέλου,
Τῆς Ἀλεξάνδρας τῆς σεπτῆς καὶ ἀγγελοεικέλου,
Καὶ μετὰ τοῦ παιδὸς Δουκὸς, τοῦ νέου Νικολάου,
Καὶ στῆθι ἐπὶ ταῖς φλιαῖς τοῦ φοβεροῦ προνάου.

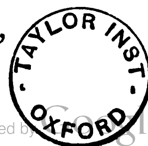
Ὁποῖοι τότε οἱ παλμοί! ἠλεκτρισμός τις θεῖος
Δονεῖ, ταράττει, συγκινεῖ τοὺς πάντας αἰφνιδίως·
Οὐδὲ οἱ θεῖοι λειτουργοὶ, οὐδ' ὁ λαὸς ἀντέχει·
Εἰς γῆν, αὐτόματον, θερμὸν, γλυκὺ τὸ δάκρυ τρέχει.

Ἀνάβαινε τὸν Γολγοθᾶν, τὸν τοῦ Κρανίου τόπον,
Τὸ μέγα ἱλαστήριον τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων,

Πεπαλαγμένον αἵματι πλευρᾶς τοῦ Ζωοδότου,
Κ' εἰσέτι κραδαινόμενον ἐκ τοῦ σεισμοῦ τοῦ πρώτου,
Καὶ τὰς ψυχὰς κραδαίνοντα καὶ φρίκην ἐμποιοῦντα,
Καὶ τοὺς λῃστὰς εἰς μάρτυρας Θεοῦ μεταποιοῦντα.
Κατάμαθ' ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ μυστήριον ἀρχαῖον,
Τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἰσχύν, τὸν κλῆρον τῶν δικαίων·
Καὶ τῶν πιστῶν βασιλειῶν ἀνάγνωθι τὴν προῖκα
Εγγεγραμμένην αἵματι Θεοῦ "ἐν τούτῳ νίκα„·
Καὶ κλῖνον παρὰ τὴν ὀπὴν τοῦ βράχου τοῦ ῥαγέντος
Μετανοοῦντος μέτωπον, ψυχὴν κατανυγέντος.—

Ἀρκεῖ· κατάβηθ' εἰς αὐτὸ λοιπὸν τὸ θεῖον μνῆμα·
Ιδὲ τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ· ἰδὲ Θεοῦ τὸ κρῖμα!
Ιδὲ τῶν θείων οἰκτιρμῶν τὴν ἄβυσσον, τὸ βάθος
Τοῦ μέχρις ᾅδου δι' ἡμᾶς ἐλθόντος παναγάθως!
Πηγὴ τῆς Ἀναστάσεως, πηγὴ φωτὸς ἁγίου,
Πηγὴ αἰώνιος ζωῆς καὶ σθένους αἰωνίου,
Θεμέλιον τῆς πίστεως στεῤῥὸν καὶ ῥιζιμαῖον,
Εχέγγυον τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος τελευταῖον,
Τὸ τοῦ Χριστοῦ κενήριον, στενὸν τὰς διαστάσεις,
Αλλὰ κ' εὐρυχωρότερον τῆς οἰκουμένης πάσης,
Τὸν κόσμον τῶν ἁπανταχοῦ Χριστιανῶν συνέχει,
Καὶ αὖθις ὡς ἐν σώματι καρδίας τόπον ἔχει,
Ἀφ' ἧς ἐπὶ τὰ πέρατα νῦν ὑγιῶς κ' ἠρέμα,
Ἄλλοτε δὲ πυρετωδῶς, κυκλοφορεῖ τὸ αἷμα.
Ὡς δ' ὅτε τὸν τριήμερον νεκρὸν ἐσμυρνισμένον
Συνέκλειεν ὡς θησαυρὸν ζωῆς ἐσφραγισμένον,
Παραπλησίᾳ, φαίνεται, τοῦ ἐν αὐτῷ προνοίᾳ
Στρατιωτῶν καὶ σήμερον φρουρεῖται κουστωδίᾳ.

Ὦ Δοὺξ φιλοχριστότατε, ἰδοὺ τῆς θερμοτέρας,
Τῆς ζώσης εὐλαβείας σου τὸ ὡρισμένον πέρας·
Κατάπεσον πρὸς τῇ πλακὶ τοῦ μνήματος ἐκείνου,

Καὶ μίξον μύρον προσευχῆς μετ' ἀρωμάτων θρήνου·
Εἷς δ' ἀντὶ πάντων προσπεσὼν τῶν ἑκατομμυρίων,
Μετὰ πυκνῶν ὀλολυγμῶν καὶ τακερῶν δακρύων
Απάγγειλον τὴν δέησιν συμπάσης τῆς 'Ρωσσίας,
Καὶ τῆς πιστῆς καὶ εὐκλεοῦς αὐτῆς Ἀνακτορίας.

Μὴ φείδου κατανύξεως, ἀλλ' ἔχου τοῦ μνημείου,
Ὦ μέγιστε προσκυνητὰ, καὶ δέου τοῦ Κυρίου
Ὑπέρ τε ζώντων καὶ νεκρῶν· ὤ, πάντως τότε, πάντως
Ἡ τοῦ μεγάλου σου Πατρὸς, ἐν πίστει μεταστάντος,
Αγαλλιάσεται ψυχὴ, κ' ἡ λάρναξ τοῦ λειψάνου
Αλόης πληρωθήσεται καὶ νάρδου καὶ λιβάνου.

Ἐπίσχες· μηδὲν πένθιμον ἐντὸς τοῦ μαρτυρίου
Τῆς ἀναστάσεως Χριστοῦ, τῆς κοσμοσωτηρίου!
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν τὸν θάνατον πατήσας,
Καὶ τοῖς ἐν μνήμασι ζωὴν αἰώνιον χαρίσας.

Ἀνάστα, δοῦλε τοῦ Χριστοῦ, καὶ δίελθε καὶ τ' ἄλλα
Τῆς σωτηρίου χάριτος μνημεῖα τὰ μεγάλα.
Κατάβα εἰς Γεθσημανῆ, καὶ τῆς Ἀειπαρθένου
Ασπάζου τὸ πανσέβαστον μνημεῖον, καὶ εὐφραίνου.

Ἀνάβαινε εἰς Ἐλαιῶν· πᾶν βῆμα, πᾶν σημεῖον,
Ἢ θαύματος, ἢ διδαχῆς Χριστοῦ ἐστι μνημεῖον·
Βουνὸς θεοχαρίτωτος, πανάγιος ὁρίζων,
Ὅπου τῆς θείας πτήσεως εἰσέτι τις τὸν ῥοῖζον,
Ὡς γενομένης πρὸ μικροῦ, μονονουχὶ ἀκούει
Εντὸς τῆς αὔρας τῆς λεπτῆς, ἥτις τὸ ὄρος λούει.

Ἰδὲ τὸ ἴχνος τοῦ ποδὸς πρὸς ἄρκτον τετραμμένον,
Κ' ἰνδάλλου τὸν Θεάνθρωπον ὁμοίως ἐπηρμένον,
Ομοίως τ' ἐλευσόμενον, ἵνα κριτὴς καθίσῃ,

Καὶ πρόβατα κ' ἐρίφια ἔνθα καὶ ἔνθα στήσῃ.
Ὦ, εἴθε ἀνατολικοὶ σταθείημεν καὶ τότε
Οἱ τῆς ἐκ δεξιῶν τὰ νῦν μερίδος ταξιῶται!

Ἀλλ' ὦ τῆς ταξιαρχικῆς οἰκογενείας κλέος!
Ιδοὺ ἀστὴρ προάγγελος τοῦ πάντων Βασιλέως,
Ὁ Πατριάρχης Κύριλλος, περιφανὴς κ' εὐσχήμων,
Προάγει σε εἰς Βηθλεὲμ ἐξ Ἱεροσολύμων.

Ἀλλ' ἕπου, καὶ τὸ σπήλαιον κατάλαβε, καὶ γνῶθι
Ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς καὶ ποῦ ἐσπαργανώθη·
Τὴν φάτνην φίλησον, ἐν ᾗ, ὡς πένης ἐκ πενήτων,
Εθήλασεν ὁ Βασιλεὺς τῶν πορφυρογεννήτων.
Εἰσέτι πρόσωπα στιλπνὰ χρυσῶν Ἀγγελιδίων
Πλανῶντ' ἐπάνωθεν, οὗ ἦν τὸ νεογνὸν τὸ θεῖον,
Καὶ ἀπηχοῦσιν ἔτι νῦν ὑπὸ τὰς μαρμαρώσεις
Τοῦ θείου κλαυθμυρίσματος αἱ ἀβληχραὶ δηλώσεις.
Πατὴρ καὶ Μήτηρ, τὸν υἱὸν προσάξατ' εἰς ἐκεῖνον·
Ὁ Παῖς τὸν παῖδα δέξεται, μικρὸς πλὴν μεγαλύνων·
Καὶ σύντρεις ἀναμέλψατε τὸ "Δόξα ἐν ὑψίστοις".
Αὐτὸς δὲ δώῃ ἐπὶ γῆς εἰρήνην ὅτι πλείστοις! . . .

Ἓν ἔτι, ὦ πνευματικῶν ἀκόρεστε γευμάτων,
Διάνυσον ἀγώνισμα τῶν ὀνησιμωτάτων·
Επίσκεψαι τὴν ἔρημον, καὶ προελθὼν κατάβα
Εἰς τὴν ἀσκήτριαν Μονὴν τὴν τοῦ ἁγίου Σάββα,
Καὶ ὡς ὁ μέγας Μακεδὼν κατάλαβ' ἐξ ἑτοίμου
Τὴν θείαν ταύτην ὄασιν τῆς κοσμικῆς ἐρήμου.
Καὶ μίαν καταπαύσεως ἀφόρισον ἡμέραν,
Γενόμενος τῶν μεριμνῶν τοῦ βίου τούτου πέραν,
Καὶ γεῦσαι τῆς ἀσκήσεως, ἧς ἄλλοτε καὶ ἄλλοι,
Καὶ Δοῦκες ἀπεγεύσαντο καὶ Βασιλεῖς μεγάλοι,
Καὶ σύναψον ἐν σεαυτῷ τὰ δύο μεγαλεῖα,

Οὐράνιον κ' ἐπίγειον, ἐν συναφῇ τελείᾳ.
Ὡς δ' Ἀρχιναύαρχος, ἰδὲ τὴν φύσιν τοῦ λιμένος,
Ὃν ποντοπόρος εὕρατο σοφὸς κ' ἡγιασμένος.

Πλὴν, Δοὺξ, ἀνακλητήριος ἰδοὺ φωνὴ πατρίδος,
Τῆς ἔτι μᾶλλον πόῤῥωθεν φιλτάτης σου 'Ρωσσίδος,
Σ' ἐφώνησε, τὸν δεξιὸν βραχίον' ἀπαιτοῦσα,
Καὶ θᾶττον τῶν εὐλογιῶν τὸν κομιστὴν ποθοῦσα.
Στῆσον λοιπὸν τὴν ἱερὰν, τὴν μακαρίαν πλάνην,
Καὶ προσκυνήσας ἄποθεν τὸν θεῖον Ἰορδάνην,
Τὸν ἐρημίτην ποταμὸν ἐκεῖνον, οὗ τὰ ῥεῖθρα
Εἰσὶ παντὸς καὶ πάντοτε τοῦ κόσμου κολυμβήθρα,
Καὶ ἅπαξ ἔτι προσπεσὼν τῷ τάφῳ τοῦ Σωτῆρος,
Ἐπίστρεψον τῆς συντριβῆς καὶ εὐλαβείας ἥρως.
Ἀφοῦ δ' ὡς ἐπισφράγισμα τὴν Ναζαρὲτ τιμήσῃς,
Καὶ πρὸς τὸ ἀκτινοβολοῦν Θαβὼρ γονυπετήσῃς, *)
Διάπλευσον τὸν δολιχὸν αὐχένα τοῦ Εὐξείνου,
Ἀστράψας πάλιν μεταξὺ τῇ πόλει Κωνσταντίνου,
Κ' ἐπανελθὼν ἀνένεγκε, ὡς προσφορὰς πλουσίας,
Τὰς εὐλογίας τῆς Σιὼν τῷ Θρόνῳ τῆς 'Ρωσσίας.

Ὦ, χαῖρε, Δοὺξ προσκυνητά! ἡ δόξα σου ἡλίκη,
Ὃς καὶ τῇ δόξῃ τῆς Σιὼν καθέστηκας προσθήκη!
Ἐλάμπρυνας τῆς πόλεως Θεοῦ τὴν ἱστορίαν,
Ἐπέῤῥωσας τὸν εὐσεβῆ λαὸν καὶ τὴν θρησκείαν,
Καὶ τὴν πατροπαράδοτον ἐξευγενίσας πρᾶξιν,
Ἀνύψωσας τῶν καθ' ἡμᾶς προσκυνητῶν τὴν τάξιν.
Ἐσκίρτησαν ἀπὸ χαρᾶς κ' ἠλάλαξαν συμφώνως

---

*) 'Η Α. Α. 'Υψηλότης, ἐπειγομένη, ἀνέβαλε τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἐν Γαλιλαίᾳ προσκυνημάτων, ὡς δὴ καὶ τὴν τοῦ θείου Ἰορδάνου.

Αἱ θυγατέρες τῆς Σιὼν, τῆς Τύρου, τῆς Σιδῶνος,
Ἐγέλασε δ' ἡ ἔρημος καὶ ἤνθησεν ὡς κρῖνον·
Καὶ πάλιν διὰ τηλαυγῶν καὶ παμφαῶν ἀκτίνων
Ἀπὸ τοῦ ὄρους Γολγοθᾶ πρὸς Ἐλαιὼν τὸ ὄρος
Οὐρανομήκης ἔλαμψε Σταυρὸς ὁ ζωηφόρος,
Ὡς ὅτε τὸν Κωνστάντιον ἀήττητον ἐδήλου,
Ταῖς δραστικαῖς δεήσεσι τοῦ ἱεροῦ Κυρίλλου. *)

Ὦ, χαῖρε αὖθις, μέγα Δοὺξ! ἐν δόξῃ πολυτρόπως
Ὁ εὐσεβής σου ἄνωθεν ἀνταμειφθείη κόπος·
Ὁ δὲ μακάριος ἱδρὼς τῆς σῆς περιοδείας,
Τῷ Τάφῳ εἴη τοῦ Χριστοῦ ὡς μύρον εὐωδίας,
Ὁποῖον παρεσκεύασαν πρὸς τὸ ἐνταφιάσαι
Αἱ εἰς Ἱεροσόλυμα αὐτῷ συναναβᾶσαι·
Ἡ κάτω δ' Ἱερουσαλὴμ πρὸ τῆς ἐπουρανίας,
Ὡς ἡ σκηνή σοι γένοιτο τῆς μετενδυμασίας,
Εἰς ἣν ὡς ναύτης εἰσελθὼν, ὡς ναύαρχος ἐξῆλθες,
Καὶ Βασιλόπαις φαίδιμος ἐπὶ τὴν πόλιν ἦλθες. **)

---

*) *Ὅρα ἐπιστολὴν Κυρίλλου Ἱεροσολύμων πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Κωνστάντιον. Τὴν μνήμην τοῦ γεγονότος θαύματος ἑορτάζει ἡ Ἐκκλησία τῇ ζ' Μαΐου· ἀκριβῶς δὲ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν, τελουμένῃ ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ τῆς Ἀναστάσεως μεγαλοπρεποῦς μνημοσύνου ὑπὲρ τῆς ἀϊδίου ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου αὐτοκράτορος Νικολάου, ὁ Μ. Δοὺξ Κωνσταντῖνος ἦν προσκυνῶν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ, παραστατοῦντος τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου.*

**) *Ὅτε ὁ Μ. Δοὺξ ἐξ Ἰόππης ἀνέβαινεν εἰς Ἱεροσόλυμα, εἰσελθὼν εἴς τινα σκηνὴν, πεπηγμένην ἔξωθεν τῆς πόλεως, ἐνεδύθη τὴν λαμπρὰν τοῦ Ἀρχιναυάρχου στολὴν, καὶ οὕτως εἰσήλασε σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν μετὰ πομπῆς εἰς τὴν πόλιν.*

*

Ἐκ τρίτου χαῖρε, Μέγα Δοὺξ, σὺν τῇ χαριτοβρύτῳ
Δουκίσσῃ καὶ τῷ Δουκικῷ υἱῷ, τῷ τριφιλήτῳ.
Ἡγοῖτό σοι ὁ Κύριος ἀπὸ τῆς Παλαιστίνης,
Πορεύων σε εἰς εὔκλειαν καὶ εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Ὦ Δοὺξ, ἀξίως τοὔνομα τοῦ Κωνσταντίνου φέρων,
Ἀπὸ τοῦ Τάφου τοῦ Χριστοῦ ἤδη λοιπὸν ἀπαίρων,
Μεγάλων ἴσθι σεαυτὸν ὑπόχρεων πραγμάτων,
Ἀξίων καὶ τῆς κλήσεως καὶ τῶν προσκυνημάτων.
Ὦ, ἔσο Ἰσαπόστολος! ὤ, ἔσο ὅλος ζῆλος!
Τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ γρανίτης ἔσο στῦλος!

Ταῦτά σοι, ἄνερ τοῦ Θεοῦ, μετ' ἄκρας εὐλαβείας
Παρέθηκεν ἁμαρτωλὸς υἱὸς τῆς Ἐκκλησίας,
Παρὰ τὰς ὄχθας ἄλλοτε τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου
Μετὰ λιτοῦ ποιήσεως προσενεχθείς σοι φόρου,
Ἀλλ' ἤδη περὶ τὴν πηγὴν τοῦ Σιλωὰμ παπταίνων,
Καὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ τὸ ἔλεος προσμένων.

ΠΡΟΠΟΣΙΣ

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗΣ ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΦΡΕΓΑΤΑΣ ΠΛΑΚΑΝ (ΙΠΠΟΚΕΝΤΑΥΡΟΣ) ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΒΙΤΣ ΣΤΕΤΣΕΝΚΩ, ΦΕΡΟΥΣΗΣ ΤΗΝ Α. ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΤΑ, ΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΤΩΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΚΥΡΙΛΛΟΝ, ΕΞ ΙΟΠΠΗΣ ΕΙΣ ΣΜΥΡΝΗΝ.

Τῇ ιθ' Μαΐου ͵αωνθ', ἐντὸς τῆς αὐτῆς φρεγάτας, παρὰ τὴν Χίον.

ΔΑΙΜΟΝ τῶν δασῶν τῦ πόλυ, Ἱπποκένταυρε τῶν Σλάβων,
Πῶς καὶ πόθεν ἐκ τῆς χώρας τῶν Φοινίκων καὶ Ἀράβων;
Ἔλαβες ἐν τῇ θαλάσσῃ τῇ Λευκῇ τὸ βάπτισμά σου,
Ἐξορθοδοξίσας οὕτω καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομά σου,
Καὶ ὡς θρῆσκος Ῥῶσσος ἦλθες νὰ προσφέρῃς εὐπροσδέκτως
Τὴν λατρείαν εἰς τὸν Τάφον τοῦ Σωτῆρος αὐτὸς ἔκτος.
Ὦ προσκυνητὰ πυρίπνου, ἐκ στηθῶν τετρακοσίων
Ἀτμὸν πόσον εὐλαβείας ἔῤῥανας πρὸς τὸ Μνημεῖον!
Δι' αὐτὸ τὴν εὐλογίαν περισσῶς σοι ἀπονέμων
Ὁ προσκυνηθεὶς Δυνάστης τῶν ἀβύσσων καὶ ἀνέμων,
Σὲ ἠξίωσε νὰ φέρῃς χαριτόβρυτον ναυβάτην,
Τῆς τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας τὸν Προστάτην.
Ναὶ, ὁ Κύριλλος ἐντός σου! σὺ δὲ τρισευδαῖμον πλοῖον,
Ἀντὶ ναυαρχίδος ἤδη γέγονας πατριαρχεῖον.
Πλέοντός σου, ἡ θυσία ἡ ἀναίμακτος τελεῖται,

Κ' εἰς τὰ κύματα ἡ χάρις τοῦ Ὑψίστου διαχεῖται·
Καὶ ἡ χεὶρ τοῦ Πατριάρχου, μεταξὺ χορῶν ψαλλόντων
Εὐλογοῦσά σε, Παλκάνε, ἁγιάζει καὶ τὸν πόντον.
Εἷς τῶν εὐτυχῶν ὑπάρχων συμπλωτήρων καὶ ὁ γράφων,
Μετὰ σοῦ τὸν Ζωοδόχον προσκυνήσας κἀγὼ Τάφον,
Τῶν ἐν σοὶ κατατρυφήσας γλυκερῶν μελῳδημάτων,
Καὶ τῶν ἡμερονυκτίων σκηνικῶν ἐν σοὶ δραμάτων,
Εἰς ὑπόμνησιν τὰς δύω ταύτας λέξεις μου σ' ἀφίνω,
Κ' εἰς ὑγείαν σου τὸ δάκρυ τοῦτο τοῦ Χριστοῦ προπίνω.
Πλέε εἰς πελάγη δόξης, σταυροφόρε τῆς εἰρήνης,
Ἁγιοταφῖτα Ῥῶσσε, Θεωρὶς τῆς Παλαιστίνης.
Εἴθε σου ἀεὶ πρωρεύοι ἀοράτως ἡ παροῦσα
Δεξιὰ τοῦ Πατριάρχου, τὰς γραμμάς σου εὐλογοῦσα!
Τῆς Σιὼν δ' ἡ θεία χάρις σώζοι ἀπὸ τῶν κινδύνων
Σέ τε καὶ τὸν σὸν προστάτην Μέγαν Δοῦκα Κωνσταντῖνον!
Ἴθι νῦν πρὸς τὴν Κρονστάνδην, κ' ἐκ τῶν σιδηρῶν στομάτων,
Κήρυττε τὰ μεγαλεῖα τῶν ἐν τῇ Σιὼν θαυμάτων.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΗι ΚΥΡΙΑι ΕΛΕΝΗι Ν. ΜΟΥΡΑΜΠΟΥΤΗ,

προσενεγκούσῃ μοι περικαλλὲς ᾠὸν ἐν Ἰόππῃ.

Ἐκ Σμύρνης, τῇ κα' Μαΐου αωνθ'.

Ἆ, δὲν εἶχες ἀνάγκην
Δι' εὐσήμου συμβόλου
Νὰ ἐμφήνῃς καθόλου
Ποία εἶσαι καὶ τίς·
Γνωστὸν, ὅτι σὺ εἶσαι
Καὶ καλὴ καὶ Ἑλένη,
Ὢ αὐτόχθων καὶ ξένη
Τῆς Φοινίσσης ἀκτῆς.

Τὸ ᾠόν σου δὲ τοῦτο,
Ὅπερ χάριτος πλῆρες
Ἔδοσάν μοι αἱ χεῖρες
Αἱ λεπταί σου αὐταὶ,
Τοῦ Ἀτρέως τὴν νύμφην
Μ' ἐνθυμίζει τὴν πάλαι,
Ὑπὲρ ἧς αἱ μεγάλαι
Ἰλιάδες ποτέ.

Ἐκ τοιούτου γεννᾶται
Ἡ Ἑλένη τῆς Λήδας
Εἰς τοὺς πρὶν Τανταλίδας
Τραγικὴ συμφορά·

Νῦν δ' ᾠὸν ἐξ Ἑλένης,
Ἀντιστρόφως ὡραῖον,
Ἀποβαίνει εἰς νέον
Ταντἀλίδην χαρά.

Τὸ δαιδάλειον τοῦτο,
Ὦ Ἑλένη, ᾠόν σου,
Πόσον ἦν ἄξιόν σου!
Πόσον ἦν ἀγλαόν!
Τῶν ᾠῶν ἡ Ἑλένη,
Ὡς σὺ εἶσαι τῶν ἄλλων,
Καὶ μικρῶν καὶ μεγάλων,
Ἑλενῶν τὸ ᾠόν!

Ἀποδέχομαι, τέκνον,
Εὐγνωμόνως τὸ δῶρον,
Καὶ ἀγάπης σοι φόρον
Ἀπονέμω πολύν·
Καὶ μακρόθεν κ' ἐγγύθεν,
Ἐπ' Ἀσίας κ' Εὐρώπης,
Τῆς εὐκάρπου Ἰόππης
Θέλω σ' ἔχει στολήν.

Πανταχοῦ δ' ἐν ἐπάρσει
Τὸ καλόν σου μνημεῖον
Πρὸς τὰς φίλας δεικνύων,
Θέλω λέγει θαῤῥῶν·
“Βλέπετ' ἔργον ὡραῖον;
Βλέπετ' εἶδος καὶ σχῆμα;
Εἶναι φίλτατον μνῆμα
Τῶν Ἑλένης χειρῶν!„ *)

*) *Ὁμ. Ὀδυσσ.* Θ, 126.

Ἀτενῶς δὲ πρὸς τοῦτο,
Κἂν τυφλὸς, ἀλλ' οὐχ ἧττον
Ὡς στρουθὸς σκαρδαμύττων,
Κ' ἐπωάσας τ' ᾠὸν,
Θέλω τέξει εὐχάς μου
Πτερωτὰς πλείστας ὅσας,
Ὡς στρουθία πετῶσας
Ὑπὲρ σοῦ πρὸς Θεόν.

Χαῖρε, νύμφη τῆς Ἕω,
Τῆς μητρός σου ἀξία,
Τῆς Ἰόππης γνησία
Καὶ πιστὴ Ταβιθά! *)
Εἴθε, κόρη μου, ὅσον
Ἐπὶ σοὶ νῦν ἐχάρην,
Τόσην λάβοις σὺ χάριν
Κ' ἐκ Θεοῦ ἀγαθά!

Καὶ ἐὰν τὴν ψυχήν σου
Τὴν ἁγνὴν εἰς κινδύνους
Ἐπιθέλξῃ κλεψίνους
Παραπτώσεως κὴρ,
Ὡς δορκάδα ἐκ βρόχων, **)
Ὦ δορκὰς Ἰοππαία,
Ῥύσαιτό σε λαθραία
Τοῦ Κυρίου ἡ χείρ.

*) *Πράξ.* θ', 36.
**) *Παροιμ.* ς', 5.

ΑΣΜΑ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΤΗΣ ΕΝ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙΩι ΣΧΟΛΗΣ

τῶν ἀπόρων Κορασίων,

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. Α. Υ. ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΔΟΥΚΑ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΝΙΚΟΛΑΙΔΗΝ *)

κτλ. κτλ. κτλ.

Τῇ λα' Μαΐου αωνθ' ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἄστρον τοῦ βορείου πόλου εὔσημον καὶ φαεινὸν,
Τὸν ἡμέτερον καὶ πάλιν σελαγίσαν οὐρανὸν,
Εὐλογοῦσί σου τὰς φαύσεις γλῶσσαι καὶ φυλαὶ τῆς γῆς,
Τῆς γῆς πάσης, ὅθεν δόξης στέμματα φορολογεῖς.

Σὲ δ' ἡ πόλις πολλῷ μᾶλλον Κωνσταντίνου ἡ κλυτὴ
Τὸν ὁμώνυμον ἐκείνου μεγαλύνει καὶ κροτεῖ,

---

*) Δυστυχῶς αἱ Α. Α. Υ. οὐκ ἐπεσκέψαντο τὴν Σχολὴν, τοῦ καιροῦ κωλύσαντος· ἐφ' ᾧ οὐδὲ χρῆσις ἐγένετο τῶν παρόντων ᾀσμάτων· τὸ γοῦν τρίτον οὐδ' ἐνεφανίσθη ὅλως παρ' ἡμῶν οὐδ' αὐταῖς ταῖς εὐγενεστάταις τῆς Σχολῆς Κοσμητρίαις, διὰ τὸ ἄκαιρον.

Κ᾽ ἐπὶ σοὶ ἀναπολοῦσα παλαιά τε καὶ καινὰ,
Τὰ θεόγραφα πτυχία τῆς Προνοίας ἐρευνᾷ.

Ὅλος ἤδη μεγαλεῖον, ὅλος δόξα, ὅλος φῶς,
Τῶν τοῦ Ἰησοῦ πενήτων Καισαρίδης ἀδελφὸς,
Πρὸς αὐτοὺς συγκαταβαίνων δι᾽ ἀγάπησιν πολλὴν
Τῶν ἀπόρων Ἑλληνίδων ἐπισκέπτῃ τὴν Σχολήν.

Πόσης χάριτος προσθήκη ἡ τοσαύτη λαμπηδὼν,
Ὅσην εἰς τὸν οἶκον τοῦτον ἐπιχέεις τῶν σπουδῶν,
Ὃν ὁ οἶκος τοῦ Πατρός σου ἐπισκέπει καὶ φρουρεῖ,
Καὶ τὰ νάματ᾽ ἀεννάως τῶν Χαρίτων πλημμυρεῖ!

Ζῆθι, ζῆθι, Κωνσταντῖνε, καρδιῶν πολλῶν παλμὲ,
Δεξιὲ τοῦ τρισεβάστου Ἀλεξάνδρου ὀφθαλμέ!
Γένοιο τῶν ἡμετέρων εὐγνωμόνων καρδιῶν
Ἑρμηνεὺς αὐτὸς τῷ Θρόνῳ ἁπασῶν τῶν Ῥωσσιῶν.

ΕΤΕΡΟΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΖΥΓΟΝ ΑΥΤΟΥ, ΤΗΝ Υ. ΜΕΓΑΛΗΝ ΔΟΥΚΙΣΣΑΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΝ ΙΩΣΗΦΙΝΑΝ.

Τον οἶκον εὐτρεπίσατε, παρθένοι, τῆς σοφίας·
Κοσμήσατε τὸν γηραιὸν, ὦ Κόραι, Παρνασσόν·
Ἡμέρα δόξης ἔλαμψεν, ἡμέρα εὐδοκίας·
Ἡ χάρις εἰς ἐπίσκεψιν κατῆλθε τῶν Μουσῶν.

Ὦ τῆς Ῥωσσίας ἄγαλμα, καλλίστη τῶν θηλέων,
Ὅσα τὴν εὐπατέρειαν καλλύνουσιν αὐλὴν,
Ὡς οὐρανόθεν καταβὰν μετέωρον ὡραῖον,
Τὴν ἡμετέραν ἤστραψας κ' ἐφαίδρυνας Σχολήν.

Φιλέλληνα σ' ἐμαίευσεν ἡ Τευτονὶς πατρίς σου·
Φιλάνθρωπον σ' ἐθήλασεν ἡ πίστις τοῦ Χριστοῦ·
Φιλάδελφον δὲ σ' ἔστεψεν ὀρθῶς ἡ ἐκλεκτή σου
Ὀρθοδοξία, ἡ κρηπὶς τοῦ Θρόνου τοῦ πιστοῦ.

Ἐντεῦθεν μετὰ συμπαθοῦς ὁρᾷς ἐπιεικείας
Τὰ θλιβερὰ κατάλοιπα ἐνδόξου γενεᾶς,

Τὰς θυγατέρας ἐν σμικρῷ τῆς Ἄννης καὶ Σοφίας,
Καὶ πρὸς ἡμᾶς ἀγχιστικῷ προσώπῳ μειδιᾷς.

Ῥιπίζεις, οἷα Βορεὰς, τὰς αὔρας τῶν Χαρίτων·
Τὰς εὐλογίας χορηγεῖς προσφάτους τῆς Σιὼν,
Ἠθοποιῷ δὲ βλέμματι μυεῖς, ὡς ἐξ ἀδύτων,
Τὴν ὑψηλὴν κοσμητικὴν τοῦ θέλγειν καὶ Θεόν.

Ὦ, χαῖρε, σεπτὴ Δούκισσα, ὀλβία Ἀλεξάνδρα,
Χαριτοστόλιστος φυὴν, καὶ δέμας, καὶ ψυχήν·
Ὁρῶσαί σε σὺν τῷ υἱῷ παρὰ τὸν Μέγαν Ἄνδρα,
Τὸ γεγονὸς ποιούμεθα μεγάλην ἐποχήν.

ΕΤΕΡΟΝ,

ΕΙΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΑΥΤΟΥ ΤΟΝ ΥΨΗΛΟΤΑΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΔΟΥΚΑ

ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΝ.

Ἱερον καὶ βασίλειον αἷμα,
Δοὺξ, υἱὲ τοῦ μεγάλου Δουκὸς,
Μὲ γαλήνιον πρόσδεξαι βλέμμα
Λιτὸν τόδε, ἀλλ' εὔγνωμον στέμμα,
Ὡς ἀπόροις παρθένοις εἰκός.

Τῶν βλεμμάτων σου ἄλλοτε μᾶλλον
Ἦν ἀξία ἡμῶν ἡ φυλή·
Μήτηρ ἦν σπουδασμάτων μεγάλων,
Καὶ διδάσκαλος ἦν διδασκάλων,
Αὐτουργὸς τοῦ καλοῦ καὶ καλή.

Πλὴν χειμῶνες ἐπῆλθον παντοίων
Συμφορῶν τῇ πανσόφῳ· καὶ δὴ
Εἰς σκληρὸν μαθητρίας θρανίον,
Μεταξὺ ἀναγώγων παιδίων
Παρειὰς ἐρυθαίνετ' αἰδοῖ.

Ἓν φιλότιμον σήμερον ἔχει,
Εἴ τις φίλος αὐτῆς εὐτυχῶν,
Ὀφθαλμὸν συμπαθείας παρέχει,
Οὐδ' ἀκούσας εὐθὺς ἀποτρέχει,
Ὡς ἐχθρὰν τὴν φυλὴν τῶν πτωχῶν.

Ἡ σχολὴ τῶν σχολῶν ἀνορθοῦται·
Ἀλλ' ἀγνώμων αὐτῆς μαθητὴς,
Ὁ αἰὼν ἐπὶ τούτῳ θυμοῦται,
"Ἐκκενοῦτε, βοῶν, ἐκκενοῦτε
*Ἕως τῶν θεμελίων αὐτῆς!" *)*

Σκληρὰ μοῖρ'! Ὅταν ὄλβος αἰώνων
Εἰς σωρὸν καταῤῥεύσῃ σφαλεὶς,
Κεῖται, φεῦ! κεῖται σκάνδαλον μόνον
Ἢ ἐμπόρευμ' ἀδίκων γειτόνων,
Δόλου, βίας, πειθοῦς, ἀπειλῆς.

Τὸν ἐπίβουλον νοῦν ὁσημέραι
Ἡ Ἑλλὰς προσιόντα ταρβεῖ·
Κρύφα δὲ, προσφωνοῦντα τὸ "χαῖρε"
Ἐρωτᾷ, "ἐφ' ᾧ πάρει, ἑταῖρε;"
*Ὡς μαθήτρι' ἁπλῆ τοῦ Ῥαββί. **)*

Ἀλλ' ὁπόταν προστάτου νοήσῃ
Ἢ μορφὴν, ἢ φωνὴν, ἢ ψυχὴν,

---

*) Ψαλμ. ρλζ', 7.

**) *Ματθ.* κς', 49—50.

Τότε, τότ' ἐν σφοδρᾷ συγκινήσει
Καὶ ἀφθόνῳ δακρύων ἐκχύσει
Μετατρέπει τὸ πᾶν εἰς εὐχήν.

Θεοστέπτου, θεόφρονος οἴκου
Μουσοκήπευτον ἔρνος ἁβρὸν,
Ὦ Νικόλα', ἐξ ἤθους ἐνδίκου,
Νεολαίας θηλείας ἀφίκου
Ἑλληνίζοντ' ἀκοῦσαι χορόν.

Μαρτυρεῖ σου ἀγάπην τὸ ὄμμα,
Εἰλικρίνει' ἀστράπτει σαφῶς,
Ἡ χαρὰ ἀναθάλλ' εἰς τὸ χρῶμα,
Κ' ἡ ψυχή σου ὁρμᾷ πρὸς τὸ στόμα,
Ἵνα κράξῃ — "εἰμὶ ἀδελφός!"

Προστατήριος ἆρ' ἀποβαίνει
Κ' ἡ ἐπίσκεψις μόνη αὐτὴ,
Ὡς λευκὴ παρ' ὑμῶν ψῆφος μένει,
Τῇ ποτὲ πρωτοσχόλῳ κειμένῃ,
Καὶ παράδοσις ἔσται σεπτή.

Ὦ πρωτότοκε τῶν Κωνσταντίνου
Καὶ κλεινῆς Ἀλεξάνδρας υἱῶν,
Κληρονόμος τῆς δόξης ἐκείνου,
Σὺν αὐτῷ ἐπὶ γῆς μεγαλύνου,
Φρουρὸν ἔχων ἀεὶ τὸν Θεόν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΗι ΚΥΡΙΑι ΕΥΛΑΛΙΑι Ι. ΣΚΥΛΙΣΣΗ,

ΕΙΣ ΤΕΡΓΕΣΤΗΝ.

Τῇ ς' Αὐγούστου, ͵αωνθ'.

*"Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
ἔμμεν ὠνὴρ, ὅστις ἐναντίος τοι
ἰσδάνει, καὶ πλασίον ἀδὺ φωνεύ-
σας ὑπακούει."*
Σαπφ. β', 1—4.

*Ὁ πατρὸς καὶ θιασώτου παρὰ σοὶ ἐπέχων τόπον,
Τοῦτο μὲν ὡς ἐκ τῶν φίλτρων, τοῦτο δὲ ὡς ἐκ τῶν τρόπων,
Ὁ τὸ ζῆν ἐν ταῖς λατρείαις τῶν ὁμοίων σου ἀνύσας,
Ὁ λησμονηθεὶς πολλάκις, ἀλλ' οὐδένα λησμονήσας,
Οὗ τὴν μνήμην, εἰ μὴ ζῶντος, ὡς θανόντος γοῦν εὑρήσεις,
Ἂν τὰ δίπτυχ' ἀποχρώντως τῆς φρενὸς ἀναδιφήσῃς,
Θύγατερ τιμαλφεστάτη, τὴν γραφίδ' ἀντὶ πτερύγων
Καὶ τὸν χάρτην ἀπὸ τόσης διαστάσεως ἀνοίγων,
Ἰδοὺ αἴφνης εἰς Τεργέστην,
Εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὰς χεῖρας, ὑπὸ τ' ὄμμα σου παρέστην.*

*Ἕκτον ἔτος ἐσφραγίσθη, ἀφ' οὗ μ' ἔλιπες φυγοῦσα,
Πλευρὰ σώματος τῷ ὅλῳ σεαυτῆς παρομαρτοῦσα.
Καίτοι δὲ ὁμοίως ἤμην συμφορᾶς τινος κληροῦχος,
Ἧς ἐβάσταζον τὸ βάρος κεκυφὼς, βακτηριοῦχος,
Ἀλλ' ἐγέλων, καὶ τοῦ χαίρειν ἐγκρατῶς ἔτ' εἶχον τέως,
Γέρων πρώϊμος, ἢ μᾶλλον ὄψιμος ὑπάρχων νέος.
Ἤμην ἔτι, ἤμην ἤδη πέντε καὶ τριακοντούτης·
Ἀλλ' εἰδύλλια Μαΐων ἐλαρύγγιζον ἐν τούτοις,
Κ' εἶχον εἰς τὴν ὁμιλίαν
Τὴν ἐμὴν (τοῦθ' ὃ καλεῖσαι) οἱανδήποτ' εὐλαλίαν.*

Ἔκτοτε ῥαγδαιοτέρα κατ' ἐμοῦ ἐνσκήπτει μοῖρα·
Ἡ τῶν θλίψεων δὲ λάβρον καταιγίσασα πλημμύρα,
Ἔσεισεν ἀπὸ τεράμνων ἄκρων μέχρι θεμελίων
Τὸν ἀπείρατον χειμώνων καὶ ἀνθοστεφῆ μου βίον.
Κτύπος παίων μετὰ κτύπον, κλόνος σείων μετὰ κλόνον,
Τῆς ἐντός μου εὐτυχίας κατηδάφισαν τὸν θρόνον.
Οἶδας τ' ἀσθενήματά μου καὶ τὰς ἕξεις καὶ τὰς σχέσεις·
Ψυχὴν εἶχον τὴν ἀγάπην· ἀλλ' αὐτῆς αἱ ὑποθέσεις,
Αἱ μὲν λείπουσι φυγοῦσαι,
Τὰς δ' ἀπέλιπον μενούσας, αἱ δὲ οἴχονται θανοῦσαι.

Τοῦ δὲ κόσμου μου εἰς κόνιν ἐπ' ἐμὲ καταῤῥυέντος,
Ὡς ναοῦ καλλίστου, ἄρδην ἐκ σεισμοῦ ἀνατραπέντος,
Κάτωθεν τῶν ἐρειπίων ἐμαυτοῦ αὐτὸς ἀσθμαίνω,
Ὑπὸ τοῦ κενοῦ μου τρόπῳ πιεζόμενός πως ξένῳ,
Πίεσιν, ἣν μόνος οἶδεν ὅστις μόνος τὰς πενθίμους
Καὶ φρικτὰς περιηγήθη τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἐρήμους.
Ὡς πυρᾶς δ' ἐκμαρανθείσης ὑπὸ τὴν φαιὰν αἰθάλην
Ὑποτύφει ἔστιν ὅτε φλὸξ ὀλίγη καὶ ζῇ πάλιν,
Ἡ καρδία μου ὁμοίως
Πρὸς τὴν μνήμην τῶν φιλτάτων διακαίετ' ἀϊδίως.

Ταύτην, εἴπερ τις καὶ ἄλλη ἀναπόλησις γλυκεῖα,
Ἑπταπλάσιον ἐκφλέγει ἡ σὴ μνῆστις, Εὐλαλία.
Ἀναμνήσεων πλὴν οὕτως ἐξημμένων εὐφροσύνη
Ἴσον δύναται τῇ καύσει, τῇ βασάνῳ, τῇ ὀδύνῃ·
Καὶ παλμὸς, ὃν παρομοίων αἰσθημάτων ἡ γλυκύτης
Ἐκτινάσσει, ἀποβαίνει ἀληθὴς περικαρδίτης.
Τοῦτο, θύγατερ τῆς ἕω, καλὴ πάροικος Τεργέστης,
Ἐπιδρᾷς νῦν ἐν Βοσπόρῳ· τοῦτο πρὸ πολλοῦ κατέστης
Εἰς τοῦ στήθους μου τὸ βάθος
Τὸ θεοῦν, τὸ ζῶν, τὸ τῆκον, τὸ διηνεκές μου πάθος.

'Αλλ' ἐν τούτοις λιγνὺς ἄλλη, ἡ τῆς ὑπερηφανείας,
Συνεκλάμπουσα παλαίει μετὰ τῆς φλογὸς τῆς μνείας.
'Η περὶ τῶν ἐκλεκτῶν μου, τῶν θετῶν μου θυγατέρων
Ἔννοια, ἣν τρέφω τόσον ὑψηλὴν ἐκ τῶν προτέρων,
Κολακεύει τὴν στοργήν μου, ὅπου ἂν αὐτὰς νοήσω,
Ἢ μακρὰν μου ἢ πλησίον, εἴτε πρόσω εἴτ' ὀπίσω.
Τὴν πεποίθησίν μου ταύτην, ἥτις ἔκπαλ' ἐῤῥιζώθη,
Ἥκιστα πασῶν τῶν ἄλλων διαψεύδεις σὺ αὐτόθι,
Ὅπου μάλιστα ἰδίαν
'Επιδείξεώς μου εἶχον θεμιτὴν φιλοτιμίαν.

Σὲ φαντάζομ' ἐν τῷ θρόνῳ τῆς περιωπῆς ἐκείνης
Τῆς χριστιανῆς ἀλόχου καὶ μητρὸς κ' οἰκοδεσποίνης,
'Αγλαΐζουσαν τῷ ἤθει τὴν σὴν μάκαιραν ἑστίαν
Κ' ἐξυφαίνουσαν καὶ πόσει καὶ παισὶν εὐδαιμονίαν.
Ἔνθους ἤδη μακαρίζω καὶ ζηλῶ ἀγάπης ζῆλον
Τὸν ὁμόψυχον ἀρχῆθεν καὶ ἰσάδελφόν μου φίλον,
Ἔχοντ' ἄγγελον τοιοῦτον δεξιὸν συμπαραστάτην,
Χάριν ἔνοικον, ἢ Μοῦσαν εὔνουν καὶ δαψιλεστάτην,
Ἧς τῇ ζώσῃ ἐπιπνοίᾳ
Ἡ 'Ελλὰς ὀφείλει τέως ἔπη κάλλιστα παντοῖα.

Σὺ δὲ ταύτην ὀφειλέτιν καταστήσεις καὶ μειζόνων,
Τῶν ἀξίων σου σπουδαίως ἐπιμελουμένη γόνων.
'Η φωνή σου ἔσται νόμος ξενισμοῦ παντὸς ἀπείργων,
Ὅπως μή, τὸν Χαλαναῖον συνοικοδομοῦντες πύργον,
Νοῦν καὶ γλῶσσαν προπατόρων λυμηνάμενοι μακάρων,
Αἴφνης οἱ ἐξ Εὐλαλίας νόμῳ φράζωνται βαρβάρων.
'Αλλ' ἐθάδες τῶν ἐνδόξων τῆς πατρίδος προσφθεγμάτων,
Ἂν Τυρταῖός τις τὸ ᾆσμα ἀνακράξῃ τῶν ᾀσμάτων,
"Δεῦτε, παῖδες τῶν 'Ελλήνων" —
"Ἰδοὺ πάρεσμεν", παρόντες τότ' ἐροῦσι πρὸς ἐκεῖνον.

*

Ἀλλ' ἡ κλῆσίς σου ὡς ξένης Ἑλληνίδος ἐστὶ μείζων·
Μείζων δέ σοι καθηκόντων ἀναπέπταται ὁρίζων.
Ἡ εὐδαίμων τῆς Ἰστρίας ἡ νῦν ἔχουσά σε πόλις,
Ἡ ἀνατολικωτέρα πύλη τῆς Εὐρώπης ὅλης,
Εὔθετος ἀφετηρία πρόσεστί σου τῇ φροντίδι,
Ὅπως ἀφορμὰς χαρίτων καταθῇς τῇ σῇ πατρίδι.
Καὶ καθὼς ὁ ἀνατέλλων τῇ γραφίδι τὴν Ἡμέραν
Τὴν Ἀνατολὴν φωτίζει καὶ θερμαίνει τὴν Ἑσπέραν,
Καὶ σὲ γνώτωσαν ἐπίσης
Ἠθικὴν αὐτῶν ἡμέραν καὶ Ἀνατολὴ καὶ Δύσις.

Ὁ εἰς πίνακα τὸν βίον τυπωσάμενος ἀρχαῖος,
Εἴτε Πλάτων ἦν ἐκεῖνος, εἴτε Κέβης ὁ Θηβαῖος,
Ἔστησε πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς ζωῆς τῆς ἐξωτάτης
Δαίμον' ἀγαθὸν, δεικνύντα τοὺς κινδύνους τῆς ἀπάτης.
Ἔρωτι πολυμαθείας ἡ ὁμογενὴς νεότης
Μεταβαίνει εἰς Εὐρώπην ὅλη ἔτι ἀθωότης,
Πρώτην πόλιν τὴν Τεργέστην παραλλάττουσα συνήθως·
Ταύτης ποδηγέτης δαίμων τὸ χρηστόν σου ἔσται ἦθος.
Εἰσιοῦσαν μὲν ὀχύρου,
Ἀποπλέουσαν δὲ αὖθις πατριοφροσύνης πλήρου.

Κατὰ τὰ λαιὰ τοῦ κόσμου τὰ πρὸς ζόφον, ὅπου γνώσεις
Διδακταὶ μυρίαι ὅσαι, οὐχὶ ὅμως καὶ ἡ γνῶσις,
Ὅπου ὁ Πατὴρ τῶν φώτων ὡς ἐκ ποικιλοϋέλων
Γοτθικοῦ ναοῦ θυρίδων τὸ φῶς φαίνετ' ἐπιστέλλων,
Οὔπω δ' αἴγλη ἑνιαία ἡλιοφεγγοῦς ἡμέρας
Ἀποκρύπτει τοὺς ποικίλον φῶς μαρμαίροντας ἀστέρας,
Τοῦ ἀνίσχοντος ἡλίου ἡ πατρὶς ἢ ἀγνοεῖται,
Ἢ παρανοεῖται πάμπαν, ἢ κακῶς συκοφαντεῖται.
Τόσας φέρουσι τὰς ῥήτρας
Κατὰ κάρα, κατὰ φρένα, κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας.

Ἔλαβε κληρονομίαν, ὡς ἀπὸ Αἰνείου ἴσως,
Τὸ αἰώνιον ἡ Δύσις κατὰ τῶν Ἑλλήνων μῖσος,
Εἰς τὸ αἷμα προθεμένη ἀποπλῦναι τῆς Ἑλλάδος
Τὴν αἰσχύνην τῆς βαρβάρου πενθερᾶς αὐτῆς Τρῳάδος.
Ἔκτοτε ἡ πείσμων νύμφη πρὸς ἐκδίκησιν μυκᾶται
Κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἥτις δυναμοῦτ' ἐν ᾧ νικᾶται.
Τόση ἦν ἡ ἁμαρτία τῆς δραπέτιδος Ἑλένης
Καὶ τοῦ κλέπτου Ἀλεξάνδρου, κακοῦ ξένου, κακῆς ξένης·
Κ' ἡ ἀπέχθεια δὲ τόση,
Ἣν οὐδ' ὁ Σταυρὸς εἰς τέλος ἴσχυσεν ἵνα μειώσῃ.

Ἴσως νέον ἀπαιτεῖται ἐν τοῖς μέρεσιν ἐκείνοις
Πρὸς περιστολὴν τῆς πλάνης κήρυγμα ὀρθοφροσύνης.
Μία δὲ τῶν ἀποστόλων τοῦ κηρύγματος βεβαίως
Καὶ σὺ ἔσῃ, Εὐλαλία, ἐπαμύνουσα σπουδαίως,
Εὐθαρσῶς καὶ ἀνυσίμως. Ὅταν ὁ Γραικὸς Καικίας
Τ' ἀνθελληνικὰ πατάσσῃ μέτωπα τῆς Ἰταλίας,
Πίστευε, ὅτι ὁ ἥρως ἄνεμος ἐν ᾧ σφαδάζει,
Εἰς τὰ ὦτά σου τὸ πνεῦμα τῆς μητρὸς Ἑλλάδος κράζει·
"Σὲ ψηφίζω κήρυκά μου
Τοῦ βαστάσαι ἐναντίον τῶν ἐθνῶν τὸ ὄνομά μου!"

Ταῦτα καὶ πρὸς σὲ καὶ πᾶσαν σοφὴν ἄλλην Ἑλληνίδα
Ἐπὶ ξένης παροικοῦσαν καὶ φιλοῦσαν τὴν πατρίδα,
Ἐκ τῶν ἅμα ἀπτοήτων καὶ μετρίων ὑμῶν τρόπων,
Ἐκ τοῦ πνεύματος, τῶν λόγων, τῶν μαθήσεων, τῶν κόπων,
Μάλιστα δ' ἐκ τῆς ἀγάπης, ἥτις πάντα ὑπομένει,
Τὸ τῆς ὅλης φυλῆς ἦθος διδασκέσθωσαν οἱ ξένοι.
Κἂν μὲν εὐρυνθῇ ἡ φάλαγξ ἡ σεπτὴ τῶν φιλελλήνων,
Μισθὸν ἕξετε, καὶ τοῦτο πρὸς τιμὴν αὐτῶν ἐκείνων·
Εἰ δὲ μή, τὴν γοῦν οἰκείαν
Οὐ προδώσετε σοφίαν, ἀρετήν, Ὀρθοδοξίαν.

Φοβερὸν μὲν τὸ δουλεύειν, καὶ τὸ ἀλητεύειν μᾶλλον,
Ἀλλὰ τὸ ἐκφυλισθῆναι φοβερώτερον τῶν ἄλλων.
Μετὰ πόσων ἡ ἀθλία Ἑλλὰς βλέπει ἀλγηδόνων
Πρόβατα ἀπολωλότα οἴκου ἑαυτῆς πρὸ χρόνων,
Δήμους ὅλους ὁμοφύλους, ἄλλους ἐξιταλισθέντας,
Ἐξαραβισθέντας ἄλλους, ἄλλους ἀποσλαβισθέντας!
Ἆρά τις αὐτῶν σταλάζει νῦν ἓν δάκρυ μετανοίας,
Καὶ πενθεῖ, ὡς ὁ ἀρχαῖος δῆμος τῆς Ποσειδωνίας,
Ὁ ἐκβεβαρβαρωμένος,
Ἀλλὰ σώζων τῆς πατρίδος τὴν παράδοσιν ἀσμένως; *)

Παρὰ τὸν ψυχρὸν Εὐφράτην ὁ λαὸς τῆς Ἰουδαίας
Τὰ περίλυπα κρεμάσας ὄργανα εἰς τὰς ἰτέας,
Ἔκλαιεν ἐν τῷ μνησθῆναι τῆς Σιὼν, καὶ τοῦ Κυρίου
Κατεσίγησε τὸ ᾆσμα ἐπὶ τόπου ἀλλοτρίου·
Σήμερον αἱ θυγατέρες Ἱερουσαλὴμ τῆς νέας
Οὐ κρεμάσουσι τὰς λύρας ἐν γῇ ξένῃ εἰς ἰτέας,
Ἀλλὰ μέλψουσι τὸ ᾆσμα τὸ καινὸν τὸ τῆς Τριάδος,
Ῥήμασι, ῥυθμῷ καὶ μέλει χρώμεναι τοῖς τῆς Ἑλλάδος,
Ἔτι καὶ ἀρχαϊζούσης,
Ἔμπροσθεν τῆς θελξιθύμου τῶν καινῶν ᾠδείων Μούσης.

---

*) *„Ποσιδωνιάταις τὰ μὲν ἐξ ἀρχῆς Ἕλλησιν οὖσιν, ἐκβεβαρβαρῶσθαι συνέβη Τυῤῥηνοῖς ἢ Ῥωμαίοις γεγονόσι, καὶ τήν τε φωνὴν μεταβεβληκέναι, τά τε λοιπὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων, ἄγειν τε μίαν τινὰ αὐτοὺς τῶν ἑορτῶν τῶν Ἑλληνικῶν ἔτι καὶ νῦν· ἐν ᾗ συνιόντες ἀναμιμνήσκονται τῶν ἀρχαίων ἐκείνων ὀνομάτων τε καὶ νομίμων· ἀπολοφυράμενοι δὲ πρὸς ἀλλήλους καὶ ἀποδακρύσαντες, ἀπέρχονται.“* — *Ἀθήναιος, Βιβλ. ΙΔ', Κέφ. λβ'*, **632,** ***α.***

'Αλλὰ ἔλαθεν ἠρέμα, Εὐλαλία μου, ὁ λόγος
'Εκτραπεὶς εἰς παραινέσεις, ὡς ἂν ἔμελλον ἀλόγως
Ἢ ἐγκύκλιον συντάξαι πάσαις ταῖς ἀνὰ τὴν Δύσιν
'Αδελφαῖς ἡμῶν ἐν πίστει ὀρθοδόξοις 'Ελληνίσιν,
Ἢ παππῴαν τοῖς σοῖς τέκνοις διαθήκην μου ἐσχάτην,
Παραγγέλλουσαν τὸ στήκειν καὶ τὰ πάτρια φυλάττειν.
Ἐγὼ δὲ προετιθέμην ἰδιωτικῇ γραφίδι
Τῶν οἰκείων ὀδυνῶν μου παραστῆσαί σοι τὰ εἴδη,
Φίλους, φίλας, θυγατέρας,
Σχέσεις, φίλτρα, πόθους, μνείας καὶ πολλὰς πληγὰς ἑτέρας.

Ξένος ἐμαυτοῦ, καθόσον εἰμὶ ὅλος τοῦ ἀπόντος,
'Αποζῶν ἐκ τῶν λειψάνων τοῦ χρυσοῦ μου παρελθόντος,
Γοργωπὸς ἀλλὰ τυφλώττων, σπεύδων πρόσω ἀλλ' ὀκλάζων,
'Εκ δυσμῶν τὸ φῶς ἐλπίζων καὶ λαμβάνων πῦρ κοχλάζον,
Τάλας! τῶν ἀτυχημάτων τῆς πατρίδος ἡμῶν ζῶσα
Εἰκὼν πρόκειμ' ἐν τῷ βίῳ ζοφερὰ καὶ σιωπῶσα.
'Η 'Ελλὰς εἰμὶ, ἧς ἤδη ἐν χρονίῳ ἀπουσίᾳ
Αἱ θεότητες κοσμοῦσι τῆς Εὐρώπης τὰ Μουσεῖα,
Ὁ δὲ δαίμων αὐτῆς κλαίων
Ἐντὸς ἕρπει Ἐρεχθείων, Παρθενώνων, Προπυλαίων.

Πλὴν φιλέλληνες, τιννύντες χάριτας ἀντὶ χαρίτων,
Πρὸς αὐτὴν τὰ ἐκμαγεῖα πέμπουσι τῶν θεοτήτων·
Παραμύθιον ὡραῖον, ὃ ἐν ἄκρᾳ πεποιθήσει
Παρὰ σοῦ πιστεύω, ὅτι νῦν κἀμὲ παραμυθήσει.
Εἴ τι λείψανον τῆς πρόσθεν θυγατροπρεποῦς στοργῆς σου,
'Αποδώσεις μοι τὸ φίλον ἐκμαγεῖον τῆς μορφῆς σου.
Ὦ, προσκείσθω κ' ἡ εἰκών σου εἰς τὸ πατρικὸν γραφεῖον,
Καθιερωμένον ἤδη εἰς ὑμέτερον Μουσεῖον,
Ἔνθα λάμπουσ' ἠρτημέναι
Περὶ τὴν χρυσῆν Σμαράγδαν ὅλ' αἱ φίλαι συνηγμέναι.

'Εγὼ δέ σοι, τοὺς σταυρούς μου καὶ τὰ πάθη ὑπεμφαίνων,
Σοὶ προσφέρω ἐπ' ὀστράκου τὸν Χριστὸν ἐσταυρωμένον,
Σμίλευμα Βηθλεεμίτου, ὅπερ τῆτες ἄγων ἥκω
'Εκ τῶν 'Ιεροσολύμων εὐλογίαν τῷ σῷ οἴκῳ.
Ἄλλος πάλιν οὗτος τύπος τῆς 'Ελλάδος σταυρουμένης
'Υπὸ τῆς συγκραυγαζούσης "ἆρον, ἆρον!" οἰκουμένης.
Οὕτως ἄρκτος, μεσημβρία, καὶ ἀνατολὴ καὶ δύσις
Τὸν σταυρὸν αὐτῆς πηγνῦσι τετραπέρατον ἐπίσης.
'Αλλὰ σὺ ἐν εὐλαβείᾳ
Ἄσπασαι τὸν τύπον τοῦτον, καὶ ὑγίαιν', Ε ὐ λ α λ ί α.

ΧΥΔΑΪΚΑ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΕΜΦΘΕΙΣΑ ΤΩι ΜΙΚΡΩι Μ. ΑΞΕΛΩι ΣΥΝ ΤΟΙΣ ΛΥΡΙΚΟΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,

Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Ναύπλιον.

1842.

Ἔρωτα, τὰ φτερά σου
Χαμήλωσε καὶ στάσου·
Μιὰν χάρι, ἂν 'πορέσῃς,
Ζητῶ νὰ μ' ἐκτελέσῃς.
Τὸ γράμμ' αὐτὸ ν' ἁρπάσῃς,
'Σ τὸ Ναύπλιον νὰ φθάσῃς,
Ναὕρῃς τὸν Μιχαλάκη,
Τ' ἀθῶόν μ' ἀνεψάκι.

Εἶναι παιδάκι νέο,
Χαριτωμέν', ὡραῖο·
Εσένα 'ς ὅλα 'μοιάζει
Κ' εἰς ὅλα σὲ ταιριάζει.
Ἔχει τὴν μαριωλιά σου,
Τὸ πνεῦμα, τὴν λαλιά σου,
Τ' ἀμίμητά σου κάλλη,
Τὴν χάρι τὴν μεγάλη,
Τὰ ἴδια σου 'ματάκια,
Τὰ ἴδια σου χειλάκια,

*

Τὰ γέλοια σου τὰ ἴδια,
Τὰ ἴδια σου μυσίδια·
Σὰν τοῦτο παιδὶ ἄλλο,
Σὲ τάζω, καὶ δὲν σφάλλω,
'Σ τὸ Ναύπλιον δὲν εἶναι,
Οὔτ' εἶδαν αἱ Ἀθῆναι.
Δὲν ἀγαπᾷ παιχνίδια,
Δὲν ἀγαπᾷ στολίδια,
Γιὰ τρέλλαις δὲν τὸ μέλει,
Τρεξίματα δὲν θέλει·
Μόνον ζητεῖ σχολεῖα,
Γραψίματα, βιβλία·
Μερόνυκτα διαβάζει,
Μ' αὐτὸ διασκεδάζει.
Πλὴν, μ' ὅλα τὰ καλά του,
Ἔχει καὶ τὰ 'δικά του·
Καιροὺς, καιροὺς, ἀφίνει
Τὴν ἄκρα καλωσύνη·
Καθὼς ἐσὺ τ' ἀλλάζεις,
Κ' ἐκεῖ 'ποῦ ἡσυχάζεις,
Τὸ τόξο σου τεντόνεις,
Τοὺς φίλους σου πληγόνεις.
Κ' ἐκεῖνος 'σὰν θυμώνῃ,
Μαζώνεται, φουσκώνει,
Κ' εὐθὺς κρεμᾷ ταῖς μούραις,
Κ' ἀρχίζουν ἡ μουρμούραις·
Κακιώνει, πέφτει, κλαίγει,
Καὶ θέλ', εἰς ὅ,τι λέγει,
Νὰ γένῃ τὸ 'δικό του,
Καὶ κάμει τὸ κακό του.

'Σ αὐτὸν, παρακαλῶ σε,
Τὸ γράμμ' αὐτό μου δόσε,

Καὶ σκύψε φίλησέ τον,
Κ' αὐτὰ τὰ λόγια 'πέ τον.

"Χρυσέ μου Μιχαλάκη,
„Ἐράσμιο παιδάκι·
„Μὴν κλαίγῃς, μὴν λυπῆσαι,
„Γρινιάρικο μὴν ἦσαι·
„Ταῖς ἀνοστιαῖς σου ἄφσε,
„Ησύχασε καὶ παῦσε,
„Καὶ μὴν πολυθυμώνῃς,
„Γιατὶ τὸ μετανοιώνεις·
„Αρπάζω τ' ἅρματά μου,
„Ανάφτω τὴν φωτιά μου,
„Τὸ στῆθός σου πληγόνω,
„Σ' ἀνάφτω, σὲ κορώνω!„

Αὐτὰ φοβέρισέ τον,
Καὶ τότε πρόσφερέ τον
Αὐτό μου τὸ βιβλίον,
Τοῦ φίλτρου μου σημεῖον.

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ.

ΤΩι ΚΥΡΙΩι Κ. ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΩι.

Ἀθήνησι, 1843.

Ὁ νέος χρόνος 'κίνησεν ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὴν πόλι·
Πῆρε καινούριαις διαταγαῖς, μηνύματα νὰ φέρῃ,
Καὶ τὰ σακκιά του γέμισε καινούρι' ἀποδοσίδια.
Ἐπῆρε τὰ βουνὰ βουνά, τ' ἀπάτητα τὰ χιόνια·
Σὰν ταχυδρόμος ἔτρεχε, 'σὰν ταχυδρόμος τρέχει.
Σὰν τ' ἄκουσ' ἡ φτωχολογιά, γλυκὰ 'χαροποιήθη·
Σὰν βασιλιὰ τὸν καρτεροῦν, 'σὰν ἅγιο τὸν φυλάγουν,
Νὰ φέρῃ βασιλόπητταις, παράδες νὰ μοιράσῃ.
Τὴν Κυριακὴ δὲν ἔφθασε, δευτέρα δὲν ἐφάνη,
Κ' ἐβγῆκαν καὶ τὸν καρτεροῦν τρεῖς 'μέραις στράτ' ἀκόμα.
Τρίτη, τετράδη ἔρημη, πέμπτη ἀντραλεμένη,
Παρασκευὴ 'ξημέρωνε, καὶ νά τον 'ς τὴν Ἑλλάδα.
Ἦταν τὰ μάτια του φωτιαῖς, τὰ μάγουλά του ῥόδα,
Καὶ φύλλα φύλλα χύνουνταν 'ς τὰ γέλοια 'ποῦ γελοῦσε.
Μᾶταν ἡ στράτα του πολλή, κ' ἦταν ἀποσταμένος.
Εἰς τὴν Ἀθήνα πέζεψε καὶ δένει τ' ἄλογό του,
Κι' ἄσπρο μανδῆλι ἔβγαλε τὸν ἵδρων νὰ σφουγγίσῃ.
—Καλὸ 'ς τὸν Νέο Χρόνο μας! χαρὰ 'ς τὸν 'ποῦ σὲ βλέπει!
—Καλῶς σε ηὗρα, Ἕλληνα, κ' ἐσὲν καὶ τὴν Ἑλλάδα.
—Γιὰ 'πές με, 'πές με, Χρόνε μου, 'σὰν τί καλὰ μᾶς φέρνεις;
—Σὰν μ' ἐξετάζεις, Ἕλληνα, 'σὰν τί καλὰ σᾶς φέρνω,
Φέρνω καινούργιαις διαταγαῖς, μηνύματα καινούρια,
Νὰ κατακάτσ' ἡ ταραχή, νὰ πάψουν ἡ φαγούραις,

Νὰ πέσουν ὅλη 'ς τὴν δουλειὰ καὶ ταῖς φωναῖς ν' ἀφήσουν,
Ν' ἀφήσουν ταῖς φραγκοδουλειαῖς, τὰ λοῦσα νὰ κουρέψουν,
Νὰ φράξουν τὴν καλύβα τους τὴν καταχαλασμένη,
Νὰ ἰδοῦν ἡμέρα τ' ἀρφανὰ, ψωμὶ νὰ φᾶν ἡ χήραις.
—Γιὰ 'πές με, 'πές με, Χρόνε μου, τί ἔχεις 'ς τὰ σακκιά σου;
—Ἔχω τοῦ κόσμου τὰ καλὰ καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα·
Ἔχω παιχνίδια 'ς τὰ παιδιὰ, 'ς τοὺς πεινασμένους πήτταις,
Πήτταις καὶ βασιλόπηтταις, παράδες νὰ μοιράσω·
Κ' ἂν ἐξετάξῃς πιὸ βαθειὰ κ' ἀκόμα παραμέσα,
Ἔχω ζωὴ 'ς τὸν Βασιλιὰ καὶ χρόνια 'ς τὸν Δεσπότη,
'Σ τοὺς ὑπουργοὺς διάκρισι καὶ 'ς τοὺς συμβούλους γνῶσι·
Εἰς τοὺς μικροὺς ὑποταγὴ καὶ 'ς τοὺς μεγάλους νόμο,
'Σ τοὺς ἀγραμμάτους προκοπὴ, 'ς τοὺς προκομμένους πίστι,
'Σ τὰ παληκάρι' ἀντὶ σταυροὺς, χωριὰ καὶ βιλαέτια,
Νὰ σπέρνουν σιταρόσπειρα, ῥουπιέδες νὰ θερίζουν.
Ἔχω καινούριαις 'πανδρειαῖς, καινούρια χαροκόπια,
Νἄρθοῦν κορίτσια μάλαμμα, φλουρὶ σακκιὰ νὰ φέρουν,
Νὰ φκιάσουν σπήτια τρίπατα, νὰ κτίσουν τὴν 'Αθήνα.
—Ἔχεις τοῦ κόσμου τὰ καλὰ καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα·
Γιὰ τὸ πτωχὸ ταμεῖό μας δραχμαῖς πουγγιὰ δὲν ἔχεις;
—Ἔχει ὁ Θιὸς κ' ἡ Παναγιά· ἐγὼ λεπτὸ δὲν ἔχω.
—Γιὰ 'πές με, 'πές με, Χρόνε μου, καὶ ποῦ καλοκονεύεις;
—'Σ τὴν κάτω κάτω γειτονιὰ, 'ς τὴν κάτω κάτω στράτα,
'Σ τὴ μοναξιὰ, 'ς τὴν ἐρημιὰ, 'ς τοῦ φίλου μου τοῦ Γιώργου·
Εἶναι παιδὶ αὐθεντικὸ κ' ἀπ' τοὺς Μαυροκορδάτους·
Ἔχει Κυρὰ σὰν ἄγγελο, τὸ σπῆτί του παλάτι·
Παιδὶ δὲν ἔχει, καὶ παιδὶ ἐγὼ θὰ τὸν χαρίσω,
Νὰ κλαίῃ, νὰ 'μερώνεται, ν' ἀντιλαλῇ τὸ σπῆτι.
—Καλό 'ς τὸν νέο Χρόνο μας! χαρὰ 'ς τὸν 'ποῦ σὲ βλέπει,
Χαρὰ 'ς τὸν κι' ὁποῦ 'θέλησες 'ς τὸ σπῆτί του νὰ μείνῃς!

Τὰ κάλαντα σᾶς ἔψαλα ἐφέτος, ἀφεντάδες,
Μόν' στεῖλτέ με τὴν πήττα μου νὰ ψάλω κι' ἀπὸ χρόνου.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΙΑΤΡΑΙΝΑΣ.

Τῇ ιγ′ Δεκεμβρίου, αωνα′.

Και πάλι 'ξαναπέρασεν ὁ χρόνος μὲ ταῖς 'μέραις,
Καὶ 'πέρασαν κ' ἡ δώδεκα ἀπ' τὸν χριστουγεννιάτη.
Τὴν νύχτα, τὰ μεσάνυχτα, 'ς τῶν ὀρνιθιῶν τὸν 'ξύπνο,
'Σ τὰ κύματ' ἀφοῦ 'βούτηξε τοῦ Μαρμαρᾶ ἡ Πούλια,
Τρεῖς δεκοχτοῦραις 'κάθουνταν 'ς τοῦ Σαραγιοῦ τὸν τοῖχο,
Τὸν τοῖχο ποῦ τὸ Ἰατρικὸ Σχολεῖο τριγυρνοῦσε,
Καὶ ὁποῦ τώρα τριγυρνᾷ τὴ στάχτη του μονάχη *).
Κατάντικρυ τηράγανε τῆς 'Ιάτραινας τὸ σπῆτι·
Ἡ μιὰ καλεῖ τὴν 'Ιάτραινα, καὶ τὸν 'Ιατρὸ ἡ ἄλλη·
Ἡ τρίτη, ἡ μικρότερη, 'καλοῦσε τὰ παιδιά τους.

Ὦ, 'ξύπνα, κερὰ Ἰάτραινα, ἀρχόντισσα μεγάλη,
Τοῦ κόσμου τὸ τριαντάφυλλο, τῆς Πόλις τὸ καμάρι,
Τὸ ἄστρο τοῦ Σταυροδρομιοῦ, ὁ ἥλιος τοῦ σπητιοῦ σου·
Ξύπνα νὰ καλοχτενισθῇς, νὰ βάλῃς τὰ λαμπρά σου,
Νὰ βάλῃς τὸ γιορτιάτικα, νὰ 'ντύσῃς τὰ παιδιά σου,

*) 'Εννοεῖται τὸ ἐν Σταυροδρομίῳ Γαλατᾶ Σεράγιον, ἔνθα ἦν ἡ 'Οθωμανικὴ Αὐτοκρατορικὴ Σχολὴ τῆς 'Ιατρικῆς, ἥτις ἐγεγόνει τότε ἐμπρησμοῦ παρανάλωμα μετὰ τοῦ ἀξιολογωτάτου Ταμείου τῆς Φυσικῆς 'Ιστορίας.

Νὰ δώσῃς νέαις προσταγαῖς, νὰ στολισθῇ τὸ σπῆτι,
Ποῦ 'ξημερών' ἡ 'μέρα σου, κ' εἶν' τῆς ἁγιᾶς Λουκίας.
Θὰ νἄρθουν ὅλοι σήμερα καὶ θὰ σὲ χαιρετήσουν·
Θἄρθουν μεγάλοι καὶ μικροὶ, θἄρθουν 'δικοὶ καὶ ξένοι·
Θἄρθ' ὁ Παπᾶς κ' ὁ Προεστὼς, θὰ ἔρθῃ κ' ὁ Δεσπότης·
Θἄρθουν 'Ιατροὶ καὶ 'Ιάτραιναις, ἀρχόντισσαις, ἀρχόντοι·
Σὰν τὰ ἑφτὰ μαλάμματα θἀρθοῦν ἀρχοντοποῦλαις,
Νὰ ἰδοῦν τοὺς τρόπους τοὺς καλοὺς, ν' ἀκούσουν τὴν λαλιά σου,
Νὰ 'ξηπασθοῦν 'ς ταῖς χάραις σου, 'ς τὴν γνῶσι νὰ θαμάξουν·
Κορίτσι' ἀγόρια νὰ ἰδοῦν ἀγγελοκαμωμένα,
Πῶς λάμπουν μὲ τὴν μάνα των, ὡσὰν στεφάνι ἄστρων
Τριγύρω 'ς τ' ὁλοφώτιστο τοῦ Γεναριοῦ φεγγάρι.
Θὰ νἄρθουν, καὶ θὰ σ' εὔχουνται πολλὴ ζωὴ καὶ χρόνια,
Καὶ φεύγοντας θὰ λέγουνε κρυφὰ ἕνας τὸν ἄλλο·
"Τὴν εἶδες; τὴν ἐθάμαξες; αὐτὴ εἶν' ἡ Λουκία!
„Συχωρεμέν' ἡ μάνα της, καλότυχος ὁ κύρις,
„Ὁ κύρις 'ποῦ τὴν ἔτρεφε, κ' ἡ μάνα 'ποῦ τὴν 'γέννα·
„Καλόμοιρος κ' ὁποῦ μ' αὐτὴν εἴκοσι καὶ δυὸ χρόνια
„Σὲ μιὰ ζωὴ μὲ δυὸ κορμιὰ ἐγέρασ' ἑνωμένα.„

'Σὲ τοῦτ' ἀπάνου 'φώναξε κ' ἡ ἄλλ' ἡ δεκοχτοῦρα·
Ξύπνα καὶ σὺ, ἄρχον 'Ιατρὲ, πολυεπαινεμένε,
Αγαπημένε τοῦ Θεοῦ, πιστὲ τοῦ Βασιλιά μας,
Τῆς ῥωμιωσύνης στέφανε καὶ τῆς χριστιανωσύνης,
Τῆς 'Εκκλησιᾶς τὸ φλάμπουρο, τὸ θαύμασμα τῆς Πόλις,
Τῆς 'Εντερνὲς ὁ ἔπαινος καὶ ἡ χρυσῆ κορώνα·
Ποῦ ἔχεις 'ς τὸ κεφάλι σου τοῦ κόσμου τὴν σοφία,
Τὴν γνῶσι τῆς 'Ανατολῆς, τὰ γράμματα τῆς Δύσις·
Ποῦ 'περιπάτησες Φραγκιαῖς καὶ γνώρισες τὸν κόσμο,
Καὶ τὰ μαλλιά σου ἄσπρισες 'ς τὴ σκέψι καὶ 'ς τὴν κρίσι,
Καὶ τὸ μυαλό σου ἔκαμες θεόγραφο βιβλίο·
Ξύπνα καὶ σὺ, τὸ 'ταῖρί σου νὰ ἰδῇς καὶ νὰ θαμάξῃς,
Καὶ νὰ δοξάσῃς τὸν Θεὸ, ὁποῦ ψυχὴν 'Αγγέλου

Μὲ τὴν ψυχή σου ἕνωσε, καὶ 'θέλησε μὲ τοῦτο
Τοὺς κόπους ὁποῦ ἔκαμες γι' αὐτὸν νὰ στεφανώσῃ.
Ξύπνα νὰ ἰδῇς πῶς τὴν τιμᾷ ὁ κόσμος 'ποῦ τὴν ξέρει,
Γιατὶ κ' αὐτὴ τὸν τίμησε, κ' εἶναι στολὴ τοῦ κόσμου,
Κ' εἶναι στολὴ τῶν γυναικῶν, ὡς τῶν ἀνδρῶν ἐσύ 'σαι.
Θ' ἀκούσῃς τοὺς ἐπαίνους της, ποὖν' ἔπαινοι 'δικοί σου,
Γιατ' εἶν' ἕνα βασίλειο καὶ σ' εἶσ' ὁ βασιλιᾶς του.
Θὰ 'δῇς κοντά της τὰ παιδιὰ 'ποῦ σ' ἔχει μεγαλώσει,
Ποῦ μὲ τὸ γάλα τἄδωκε τὸ γάλα τῆς θρησκείας·
Ποῦ παίζοντας τὰ 'δίδαξε τὴν προκοπὴ τὴν τόση,
Ποῦ κι' ὅσοι μέσ' τὰ γράμματα ἐγέρασαν, θαμάζουν·
Καὶ στάξε δάκρυο χαρᾶς, καὶ σκύψε φίλησέ τα,
Καὶ τὴν καρδιά σου ἄνοιξε, καὶ δός τα τὴν εὐχή σου,
Καθὼς σᾶς 'μοιάζουν 'ς τὴ μορφὴ καὶ 'ς ὅλα νὰ σᾶς 'μοιάξουν,
Τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, 'ποῦ ἔχετε, νὰ ἔχουν,
Καὶ ὄνομα ἀθάνατο ν' ἀφήσουν εἰς τὸν κόσμο.

'Σὲ τοῦτα 'πάνου ἔκραξε κ' ἡ τρίτη δεκοχτοῦρα·
Ξυπνῆστε καὶ σεῖς, εὔμορφα ἰατρόπουλα, ξυπνῆστε,
Ποῦ ὅλαις ἐμαζέψετε ταῖς χάριταις τοῦ κόσμου
Καὶ ταῖς 'ψαλιδοκόψετε στολίδια τῆς ψυχῆς σας·
Ποῦ εἴπετε πιὰ προκοπὴ 'ς τὸν κόσμο νὰ μὴ μείνῃ,
Ποῦ νὰ μὴν πέσῃ σκλάβα σας καὶ νὰ σᾶς κανακεύῃ·
Ποῦ κοσκινήσετε τῆς γῆς τὴν εὐμορφιὰ καὶ γνῶσι,
Καὶ 'πάνου σας 'κρατήσετε ταῖς ἐκλεκτότεραίς των,
Τὴν εὐμορφιὰ τῆς μάνας σας, τὴν γνῶσι τοῦ μπαμπᾶ σας.
Ξυπνῆστε, καὶ τῆς μάνας σας τὴν ἑορτὴ, πῶς φέγγει,
Μὲ γλυκοκελαϊδήματα καὶ ψαλμουδιαῖς ἰδῆτε.
Φορέστε τὰ στολίδια σας καὶ τὰ πασχαλινά σας,
Καὶ τρέξτε πρῶτα 'ς τοῦ σπητιοῦ ταῖς ἅγιαις εἰκόναις,
Καὶ 'πῆτε τὸν Ἑξάψαλμο, καὶ κάμτε τὸν σταυρό σας,
Κ' εὐχαριστῆστε τὸν Χριστὸ, ποῦ ἄφησε κ' ἐφέτος
Τὸν θρόνον εἰς τὸ σπῆτί σας νὰ ἔχ' ἡ εὐτυχία·

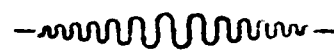
Κ' ὕστερα τρέξτε πεταχτὰ, ὅλα, μικρὰ, μεγάλα,
Καὶ πέστε 'ς τῆς μητέρας σας τῆς τρισαγαπημένης
Ταῖς ἀγκαλιαῖς, τὰ γόνατα, ταῖς πλάταις καὶ τὰ στήθη,
Καὶ μὲ φωναῖς χαρούμεναις καὶ δακρυσμένα γέλοια,
Φιλῆστε καταποδιαστὰ καὶ μὲ φιλιὰ χιλιάδαις,
Τὰ χέρια της, τὰ μάγουλα, τὰ 'μάτια καὶ τὰ χείλη,
Καὶ πάρετε τὸ φίλημα ἀπ' τὸ γλυκό της στόμα,
Τὸ φίλημα, ὁποῦ μ' αὐτὸ σᾶς ἔχει χαριτώσει·
Καὶ 'ς τῆς χαρᾶς τὸν κορωμὸ, καὶ 'ς τὸν κουτουρτισμό σας,
Καὶ 'ς τῆς ἀγάπης τὴν πολλὴ λαχτάρα καὶ ἀντράλα,
Φωνάξτε ὅλα σας μὲ μιὰ, 'σὲ μιὰ φωνὴ ἐπάνου,
"Νὰ ζήσῃ ἡ μητέρα μας, νὰ ζήσῃ χίλιους χρόνους!„
Καὶ ὕστερα, μὲ τὴν ὁρμὴ τῆς σερπετιᾶς τῆς πρώτης,
Τιμῆστε τὴν πανήγυριν ὅσο καλὰ 'μπορεῖτε.
Σᾶς δίδω 'γὼ τὴν εἴδησι, μαθήματα δὲν ἔχει·
Εἶν' ἁμαρτία σήμερα ν' ἀνοίξετε βιβλίο·
Καλὸ φαγὶ, καλὴ καρδιὰ, πολλαῖς χαραῖς καὶ γέλοια,
Καὶ τὸ ἀνάστα ὁ Θεὸς, κ' ὁ γάμος τοῦ Κουτρούλη·
Ὅσο νὰ σβύσουν τὰ κεριὰ κ' ὡς νὰ κατακοπῆτε,
Φωνάξετε, τσυρίξετε, χορέψετε, πηδῆξτε,
Παῖξτε λαγοῦτα καὶ βιολιὰ, νταβούλια καὶ ζουρνάδαις,
Καὶ ψάλτε μὲ ψιλαῖς, χονδραῖς, μεσιαῖς φωναῖς ἀντάμα,
Καὶ τὸ τραγοῦδι τῆς Μυρτιᾶς, καὶ τῶν Κλεφτῶν τὸν δεῖπνον *)·
Πλὴν κάπου, κάπου νἄχουμε, μωρὲ παιδιὰ, 'ς τὸν νοῦ μας
Πῶς 'ξημερώνει αὔριο ἡμέρα τοῦ βιβλίου.

'Σὲ τοῦτα 'πάνου ἔψαλαν κ' ἡ τρεῖς ἡ δεκοχτοῦραις·
Ὦ σπῆτι τῆς καλῆς καρδιᾶς, ὦ σπῆτι τῆς ἀγάπης,

---

*) *Δημοτικὰ ᾀσμάτια, τὸ μὲν ὑπὸ Ι. Ι. Σκυλίσσῃ, τὸ δὲ ὑπὸ Ἀ. Ρ. Ῥαγκαβῆ.*

Ὢ σπῆτι ὅπου ἔχυσεν ὁ Κύριος τῶν ὅλων
Ἀλύπητα ξεχειλιστὴ τῆς χάρις του τὴν δόσι,
Ὢ, ἄμποτε νὰ στέκεσαι ἀκλόνητ' ὡς τὸ τέλος·
Νὰ λάμπῃς μέσ' τὴν γειτονιὰ καὶ μέσ' τὴν Πόλιν ὅλη,
Ὡς λάμπει τ' ἄστρο τῆς αὐγῆς, ὅταν γλυκοχαράζῃ,
Ὡς φέγγει τὰ μεσάνυχτα τοῦ Φαναριοῦ ὁ Πύργος,
Ὁποῦ τὸν ναύτη προσκαλεῖ καὶ δείχνει τὸν λιμιόνα,
Ἢ καθὼς λάμπ' ἡ Ἐκκλησιὰ τῆς Πασχαλιᾶς τὴν νύχτα!
Οἱ φίλοι σου νὰ χαίρουνται, νὰ σκάνουν οἱ ἐχθροί σου.
Ὢ, νὰ μᾶς ζήσῃς, Ἰάτραινα, ἄρχον Ἰατρὲ, νὰ ζήσῃς,
Νὰ ζήσετ' ἀρχοντόπουλα, καὶ σεῖς ἀρχοντοποῦλαις,
Καὶ νὰ καλογιορτάσετε, ὡς πέρυσι, κ' ἐφέτος
Ταῖς Πασχαλιαῖς 'ποῦ ἔρχουνται, ταῖς ἅγιαις ἡμέραις,
Τὰ Φῶτα, τὰ Χριστούγεννα καὶ τὸν Ἅγιο Βασίλη,
Καὶ 'μεῖς θὰ σᾶς τὰ ψάλουμε καλλίτερα τοῦ χρόνου.

Η ΕΟΡΤΗ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΛΟΥΚΙΑΣ.

ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1854.

Πογ εἶναι, μάνα, τὰ πουλιὰ, καὶ ποῦν' ᾗ δεκοχτοῦραις,
Ποῦ 'σὰν νὰ τἄστελνε κἀνεὶς καὶ 'σὰν παραγγελμένα
Μᾶς ἔφερναν τὰ κάλαντα, μᾶς 'λέγαν τὰ τραγούδια;
Ποῦ κοντοφτερουγιάζουνταν πουρνὸ 'ς τὰ παραθύρια,
Καὶ μᾶς ἐκαλημέριζαν μὲ τὸ χρυσ' ὄνομά σου; —
— Παιδιά μου, πᾶνε τὰ πουλιὰ, καὶ πᾶν ᾗ δεκοχτοῦραις!
Δὲν εἶναι πλέον 'ξαστεριαῖς, δὲν εἶν' ἀνοιχτωσύναις,
Μόν' εἶναι βαροχειμωνιὰ, κ' ὁ χρόνος κατσουφιάρης.
Βαρυὰ μουγγρίζουν ᾗ νοτιαῖς, μουγγρίζουν οἱ βορειάδες,
Βαρυὰ μουγγρίζ' ἡ θάλασσα, βογγοῦν τὰ περιγιάλια·
Εδῶ βρονταῖς, ἐκεῖ 'στραπαῖς, παρέκ' ἀστροπελέκια,
Καὶ μπὰμ, καὶ μποὺμ, καὶ ταραχὴ, καὶ χαλασμὸς τοῦ κόσμου,
Κ' ὁ χάρος μεσ' τὴ θάλασσα, καὶ 'ς τὴ ξηρὰ ὁ χάρος,
Πολλαῖς μανάδαις βούτησε 'ς τὰ δάκρυα καὶ 'ς τὰ μαῦρα!
Παντοῦ φωναῖς καὶ κλάϋματα, τσυριαῖς καὶ μυριολόγια,
Καὶ τὰ πουλιὰ 'φοβήθηκαν, καὶ τὰ πουλιὰ 'τρομάξαν,
Κ' οὐδὲ λαλιὰ τὰ ἔμειν εν, οὐδὲ φωνίτσα 'βγάζουν,
Καὶ τὰ φτερά τους 'μάζωξαν καὶ ξεροτρεμουλιάζουν,
Καὶ 'ς τὴ φωλιά τους 'χώθηκαν, μέσα 'ς ἐρημονήσια,
Καὶ ἡ φωλιά τους 'χάλασε, καὶ 'χώθηκαν 'ς ταῖς τρύπαις,

*Καὶ τσάκνα δὲν τὰ ἔμειναν, ἄλλη φωλιὰ νὰ φκιάσουν· *)*
Μόνε, παιδιά μου, τρέξετε καὶ κάμτε τὸ σταυρό σας,
Νὰ δώκ' ὁ Θιὸς κ' ἡ Παναγιὰ καὶ ἡ Ἁγιὰ Λουκία,
Νὰ κατακάτσ' ἡ ταραχὴ, κ' ἡ ζάλη νὰ περάσῃ,
Νὰ ξεθυμάνῃ ὁ καιρὸς, νὰ ἰδοῦμε καλὴ 'μέρα,
Νὰ δώσῃ καὶ καλὴ καρδιὰ, παρηγοριὰ 'ς ταῖς μάναις·
Γιατ' ὅσοι 'πῆγαν 'πήγανε, καὶ 'πίσω δὲν γυρίζουν·
Νὰ λυπηθῇ τὸν κόσμο του, τὸν χάρο νὰ μαλώσῃ,
Ποῦ 'λύσσιαξε γιὰ αἵματα, τσαλαπατᾷ 'ς τὰ λέσια.
Παιδιά μου καλοῤῥίζικα, παιδιά μου προκομμένα,
Παρακαλέστε τὸν Θεὸ μὲ δάκρυα, καὶ 'πέτε·
"Χριστέ μου, κάμε ἔλεος, καὶ, Παναγιὰ, λυπήσου.
„Ἁγιὰ Λουκία, πρόφθασε καὶ κάμε τὸ καλό σου,
„Νὰ διοῦν ἡμέρα τ' ἀρφανὰ, ψωμὶ νὰ φᾶν ἡ χήραις,
„Νὰ εὕρῃ κ' ἡ φτωχολογιὰ ἀνάσα, ν' ἀνασάνῃ,
„Καὶ τὰ δεκοχτουρόπουλα φωλιὰ νὰ κατοικήσουν.
— Μὴν κλαῖς, μανοῦλά μας, μὴν κλαῖς, κ' εἶν' ὁ Θεὸς μεγάλος,
Κ' ἔχει τὴν ἔννοια τῶν φτωχῶν, καὶ μᾶς φυλάγει ὅλους.
Εσὺ μᾶς εἶπες πῶς αὐτὸς ὅλα καλὰ τὰ κάμει,
Κ' ὅσα μᾶς φαίνουνται κακὰ εἰς τὸ καλὸ ἐβγαίνουν,
Μόν' ὁ κακὸς ὁ ἄνθρωπος εἶν' τὸ κακὸ τοῦ κόσμου.
Μᾶς εἶπε κ' ὁ πατέρας μας, τὸ εἶπε καὶ τὸ λέγει,
Ὁπ' ἀγαπάει τὸν Θεὸ, τὸν ἀγαπᾷ κ' ἐκεῖνος,
Καὶ ὅποιος κάμει τὸ καλὸ ποτέ του δὲν τὸ χάνει,
Κ' ὅποιος ζητάει ἀπ' τὸν Θεὸ, τὸ 'βρίσκει δίχως ἄλλο.
Ὦ μάνα μας καλότυχη, ὦ μάνα καλομοίρα,
'Σὰν λὲς νὰ κάμουμε σταυροὺς καὶ νὰ προσευχηθοῦμε,
Παρακαλοῦμε τὸν Χριστὸ, τὴν Κεραπαναγία·
Εἶναι καλὸς κ' ἀκούει μας, γιατ' εἴμασθε 'δικοί του.
Χριστὲ μὲ τὴν μητέρα σου, Χριστὲ, 'ποῦ προσκυνοῦμε,

---

*) *Ἡνιττόμεθα οἰκείας ἡμῶν αὐτῶν περιπετείας, ἀσχολουμένων περὶ οἰκοδομὴν οἰκιδίου ἐξ ἐράνου τῶν φίλων, οἷς καὶ πανδήμως εὐγνωμονοῦμεν.*

Νὰ ζήσῃ ἡ μητέρα μας, νὰ ζῇ μὲ τ' ὄνομά της,
Νὰ ζήσῃ κ' ὁ πατέρας μας, νὰ ζήσῃ κ' ὁ παποῦς μας,
Νὰ ἔλθῃ κ' ὁ καλὸς καιρὸς, καὶ τὰ κακὰ νὰ πάψουν,
Νὰ ξεθαῤῥέψουν τὰ πουλιὰ, νἄρθοῦν κ' ἡ δεκοχτοῦραις,
Νὰ μᾶς εἰποῦν νὰ κάλαντα καὶ πάλε νὰ χαροῦμε.

Αὐθένταις ὁποῦ πίνετε, κυράδες ὁποῦ τρῶτε,
Θυμᾶστε κ' ἕνα φίλο σας, 'ποῦ κάθεται 'ς τὰ ξένα;
Ὅπου πεινᾷ τὴν συντροφιὰ, διψᾷ καὶ τὴν λαλιά σας·
Γιὰ βάλτε 'ς τὸ τραπέζι σας ἕνα σκαμνὶ ἀκόμα,
Ἕνα σκαμνὶ παράμερο, κ' ἀφίσατέ το ἄδειο,
Γιὰ νὰ καθήσ' ὁ ἴσκιος μου καὶ νὰ σᾶς καμαρώνῃ.

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟΝ.

'Σ ἕνα 'ψηλὸ 'ψηλὸ βουνὸ, καὶ 'ς ἕνα κορφοβοῦνι,
Μοναστηράκι στέκεται μὲ τρεῖς βαρειαῖς καμπάναις,
Ὅπου ἀνεμοδέρνουνται κ' ἀνεμοκαμπανίζουν.
Καὶ ἡ καμπάναις 'βάρεσαν, καὶ τὰ καλογεράκια
Βαρυὰ βαρυὰ 'κινήσανε, 'ς τὴν ἐκκλησιὰ νὰ πᾶνε,
Νὰ κάμουν τὴ μετάνοια τους 'μπρὸς 'ς τὴν Ἁγιὰ Λουκία.
Κ' ἕνας Δεσπότης ἅγιος, δεσπότης προκομμένος,
Τὰ κάλαντ' ἀποδιάβασε 'ποῦ γράψαμε κ' ἐφέτος,
Ψηλὰ τὰ χέρια 'σήκωσε, 'ψηλὰ τὴν κεφαλή του,
Ψηλὴ φωνίτσα ἔβγαλε, κ' εὐλόγησε, καὶ εἶπε·
“Εὐλογημένοι ἄνθρωποι, εὐλογημένο σπῆτι!
„Τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν εὐχή μου νἄχουν·
„Σκέπη τους νἆν' ἡ Παναγιὰ, νὰ ζῇ τὸ στέφανό τους,
„Νὰ ζοῦν μὲ τὰ παιδάκια τους καὶ μὲ τὰ ἐγγονάκια,
„Γιὰ τὴν χαρὰ τῆς 'Εκκλησιᾶς, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ κόσμου.„
— Τὸν λόγο δὲν ἀπόσωσε, τὸν λόγο δὲν τελειώνει,
Κ' ἀνοίγουν τὰ 'πουράνια καὶ 'παίρνουν τὴν εὐχή του!

ΤΑ ΚΑΛΑΝΔΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ,

ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ ΑΩΝΕ'.

Τῇ εὐγενεστάτῃ καὶ φιλομούσῳ Κυρίᾳ

ΣΜΑΡΑΓΔΑι ΒΑΛΤΑΤΖΗ.

Μοῦσ' ἀόμματος, τὸ ᾆσμα τοῦτο μετ' εὐγνωμοσύνης
Ανατίθησ' εἰς τὸ γόνυ τῆς σοφῆς αὐτῆς Δεσποίνης·
Ἂν μετ' εὐμενείας τοῦτο προσδεχθῇς, κεδνὴ Κυρία,
Δι' αὐτὴν τὸ ἔτος ἔσται ἀληθὴς εὐετηρία.

Τυφλος πτωχὸς ἐκάθευταν 'ς ἑνὸς σπητιοῦ τὴν πόρτα,
Δισέντυτος, τρισέντυτος, καὶ πάλε κρυωμένος·
Ἦταν ἡ λύρα του παληὰ, κ' ἐκείνη τσακισμένη,
Καὶ ἡ φωνή του ἄχαρη, κ' ἐκείνη βραχνιασμένη,
Καὶ τὸ τραγοῦδι τ' ἄσωτο, κ' ἐκεῖνο μυριολόγι,
Καὶ 'τραγουδοῦσε κ' ἔλεγε, καὶ τραγουδᾷ καὶ λέγει·
—'Αρχιμηνιὰ κ' ἀρχιχρονιὰ, κ' ἀρχὴ καλός σας χρόνος·
Ἅγιος Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία,
Χωρὶς ῥαβδὶ, χωρὶς χαρτὶ, χωρὶς καὶ καλαμάρι,
Μόν' ἔβγαλ' ἀπ' τὸν κόρφο του κλειδὶ μαλαγματένιο,
Πόρτ' ἀσημένια ἄνοιξε, νἄβγ' ὁ καινούριος χρόνος,
Καὶ μὲ τὰ 'ξημερώματα ἐκίνησε νὰ 'πάγῃ
'Σ τὴν λειτουργιὰ, 'ς τὴν ἐκκλησιὰ καὶ μέσα 'ς τ' ἅγιο βῆμα.

'Σ τὸν δρόμον ὅπου 'πήγαινε, 'ς τὸν δρόμον ὅπου 'πάγει,
Τὸν 'πῆραν τὸ κατόπι του παιδιά, γυναῖκες, ἄντροι,
Νὰ τοὺς εἰπῇ τὰ κάλαντα ἢ κἂν τὴν ἀλφαβῆτα·
Κ' οὐδὲ τὰ κάλαντἄ λεγε, οὐδὲ τὴν ἀλφαβῆτα,
Μόν' σκούπιζε τὰ μάτια του, ποῦ 'τρέχαν 'σὰν ποτάμι,
Καὶ 'μούσκευαν τὰ γένεια του καὶ τὸ χρυσὸ φελόνι.
— Τί ἔχεις, ἅγιε Δάσκαλε, κ' εἶσαι κατσουφιασμένος;
Γιὰ δὲν μᾶς λὲς τὰ κάλαντα, ἢ κἂν τὴν ἀλφαβῆτα,
Ν' ἀκούσουν μάναις καὶ παιδιά, ποὖρτ' ὁ καλός μας χρόνος;
Μήνα σοῦ 'χάθηκ' ὁ σταυρὸς, μήνα καὶ τὸ 'Βαγγέλιο;
— Οὐδ' ὁ σταυρὸς μοῦ 'χάθηκε, οὐδὲ καὶ τὸ 'Βαγγέλιο,
Μόν' ἡ ἀγάπη 'χάθηκε ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὰ τέκνα,
Καὶ κλαίγω τὴν φτωχολογιά, καὶ κλαίγ' ὅλον τὸν κόσμο,
Γιατὶ θἄρτ' ἀπ' τὸ δίκιο τους ὁ χρόνος ὅπου 'μπαίνει.
Γιὰ 'δέτε τους πῶς τρώγουνται καὶ 'σὰν θεριὰ μαλόνουν·
Ρίψαν τὴν κόρη τοῦ Θεοῦ τὴν πολυαγαπημένη,
Τὴν κόρη τὴν μονάκριβη, τὴν κόρη τὴν πανώρια,
Τὴν οὐρανοκαταίβατη, τὴν ἅγια τὴν 'Αγάπη,
Κ' ἐπιάσανε τὴν Ὄχθρητα, τὴν κόρη τοῦ Διαβόλου,
Κ' ἡ δόλι' 'Αγάπη ἔφυγε, καὶ πάει 'ς τὰ γονικά της,
Κ' ἐκρύφθηκε 'ς τῆς Παναγιᾶς καὶ 'ς τοῦ Χριστοῦ τὴν σκέπη·
Κ' ἡ Παναγιὰ συγχύστηκε, κ' ἐθύμωσεν ὁ υἱός της,
Κ' ἐφώναξε τὸν Πόλεμο, τὸν κάμει καπετάνιο,
Νὰ 'πάρῃ ὅλα τὰ κακά, τὴν φτώχεια καὶ τὴν πεῖνα,
Τὸ κρύο καὶ τὴν τσιτσιδιά, τὸν χάρο καὶ τὴν θλίψι,
Καὶ νὰ κατέβῃ 'γλίγωρα, τὸν κόσμο νὰ παιδέψῃ.
Κ' ὁ πόλεμος κατέβηκε μὲ ὅλα τὰ κακά του,
Καὶ τὰ τσαντήρια τ' ἔστησε 'ς 'Ανατολὴ καὶ Δύσι,
Κ' αὐτὸς 'ς τὴ μέση στέκεται, δεξιά, ζερβιὰ κτυπάει,
Τὄνα ποδάρι του 'ς τὴν γῆ, 'ς τὴν θάλασσα τὸ ἄλλο,
Κ' ἀπὸ τὸ βάρος του κ' ἡ γῆ, κ' ἡ θάλασσα μουγγρίζουν!
Παιδιά μου, πῶς νὰ μὴ θρηνῶ, παιδιά μου, σᾶς λυποῦμαι,
Γιατὶ ὁ χρόνος 'πὄρχεται εἶναι θυμὸς, φαρμάκι.„ —

Ἡ Ἐκκλησιὰ 'ποδιάβασε, κ' ἡ λειτουργιά 'χε παύσει·
Τὰ γόνατά του τρέμανε ἀπὸ τὴν σύγχυσί του,
Κ' ἐκάθησε 'ς τοῦ νάρθηκα τὸ πέτρινο κατῶφλι·
Κ' ἡ πέτρα ἐμαλάκωσε γιὰ νὰ τὸν θεραπαύσῃ,
Κ' ὁ νάρθηκας ἐγέμωσε θυμιάματα καὶ μόσχους.
Καὶ μέσα 'ς τὰ θυμιάματα, καὶ μέσ' τὰ μοσχοβόλια,
Ἀγγέλοι πᾶνε κ' ἔρχουνται γιὰ νὰ τὸν χαιρετήσουν,
Ποῦ 'χε τὸ πανηγῦρί του καὶ τὴν πρωτοχρονιά του.
Κ' ἕνα 'Ξαφτέρι 'πρόφθασε τρεχάτο, τρομαγμένο·
Ἦταν ῥιχμένα τὰ φτερὰ καὶ τὰ μαλλιά τ' ὀλόρτα,
Περικομμέν' ἡ ὄψι του, καὶ ἡ 'ματιά του φλόγα.
— Τ' ἔχεις 'Ξαφτέρι τ' οὐρανοῦ, καὶ εἶσαι τρομαγμένο;
—Ἅγιε Βασίλη, κάθεσαι 'σὲ πουπουλένια πέτρα,
Κ' ὁ κόσμος 'πάγει νὰ χαθῇ, καὶ 'πάγει νὰ 'ρημάξῃ·
Επιάσθηκαν ἀπ' τὰ μαλλιὰ 'Ανατολὴ καὶ Δύσι,
Καὶ θέλουν νὰ χαντακωθοῦν, νὰ φάγ' ἡ μιά τὴν ἄλλη.
Ἀπ' τὰ 'ψηλὰ κατέβαινα, ἀπ' τῆς χιονιᾶς τὰ μέρη,
Εκεῖ 'που πήζ' ἡ θάλασσα, κ' ὅπου τὸ κρύο καίει,
'Ποῦ σιδηρένιος ἄνεμος περνᾷ καὶ κόφτει μύταις,
'Ποῦ κρέμετ' ἡ ἀναπνοὴ κρουστάλλι ἀπ' τὰ μουστάκια,
Καὶ κοκκαλιάζ' ἡ στόχασι μέσ' τῶν μυαλῶν τὰ βάθη,
Σὰν τὴν ἀρκοῦδά τους, 'ποῦ ζῇ ἀποκακαρωμένη.
'Σὲ τέτοιους τόπους φύλακα μ' ἔστειλ' ὁ Ἁγιοστράτης,
Καὶ σήμερα τὴν ἄδεια τὸν 'ζήτησα καὶ ἦλθα,
Καὶ τὸ κακὸ 'ποῦ γένουνταν ἐστάθηκα καὶ εἶδα.
Εἶδα κοντὰ 'ς τὴν θάλασσα, 'ς ἕνα βαθὺ λιμιόνα,
Κάστρα 'ψηλὰ, 'θεώρατα, μπουδρούμια στοιχειωμένα·
Βράχος ἡ κάθε πέτρα τους, σίδηρο κάθε βράχος,
Σὰν νὰ φυλάκωσ' ὁ Θεὸς μέσα 'ς αὐτὰ τὸν Ἅδη,
Κ' ὁ Ἅδης χύνεται νὰ 'βγῇ ἀπὸ χιλιάδες τρύπαις,
Κ' ἐκεῖ 'ξερνάει 'ς τὴν λύσσα του τῆς κόλασις ταῖς φλόγαις.
Κ' εἶδα καράβι' ἀντίκρυ τους, ντελίνι' ἁρματωμένα,
Ποῦ 'σκέπαζαν τὴν θάλασσα, κ' ἐσκότιζαν τὸν ἥλιο·

Κάθε καράβι καὶ βουνὸ, κάθε βουνὸ βουλκάνι,
Ποῦ καίγουν καὶ δὲν καίγουνται, κ' ἀπ' τὸ θυμὸ ἀφρίζουν·
Ποῦ λὲν "τραβίξου!„ 'ς τὸν βορῥιᾶ, 'ς τὸ κῦμα "κάθου χάμου!„
Τὰ κάστρα, λὲς πῶς 'θέλανε, ἂν τ' ἄφινε τὸ χῶμα,
Νὰ τιναχθοῦν 'ς τὰ σύγνεφα, νὰ πέσουν 'ς τὰ καράβια,
Καὶ νὰ κρυφθοῦν ἀντάμα τους 'ς τῆς θάλασσας τὸν πάτο·
Καὶ τὰ καράβια 'θέλανε 'ς τὸν οὐρανὸ ν' ἀναίβουν,
Ἀστροπελέκια νὰ γενοῦν, νὰ πέσουν 'σὰν χαλάζι,
Τοὺς βράχους νὰ λιανίσουνε καὶ νὰ καταχωνιάσουν,
Καὶ μὲ τὰ κάστρα νὰ χαθοῦν 'ς τῆς κόλασις τὸν πάτο.
Κ' εἶδα 'ς τοὺς κάμπους, 'ς τὰ βουνὰ, στρατεύματα μερμήγκια·
Μερμήγκιά 'ταν 'ς τὸ μέτρημα, μὰ 'ς τὴν καρδιὰ λιοντάρια,
Ποῦ τώρ' ἀγριοκυττάζουνταν ἀντίκρυ χωρισμένα,
Σὰν δυὸ μεγάλα σύγνεφα γεμάτ' ἀστροπελέκια,
Καὶ 'λάμπαν ἀπὸ τ' ἅρματα, κ' ἀστράφταν ἀπ' τὰ 'μάτια,
Καὶ μὲ τὰ 'μάτια 'τρώγουνταν, καὶ μὲ τὰ 'μάτια 'σφάζαν·
Καὶ τ' ἄλογά τους 'δάγκαναν μ' ἀφροὺς τὰ χαλινάρια,
Τινάζαν τὰ κεφάλια τους, τὴν γῆ 'σκαφτοκοποῦσαν,
Σὰν νἄθελαν, τὰ δύστυχα, 'ς τὸν οὐρανὸ νὰ δείξουν
Τῆς γῆς τὸ κρῖμα, 'ποῦ κ' αὐτὰ θ' ἀδικοκριματίσῃ.
Καὶ τώρα πάλιν 'χύμιζαν μὲ χίλια βροντοκόπια,
Κ' ἀρχίζανε τὸν σκοτωμὸ, καὶ 'πνίγουνταν 'ς τὸ αἷμα.
Σὰν γλῶσσαις σουβλερόσχισταις μύριων 'φιδιῶν καὶ δράκων,
Ποῦ συχνομπαινοβγαίνουνε καὶ χύνουν τὰ φαρμάκια,
Τῶν τουφεκιῶν καὶ κανονιῶν 'φλοκάριζαν ἡ λάμψες,
Καὶ 'ρίχναν ταῖς φωτιαῖς ὀμπρὸς καὶ τοὺς καπνοὺς ἐπάνου.
Τὰ βόλια 'πέφταν 'σὰν βροχὴ, ἡ βόμβαις 'σὰν χαλάζι,
Καὶ τὰ σπαθιὰ 'σὰν ἀστραπαῖς, 'ποῦ τὸν ἀέρα σχίζουν.
Κ' ὁ Χάρος δὲν ἐπρόφθανε ν' ἁρπάζῃ τὰ κορμιά τους,
Κορμιὰ χαριτοστόλιστα, κορμιὰ ἀνδρειωμένα,
Π' ἀδράχνανε τὸν θάνατο 'σὰν νἆταν ἡ ζωή τους·
Κ' ἀπαναπάνω 'στρώνουνταν ἀλόγατα κ' ἀνθρώποι,
Τ' ἀνάσκελα, τὰ προύμυτα, τὰ δίπλα, τ' ἄνω κάτω.

*

Ὁ Πόλεμος, ἀτρόμαχτος, "ἐμπρός! ἐμπρός!„ φωνάζει·
Τσαλαπατοῦν οἱ σύντροφοι συντρόφους σκοτωμένους,
Αποσκοτώνουν ἀδελφοὶ τοὺς ἀδελφοποιτούς των,
Καὶ 'ς τοὺς ἐχθρούς των 'χύνουνται, καὶ, 'σὰν πῶς νὰ φιλιῶνται,
Δοντοξεσχιοῦνται 'σὰν θεριὰ, κ' ἀγκαλιασμένοι πέφτουν·
Κ' ὁ σπαραγμένος τὸν ὀχτρὸ πετιέται νὰ σπαράξῃ,
Γιὰ νὰ τὸν βάλῃ βάλσαμο 'ς ταῖς τρύπαις τῶν 'δοντιῶν του,
Ὡς βάζουν ψόφιο τὸν σκορπιὸ οἱ σκορπιοδαγκαμένοι.
Ἐκεῖ ν' ἀκοῦς τὰ γογγυτιὰ, ἐκεῖ νὰ βλέπῃς λέσια!
Μέσα 'σὲ λάσπη κόκκινη ἀπ' αἵματα πηγμένα
Κυλιοῦνται πόδια, κεφαλαῖς, θρυβαλιασμένα στήθια,
Χυμένα 'μάτια, καὶ μυαλὰ, κ' ὀλάχνιστα συκότια.
Αὐτὸς ἐδῶ 'ξεψύχησε· αὐτὸς ψυχομαχάει·
Αὐτὸς ἀνασηκώνεται καὶ πάλε 'ξαναπέφτει·
Αὐτὸς ἐδῶ προσεύχεται, κ' ὁ ἄλλος βλαστημάει·
Αὐτὸς καλνάει τὴ μάνα του, κ' ὁ ἄλλος τὰ παιδιά του·
Αὐτὸς τὸ ὕστερνὸ φιλὶ 'ς τὴν πιστική του στέλνει,
Ποῦ τὸν 'παντέχει κ' ἐρωτᾷ τοὺς ξένους μὲ λαχτάρα,
(Καὶ θὰ 'ρωτᾷ, ἡ ἄθλια, χωρὶς ποτὲ νὰ μάθῃ!)
Μὰ τὸ φιλί του πνίγεται 'ς τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς του,
Οποῦ 'ξερνᾷ γαργαριστὰ ἀπ' τὸ πικρό του στόμα·
Καὶ πόσοι κλαῖν' τὸν πόνο τους, καὶ πόσοι ξεφωνίζουν!
Μόν' ἡ φωναῖς τους χάνουνται 'ς τῶν κανονιῶν τὸν βρόντο,
Καὶ 'ς τὰ σπαθοσμιξήματα, καὶ 'ς τ' ἄκοπο τουφέκι·
Καὶ τόσος κρότος εἶν' ἐκεῖ, κ' ἀλαλαγμὸς, κ' ἀντράλα,
Ποῦ τὰ γεράκια 'πὄρχουνται νὰ φᾶν ἀνθρώπων σάρκαις,
Ανεμοπεδικλόνουνται καὶ πέφτουν ψοφισμένα·
Κ' ὅσοι περάσουν ἀπ' ἐκεῖ, ἀγγέλοι καὶ τελώνια,
Απὸ μακρόθε στέκουνται, θωροῦν κ' ἀνατριχιάζουν.
Κ' ἐγὼ περνοδιαβαίνοντας 'σταμάτησα τοῦ 'ψήλου,
Καὶ μὲ τ' αὐτιά μου τἄκουσα, καὶ μὲ τὰ 'μάτια μ' τἆιδα.
Μὰ 'κεῖνο 'ποῦ μὲ 'τρόμαξε κ' ἀκόμα μὲ τρομάζει,
Ανάμεσα 'ς ταῖς κανονιαῖς κ' ἀνάμεσα 'ς τὰ βόλια,

Ανάμεσα 'ς τὸν σκοτωμὸ κ' ἀνάμεσα 'ς τὸν θρῆνο,
Ανάμεσα 'ς τὴ φρύαξι καὶ λύσσα τῶν ἀνθρώπων,
Μέσ' 'ς τοὺς καπνοὺς τῶν παρουτιῶν 'ποῦ τὴν ἡμέρ' ἀχλυάζουν.
Εξάνοιξα τὸν τίμιο Σταυρὸ καὶ 'ς τὰ δυὸ μέρη,
Σταυρὸ 'ποῦ 'ψυχολύτρωσε καὶ ἕνωσε τὸν κόσμο,
Καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἔκαμεν ἀδέλφι' ἀγαπημένα,
Καὶ τοῦ Θεοῦ ἐῤῥίζωσε 'ς τὸν κόσμο τὴν εἰρήνη.
Μ' ἐφάνηκε πῶς ν' ἄκουα, μέσ' 'ς τό κακὸ ἐκεῖνο,
Τοῦ Σταυρωμένου τὴν φωνὴ, 'ποῦ ἔλεγε μὲ πόνο·
—"Παιδιά μου βάλτε τὰ σπαθιὰ 'ς ταῖς θήκαις κ' ἡσυχάστε·
„Μὴ χύνετε τὸ αἷμά σας ποῦν' αἷμα τῶν πλευρῶν μου·
„Εγὼ γιὰ σᾶς ἀπ' τὸν σταυρὸ τὄχυσα μιὰ γιὰ πάντα.
„Ελᾶτε σβύστε ταῖς φωτιαῖς, καὶ πιᾶστε φιληθῆτε·
„Ἔχω τὰ χέρια μ' ἀνοικτὰ γιὰ νὰ σᾶς ἀγκαλιάσω,
„Κ' ἔχω τοῦ κόσμου τὰ καλὰ γιὰ νὰ σᾶς τὰ χαρίσω.
„Μ' ἀνίσως δὲν μ' ἀκούετε, κ' ἂν μ' ἔχετε γιὰ ξένο,
„(Γιατὶ καὶ ξένος ἔγινα γιὰ σᾶς, κ' ἀποῤῥιχμένος)
„Ὢ! τότε νά! τὸ στῆθος μου, κ' ἀδειάστε τὰ τουφέκια,
„Κ' ἀδειάστε τὰ κανόνια σας, καὶ 'πάρτε τὸν θυμό σας.
„Νὰ καὶ τὰ χείλια 'ποῦ λαλῶ, καὶ χύστε τὴν χολή σας,
„Γιὰ νὰ σβυσθ' ἡ ἀγάπη μου, 'ποῦ τώρα μᾶς ἑνώνει·
„Καὶ τότε 'ς τὸν πατέρα μου νὰ 'πάω νὰ 'πῶ θλιμμένος,
„Οὔτε 'δικοί μου εἶν' αὐτοὶ, οὔτε 'δικός τους εἶμαι!„
—Τί λέγεις, Ἅγιε τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σταυρωμένου φίλε;
Κ' ἂν ὁ Θεὸς δὲν λυπηθῇ, κ' ἂν ὁ Θεὸς δὲν σώσῃ,
Τότε ἡ γῆ 'ς τὰ αἵματα θὰ πλεύσῃ τῶν ἀνθρώπων,
Τοῦ Ἅδου τὸ βασίλειο θὰ θρονισθῇ 'ς τὸν κόσμο,
Καὶ θὰ χαθοῦν οἱ κόποι σου, 'ποῦ γιὰ τὸν κόσμο 'πῆρες,
Καὶ τὴν εἰρήνη 'σύςαινες 'σὰν ἄγγελος εἰρήνης,
Μὲ λόγι' ἀγγελολάλητα, 'ποῦ τ' Ἅγιο Πνεῦμ' ἀπό του,
Σὰν περιστέρα 'ποῦ ψυχιὰ ταγίζει 'ς τὰ πουλιά της,
'Σ τὰ χείλια σου κατέβαινε καὶ σ' τἄβαζε 'ς τὴν γλῶσσα,
Καὶ τἄλεγες καὶ τἄγραφες, κ' ἦσουν γραμματικός του,

Καὶ τὴν ἀγάπη 'δίδαχνες, κ' ἦσουν ἀγάπη ὅλος,
Καὶ τὴν ψυχή σου ἔδινες γιὰ τοὺς ἀγαπητούς σου.
Μὰ τώρα 'πάγει νὰ χαθῇ κ' ἀγάπη καὶ εἰρήνη,
Καὶ θὰ τοὺς 'βρῇ ὀργὴ Θεοῦ, κατάρα τοῦ Κυρίου·
Μόν' σήκω, πᾶνε, πρόσπεσε, καὶ παρακάλεσέ τον
Νὰ σπλαγχνισθῇ τὸ πλάσμα του, νὰ παύσῃ τοὺς πολέμους,
Νὰ στείλῃ τὴν ἀγάπη του, νὰ τοὺς ἑνώσῃ πάλε·
Καὶ νὰ νικήσῃ ὁ Σταυρὸς, καὶ νὰ πλαντάξ' ὁ Χάρος,
Τὸ τέλος νἄβγῃ 'ς τὰ καλὸ, κ' ὁ Διάβολος νὰ σκάσῃ.—

Καὶ τὸ 'Ξαφτέρι 'χάθηκε, κ' ὁ Ἅγιος ἐσηκώθη,
Κ' ἀνέβη 'ς τὰ οὐράνια νὰ κάμῃ μεσιτεία,
Νὰ ψάλῃ τὴν παράκλησι μαζῇ μὲ τοὺς Ἀγγέλους,
Καὶ μὲ τὴν ἁγιαστοῦρά του ν' ἁγιάσῃ τὰ μυαλά μας.
Ἂν τὸν ἀκούσῃ ὁ Θεὸς, χαρῆτε καὶ χαρῆτε!
Χαρῆτε μάναις καὶ παιδιὰ, χαρῆτε, νέοι, γέροι,
Χαρῆτ' ἀρχόντοι καὶ φτωχοὶ, στεριᾶς καὶ τοῦ πελάγου,
Χαρῆτε φίλοι καὶ ἐχθροὶ, ἐντόπιοι καὶ ξένοι,
Χαρῆτ' ἀῤῥῶστοι καὶ 'γιεροὶ, καὶ σεῖς, τυφλοὶ, χαρῆτε·
Θὰ ἰδοῦμε 'μέραις ἀγαθαῖς, θὰ ἰδοῦμε κ' εὐτυχίαις,
Κ' ὁ χρόνος καλοῤῥίζικος θὰ ἔβγῃ δίχως ἄλλο.
Θ' ἀνοίξῃ τότε ὁ Θεὸς τὰ πλούσια του κελλάρια,
Καὶ 'ς τοὺς ἀνθρώπους τὰ καλὰ μὲ τὴν ποδιὰ θὰ σπείρῃ,
Καὶ θ' ἀρχοντίνουν οἱ φτωχοὶ, θὰ φᾶν οἱ πεινασμένοι,
Καὶ θὰ φθηναίνῃ τὸ κρασὶ, καὶ τὸ ψωμὶ θ' ἀσπρίσῃ.
Τ' ἀμπάρια, τὰ πιθάρια μας δὲν θἆναι πλέον ἄδεια,
'Π' ἂν πέσῃ μέσα ποντικὸς νὰ σπάνῃ τὸ κεφάλι.
Θἆναι τὸ λάδι θάλασσα, καὶ ποταμὸς τὸ μέλι,
Θὰ βρέχῃ γάλα γιὰ βροχὴ, καὶ ζάχαρι γιὰ χιόνι,
Οἱ κάμποι θὰ γενοῦν τυρὶ, καὶ τὰ βουνὰ πιλάφι,
Καὶ θὰ βουτιέσαι ὡς τ' αὐτιὰ 'ς τὸ βοῦτρο καὶ 'ς τὴ λίγδα.
Τὰ μῆλα καὶ τὰ κάστανα 'ς τοὺς δρόμους θὰ κυλιοῦνται,
Καὶ τὰ παιδιὰ θὰ παίζουνε μὲ πορτοκάλλια τόπι.

Τότε θ' ἀνοίξουν οἱ χοροὶ, θ' ἀρχίσουν τὰ παιχνίδια,
Κ' ὁλοχρονῆς θὰ ἔχωμε χαραῖς καὶ καρναβάλια.
Λουλοῦδι 'ς τὸ τζουλοῦφί της θὰ βάλ' ἡ βοσκοποῦλα,
Καὶ ὁ βοσκὸς, καλόκαρδος, θὰ παίζῃ τὴν φλογέρα·
Τὸ κοριτσάκι μὲ χρυσᾶ τὴν κοῦκλα θὰ στολίσῃ,
Καινούργια ῥοῦχα θὰ 'ντυθῇ τὴν Πασχαλιὰ τ' ἀγόρι,
Θὰ 'ξεντυθῇ τὰ μαῦρά της χαροκαμέν' ἡ μάνα,
Κ' ἡ χήρα, ἡ παντέρημη, τὰ δάκρυα θὰ σφουγγίσῃ.
Τὸ χέρι σου, 'ς τὴν τζέπη σου ἂν βάλῃς νὰ σκαλίσῃς,
Γεμάτο δὲν θὰ ἠμπορῇς ὀπίσω νὰ τὸ 'βγάλῃς.
Θὰ λύσῃ τὸ κομπόδεμα κ' αὐτὸς ὁ σφιχτοχέρης,
Νὰ ἰδοῦν φτωχοὶ τὸ ἄσπρο του, νὰ φᾶν καὶ τὸ φελί του.
Λαμπάδες 'σὰν τὴ μέσῃ μου 'ς τὴν ἐκκλησιὰ θὰ καῖνε,
Καὶ 'ς τὸ μπακράτσι τοῦ παπᾶ θὰ πέσ' ἡ εὐλογία.
Τότε κ' ἐγὼ τὴν λύρα μου μὲ τραῖς θὰ στεφανώσω,
Νὰ ψάλω μὲ καλὴ καρδιὰ τὰ κάλαντα τοῦ χρόνου,
Ἂν μὲ ξεχάσῃ ὁ Θεὸς καὶ δὲν μὲ 'πάρ' ὁ Χάρος.

Τὸν χρόνο καλοῤῥίζικο σᾶς εὔχομαι, Κεράδες,
Μόν' στεῖλτέ με τὸ ψαλτικὸ, μιὰ πήττα μὲ παράδες.
— Παράδες, ποιὸς τοὺς ἔχασε; καὶ πήττα, ποιὸς νὰ 'ψήσῃ;
Γιὰ τὸ τραγοῦδι 'πὤψαλες, Θεὸς νὰ σ' ἐλεήσῃ.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΙΚΡΑΝ

ΛΟΥΚΙΑΝ Σ. ΒΑΛΤΑΤΖΗ,

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ, ΤΗι ΙΓ' ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΑΩΝϛ.

Ἂν εἶχα σήμερον φτερὰ,
Θὰ ἦτον μιὰ χρυσῆ χαρά·
Θ' ἄφινα καὶ βιβλία,
Καὶ Χάλκη, καὶ σχολεῖα,

Καὶ, — Καλημέρα σας, Λουσή!
—Ὤ! πῶς καὶ πότ' ἀπ' τὸ Νησί;
— Μὴ μ' ἐρωτᾷς παρέκει·
Νά με 'σὰν τὸ μπουρέκι,

'Σ τὸ Σταυροδρόμι μιὰ καὶ δυό·
Μόν' ἔλα κάθου νὰ σὲ διῶ,
Καὶ νὰ σὲ χαιρετήσω,
Γιατὶ θ' ἀναχωρήσω.

Ἕνα φιλὶ χορταστικὸ
Εὐθὺς, εὐθὺς, ἀντὶς γλυκὸ,
Καὶ ἄλλο ἓν ἀκόμα
Πιπηλιστὸ 'ς τὸ στόμα.

Ὢ! τί γλυκὸ ἦταν αὐτὸ,
Οὐράνιο καὶ θαυμαστό!
Ὢ! ζήτω ἡ Λουσή μας,
Ἡ ῥοδοζάχαρί μας!

Κάμνομεν ἄλλη μιὰ δουλειὰ,
Νὰ γένουν τρία τὰ φιλιά;
Γιατ' εἶναι τρεῖς κ' ἡ Χάρες,
Κ' ἐκεῖναις παιχνιδιάραις.

—Ἀ! καὶ τὸ μέλι τὸ πολὺ,
Κύριε, γίνεται χολὴ
Καὶ πέφτει 'ς τὸ στομάχι·
Γιὰ δεῖξτέ με τὴ ῥάχι!

Γιατ' ἂν ἡ Χάρες ἦταν τρεῖς,
Κ' ἡ παιχνιδιάραις ἄλλαις τρεῖς,
Δυὸ τώρα εἶν' ἀξίαις,
Δυὸ Χάρες, δυὸ Λουκίαις.

—Τότε, καὶ μόνον μὲ τὰ δυὸ,
Τὴν σκάλα 'παίρνω, καὶ φευγιό!
Ἀνοίγω τὰ φτερά μου,
Καὶ,—δοῦλός Σας, Κυρά μου!—

Κ' ἕνα 'ξυπνῶ, κ' ἀντὶς φιλιὰ,
Τί 'βρίσκω; πράσινη ἐλῃὰ,
Κ' ἀντὶς χείλια δροσάτα,
Νερόβραστη πατάτα.

ΑΙ ΔΕΚΟΧΤΟΥΡΑΙ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ ΑΩΝΖ'.

Πρὸς τὴν αὐτήν.

Να την πάλιν, ἦλθε, μάνα,
Ἡ φρικτὴ γλωσσοκοπάνα
Δεκοχτοῦρ' ἀπ' τὸ πρωΐ,
Καὶ φοβοῦμαι πῶς θ' ἀρχήσῃ
Πάλιν νὰ μᾶς καλαντίσῃ
Μὲ χωριάτικη βοή.

Ξοῦ, ξοῦ, ξοῦ, μωρολογίστρα!
Ξοῦ, βουβάσου, μουρμουρίστρα,
Νὰ σ' ἀκούω δὲν 'μπορῶ!
Νὰ μὴν πιάσω τὸ ψαλλίδι
Καὶ σὲ παίξ' ἕνα παιχνίδι,
Κ' εὑρεθῇς χωρὶς φτερό.

— Μὴ, νὰ σὲ χαρῶ, παιχνίδια
Μ' ἀδιάκριτα ψαλλίδια·
Μὴ, κ' ἀμέσως σιωπῶ,
Αφοῦ μιὰ μικρὴ εὐχήτσα
Μὲ λεπτὴ, λεπτὴ φωνίτσα
'Σ τὸν πατέρα σου εἰπῶ.

Μὲ τ' ἀκοίμητό του 'μάτι
Ὁ Θεὸς νὰ τὸν φυλάττῃ
Ὑγιῆ ἔτη πολλὰ,
Καὶ ἀπὸ τὰ ξένα μέρη
Επιστρέψας νὰ σὲ φέρῃ
Τῆς γῆς ὅλα τὰ καλά.

—Καλὲ μάνα· νά καὶ ἄλλη,
Κ' ἑτοιμάζεται νὰ ψάλῃ
Ἄλλη μιὰ μωρολογιά.
Ξοῦ, ξοῦ, ξοῦ, μυξοῦ, καμποῦρα,
Κουτσοδόντα δεκοχτοῦρα,
Τῶν δεκοχτουριῶν γιαγιά!

—Ἴσια, ἴσια κ' ἐγὼ, στάσου,
Ἴσια, ἴσια 'ς τὴν γιαγιά σου
Ἔχω μιὰ μικρὴ εὐχή·
'Σὰν ἐμὲ νὰ καμπουριάσῃ,
Μόν' τὸ βλέμμα νὰ μὴ χάσῃ,
Νὰ σὲ βλέπῃ εὐτυχῆ.

—'Σ τὸν καμό μου! νὰ κ' ἡ τρίτη·
Μὴν ἐθάῤῥεψαν τὸ σπῆτι
Χειμωνιάτικη φωλιά;
Ξοῦ, ξοῦ, ξοῦ, ἀγουροτσάτσα,
Κουτσουμποῦ, σφιχτοκεράτσα,
Λεῖψέ με, κ' ἔχω δουλειά!

—Ὄχι, ὄχι, δὲν σ' ἀφίνω·
Καὶ τὸ κούρευμα προκρίνω
Τῶν δεκαοκτὼ οὐρῶν,
Παρ' ἁπλῶς νὰ σιωπήσω,
Καὶ νὰ μὴ σὲ κελαϊδήσω
Μιὰν εὐχὴ πρὸς τὸ παρόν.

Καθὼς 'μπόρεσες κ' εὑρῆκες
Τόσαις χάρες, τόσαις γλύκαις,
Τόσαις ἄλλαις προκοπαῖς,
Ὀλιγάκι νὰ παχίσῃς
Νὰ παχύνῃς, καὶ ν' ἀφίσῃς
Ταῖς σκοτοῦραις ταῖς λοιπαῖς.

—Ἡ μεγάλαις μου σκοτοῦραις
Εἴσθε σεῖς ἡ δεκοχτοῦραις.
Ταῖς κυττάζεις, ταῖς τρελλαῖς;
Ετοιμάζουνται ν' ἀρχίσουν
Μονομιᾶς νὰ λαρυγγίσουν
Ταῖς εὐχαῖς των ταῖς πολλαῖς.

— Αἶ, νὰ ζήσετε, αὐθένται,
Πέντε, δέκα, δεκαπέντε,
Ὅλοι ὅσοι σπητικοὶ,
Ἄνναις, Μάναις, Μίναις, Θείαις,
Ἀριστεῖδαις, Ἀμαλίαις,
Καὶ Μανῶλαι γνωστικοί·

Ὁ καθεὶς μὲ τὰ καλά σας,
Τοὺς γονεῖς σας, τὰ παιδιά σας,
Τὰ βιβλία, τὰ φαγιὰ,
Τὰ στολίδια, τοὺς παράδες,
Τὰ γαϊδούρια, ταῖς φοράδες,
Τὰ ὀρνίθια, τὰ τραγιά!

—Ὦ μητέρ', ἀπελπισία
Θὰ μὲ φέρ' ἡ φλυαρία
Τῶν μωρῶν αὐτῶν πτηνῶν,
Ποῦ, ὡσὰν νὰ 'φημερεύουν,
Εὔχουνται καὶ μνημονεύουν
Τ' ὄνομα τῶν Χριστιανῶν!

— Κόρη μου, τί σε πειράζουν;
Ἄφησέ τα, κ' ἂς φωνάζουν,
Κ' ὅ,τι θέλουν ἂς εἰποῦν·
Μὴν τὰ διώχνῃς, τὰ καϋμένα,
Τὸ κακό τους εἶναι ἕνα·
Τὰ πτωχὰ, μᾶς ἀγαποῦν.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

ΜΕΡΟΣ Α'.

Ἐπιτύμβια.

Α'.

Εἰς ΧΑΡΙΚΛΕΙΑΝ *Σπυρίδωνος Μαύρου καὶ Εὐφροσύνης, θυγατρὸς Μ. Βασιλείου.*

1844, *Ἰουλίου* 17.

Ἄνθος ἦν ἀρτιθαλλές, ἀλλ' εὐῶδες καὶ ὡραῖον·
Ἄνθος εἰς τὴν πρασιὰν μεταπρέπον τῶν γονέων·
Ἄχαρις ὁ Χάρων πλὴν τὴν Χαρίκλειαν σπαράττει,
Καὶ τοὺς μὲν γονεῖς λυπεῖ, τὸν δὲ ὄρχον διαθλάττει.
Μάνθαν' ἐξ αὐτοῦ, θνητέ, τί ὁ βίος κ' ἡ νεότης·
Ἄνθος, ὄναρ, χνοῦς, σκιά, φάσμα, πλάνη, ματαιότης!

Β'.

Εἰς τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς ΕΛΕΝΗΝ, *ἐτῶν ιϛ'.*

Ταῦτ' ἀντ' ἀγαθῶν ἐλπίδων, ταῦτ' ἀντὶ γλυκέων πόνων,
Θύγατερ ποθεινοτάτη, εἰς ἡμᾶς λείπονται μόνον,
Χῶμα τάφου, ψυχρὰ πέτρα, καὶ διὰ γραφῆς μελαίνης
Τ' ὄνομ' ἄλαλον τῆς φίλης θυγατρός ἡμῶν Ἑλένης!

Κάλλος δὲ, καὶ ἥβης ἄνθος, καὶ τῶν ἀρετῶν τὸ σμῆνος,
Ὅσα σ' ἔστεφον, Ἑλένη, πάντα οἴχοντ' ἐπωδύνως.
Ἀλλὰ σὺ μὲν ἐν Ἀγγέλοις σὺν τῇ φίλῃ ἀδελφῇ σου
Χαρικλείᾳ συναγάλλῃ· ἡμεῖς δ' ἄθλιοι γονεῖς σου,
Βίον φερωνύμως μαῦρον οὐδ' εὐφρόσυνον βιοῦμεν,
Κ' ἐπιτάφιά σοι ταῦτα ἡμιθνῆτες θρηνῳδοῦμεν.

Γ'.

Εἰς **ΙΩΑΝΝΗΝ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΒΑΦΗ,**

κείμενον περὶ τὴν Ζωοδόχον Πηγήν.

1844, *Δεκεμβρίου* **29.**

Τίς ὁ ἐνθάδε νεκρός; — Ἰωάννης ὁ Πέτρου Καβάφη,
Ὅστις διήνυσ' ἐν γῇ τὸν ἐπίκηρον βίον ὁσίως,
Πρὸς οὐρανὸν ἀποβλέπων καὶ ζῶν ὡς ἐκείνου πολίτης.
Σύζυγος ἦν ἐρατὸς καὶ πατὴρ ἀγαθὸς, γεγηθότως
Περὶ τὴν τράπεζαν τέκνων κ' ἐγγόνων ἰδὼν εὐκληρίαν.
Πλὴν ἐκ τοῦ μέσου αὐτῶν ἐκ μελαίνης κηρὸς ἀνηρπάγη
Πρὸς τὸν ἀκήρατον βίον πρεσβύτης, ὃν ἔκπαλ' ἐπόθει,
Πρὶν θυγατρὸς προσφιλοῦς ἐπικλαύσῃ τὸν ἄωρον πότμον,
Ἐπιθανούσης αὐτίκα, κἀνθάδε πλησίον κειμένης.
Ἀλλὰ παρέρχου, θνητὲ, καὶ τοῦ βίου τὸ μάταιον σύνες.

Δ'.

Εἰς τὴν αὐτοῦ θυγατέρα, μεθ' ὥρας ὀκτὼ κοιμηθεῖσαν.

Αὕτη ἐκείνη Μαρια, *γυνὴ* ***Μανουὴλ Πιτταρίδου,***
Κόνις ψυχρὰ ὑπὸ τήνδε τὴν πλάκα τὴν ἄχαριν εὕδει,
Γείτων πατρὸς σεβαστοῦ, πρὸ μηδ' ὅλης ἡμέρας θανόντος.

Ἔτι γὰρ οὗτος νεκρὸς ἐθρηνεῖτο ἐντὸς τῶν δωμάτων,
Ἡ δ' ἐτελεύτα· καὶ μόνη πασῶν θυγατέρων πατέρα
Οὔτε θανόντα ἐδάκρυσεν, οὔτ' ἐδακρύθη θανοῦσα.
Πλὴν τὰ ἐν τούτοις οἰκτρά· ἀλγεινὸν δὲ τὸ δίνεκρον πάθος!
Πένθος ἐχόμενα πένθους καὶ θρῆνοι τοὺς θρήνους νικῶντες,
Παρὰ δὲ πρόσφατον τάφον σκαπτόμενος πρόσφατος ἄλλος.
Πάμφωνος ἦν συναυλία θρηνούντων πατέρα, μητέρα,
Πάππον, γυναῖκ', ἀδελφὴν, πενθερὸν, θυγατέρα καὶ ἄνδρα.
Σὺ δ' ἐπιστὰς, παροδῖτα, ἐπίσπεισον φόρον δακρύων,
Καὶ παραμείβων εἰπέ· — Αἰωνί' ἀμφοτέρων ἡ μνήμη!

Ε'.

Εἰς ΝΕΟΦΥΤΟΝ *Μοναχόν.*

1844, *Ἀπριλίου* 12.

Ὁ τάφος οὗτος, ὃν βλέπεις, παροδῖτα,
Κόνιν ἱερὰν καὶ μακαρίαν κρύπτει
Νεοφύτου Μοναχοῦ τοῦ ἐκ Βεῤῥοίας·
Ὃς πρὶν ζυγὸν ὑποδὺς τὸν τοῦ κόσμου,
Γυναῖκά τ' ἔγνω καὶ πατὴρ ἐπεκλήθη·
Ἀλλὰ, θανούσης, καταφρονήσας πάντων,
Αὖθις τὸν ζυγὸν ὑπέδυ τοῦ Κυρίου,
Καὶ πολιτείας τῆς ἄνω κληρουχεῖται.
Νόσῳ δὲ δαμεὶς, ἔπτη πρὸς ὃν ἐπόθει,
Εἰς χώραν ζώντων, παρ' ἀδελφῷ κυδίμῳ,
Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ Χρυσάνθῳ.
Ἀλλὰ παρέρχου, καὶ συγχώρησιν νέμε.

ς΄.

Εἰς τὸν τάφον, ὃν ἐδείματο **ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΚΟΓΓΟΥ** *τοῖς συγγενέσιν αὐτῆς, ἐν ᾧ καὶ ἑαυτὴν ταφῆναι διετάξατο.*

1845, *Ἰουλίου* **17.**

Ἐν τοῖς κόλποις τῆς εἰρήνης εἷς μετ᾿ ἄλλον κοιμηθέντες,
Ὦ γυμνῶν σωρὸς ὀστέων συγγενῶν μου οἰχουμένων,
Εὕδετε, ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ κλαυθμῶνός με ἀφέντες,
Πατριᾶς ποτε θαλλούσης λείψανον μεμονωμένον.
Ἀλλὰ νῦν μὲν ὑμῖν σπένδω τακερῶν χοὰς δακρύων·
Ὡς δὲ τάχιστα ἠχήσῃ τοῦ θανάτου μου ὁ κώδων,
Χαίρουσα προσθήσω ὧδε καὶ τὸ δύστηνον σαρκίον,
Τῆς ζωῆς ἀποβαλοῦσα τὸ μεμαραμένον ῥόδον.

Ζ΄.

Εἰς τὴν ἑπταετῆ θυγατέρα τοῦ Κ. Ἰωάννου Ψυχάρη,
ΙΟΥΛΙΑΝ.

1846, *Μαρτίου* **30.**

Σὺ μὲν χρυσοῦν ψυχάριον εἰς οὐρανοὺς ἀνέπτης,
Ὡς σ᾿ ἔφθασεν ἀμείλικτος τῶν γηγενῶν ὁ κλέπτης·
Τὸ σῶμά σου δὲ κέκλεισται ἐνθάδε, Ἰουλία,
Τοῦ Ἅδου, οἴμοι! λάφυρον, τοῦ τάφου, ἰού! λεία.
Πότερον, τῶν γονέων σου τὸ τραῦμα νὰ θρηνήσω,
Ἢ μᾶλλον τὴν ἰσάγγελον ψυχὴν νὰ μακαρίσω;

Η΄.

Εἰς τὸν κάλλιστον νέον

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΔΙΑΜΑΝΤΙΔΗΝ.

Ἀσπαῖρον εἰς τοὺς ὄνυχας τὸ θῦμα θεωρήσας,
Ἐν μετανοίᾳ καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος δακρύσας,
Ἆ! τί σκληρός εἰμ', ἔκραξεν· ἐβύθισα εἰς θρῆνον
Μίαν Κωνσταντινούπολιν δι' ἕνα Κωνσταντῖνον!

Θ΄.

Ἕτερον εἰς τον αυτον.

Κήδευε, σεμνὴ παμμήτωρ, εἰς τὰ κάθυγρά σου βάθη
Γυμνῶν ἄθροισμα ὀστέων πολυκλαύστου νεανίου,
Ὅστις μήπω ἐνακμάσας νεκρὸς ἔνδον σου ἐτάθη,
Τὴν ψυχὴν εἰς τὰς ἀγκάλας παραδοὺς τοῦ Αἰωνίου.
Ὁ χρυσὸς, ὃν ἀεννάως δαψιλεύεις εἰς τὸν βίον,
Οὐκ ἀντάξιος πρὸς ὅνπερ κερδαλέως ἀνταλλάττεις
Θησαυρὸν ἀκμῆς καὶ κάλλους καὶ χρηστότητος, ὁποῖον
Ἦ κατέπιες καὶ ἄλλον, ἢ οὐχὶ, ἐν τοῖς ἐγκάτοις.

Ι΄.

***Εἰς* ΙΩΑΝΝΗΝ ΜΑΤΖΕΛΟΠΟΥΛΟΝ.**

1846, *Ἰουλίου* 13.

Ἡ πλὰξ αὕτη Ἰωάννην Ματζελόπουλον πιέζει·
Ἔμπορον, Ζακύνθου γόνον, ἄνδρα πλήρη ἀρετῶν,
Ὅστις ἄμεμπτον ἀνθρώπου καὶ πολίτου βίον ἔζη,
Ἐτελεύτησε δ' ἐννέα καὶ πεντήκοντα ἐτῶν.

Πλὴν τοῦ κόσμου ἡ λαμπρότης, κ' ἡ τιμὴ, κ' ἡ εὐπορία,
Εἰς βραχεῖαν, παροδῖτα, τελευτῶσι χοὸς δράκα·
Γνῶθι ταῦτα, μηδ' ἐπαίρου, θνητὸς ὢν, μηδὲ γαυρία,
Μηδὲ φρόν' ὑπὲρ τὴν πλάκα.

ΙΑ'.

Εἰς **ΜΑΡΙΩΡΑΝ ΖΑΜΒΑΚΟΥ,** *κειμένην περὶ τὴν Ζωοδόχον Πηγήν.*

Τοῦ βίου τὴν ἐφάμαρτον ζωὴν ἐκδυσαμένη,
Καὶ τοῦ Χριστοῦ τ' ἀκήρατα ποθήσασα τεμένη,
Νῦν, καλλιπάρθενος ψυχὴ, εἰς τῆς Ἀειπαρθένου
Τὸ θεῖον τοῦτο σκήνωμα ἑκοῦσα παρεγένου.
Εἰς μάτην ἄρα κλαίουσι μικροί τε καὶ μεγάλοι
Τ' ἀπολεσθέντα πρόωρα καὶ ἤθη σου καὶ κάλλη.
Θρηνήτωσαν τὸν Βόσπορον πικρῶς ζημιωθέντα,
Καὶ στέφανον καυχήσεως ἐν σοὶ ἀφαιρεθέντα.

ΙΒ'.

Ἕτερον εἰς τὴν αὐτήν.

Λύχνον εἶχες τοῖς ποσί σου, θύγατερ, τὸν θεῖον Νόμον,
Καὶ τὸν αὐχμηρὸν ηὐδρόμεις καὶ τραχὺν τοῦ βίου δρόμον·
Πλὴν, διψήσασα τὴν δίψαν τῆς προφητικῆς ἐλάφου,
Πηγὴν εὗρες ζωοδόχον πρὸς τὸ στόμιον τοῦ τάφου.
Εἰς τῆς ἐπωνύμου ἤδη Μαριὰμ τὰ ζωηφόρα
Περιαύλια σκηνοῦσα, ἀναπαύου, Μαριώρα.

ΙΓ′.

Ἕτερον εἰς τὴν αὐτήν.

Εἰς τὴν βρύσιν τοῦ ἐλέους λίβανον ἁγνὸν λατρείας
Ἀνακαίουσαι, καὶ δάκρυ καταλείβουσ' εὐλαβείας,
Συμπολίτιδες παρθένοι, μὴ νεάνιδος ἀδμῆτος
Τὴν νεκροχαρῆ παστάδα παροδεύσητ' ἀδακρύτως.
Κἀγὼ πρώην εἰς τὰ ῥόδα τῆς νεότητος ἐσκίρτων
Ἐλευθέρ' ἀνησυχίας, αἰσθημάτων κακοδύρτων·
Ἀλλὰ μαρασμὸς θανάτου προνομεύσας μου τὸ στῆθος,
Ἔσβεσέ με καὶ ἀκμαίαν ψυχρὸς ὧδε μ' ἔχει λίθος·
Κεῖμαι δὲ κατ' ἀῤῥαβῶνα ζωῆς ἄλλης ἐγερσίμου.
Ἴτε, εἴπατε τὸ ῥῆμα τοῦτο, φίλαι, τῇ μητρί μου.

ΙΔ′.

Ἕτερον εἰς τὴν αὐτήν.

Ἐνθάδε κεῖται Ζαμβακοῦ θυγάτηρ Μαριώρα,
Ὥρᾳ ἐν θαλερᾷ ἡδὺ λιποῦσα φάος.
Αἲ, Βυζάντιον ἄστυ, Κεράτιε, Βόσπορε, Νῆσοι!
Οἵην παρθενικὴν ὠλέκατ' ἀγλαΐην!
Νήπιος ὃς δέμας οὔποτ' ὀπώπει κεῖνο τὸ κλεινόν!
Σχέτλιος αὖθ', ὃς ἰδὼν οὐκ ἐνόησε νόον!
Ὃς δ' ἴδε, καὶ νόον ἔγνω, ἔπειθ' ὁράα τόδε σῆμα,
Πολλ' οὗτος πάντων ἔστ' ἐλεεινότατος.

ΙΕ′.

Εἰς **ΕΛΕΝΗΝ**, *κειμένην ἐν Χρυσοκεράμῳ.*

Καὶ κάλλους, καὶ νεότητος, καὶ ἤθους ἀφειδήσας.
Ὡς στάχυν πρὸ τοῦ θερισμοῦ ὁ Χάρων δρεπανίσας,
Εἰς τούτου σε κατέχωσε τὰ βάθη τοῦ μνημείου,

Ἑλένη, ἐγκαλλώπισμα σεμνὸν τοῦ Βυζαντίου!
Καὶ ἤδη, ὡς θερμὴ βροχὴ, τὸ δάκρυ σε ποτίζει,
Καὶ τοῦ λευκοῦ μαρμάρου σου τὸ ψῦχος ἀφανίζει.
Τὸ δάκρυ παίδων τρυφερῶν, συζύγου ταλαιπώρου,
Αένναον καθὼς ὁ ῥοῦς τοῦ ῥέοντος Βοσπόρου.
Καὶ ὅμως μακαρία σύ! τὸ ἔαρ ζωῆς ἄλλης
Επέρχεται φερέσβιον, καὶ τότε θ' ἀναθάλλῃς
Μετὰ τοῦ μᾶλλον ἐκλεκτοῦ τημελουμένη σίτου,
Εὐχαῖς τοῦ σοῦ μὲν κηδεστοῦ, γῆς ταύτης δ' ἀρχιθύτου.

ΙϚ'.

Εἰς τὸν ἀοίδιμον Μητροπολίτην
ΒΟΣΝΑΣ ΒΕΝΙΑΜΙΝ.

1847, *'Απριλίου* 25.

Ἔδυς ἐνθάδ' ἐν τοῖς σπλάγχνοις τῆς γῆς τὴν ἀνήλιον δύσιν,
Βενιαμὶν, ἐν Χριστῷ ἱερὲ ἱεράρχα Βοσνίας,
Βίον ἀνδρὸς εὐσεβοῦς δολιχόδρομον πρὶν σταδιεύσας.
Ὅλη μὲν κλαίει σε χώρα, ποθεῖ δὲ λαὸς, ἡ σὴ ποίμνη,
Ἣν θεαρέστως ἐφ' ὅλα ἐποίμανας εἴκοσιν ἔτη.
Κλαίει κ' ἡ φίλη πατρίς σου, ἐν κόλποις κρατοῦσά σε νέκυν.
Πλὴν κἀκ τοῦ τάφου ψυχρὰς τὰς ὁσίας σου χεῖρας ἐπαίρων,
Τὴν ἐκλογάδα σου ἅμα καὶ ταύτην τὴν πόλιν εὐλόγει.

ΙΖ'.

Εἰς τὸν ἀοίδιμον Μητροπολίτην
ΑΜΑΣΕΙΑΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΝ.

Ἐνθάδ' ὑπαναπαύεται ἀρχιερεὺς πρεσβύτης,
Τῷ βάρει τῶν ἐνιαυτῶν καμφθεὶς, βλαστὸς τῆς Κρήτης·
Ὃς πρῶτον ἐνδυσάμενος τὸν ἱερὸν μανδύαν,

Τὴν Δρύσταν καὶ Προΐλαβον ἐποίμαιν᾽ ἐπαρχίαν·
Εἶτ᾽ αὖθις τὸν τοῦ Θρᾳκικοῦ Διδυμοτείχου θρόνον
Ηλγάϊσεν ὁ ἱερὸς, μακρὸν ποιμάνας χρόνον·
Καὶ τρίτον δὲ μετάπεμπτος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας,
Ἐνεπιστεύθη τὸν πιστὸν λαὸν τῆς Ἀμασείας.
Τρὶς δὲ καλλίνικος ὀφθεὶς ὁ γέρων φερωνύμως,
Ἐν κόλποις ἀναπαύσεως κεκοίμητ᾽ ἀοιδίμως.

ΙΗ΄.

Εἰς ΗΛΙΑΝ ΤΑΠΕΡΗΝ.

Τοῦτό τοι, ὦ Ταπέρη, βαρυπενθὴς ὀρφανὸς οἶκος
Μνῆμα πόθου θαλεροῦ δείματο εὐσέβέως.
Αμφὶ δ᾽ ἀγηγέραται κυανόστολος ἔνδακρυς αἰὲν
Σῶν χορὸς ἐκγενετῶν τεσσαρακοντάριθμος,
Υἱοί θ᾽ υἱωνοί τε θύγατρές τ᾽ ἠδὲ καὶ ἄλλοι,
Αρχομένης θρήνων σῆς πινυτῆς ἀλόχου.
Οὐ νέμεσις παισὶν καταπλύνειν δάκρυσι τύμβον,
Μυρομένοις πατρὸς πότμον ἀποφθιμένου.
Αλλὰ σέγ᾽ ὑψιμέδων Θεὸς ἄφθιτον ὑψοῦ ἀείρας,
Ἠλία, θῆκε φάος φέρτερον ἠελίου.

ΙΘ΄.

Ἕτερον εἰς τὸν αὐτὸν, μετὰ τὸ ταφῆναι ἐν τῷ αὐτῷ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

Ὁ λίθος, τάφος μὲν νεκρῶν οὐχὶ, βωμὸς δὲ μᾶλλον
Εἰς μνήμην ἵδρυται στοργῆς καὶ ἀρετῶν μεγάλων.
Πατὴρ ἐνθάδε πολιὸς, Ἠλίας ὁ Ταπέρης,
Ἐν συμπολίταις τίμιος, σεμνὸς ἐν γεραιτέροις,

Σὺν Ἀλεξάνδρῳ τῷ υἱῷ περιηγκαλισμένοι,
Εἰς τοῦ Χριστοῦ καθεύδουσι τὰ ἱερὰ τεμένη.
Τὰ σκελετώδη τῆς στοργῆς ἀγάλματα τιμᾶτε·
Μηδ᾽ ἐν νεκροῖς τοὺς οὐ νεκροὺς θρηνεῖτε, διαβάται.
Οὐκ ἔστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν Θεὸς νεκρῶν, μὴ ὄντων,
Ἀλλὰ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαάκ, τῶν ζώντων.

Κ΄.

Εἰς τὸν ἀοίδιμον **ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΥ ΒΗΣΣΑΡΙΩΝΑ,** *κείμενον ἐν τῇ κατὰ τὴν νῆσον Πρίγκιπον Μονῇ τοῦ Χριστοῦ.*

1847, *Ἰουνίου* 8.

Οὕτω δὴ σπερχνὸς παραμείβεαι, ὦ παροδῖτα,
Κοίτην μαρμαρέην Ἀρχιθύτου φθιμένου;
Κεῖνος ὅδ᾽ ἔστ᾽ ἀνὴρ γεραρός τ᾽ ἀγαθός τ᾽, ὃν ἀκούεις,
Βησσαρίων ἱερὸς, Βυθινόθεν τὸ γένος.
Τρεῖς μὲν ὁ θεσπεσίως ἱροὺς ἐπὶ ἵζανε θώκους,
Λαοὺς ἰθύνων, ἤπιος ὥς τε πατήρ·
Πρῶτα Κορισσὰν, εἶθ᾽ ἁλιερκέα Προικόννησον,
Ὕστατα δὲ Θρῄκης Διδυμότειχον ἔχεν.
Ἀλλὰ, δαμεὶς νούσῳ, κρυερὴν ὑπεδύσατο πλάκα,
Πριγκίπῳ ἐν ζαθέῃ, τὴν περὶ κῆρι φίλει.
Ἀλλ᾽ ἴθι νῦν γε, ξεῖνε, κατ᾽ ἄνδηρ᾽ ἀνθινὰ νήσου,
Καὶ λέγε τοῖσι φίλοις, ᾤχετο Βησσαρίων.

ΚΑ΄.

Εἰς **ΦΑΝΗΝ.**

1847, *Ἰουλ.* 30.

Ἐνθάδε κεῖμαι ὑπ᾽ αὐτὴν τὴν πλάκα τὴν βαρεῖαν,
Εἰς τῶν νερτέρων τὴν σκιὰν, ἡ πρὶν Φανὴ, πεσοῦσα.
Διττῶν ὑπῆρξα σύνευνος ἀνδρῶν, ἀλλ᾽ εἰς χηρείαν

Ὁ μὲν μ' ἀπέλιπε θανὼν, τὸν δ' ἔλιπον θανοῦσα.
Καὶ δὶς ὁ δὶς ὀρφανισθεὶς υἱός μου μελαγχίτων,
Ὡς νυκτικόραξ γοερὸν ἐνταῦθ' ἀφῆκε θρῆνον,
Καὶ ὁ κηδεύσας με ἀνὴρ ἐπένθησεν οὐχ ἧττον,
Τὴν αἴφνης ἀπολέσασαν καὶ τοῦτον ὡς κἀκεῖνον.

ΚΒ'.

Εἰς **ΣΜΑΡΑΓΔΑΝ ΣΤΑΥΡΙΝΟΥ**, κειμένην ἐν Πριγκίπῳ.

1847, Σεπτεμβρίου 3.

Ἐνθάδε κεῖται σεβαστὴ δεκάτεκνος πρεσβῦτις,
Τοῦ μακαρίτου Σ τ α υ ρ ι ν ο ῦ Σ μ α ρ ά γ δ α μακαρῖτις.
Ἠλεημέν' ὑπὸ Θεοῦ ἡ γήρατι καμφθεῖσα,
Ὡς ὄνειρον τὸν θάνατον κατεῖδε κοιμηθεῖσα.
Καὶ νῦν εἰς τῆς καλλίπαιδος Πριγκίπου τὰ ἐδάφη,
Ἐν οἷς ἐτέχθη, κ' ἔτεκε, καὶ ἔθαψεν, ἐτάφη.

ΚΓ'.

Εἰς **ΜΑΥΡΟΔΗΝ ΧΑΤΖΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ**,
ἐν Σ τ α υ ρ ο δ ρ ο μ ί ῳ.

1847, Ὀκτωβρίου 24.

Ἐνθάδε, ξένε, ἐνθάδε τ' ὄμμα στῆσον,
Ἐμφρόνως ταύτας τὰς συλλαβὰς ἀνάγνως·
Ὄνομα, βίον, προαίρεσιν διάγνως
Ἀνδρὸς κειμένου, κ' ἐλέους δάκρυ σπεῖσον.
Μ α υ ρ ο δ ῆ ς ὅδε, ὁ Χ α τ ζ ῆ Γ ε ω ρ γ ί ο υ,
Ζωὴν ἐμπόρου διήνυσεν ἀρίστην,
Καὶ ἐξισώσας τὸ χρέος καὶ τὴν πίστιν,
Ἀπῆλθε κέρδους κληροῦχος ἀϊδίου.
Ἔμπορος καὶ σὺ ἐτάχθης, ξέν', ἐπίσης·

Τάλαντον ἔχεις· τοῦ δώρου μὴ ἀμέλει·
Τὴν πίστιν τήρει, τὸ χρέος ἐπιτέλει,
Ὡς λόγον δώσων· ἀδέκαστος δ' ἡ κρίσις.

ΚΔ'.

Εἰς ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΝ ΜΕΤΖΟΒΙΤΗΝ,
ἔμπορον.

1848, *Μαρτίου* 20.

Πίνδου μὲν ἐκ μ' ἔφυσε Μέσσοβος Πάτρα,
Πολλὴν δ' ἐπ' αἶαν τῇδε καὶ τῇδ' ἤλυθον·
Μᾶλλον δὲ τήν δ' ἔστερξα Βύζαντος πόλιν,
Ζείδωρον, ἠΰπαιδα, καλλίστην μάλα.
Τέως μὲν ὧδε μακρὸν ἐξήντλουν βίον,
Ξένος μὲν, οὐ ξένως δὲ τοῖς ἀστοῖς ξυνών.
Νῦν δ' ἀλλὰ καμφθεὶς δυσξενωτάτῳ μόρῳ,
Φιλόξενον στέγασμα τόν δ' εὗρον τάφον.
Ἀλλ', ὦ φίλοι, τοῦθ' ὕστατ' αὐδῶ, χαίρετε!
Τίς Θειοδώρου μνήσεται Φιλιππίδου;

ΚΕ'.

Εἰς ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, *κείμενον ἐν Χρυσοκεράμῳ παρὰ τῇ μητρὶ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ.*

Χαίρετε γειτνιακῶν κατακείμεναι ἔνδοθι τύμβων
Μήτηρ τ' αἰδοίη καὶ ἀλόχοιο δέμας.
Ἤλυθον ὧδε λιπὼν γλυκερὸν φάος ἠελίοιο·
Σὸς μὲν, μῆτερ, παῖς, σὸς δ', ὦ ἄκοιτι πόσις.
Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἔτλην δὴν σφωΐτερον μετὰ πότμον
Κλάειν χηροσύνην ὀρφανίην τε τάλας.
Σύντρεις εὕδομεν οὖν τὸν ἐγέρσιμον ἐνθάδε ὕπνον,
Ἔς τε Τριὰς καλέσει χῶρον εἰς ἀθανάτων.

Κϛʹ.

Εἰς **ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΙΓΝΑΤΙΟΥ**, *πατέρα*, **ΚΑΛΛΙΟΠΗΝ**, *σύζυγον, καὶ* **ΜΙΧΑΗΛΟΝ**, *διετὲς τέκνον Κ. Ἰγνατίου, τοῦ κηδεύσαντος αὐτούς, ἐν ἑπτὰ ἡμέραις θανόντας καὶ ἐν τῷ αὐτῷ τάφῳ κειμένους, ἐν Γαλατᾷ.*

1848, *Μαΐου* 25.

Τρεῖς διῆλθον, τρεῖς ῥομφαῖαι ἀλλεπάλληλοι θανάτου
Τὴν ψυχὴν υἱοῦ, συζύγου καὶ πατρὸς ἀθλιωτάτου·
Υἱὸς, ὤλεσα πατέρα· ἀνὴρ, σύζυγον ἀκμαίαν,
Καὶ πατὴρ, υἱὸν εἰς μίαν ἑβδομάδα φρικαλέαν.
Ὢ νεκρῶν τριὰς φιλτάτων! ποῖον πρῶτον νὰ θρηνήσω;
Ὀρφανίαν, ἀτεκνίαν, ἢ χηρείαν νὰ πενθήσω;
Πάτερ, πάτερ, ἀναβαίνεις εἰς τὰς χώρας τῶν δικαίων·
Τί μ' ἀφίνεις; τὴν εὐχήν σου, τὴν εὐχήν σου ζητῶ κλαίων.
Καλλιόπη! ὦ φιλτάτη, φεύγουσ' ἄλλο δὲν μ' ἀφίνεις,
Πλὴν τῶν φίλτρων σου τὴν μνήμην ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀδύνης·
Ἦσο ἄγγελος, υἱέμου, κ' εἰς τὸν Πλάστην παρεγένου;
Ἄγγελος παραμυθίας ἤδη σὺ κἂν ἐπιφαίνου.
Οἴμοι τάλας! ποῦ ἀπέλθω! πῶς κενὸν τὸν οἶκον εὕρω!
Ὤ, αὐτόματοι οἱ πόδες ἀναστρέφουσί με δεῦρο.
Κλαῦσόν με, ὡς ἐγὼ κλαίων σὲ θερμαίνω, ψυχρὲ λίθε.
Ἆρα θέλω ποτὲ παύσει τῶν δεινῶν μου ὧδε; εἴθε!

ΚΖʹ.

Εἰς **ΜΠΑΛΑΣΑΝ ΓΙΑΝΝΙΩΤΟΥ**.

1848, Ὀκτωβρ. 8.

Ἐνθάδε κεῖται *Μπαλάσα* ἡ *Γιαννιώτου*·
Πλήρης ἡμερῶν, τῷ γήρατι καμφθεῖσα,
Καὶ δισεγγόνους ἰδοῦσα καὶ ἀφεῖσα,

Ἦλθ' εἰς τοὺς κόλπους Θεοῦ τοῦ ζωοδότου.
Θνητὲ, σωφρόνει· ἐγγὺς, ἐγγὺς ὁ τάφος·
Κἂν παῖς, κἂν νέος, κἂν γηραιὸς, ἐπίσης
Ἐντεῦθεν μέλλων καὶ σὺ ν' ἀποδημήσῃς,
Πρὸς τὸν ἀπόπλουν εὐτρέπιζε τὸ σκάφος.

ΚΗ'.

Εἰς **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΝ ΦΙΛΩΤΑΝ,** *υἱὸν Νεοφύτου Μοναχοῦ.* *)

1849, *'Ιανουαρ.* **29.**

Κεῖται! κεῖται καὶ ὁ φίλος Ἀναστάσιος Φιλώτας,
Προστεθεὶς τῷ πανοσίῳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ λειψάνῳ,
Ὅς τῆς ἄνω πολιτείας ἐξαντλήσας τοὺς ἱδρῶτας,
Ἔπτη γέρων στεφανίτης ὁ Νεόφυτος εἰς τ' ἄνω.
Φιλοπάτωρ ὁ Φιλώτας καὶ φιλόπαις πατὴρ κόρης,
Ταύτην θάψας, μεθ' ἡμέραν τῷ πατρὶ προσῆλθε, κλείσας
Ὀφθαλμοὺς ἀρτιδακρύτους, καὶ ἐν δάκρυσι πυρφόροις
Φίλους, συγγενεῖς, γυναῖκα καὶ τὴν Βέῤῥοιαν βυθίσας.
Ἴδε, νόησον τὸ δρᾶμα, τυμβοσκόπε, τῆς ζωῆς σου.
Ζῇς; ἡβᾷς; σωρεύεις πλοῦτον; χοῦς βραχὺς ἀπίκειταί σοι·
Ἡ ῥομφαία τοῦ θανάτου σὲ σωρεύ' εἰς χοῦν ἐξίσου.
Πλὴν ἀνάστασιν πρεσβεύων ἀναστάσιός ποτ' ἔσῃ.

ΚΘ'.

Εἰς **ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΘΕΟΦΙΛΗΝ,** *Χαλκινόν.*

1849, *Μαρτίου* **19.**

Ἐνεκρούμην, τοῦ Σωτῆρος ἐν τῷ τάφῳ κοιμωμένου,
Ἐθαπτόμην δὲ, ἐκείνου ἐκ νεκρῶν ἐγηγερμένου.
Πάσχα μόρσιμον ὑπῆρξε δι' ἐμὲ τὸ Πάσχα τότε·

---

*) *Ὅρα ἔμπροσθεν ἐπιτυμβ. ἑ.*

Τὸ "Χριστὸς ἀνέστη„ ᾖδον κλαίοντες οἱ συνδημόται.
Πλὴν θαρσεῖτε· ὥςπερ κλῆμα φυτευθὲν ἐν τῇ ἀμπέλῳ,
Ἐν τῇ Ἀναστάσει βότρυν ἀποδώσειν ζωῆς μέλλω.

Λ'.

Εἰς ΕΛΕΝΗΝ, *κειμένην περὶ τὴν Ζωοδόχον Πηγήν.*

1849, *Μαρτίου* 19.

Μόλις τριάκοντα χρόνων βιώσασα μάταιον βίον,
Κεῖμ' ἐν τῷ τάφῳ γυνὴ Ἰατροῦ Γρηγορίου Ἑλένη.
Εἰς τῆς Πανάγνου δὲ ἤδη τὰ ἄλση καὶ ἄπνους θητεύω,
Ἄῤῥενα τέκνα λιποῦσα τρισσὰ, μελαγχίτωνα πάντα.
Τρέφε τὰ δείλαια ταῦτα, Γρηγόριε, τρέφε τὰ τέκνα·
Ἔρχου δ' ἀεὶ μετ' αὐτῶν εἰς τὸν ἔρημον τοῦτόν μου δόμον,
Κλαίων τὴν φίλανδρον σὺ, τὴν φιλόστοργον ταύτα Ἑλένην.

ΛΑ'.

Εἰς ΠΑΝΤΕΛΗΝ ΟΙΝΟΠΩΛΗΝ, *Χαλκινόν.*

1849, *Ἀπριλίου* 15.

Ἐνθάδε κεῖμαι, Παντελῆς Χατζῆ Θεοδοσίου,
Μέγας βλαστὸς τοῦ μικροῦ, πλὴν κλεινοῦ τούτου νησίου·
Πολλοῖς ἐκέρασα ζῶν μὲν κρατῆρα εὐθυμίας,
Νῦν δ' ἐκπιὼν τὸν θάνατον, ποτήριον πικρίας,
Ποτήριον ὑπερχειλὲς ἐκ τακερῶν δακρύων
Βαρυπενθούσης γυναικὸς, καὶ τέκνων, καὶ οἰκείων.
Πλὴν μὴ θρηνεῖτε φίλτατοι! ἐκ χώρας μακαρίας
Προπίνω πᾶσιν ἐν Χριστῷ ποτὸν ἀθανασίας.

ΛΒ'.

Εἰς **ΣΥΖΥΓΟΥΣ** *κειμένους ἐν Σκοπέλῳ τῆς Θρᾴκης.*

1849, *Ἀπριλ.* 20.

Ἄνθρωπε, παράμεινον, ἴδε, καὶ μάθε
Τίνες, τίνων, ποδαποὶ κείμεθα ὧδε·
Γεώργιος μὲν ἐγὼ Τριανταφύλλου,
Ἡ δὲ, Μαρία, παράκοιτις κἀν τάφῳ.
Κοινὴν δὲ τὴν Σκόπελον πατρίδα σχόντες,
Κοινὴν στέγην εὕρομεν τήνδε τὴν πέτραν,
Κοινὰ κοὐδενὸς ἑπτὰ λιπόντες τέκνα.
Ἔχεις ἅπαντ', ἄπελθε, καὶ ζῆθι χαίρων.

ΛΓ'.

Εἰς **ΜΑΡΙΩΡΑΝ ΜΠΑΛΑΜΠΑΝΗ,** *κειμένην περὶ τὴν Ζωοδόχον Πηγήν.*

1849, *Μαΐου* 7.

Στῆτε, κόραι βυζαντίδες, κύκλῳ ταύτης τῆς πλακὸς,
Ἀποσπῶσαι τοὺς πλοκάμους καὶ θρηνοῦσαι φιλικῶς·
Ἄπνους, ἄναυδος ἐνθάδε ἀναπαύετ' ἡ γνωστὴ
Μαριώρα Μπαλαμπάνη, ἡ περίφρων καὶ χρηστή.
Ἄγκυρα τῶν γεννητόρων ἀπεῤῥάγη πρὶν σαπῇ,
Τοῦ σκηπτοῦ κατενεχθέντος τῆς χολέρας ἐν ῥοπῇ.
Φεῦ! νεάνιδες, ἓν βῆμα, στιγμὴ μία, καὶ ἰδοὺ
Ἡ στιγμὴ ἐκλείπει αἴφνης, καὶ σκαφεὺς πρὸ τῆς ὁδοῦ.

ΛΔ'.

Εἰς ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΣΚΟΡΔΟΝ *ἐκ Δρυϊνουπόλεως.*

Πατρὸς γέροντος ὁ τάφος. Γέροντα θανεῖν τί ξένον;
Υἱοῦ νέου, φεῦ! τὸν τάφον ἴδ' ἐγγὺς προσκεχωσμένον.
Οὕτω γενεαὶ ἀνθρώπων, ὡς αἱ γενεαὶ τῶν φύλλων,
Νόμῳ φύσεως θνησκούσης συσσωρεύοντ' ἐπ' ἀλλήλων.

ΛΕ'.

Εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΣΚΟΡΔΟΝ.

Κεῖμαι παῖς παρὰ πατρὶ, γείτων γείτονι κειμένῳ,
Σὺν αὐτῷ δὲ τὴν κλαγγὴν τῶν σαλπίγγων ἀναμένω.
Ἅλις ὄλβου γεηροῦ, ἅλις ἀγαθῶν ῥεόντων·
Μεταβῶμεν τοῦ λοιποῦ ἐκ νεκρῶν εἰς χώραν ζώντων.
Γῦναι, κόραι θαλεραὶ, μὴ τὰς κόμας, μὴ μαδᾶτε.
Παῖδες, ὁ νεκρὸς ὑμῶν ὕπνον ἱερὸν κοιμᾶται·
Μετοψόμεθ' ἀλλαχοῦ· ἀλλὰ ζώοιτ' ἐν εἰρήνῃ,
Ἄχρις ἔλθῃ ἡ στιγμὴ τῆς ἑνώσεως ἐκείνη.

Λϛ'.

Εἰς ΚΕΝΟΤΑΦΙΟΝ *ἐν Χάλκῃ.*

«Ἡτοιμάσθην καὶ οὐκ ἐταράχθην.»

Εἰδότες τὸ ἐφήμερον τῆς ὧδε παροικίας,
Καὶ προετοιμαζόμενοι περὶ τῆς ἐκδημίας,
Τὸν τάφον τοῦτον ἐν καιρῷ ἠνοίξαμεν τὸ πρῶτον
Συζύγων ζεῦγος Χαλκινῶν τῶν συμβεβιωκότων,
Ἀλέξανδρος Μιρασγεδῆς σὺν γυναικὶ Ἑλένῃ,
Ἵνα συνῶμεν καὶ νεκροὶ, ὡς ζῶμεν ἡνωμένοι.
Σὺ δ', ὦ Θεὲ, παραλαβὼν ποτε ἐν μετανοίᾳ,
Συνένωσον ἐν τῇ ζωῇ ἡμᾶς τῇ αἰωνίᾳ.

ΛΖʹ.

Εἰς ΠΡΕΣΒΥΤΙΔΑ, *ἐν Πριγκίπῳ.*

Πάτει με, πάτει, ἄνθρωπε, ὁ ζῶν τὴν κοιμηθεῖσαν,
Ὁ νεαρὸς τὴν γηραιὰν, ὁ θάλλων τὴν λυθεῖσαν.
Τοῦ ἄλλου κόσμου μὲν ἐγὼ, αὐτοῦ δὲ σὺ πολίτης,
Σὺ μὲν τυχὸν μακάριος, ἐγὼ δὲ μακαρῖτις.
Ἔτι μικρὸν, καὶ, ὡς ἐγὼ, καὶ σὺ μακαρισθήσῃ,
Καὶ ἄλλος τότε καὶ τὴν σὴν σορὸν καταπατήσει.
Ἀλλά μοι δὸς συγχώρησιν, ἵνα σοι δῷ κἀκεῖνος,
Καὶ ζῇς ἀνέκρως ἐν νεκροῖς, κ᾽ ἐν Ἅδῃ ἀνωδύνως.

ΛΗʹ.

Εἰς ΙΩΑΝΝΗΝ ΦΑΧΡΗΝ,

κείμενον περὶ τὴν Ζωοδόχον Πηγήν.

Κεῖται Ἰωάννης Φάχρης ὁ πολὺς καὶ μέγας, κεῖται,
Οὗ τὸ κλέος ἐξ Ἀσίας εἰς Εὐρώπην διϊκνεῖται.
Τύπος τοῦ χρηστοῦ ἀνθρώπου καὶ χριστιανοῦ ὁ γέρων,
Διαπρέπων ἐν ἐμπόροις κ᾽ ἐξ ἁπάντων ὑπερφέρων,
Σύρος τὴν φωνὴν, τὸ γένος, γῆν καὶ θάλασσαν περάσας,
Πλούσιος, πολλοὺς πλουτίσας, πολλὰ τλὰς καὶ πλεῖςα δράσας,
Ἤδη δὲ κ᾽ ἐκ τῆς ἀβύσσου, ἔνθα ὤλισθ᾽ ὑπὸ γήρως,
Μόλις πρώην ἐξηγμένος καὶ Θεοῦ τυχὼν Σωτῆρος,
Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ ἔτει τρίτῳ ἐξ ἐκείνου,
Σεβαστὸς ἀρχαῖος ξένος ἐν τῇ πόλει Κωνσταντίνου.
Σὺ δὲ τῆς ζωῆς ἡ μήτηρ, θαυματόβρυτος Μαρία,
Τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν λήξει κήδευε τῇ μακαρίᾳ.

ΛΘ'.

Εἰς ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ ΚΑΠΝΟΠΩΛΗΝ, *δολοφονηθέντα.*

1849, *Φεβρ.* 15.

Ἐνθάδε κεῖμαι οἴκτιστον ἀγρίου ξίφους θῦμα,
Ἔχων στρωμνὴν τὸ αἷμά μου καὶ σκέπην μου τὸ μνῆμα,
Παναγιώτης, ὁ γνωστὸς ἐκεῖνος καπνοπώλης,
Υἱὸς μητρὸς φιλόπαιδος, τριακοντούτης μόλις.
Ἀλλὰ διὰ τὸ αἷμά σου, Χριστὲ, τὸ ζωηφόρον,
Ὡς ἱλασμοῦ τὸ βέβηλον αἷμά μου δέξαι δῶρον,
Καὶ σύγγνωθι οὓς ἤδ' ἡ γῆ κατέπιε φονεῖς μου,
Καθὼς καὶ τοὺς ἐκδίκησιν λαβόντας συγγενεῖς μου.

Μ'.

Εἰς ΛΕΩΝΙΔΑΝ ΒΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΝ.

Φίλτρον τῆς ψυχῆς μου μόνον, ἄγκυρα τοῦ γήρατός μου·
Θησαυρὲ ὃν ἐγὼ εἶχον ἰσοστάσιον τοῦ κόσμου,
Λεωνίδα, φίλον τέκνον, οἴμοι! λάκκος, βαθὺς λάκκος,
Τὸ νεανικόν σου σῶμα ὧδ' ἐγκρύπτει χαιρεκάκως·
Κ' ἐγὼ ζῶ, φεῦ! ζῶ, ὁ τάλας, πατὴρ ἄπαις, σοῦ θανόντος,
Κλαίων ἀντὶ τοῦ κλαυθῆναι, νεκρωθεὶς ὑπὸ σοῦ ζῶντος.

ΜΑ'.

Εἰς ΙΩΑΝΝΗΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΝ *ἰατρὸν, κείμενον ἐν Βουκουρεστίῳ.*

1850, *Σεπτεμβρίου* 8.

Μιχαηλίδου τὸ σῆμα, κλεινοῦ ἰατροῦ Ἰωάννου,
Οὗ Κορισσὰ μὲν πατρὶς, παροικία δὲ ἥδε ἡ πόλις.
Βίος δ' οἱ λόγοι, καὶ πλοῦτος ἡ πίστις, καὶ τέχν' ἡ ἀγάπη·

Φίλ' οἱ φιλάρετοι πάντες, καὶ πάντες γνωστοὶ ἐπαινέται.
Νῦν δὲ νεκρὸς, ὁ τοσάκις ὀφθεὶς νικητὴς τοῦ θανάτου,
Νίκην ἐσχάτην νικᾷ ἀποδρὰς εἰς τὴν χώραν τῶν ζώντων.
Δάφναις, οὐ δάκρυσι, τούτου τὴν λάρνακα ῥάνατε, φίλοι·
Τῶν ὡς αὐτὸς βιωσάντων οὐκ ἄξιος θρήνων ὁ τάφος.

ΜΒ'.

Εἰς ΜΑΡΙΩΡΑΝ,

σύζυγον Κωνσταντίνου ΔΟΚΜΕΤΖΙΟΓΛΟΥ.

1859, Σεπτεμβρίου 12.

Ἐν τῇ κοίτῃ κεῖμαι ταύτῃ, τῇ σκοτίᾳ καὶ στενῇ,
Μαριώρα Κωνσταντίνου Δοκμετζίογλου γυνή.
Πέντε καὶ τριακοντοῦτις ἐκ τοῦ μέσου τῆς ζωῆς,
Εἰς τὸ μέσον μετετέθην τῆς παρούσης ἀλωῆς,
Ὅπου πόσις τεθλιμμένος, ὅπου τέκνα ὀρφανὰ,
Μητρὸς τάφον καὶ συζύγου θρηνῳδοῦσιν ἀλγεινά.
Ἀλλ', ὦ φίλτατοι, ἐγὼ μὲν ἐξ ὑμῶν ἀποχωρῶ,
Συνεσόμεθα δ' ἐν ἄλλῳ βίῳ, τόπῳ καὶ καιρῷ.

ΜΓ'.

Εἰς ΧΡΙΣΤΙΝΑΝ θυγατέρα Α. Λεμονίδου.

1851, Μαρτίου 31.

Τοιαῦτα λοιπὸν ἕδνα ἐτήρεις μοι, Χριστίνα,
Τὴν κόνιν σου, τὸν τάφον, τὴν λύπην, τὴν χηρείαν,
Τὰ ψυχοκόλυβά σου, τὰ δάκρυα ἐκεῖνα,
Δι' ὧν αὐτήν σου λούω τὴν πλάκα τὴν βαρεῖαν;
Προώρως, φεῦ! μ' ἀφῆκες, προώρως μὲ ἠρνήθης·
Προώρως τοὺς στεφάνους ἐσπάραξας τοῦ γάμου.
Κἂν τὸ θηλάζον βρέφος ἡμῶν οὐκ ἐλυπήθης,
Δακρύον εἰς τὰ μαῦρα κ' ἔρημα γόνατά μου;

Ἀλλ' ἤδη σὺ μὲν κεῖσαι, ἡ πᾶσα δ' εὐτυχία,
Καὶ πόθος γεννητόρων, καὶ ἀδελφῶν ἀγάπη,
Καὶ οἴκου χαρμοσύνη, καὶ φίλων θυμηδία,
Εἰς σιωπὴν θανάτου κ' εἰς πένθος μετετράπη.

ΜΔ'.

Εἰς τὸν ἀοίδιμον πρώην Μητροπολίτην
Χαλεπίου **ΘΕΟΚΤΙΣΤΟΝ.**

1851, *Ἰουνίου* 24.

Σῆμα Θεοκτίστοιο περικλυτοῦ Ἱεράρχου,
Τὸν ποτε Χαλεπίου ἔσχε πόλις Πατέρα·
Μείλιχον, ἡδυεπῆ, λάτριν μεγάλοιο Θεοῖο,
Τῆς ἱερῆς σοφίης κτήτορα ἠδὲ δότην,
Τοῖον ὁ κεύθει τύμβος ἀριπρεπέ' ἔνθεον ἄνδρα,
Εὖχος Καππαδοκῶν, εὐσεβίης πρόμαχον.
Ἤτοι ὁ μὲν σιγᾷ ἀποπνεύσας εὔλαλον αὐδὴν,
Οὓς δ' ἐπόνησε λόγους, οἱ δὲ λαλοῦσιν ἅλις.

ΜΕ'.

Εἰς **ΜΑΡΙΑΝ Δ. ΠΟΘΗΤΟΥ,**
θυγατέρα Ε. Φράγκου, κειμένην ἐν τῷ προνάῳ
τοῦ ἐν Γαλατᾷ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

1851, *Νοεμβρίου* 13.

Ὑπνοῖς, τὸν λάκκον θάλαμον, τὸν χοῦν λαβοῦσα κλίνην,
Σινδόνας σου τὰ σάβανα, τὴν σκέπην μαρμαρίνην·
Ὑπνοῖς, Μαρία, τῶν δεινῶν τοῦ κόσμου τούτου ἔξω,
Ἐν κόλποις ἀναπαύσεως, οὓς πρόφρων ἐξελέξω.
Ὑπνοῖς, ἀλλὰ νενέκρωνται οἱ ζῶντες φίλτατοί σου,
Ἀθῷον τέκνον, σύζυγος καὶ ἀδελφαὶ ἐξ ἴσου.
Ὁ δὲ πενθῶν σε οἶκός σου, εἰρκτὴ ὀδυνωμένων

*

Κατέστη, και θερμὴ πηγὴ δακρύων ἀλλομένων.
Τοιοῦτος γὰρ ὁ θάνατος· ἐν ἑαυτῷ γαλήνη,
Ἐν δὲ τοῖς ζῶσι σπαραγμὸς, θρῆνος, κλαυθμὸς ὀδύνη.

Μϛ'.

Εἰς τὸν ἀοίδιμον Ἀρχιεπίσκοπον Δράμας
ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ.

1852, *Φεβρουαρ.* 22.

Πατρὸς ἀποφθιμένου ἱερὸν δέμας Ἀθανασίου,
Αρχιθύτου Δράμας, τύμβος ὅδ' ἔνδον ἔχει,
Τῆς δ' ἀρετῆς κείνου μνημήϊα πόλλ' ἐπὶ γαίης,
Ἔργματα εὐσεβίης, προστασίαι τε λόγων.
Αλλὰ τὰ μὲν δὴ πένθος ἀγάστονον ἀμφεκάλυψε,
Πενθοῦσιν δὲ τέκνοις ἔκπεσε δάκρυ τέρεν.
Κλαίει μὲν πατρὶς ἔρνος ἑὸν πολύκρατος Ἄνδρος·
Κλαίει δὲ Δράμα τὸν δεκέτην Πατέρα·
Αὐτὰρ ὁ πρὸς Θεὸν ὑψιμέδοντ' ἔβη Ἀθανάσιος,
Πάντεσι τόν δ' εὐχαῖς αἰὲν ἱλασκόμενος.

ΜΖ'.

Εἰς* ΙΩΑΝΝΗΝ ΓΕΡΑΣΗ, *κείμενον ἐν Βουκουρεστίῳ.

1852, *Μαρτίου* 14.

Νέος σφριγῶν κομιδῇ Μιχαὴλ Ἰωάννου Γεράση
Κεῖτ' ἐν τῷ μνήματι τῷ δ' ἄφωνος, ἄπνους, νεκρός·
Πόσας δ' ἐλπίδας χρυσᾶς λαμπροῦ μέλλοντος, τύχης καὶ δόξης,
Συννεκρωθείσας αὐτῷ τύμβος καλύπτει βαρύς!
Ταῦτα θρηνεῖ μὲν ὁ κόσμος, αὐτὸς δ' ἀγαλλόμενος ἔβη
Διὰ προσκαίρου φθορᾶς εἰς αἰωνίαν ζωὴν,
Πλοῦτον τὴν Πίστιν λαβὼν, δι' ἧς δόξαν ἐλπίζει ἀγήρω·
Ἄργυρος δὲ καὶ χρυσὸς τέφρα καὶ κόνις εἰσί.

ΜΗ΄.

Εἰς ΒΕΝΕΤΤΑΝ ΠΕΡΙΔΟΥ.

1852, *Ἀπριλίου* 20.

Ἂν μητρὸς ᾐσθάνθης φίλτρον, ἂν σεμνὰ ἠγάσθης ἤθη,
Μήτηρ εἶσαι ἢ θυγάτηρ, εἰς τὸν τάφον τοῦτον στῆθι.
Θησαυρὸς εὐαισθησίας, καλλονῆς καὶ σωφροσύνης
Επεσφράγιστ' αἰωνίως τῇ σφραγῖδι τῆς ὀδύνης.
Ἦτον, ἦτον ἡ Βενέττα φῶς, ζωὴ καὶ ψυχὴ μόνη
Προσφιλοῦς μητρός· ἀλλ' ἤδη κεῖται κόνις ἐν τῇ κόνει.
Ζωὰς δύω πληγὴ μία θραύσασα μορσίμου βέλους,
Τὴν μὲν ἔῤῥιψεν εἰς τάφον, τὴν δ' ἐνέκρωσε πρὸ τέλους.
Αλλὰ στάξον, στάξον δάκρυ, ἵνα γένηται μνημεῖον
Τῆς οἰκτρῶς ἀποιχομένης σταλακτίτης ἐκ δακρύων.

ΜΘ΄.

Εἰς ΑΒΡΑΑΜ ΚΕΣΙΣΟΓΛΟΥΝ.

1852, *Ἀπριλίου* 15.

Καππαδοκῶν ὄχ' ἄριστον ἀριπρεπέ' ἔξοχον ἀνδρῶν,
Εὖχος τῆς πάτρης, εὐσεβέων στέφανον,
Κεσίσογλουν Ἀβραὰμ πλὰξ ἥδε κέκευθε θανόντα,
Σκυθρωπὸν βροτέης σύμβολον ἀδρανέης.
Ὦ δάμαρ, ὦ υἱοί, θύγατρές τε, φίλοι τ' ἑτάροι τε,
Ἴσχετε νῦν δακρύων λευγαλέων λιβάδας·
Οὔτι θάνεν φίλος ἄμμι, θεουδής, ἰσόθεος φώς,
Ἐν κόλποις δ' Ἀβραὰμ ἦλθ' ἀναπαυσόμενος.

Ν΄.

Εἰς ΗΛΙΑΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΗΛΙΑΣΚΟΝ,
ὡς ἐκ τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

1853, *Δεκεμβρ.* 16.

Ποῦ κατεκρύβης, υἱέ μου; ποῦ, χρυσοῦν φῶς μου, Ἡλία;
Ὦ μητροκτόνος ῥομφαία! ποῦ πεπρωμένον μοι ἦτον,
Τὸν θησαυρὸν τῆς ψυχῆς μου, τὸν θησαυρὸν τῶν χαρίτων,
Τὸ τῆς καρδίας μου αἷμα, ν' ἀναζητῶ ἡ ἀθλία!
Φεῦ! ὡς ὁ Ἥλιος, ὅστις, δυόμενος, διπλασίαν
Μεγαλοπρέπειαν, δόξαν, κάλλος καὶ λάμψιν προβάλλει,
Οὕτω πρὶν δύσῃς, Ἠλία, τῶν ἀρετῶν σου τὰ κάλλη
Καὶ τῶν φρενῶν σου τὴν λάμψιν ἐξήστραψας ἐξαισίαν.
Δύεις, καὶ μόνην τὴν φλόγα τῆς μνήμης σου καταλείπεις,
Ἵνα παφλάζ' εἰς τὰ σπλάγχνα τῶν ἀδελφῶν καὶ οἰκείων!
Δύεις, κ' ἡ τλήμων σοῦ μήτηρ, ἄλλη Νιόβη δακρύων,
Ἐπὶ τοῦ τάφου σου στήλη ἀγρίας πήγνυται λύπης.
Φεῦ! τῷ πατρὶ προσετέθης, τῆς δὲ μητρὸς οὐκ ἐφείσω·
Ζῇς μετ' αὐτοῦ ἐν τοῖς ζῶσιν, ἐγὼ δ' ἐντός μου θανάτους,
Θανάτους τρέφω μυρίους, καὶ παλαιοὺς καὶ προσφάτους,
Καὶ εἰς ἀνήλια σκότη ζῶσα τὸν ᾅδην μου φρίσσω.

ΝΑ΄.

Εἰς ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΛΗΡΙΚΟΝ.
Βαρναῖον.

1854, *Ἰανουαρ.* 4.

Ἤκουσε φωνῆς Κυρίου προσκαλούσης, "δεῦρο πρός με!"
Ἔσπευσ' ἐξελθεῖν τοῦ βίου, ἐπειπὼν τὸ "χαῖρε, κόσμε!"
Εἰς τὸ μέσαυλον δὲ τοῦτο τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου,
Ἀποθέμενος τὸν φόρτον σώματος, παθῶν, καμάτου,
Εἴσω γέγονε τῆς χώρας καὶ χαρᾶς τῶν μακαρίων,

Λιπὼν ὄπισθεν τοὺς θρήνους τῆς πατρίδος, τῶν οἰκείων.
Ὦ, εὐλόγησον τὴν μνήμην εὐσεβοῦς ἀνδρὸς κειμένου,
Χοὰς, ξέν', ἐπιψεκάζων, οὐ δακρύων, ἀλλ' ἐπαίνου.

ΝΒ'.

Εἰς ΜΙΧΑΗΛΟΝ καὶ ΜΑΡΙΕΤΤΑΝ, αὐταδέλφους, κειμένους ἐν Σταυροδρομίῳ.

1854, Ἰουλ. 20.

Προήχθησαν ἐκ τῆς αὐτῆς ὀσφύος καὶ νηδύος·
Καρδίας εἶχον ἀδελφὰς καὶ ἀδελφὰς τὰς κλίσεις·
Τὸν λάκκον τοῦτον ἔλαβον εἰς κλῆρον ἀϊδίως,
Ἀδελφικὸν ἐπίσης.

Ὦ, φιλαδέλφων καὶ ζωῶν ὁμοίως καὶ θανάτων!
Ἀμφότεροι θαλέθοντες, ἀμφότεροι παρθένοι,
Ἀδελφικῶς τὰ δάκρυα, τοὺς θρήνους τῶν φιλτάτων
Μερίζοντ' ἡνωμένοι.

Ὦ! σύνετε, παιδεύθητε, παντοδαποὶ ὁδῖται·
Πάντων Πατὴρ εἷς, ὁ Θεὸς, καὶ πάντων ἡ γῆ μία
Καὶ ζώντων μήτηρ καὶ νεκρῶν· ὡς ἀδελφοὺς φιλεῖτε
Ἀλλήλους ἐν ἁγνείᾳ.

ΝΓ'.

Εἰς ΜΑΝΟΥΗΛ ΚΑΡΑΙΩΑΝΝΙΔΗΝ.

1854, Νοεμβρ. 1.

Ἐνθάδε κεῖται Μανουὴλ Καραϊωαννίδης,
Ἀνὴρ χρηστὸς, οὐδ' ἀγενής· τῆς Χίου εὐπατρίδης·
Εὔπαις πατὴρ, φιλόπαις τε, καὶ σύζυγος φιλόφρων,
Φίλος ἡδὺς, ἐπίχαρις, χριστιανὸς ὀρθόφρων.

Καὶ ταῦτα μὲν δὴ στέφανοι τῆς νεκρωσίμου στήλης·
Αὐτὸς δὲ οἴχετ' εὐκλεὴς καὶ ποθεινὸς τοῖς φίλοις.
Οφθείη δ' ἐν τῇ ἐφετῇ τῶν ἀμοιβῶν ἡμέρᾳ,
Σὺν τοῖς ἐκ δεξιῶν Χριστοῦ, ἐν δόξῃ λαμπροτέρᾳ.

ΝΔ'.

Εἰς ΜΑΡΙΑΝ ΧΑΡΙΤΩΝΟΣ ΩΡΟΛΟΓΑ,
κειμένην εἰς Διδυμότειχον.

1855, *Μαΐου*, 7.

Ὡρολογᾶ μὲν θυγάτηρ Χαρίτωνος, πλήρης χαρίτων,
Σύζυγος δὲ Βασιλείου, καὶ δύ' ὀρφανῶν ἤδη μήτηρ·
Αδριανοῦ δὲ πολῖτις καὶ ξένος νεκρὸς τῆς δε χώρας,
Νόσῳ μακρᾷ δαμασθεῖσ' ἀναπαύομαι ὧδε Μαρία·
Θεοτευχὲς ὡρολόγιον, ὃ, χαλασθέντος τοῦ ἔνδον
Ελατηρίου, τὸν χρόνον τοῦ ζῆν ἐξεμέτρησε θᾶττον·
Εἶτα, κοπέντος, ἐστάθη· κἀντεῦθεν ὁ ἄκρος τεχνίτης,
Τὸ ἐλατήριον μὲν ἐν τοῖς ἄνω λαβὼν τεχνουργείοις,
Επισκευάζει· τὴν δὲ μηχανὴν διαλύσας ἐν τούτοις,
Εἶασ' ἐνθάδε· ἀλλ' ὅμως συνάψει αὐτήν ποτε πάλιν,
Καὶ τ' ὡρολόγιον κρεῖσσον ἢ πρὶν καταρτίσει, ἐλπίζω,
Εἰς διαρκῶς ἀκριβῆ καταμέτρησιν χρόνων ἀμέτρων.

ΝΕ'.

Εἰς ΖΑΝΝΗΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΝ, *Χῖον,*
κείμενον ἐν Σταυροδρομίῳ.

1855, *'Απριλ.* 9.

Πένθιμον μνῆμα ἀνδρὸς πολυποθήτου,
Δούλου τοῦ Θεοῦ, βλαστήματος τῆς Χίου,
Πατρὸς γλυκεροῦ, τοῖς φίλοις μειλιχίου,
Δημητριάδου Ζαννῆ, τοῦ μακαρίτου.

Ἀλλ᾽ ὁ μὲν κάμψας τῷ κόλπῳ τῆς εἰρήνης,
Χρηστὸς ὑπνώττει ἐπὶ χρησταῖς ἐλπίσι·
Τίς δὲ τὸν οἶκον τὸν ὀρφανὸν ἐρείσει,
Πίπτοντα δεινῶς, σεισμῷ τῷ τῆς ὀδύνης;
Φίλτατε νεκρὲ, ψυχὴ τιμαλφεστάτη,
Στῆσον σαῖς εὐχαῖς τὰ ῥεῖθρα τῶν δακρύων,
Τοὺς ὀλοφυρμοὺς τῶν τέκνων, τῶν οἰκείων,
Καὶ ἀοράτως τοῦ οἴκου ἐπιστάτει.

Νϛ′.

Εἰς ΗΛΙΑΝ ΝΕΔΕΛΚΟΒΙΤΣ, κείμενον ἐν Χάλκῃ.

1855, Ἰουνίου 9.

Ἐν Μακεδόσι γεννηθεὶς, τραφεὶς ἐν Οὐγγροβλάχοις,
Τὸ ἱερὸν Βυζάντιον καταλαβὼν ἀσμένως,
Ἐκ νόσου μαρανθεὶς μακρᾶς, χλοάζων ἔτι στάχυς,
Ἠλίας ὁ Νεδέλκοβιτς ἐνθάδε κεῖμαι ξένος.
Ὦ ξένε! (ξένος γὰρ καὶ σὺ τὴν γῆν αὐτὴν παρέρχει,)
Φιλόξενον τῷ τάφῳ μου δακρύου δὸς ῥανίδα,
Κοινὸν ἀλληλοδάνειον· ὁ χρόνος ἐπισπέρχει,
Καὶ πάντες εἰς τὴν πάγκοινον καλούμεθα πατρίδα.

ΝΖ′.

Ἕτερον εἰς τὸν αὐτόν.

Οὐ χρῄζεις, ἔντιμε νεκρὲ, στηλῶν ἐπιτυμβίων,
Οὐδὲ ψιλῶν ἐπιγραφῶν, οὐδὲ ψυχρῶν μνημείων·
Ζῶν ἔχεις μνῆμα καὶ λαλοῦν τοὺς ἀδελφοὺς τοὺς ζῶντας,
Τοὺς τιμηθέντας διὰ σὲ, καὶ σὲ ἀντιτιμῶντας.
Σὺ μὲν γὰρ ἔδυς, Ἥλιος τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου,
Οἱ δὲ ἀστέρες, ἔχοντες τὸ φῶς ἐκ τοῦ φωτός σου,
Τῶν ἀρετῶν σου ἄδυτον τηρήσουσι τὴν φήμην,
Καὶ τ᾽ ὄνομα ἀθάνατον, καὶ εὐκλεᾶ τὴν μνήμην.

ΝΗ΄.

Εἰς τὴν μητέρα αὐτοῦ, κειμένην ἐν Βλαχίᾳ.

Ἂν εὐγνωμοσύνην ἔγνως καὶ στοργήν ποτε παιδὸς,
Σέβας, παροδῖτα, σέβας τῷ παρόντι τάφῳ δός·
Μήτηρ πότνια ἐνθάδε ὕπνον εὕδει ἱερὸν,
Τύπος γυναικῶν ὁσίων, καὶ μητέρων, καὶ χηρῶν.
Επτὰ ἔθρεψ᾽ ἐπὶ ξένης, ἑπτὰ παῖδας ὀρφανοὺς,
Ὅλη πίστις, ὅλη φίλτρον, ὅλη χάρις, ὅλη νοῦς.
Καὶ νῦν κεῖτ᾽ εὐχαριστοῦσα ἡ καλλίπαις τὸν Θεὸν,
Τηλαυγῆ καταλιποῦσα τὴν πλειάδα τῶν υἱῶν.

ΝΘ΄.

Εἰς ΘΕΟΦΙΛΟΝ ΧΑΛΚΩΜΑΤΑΝ, *Ἄνδριον,*
κείμενον ἐν Σταυροδρομίῳ.

1855, *κατ᾽ Αὔγουστον.*

Ὁρᾶτε· Θεοφίλου Χαλκωματᾶ τὸ μνῆμα!
Ανάρπαστος καὶ οὗτος ἐκ μέσων τῶν ἐλπίδων,
Κεραυνοβόλου νόσου θρηνῶδες πίπτει θῦμα,
Μετὰ τοσούτων ἄλλων ἀστῶν καὶ ἐπηλύδων.
Καὶ νῦν βαρυστενάχει φιλοικτιρμόνων σμῆνος,
Καὶ συγγενεῖς, καὶ φίλοι, κ᾽ ἰθαγενεῖς, καὶ ξένοι,
Καὶ ἀδελφὸς ὁ τοῦτον κηδεύσας ἐπωδύνως,
Κ᾽ ἡ Ἄνδρος, ἡ τοιοῦτον βλαστὸν ἀφῃρημένη.
Ὁ δὲ τοῦ Θεοῦ φίλος, ὑπνώσας ἐν Κυρίῳ,
Εἰς τ᾽ ἀγαθὰ κατέστη τὰ μόνιμα καὶ μόνα·
Αφεὶς δ᾽ εἴτι καὶ εἶχεν ὑπόχαλκον τῷ βίῳ,
Ἐκ τοῦ χαλκοῦ μετέβη εἰς τὸν χρυσοῦν αἰῶνα.

Ξ'.

Εἰς **ΦΩΤΙΟΝ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΝ** *καὶ* **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ,**
πατέρα, μητέρα καὶ ἀδελφὸν τοῦ Μητροπολίτου Ἀμασείας
ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ, *κειμένους περὶ τὴν Ζωοδόχον Πηγήν.*

1856, *Μαΐου* 6.

Πατὴρ καὶ μήτηρ καὶ υἱὸς, τρεῖς ἐν μιᾷ τῇ κλίνῃ,
Κοιμῶνται τῆς νεκρώσεως τὸν ὕπνον ἐν εἰρήνῃ.
Πίστις, ἀγάπη καὶ ἐλπὶς καὶ τῶν τριῶν κ' ἑκάστου
Ὁ βίος ἦν ἐνώπιον Θεοῦ τοῦ ἀδεκάστου.
Διὸ καὶ τῆς ζωοποιοῦ Τριάδος, σὺν τοῖς ζῶσι,
Πατρὸς, Υἱοῦ καὶ Πνεύματος τὴν δόξαν προσδοκῶσι.

ΞΑ'.

Εἰς **ΑΥΤΟΧΕΙΡΙΑΣΘΕΝΤΑ.**

1856, *Μαΐου* 8.

Ἦν ἄρα καὶ νεκρώσεως νέκρωσις ἄλλη χείρων,
Καὶ τοῦ θανάτου θάνατος τὸ κέρδος διαφθείρων!
Ἰδοὺ νεκρὸς, ἀλλ' ἐν νεκροῖς τοῖς μακαριζομένοις,
Τάλας αὐτὸς, οἰκτρὸς νεκρὸς, ὡς ἐν ὀλβίοις πένης.
Τὴν βαρυδαίμονα ζωὴν ἀστόχως καταστρέψας,
Αὐτὸς αὐτοῦ τὸν θάνατον χειρὶ παντόλμῳ κλέψας,
Ἐνθάδε κεῖται ὑπ' ὀργὴν Θεοῦ τοῦ ζωοδότου,
Ὁ Σλίμνιος Δημήτριος Χατζῆ Παναγιώτου.
Ἐν ἀπογνώσεως στιγμῇ, ὁ ἔκφρων, ἀπαισίᾳ,
Ἐγκατελείφθη ἄνωθεν, κ' ἡ πτῶσις ἦν ὀξεῖα.
Ἀλλ' ἂν εἰς τὸν ἀκένωτον τῆς εὐσπλαγχνίας πλοῦτον
Μερὶς ἐλέους λείπεται ὑπὲρ νεκρῶν τοιούτων,
Προσεύχεσθε ὑπὲρ ἀνδρὸς, ὦ φίλοι, ὀλωλότος,
Οὐ φαύλως μὲν βιώσαντος, φρικτῶς δὲ τεθνεῶτος.

ΞΒʹ.

Ἕτερον εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐνθάδε κεῖτ' ἐλεεινὸν ἀπελπισίας θῦμα,
Χειρὶ βιαίᾳ τῆς ζωῆς αὐτοῦ τεμὸν τὸ νῆμα·
Ὁ δυστυχὴς Δημήτριος Χατζῆ Παναγιώτου,
Πολίτης Σλίμνου, πλὴν ψυχῆς ἐν συμφοραῖς εὐτρώτου.
Καὶ τούτου μὲν ἡ τῆς θανῆς ἠνεωγμένη δίκη
Εἰς τὸν θανάτου καὶ ζωῆς δεσπόζοντα ἀνήκει·
Σὺ δ', ἄνθρωπε, πρὸς ἄνθρωπον ἀνθρώπου σπλάγχνα δεῖξον,
Κ' ἐπὶ τοῦ τάφου δάκρυσον, καὶ στέναξον, καὶ φρίξον!

ΞΓʹ.

Εἰς ΧΡΙΣΤΟΝ ΤΣΕΓΝΕΣΙΣΟΓΛΟΥ,
κείμενον ἐν Βάρνῃ.

1856, *Μαΐου* 5.

Κεῖται τῆς Βάρνης ὁ πατὴρ, ὁ τοῦ Χριστοῦ πελάτης,
Ὁ πάντων μήστωρ τῶν καλῶν καὶ τῶν Μουσῶν προστάτης,
Ἡ δὲ πατρὶς πενθοφορεῖ καὶ τοὺς πλοκάμους κείρει,
Ἐπὶ νεκρῷ, τῷ ἑαυτῆς προβούλῳ καὶ σωτῆρι·
Καὶ στένουσιν οἱ συγγενεῖς, καὶ κλαί' ἡ νεολαία,
Κ' ἐπαποθνήσκει σύζυγος, καὶ μήτηρ γηραλέα.
Ὦ πλὰξ, ὦ τάφε τρίνεκρε, διὰ τῶν ἓξ Ἀγγέλων
Ἐξάγγελλε τὸ πάθημα τῆς Βάρνης εἰς τὸ μέλλον!
Ναὶ, στέναξον, φιλόπατρι· ἀλλ' ἂν ἀθανασίαν
Ποθῇς ὁμοίαν, ζήλωσον ζωὴν παραπλησίαν.

ΞΔʹ.

Εἰς ΕΛΕΝΗΝ *τὴν σύζυγον αὐτοῦ.*

Ὦ τῆς φιλάνδρου γυναικός! πιστὴ ἕως θανάτου,
Νεκρὰ μετόπισθεν νεκροῦ ἰχνεύει τοῦ φιλτάτου·

Καὶ, χήρα μονοήμερος, θρηνήσασα θρηνεῖται,
Καὶ θῦμα ἐπικήδειον ἡ τεθλιμμένη κεῖται.
Ὁ δὲ τῆς Βάρνης ἥλιος τὰ τῆς Ἑλένης κάλλη,
Τὰς τῆς Ἑλένης ἀρετὰς μὴ βλέπων νῦν ἀσχάλλει.
Τρισσὰ δὲ τέκνα, ἐν σμικρῷ καὶ μεθ' ἡμέραν μίαν,
Δισσῶν γονέων κλαίουσι διπλῆν τὴν ὀρφανίαν.
Ὦ, στῆτε, κατανύγητε, νεάνιδες καὶ νέοι!
Τὸν τάφον τοῦτον ἄνθεσι ῥαντίζετε, Βαρναῖοι!

ΞΕ΄.

Εἰς ΑΣΑΝΙΝΑΝ *τὴν μητέρα αὐτοῦ.*

Καὶ σὺ δὲ, μήτηρ γηραιὰ, τὸ πάθημα μὴ σχοῦσα,
Υἱοῦ καὶ νύμφης ἐκφορὰν πολύδακρυν ἰδοῦσα,
Τριταία ἠκολούθησας βραδύπους ἰχνηλάτις,
Επίμετρον τῆς συμφορᾶς πεσοῦσα τῆς ἐσχάτης.
Αντέσχες ὅτε, σύζυγος ἀκμαία, νεωτέρα,
Ανδρὸς κατεῖδες ὄλεθρον ἐν συμφορῶν ἡμέρᾳ,
Αλλὰ τὴν γηραλέαν σου, ἀριστοτόκος γύναι,
Καρδίαν κατεσπάραξαν αἱ πρόσφατοι ὀδύναι.
Ὦ, εὕδετε, φιλάλληλοι, τὸν ὕπνον τῶν δικαίων!
Υμῶν ἡ δόξα γρηγορεῖ τῇ μνήμῃ τῶν Βαρναίων.

Ξϛ΄.

Εἰς ΒΑΡΒΑΡΑΝ, *Χαλκινήν.*

1856, *Σεπτεμβρ.* 6.

Ἔρωτος πολυετοῦς καὶ μονοετοῦς νυμφῶνος
Τρομερὰν καταστροφὴν ἡ πλὰξ αὐτ' ὑποσημαίνει·
Θάνατος ἐν τοκετῷ, γένεσις, φθορὰ συγχρόνως·
Ἄτεκνος πατὴρ νεκρὰν τὴν μητέρα νεκροῦ στένει.

ΞΖ'.

Εἰς ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΜΕΝΤΟΡΟΝ, *Κεφαλλῆνα, κείμενον ἐν Σταυροδρομίῳ.*

1854, *'Οκτωβρ.* 1.

Ὦ ζωῆς! ὦ θανάτου! φεῦ! ἐξ οἵων εἰς οἷα!
Ὡς ἐγὼ, τίς εὐδαίμων; ὡς ἐγὼ, τίς ἀθλία;
Σὲ ψυχὴν, σὲ πνοήν μου, σὲ, νεκρὲ, εἶχον μόνον·
Ἕνα δ' εἶχον, τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης σου, πόνον.
Ἀλλὰ σὺ λιπὼν κεῖσαι τὸ ὀστοῦν τῶν ὀστῶν σου,
Ἐπὶ γῆς αὐτὸ ξένης, θλιβερὸν λείψανόν σου.
Ὦ Θεὲ Δημητρίου! οὓς εὐλόγησας γάμους
Ῥήξας, σύναψον αὖθις εἰς τοὺς ἄνω θαλάμους.

ΞΗ'.

Ἕτερον εἰς τὸν αὐτόν.

1856, *Σεπτεμβρ.* 8.

Ἡ τεθλιμμένη σύζυγος τὸν τύμβον ἀνέθηκε τόνδε.

Ἦτον λοιπὸν ἐνύπνιον ἐγρηγορότων μόνον,
Φίλε νεκρὲ, ἡ χαρμονὴ τῶν παρελθόντων χρόνων,
Κ' ἐπέπρωτο οὕτω φρικτὴν νὰ ἐπιφέρῃ λύσιν,
Τὴν πλάκ' αὐτὴν καὶ τῶν πικρῶν δακρύων μου τὴν βρύσιν;
Φεῦ! ἐσυλήθης, θησαυρὲ τῶν φίλτρων, τῶν χαρίτων,
Ἐγὼ δ' ἀλλοία, πελιδνὴ, στυγνὴ καὶ μελαγχίτων,
Πλανῶμ' ἐπὶ τοῦ τάφου σου, ὡς εἴδωλον θανόντων,
Συνθρηνουμένη μετὰ σοῦ ὑπὸ τῶν παριόντων.
Πιστή σου τέως σύζυγος, πιστή σου αὖθις χήρα,
Ὑπέραντλόν σοι τοῦ κλαυθμοῦ προσάγω τὸν κρατῆρα,
Καὶ πλοκαμίδων ἀναρτῶ νιφάδ' ἀποσπωμένων
Εἰς ἀῤῥαβῶνα δεύτερον ψυχῶν συνεσομένων.

ΞΘʹ.

Εἰς **ΚΑΛΛΙΟΠΗΝ ΜΙΧΑΗΛ ΒΑΡΝΑΛΗ.**

1856, *Ὀκτωβρ.* 24.

Πόσον σκληρὸς ὁ θάνατος μανθάνεις, ὁδοιπόρε,
Ὁπόταν μάλιστ' ἀνθηραὶ εἰς τάφους κεῖνται κόραι.
Τοιοῦτον ἄνθος θαλερὸν ἡ Καλλιόπη ἦτον,
Ἀγλάϊσμα νεότητος καὶ τέμενος χαρίτων.
Ἀλλ' ἐραστὴς ἀνέραστος ὁ Χάρων τῶν ὡραίων,
Τὴν παῖδ' ἁρπάσας ἤγαγεν εἰς σκοτεινὸν νυμφαῖον·
Καὶ ἤδ', ἡ πρὶν πολύευκτος, πολύκλαυστος θρηνεῖται,
Κ' ἡ τέως θεία καλλονὴ, σωρὸς ὀστέων κεῖται!

Οʹ.

Εἰς **ΑΛΕΞΙΟΝ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑ,** *κείμενον ἐν Χάλκῃ,*
ὡς ἀπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ.

1857, *Ἰανουαρ.* 18.

Ἡ μάλιστα τῶν ἀρετῶν τῶν σῶν πεπειραμένη,
Ἡ μάλιστά σε στέρξασα καὶ σφόδρα στεργομένη,
Καὶ ἄπαις καὶ στειρεύουσα,
Νῦν σὲ, ψυχὴ παμπόθητος, παρὰ μαρμάρῳ κρύῳ,
Ὡς κρήνη τις μελάνυδρος ἀκόρεστα δακρύω,
Πενθήρης καὶ χηρεύουσα.

ΟΑʹ.

Εἰς **ΙΩΑΝΝΗΝ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΝ,** *ἐκ Ῥαιδεστοῦ,*
κείμενον ἐν Σταυροδρομίῳ.

1857, *Ἀπριλίου* 27.

Τέφρα μὲν αὐτὸς, καὶ κόνις, καὶ ξηρῶν σωρὸς ὀστέων,
Βαθὺ σκότος, ψυχρὰν πλάκα γέρας ἔχει τελευταῖον·

Πλὴν τῆς ἀρετῆς ἡ λάμψις καὶ νεκροὺς περιαυγάζει,
Ἡ δὲ μνήμη κ' ὑπεράνω τῆς πλακὸς ἐπιπολάζει.
Τίς οὐ μνημονεύει τούτου τοῦ θεοφιλοῦς ἀνθρώπου,
Τοῦ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης ἀνεγκλήτου ἐπιτρόπου;
Τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου ἀγαπήσας,
Καὶ τὰ θεῖα συνειδότι καθαρῷ οἰκονομήσας,
Κεῖται μὲν ἐπ' εὐλογίαις, ἄνεισι δ' εἰς τὸν Πατέρα,
Τῆς καλῆς οἰκονομίας κομισόμενος τὰ γέρα.
Συμπροπέμψατε τὸν ἄνδρα ταῖς εὐχαῖς ὑμῶν, Λευῖται,
Ἱερεῖς, ἐκκλησιῶται, ἐνορῖται, παροδῖται.

ΟΒ'.

Εἰς **ΜΑΡΙΑΝ ΑΥΓΕΡΙΝΗΝ** *ἐκ* **ΠΥΛΑΡΙΝΩΝ,**
κειμένην ἐν Κεφαλληνίᾳ

1857, *Ἀπριλ.* 20.

Ἐν φιλαρέτοις πράξεσιν ἀντλήσασα τὸν βίον,
Ἐνθάδε τὸ πολύμοχθον ἀπέλιπε σαρκίον·
Καὶ χαίρουσα κατέλαβε τὴν γῆν τὴν τῶν πραέων,
Εἰς τὴν ἐκεῖ πανήγυριν ἐλθοῦσα τῶν δικαίων.
Οἱ παῖδες δ' ἄλλος ἄλλοθι τῆς γῆς διεσπαρμένοι,
Τοιαύτης ὀλοφύρονται μητρὸς ὠρφανισμένοι.
Ὦ, μὴ τὸν χοῦν βαρύνετε αὐτῆς δακρυῤῥοοῦντες!
Οὐ θνήσκουσιν οἱ εὐσεβῶς καὶ ἐν Θεῷ βιοῦντες.

ΟΓ'.

Εἰς **ΕΥΦΡΟΣΥΝΗΝ ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ,**
ἀποβιώσασαν μὲν ἐν τῇ νήσῳ Πριγκίπῳ, ταφεῖσαν δὲ ἐν Νεοχωρίῳ.

1857, *Ἀπριλίου* 27.

Ὦ ἐκ τῆς νήσου θλιβερὰ ἐπιστροφὴ ἐκείνη!
Ἐξ οἵων σε προέπεμπον ἐλπίδων, Εὐφροσύνη,

Κ' ἐξ οἵων σ' ἀνεκόμιζον! τὴν ὄψιν τὴν γλυκεῖαν,
Τοῦ οἴκου μου τὸν ὀφθαλμὸν, τοῦ βίου τὴν λυχνίαν,
Τὸ τῶν χαρίτων ἄγαλμα φρικτὸν ἀνῆγε σκάφος,
Καὶ ἄπνουν ὑπεδέχετο καὶ ἄμορφον ὁ τάφος.
Καὶ νῦν σὺ μὲν ἐν σκοτεινῷ μονάζεις θαλαμίσκῳ,
Εγὼ δ' αὐτοῦ τὴν ζόφωσιν ἐντός μου ἀνευρίσκω,
Ορῶν τὰ τέκνα φέροντα τὸν τύπον τῆς ὀδύνης,
Αντὶ τῆς πρὶν περὶ αὐτὰ γελώσης εὐφροσύνης.
Αλλ' εἴ τις αἴσθησις νεκροῖς, ὡς μῦρον ἀρωμάτων
Δέχου συζύγου στεναγμὸν καὶ δάκρυα φιλτάτων.

ΟΔ'.

Ἕτερον εἰς τὴν αὐτήν.

1857, *Ἀπριλίου* 30.

Ὦ ξένε, ὑπὸ τοῦτο τὸ μνῆμα τὸ βαρὺ
Καθεύδ' ἡ Εὐφροσύνη Καραθεοδωρῆ·
Φιλόθεος, φιλόπαις καὶ φίλανδρος γυνὴ,
Αδριανουπολῖτις, ἀκμαία καλλονή.
Αλλὰ πνοὴ τοῦ ᾅδου οὐ φείδεται καλῶν,
Οὐ νέων, οὐ μητέρων, οὐ φίλων προσφιλῶν!

ΟΕ'.

Εἰς **ΕΛΕΝΗΝ**, *κειμένην ἐν Βάρνῃ.*

1857, *Ἀπριλίου* 30.

Ἡ τοῦ Θεοφυλάκτου ἐνθάδε κεῖτ' Ἑλένη,
Εκκαιδεκέτις νέα καὶ νύμφη ἑνὸς ἔτους,
Καλλίστη τὴν ἰδέαν, τὰς φρένας πεπνυμένη,
Ἐφ' οἷς θανεῖσα πόθους κατέλιπεν ἀπλέτους.
Ιδοὺ λοιπὸν ὁ μόνος δεσμὸς τῶν δύο βίων,

Ὁ πόθος ὃν ἡ πίστις παραμυθεῖ συνήθως·
Τοὺς δ' ἄλλους παμποικίλους δεσμοὺς τῶν ἐπιγείων,
Αείποτε καλύπτει τοῦ μνήματος ὁ λίθος.

Oϛ'.

Εἰς ΠΑΥΛΟΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ, *κείμενον ἐν Κιουπλιᾷ.*

1857, *Μαΐου*, 7.

Λάτρις Χριστοῦ ἀληθινὸς, Λυκάων ἐκ τῆς Σίλλης,
Πατὴρ φιλοστοργότατος καὶ ποθεινὸς τοῖς φίλοις,
Ενθάδε τὴν ἀνάπαυλαν τοῦ πολυμόχθου βίου
Εὑράμενος, κεκοίμηται ὁ Παῦλος Γεωργίου.
Μακαριστὸς τῆς βιοτῆς, μακαριστὸς τοῦ τέλους,
Τὸν ὅρμον εὗρεν, ἐκφυγὼν τοῦ βίου τοὺς σκοπέλους.
Νῦν δὲ τὸ πνεῦμα τῆς ζωῆς καραδοκῶν τῆς ἄλλης,
Ελπίζει καὶ τὸν δεύτερον πλοῦν ἔσεσθ' ἔξω ζάλης.

ΟΖ'.

Εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, κείμενον ἐν Λευκείᾳ.

Ἐνταῦθα κεῖται ὁ Σάββας ὁ Παυλίδης,
Γῆς Λυκαόνων Σιλλαῖος εὐπατρίδης·
Πιστὸς ἐργάτης τοῦ νόμου τοῦ Κυρίου,
Ἓξ ἑβδομάδας ἐτῶν διῆλθε βίου.
Καὶ νῦν ἐνταῦθα ὑπνώττει σαββατίζων,
Καὶ τὴν ὀγδόην φερένικον ἐλπίζων.

ΟΗ'.

Εἰς ΕΛΕΝΗΝ ΚΑΡΑΚΟΥΣΗ, *κειμένην ἐν Γαλαζίῳ.*

1857, *Ἰουνίου* 27.

Ενος μὲν τοῦτο τοῦ κοινοῦ θανάτου ἁπλοῦν μνῆμα,
Αλλὰ τὸ πένθος οὐ κοινὸν, ὡς οὐδ' ἁπλοῦν τὸ πῆμα.

Μυρίων ὅσων ἔβριθε χαρίτων ἡ Ἑλένη·
Ἦν νέα καὶ νεόνυμφος, καὶ ἔγκυος, καὶ ξένη.
Ἀλλ' οἴμοι! ἐξεθέρισεν αὐτὴν πολυοδύνως
Ὁ μηδενὸς φειδόμενος πανωλετὴρ ἐκεῖνος,
Καὶ ἤδη νύμφη ἐν νεκροῖς πικρόγαμος θρηνεῖται,
Καὶ μήτηρ σὺν ἀμήτορι ἄτεκνος τέκνῳ κεῖται.
Ὦ Ἴστρου νᾶμα, δάκρυον γενήθητι εἰς βάθος,
Κ' εἰς τῆς νεκρᾶς τὰ πάτρια ἀνάγγειλον τὸ πάθος!

ΟΘ'.

Εἰς ΙΩΑΝΝΗΝ ΣΟΥΒΑΤΖΟΓΛΟΥΝ, *κείμενον ἐν Χάλκῃ.*

1857, *Σεπτεμβρίου* 1.

Πίστις, φρόνησις, λιτότης, μετὰ πόνων καρποφόρων,
Τοῦτον ὕψωσ' εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐμπόρων καὶ εὐπόρων.
Νῦν δὲ προλιπὼν τὰ πάντα, καὶ οἰκίαν, κ' ἐμπορείαν,
Καθαρὸν εἴληφε κέρδος τὴν ζωὴν τὴν μακαρίαν,
Τόσα φέρων ἐκ τοῦ κόσμου, ὅσα ἔργῳ καὶ δυνάμει
Επωφέλησε πενήτων στέγας δαψιλεῖ παλάμῃ.
Τὴν δὲ τύρβην καὶ κυβείαν τοῦ αἰῶνος τοῦ βεβήλου
Σεσωσμένος, ἀπολείπει ἔξω τούτου τοῦ ἀσύλου.

Π'.

Εἰς ΖΑΦΕΙΡΙΤΣΑΝ, *θυγατέρα* ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΧΑΤΖΗ ΚΩΣΤΑ, *σύζυγον* ΝΙΚΟΛΑΟΥ Π. ΠΑΝΑ, *Κεφαλλῆνος, κειμένην ἐν τῷ Μεγάλῳ Ῥεύματι.*

1857, *Σεπτεμβρ.* 27.

Ἥδε, τοῦ πατρὸς θυγάτηρ, τροφοδότις ὅτι πλείστων
Τοῦ πτωχεύσαντος Δεσπότου ἀδελφῶν τῶν ἐλαχίστων,
Ἐν τῇ παροικίᾳ ταύτῃ ζῶσα μὲν ὑπῆρξε μία
Τῶν παντοίως θλιβομένων διαρκὴς παραμυθία·

*

Ἐνδημοῦσα δὲ, κἂν ἄπαις, δῆμον υἱοθετημένων,
Δῆμον ὅλον καταλείπει τοῦ λοιποῦ ὠρφανισμένον.
Γυναικὸς τοιαύτης τάφος ἀποβαίνει σιωπῶσα
Τῷ ἀνδρὶ παραμυθία καὶ διδασκαλία ζῶσα·
Αὐτὴ δὲ ἀναπεσοῦσα ἔνδον, χαίρουσ' ἀναμένει
Τὴν φωνὴν τοῦ Ζωοδότου "Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι!"

ΠΑ'.

Εἰς ΚΑΛΗΤΣΑΝ,

νύμφην καὶ ἔκγονον* ΒΑΛΛΙΑΝΩΝ *τῶν ἐκ Κεφαλληνίας.

1857, *'Οκτωβρ.* 9.

Ενθάδε τὴν πανήγυριν τοῦ ἐπικήρου βίου
Γυνὴ κατέλιπ' εὐσεβὴς καὶ δούλη τοῦ Κυρίου·
Καλήτσα ἡ καὶ ἔκγονος καὶ νύμφη Βαλλιάνων,
Ἧς καὶ ἡ μνήμη σεβαστὴ, κ' ἡ θήκη τῶν λειψάνων·
Διότ' εἰς τὴν οὐράνιον πατρίδα ἀφορῶσα,
Εκεῖ μετεθησαύρισε τὸν πλοῦτον ἔτι ζῶσα,
'Εν φιλαδέλφοις οἰκτιρμοῖς πενήτων, ἐν πλουσίαις
Υπὲρ τῶν φίλων τοῦ Θεοῦ καὶ πρὸς αὐτὸν θυσίαις.
Ὦ! γνῶμεν τὸ μυστήριον τοῦ βίου, ὡς ἐκείνη·
Ανοίγει πύλας οὐρανῶν ἡ ἐλεημοσύνη.

ΠΒ'.

Εἰς ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΛΕΚΑΤΣΑΝ, *Κεφαλλῆνα,*

ἀποθανόντα τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἑορτῆς αὐτοῦ.

1858, *'Ιανουαρ.* 17.

Εκρύβη· μάτην γυναικὸς κ' ἐξ τέκνων τεθλιμμένων
Αρτίδακρυς ὁ ὀφθαλμὸς ζητεῖ αὐτὸν παπταίνων!
Οπίσω τῆς νεκρώσεως στραφεὶς αὐτὸς ἐκρύβη,

Ενῷ αὐτοῦ τὸ σκήνωμα ἡ σηπεδὼν συντρίβει.
Οὐκ ἄρα πέπονθεν οἰκτρὰ, οὐδ' ἄξια δακρύων;
Θαρσεῖτε· ὁ κρυπτόμενος, μετὰ τῶν μακαρίων
Τὴν ἑορτάσιμον αὐτοῦ πανηγυρίζ' ἡμέραν,
Μίαν ἀεὶ καὶ τὴν αὐτὴν καὶ πάντη φαιδροτέραν.

ΠΓ'.

Εἰς ΧΡΙΣΤΙΝΑΝ ΨΥΧΑΡΗ, *ἀποθανοῦσαν ἐν Λονδίνῳ, καὶ ἐνταφιασθεῖσαν ἐν Μασσαλίᾳ τῇ γενεθλίῳ αὐτῆς πόλει.*

1857, *Μαρτίου* 8.

Φύτλης Βαλταζέων ἐρικυδέος εὐγενὲς ἔρνος,
Ψυχάρη θαλερὴν καὶ γλυκερὴν ἄλοχον,
Χριστίναν κείνην, Ἑλληνίδα Μασσαλιῶτιν,
Τηλεθανῆ, τόδ' ἔχει ἧς γενέθλης δάπεδον.
Τῆδε γὰρ ἐκ Βρετανῶν βασιληΐου ἄστεος ἄπνουν
Λάρνακι ἐν κρυερῇ θάπτε πόσις κομίσας.
Καὶ νῦν νέρθε γέης ἀμπαύσιμον ὕπνον ἰαύει,
Ἔς τε Χριστὸς ἑὰς νύμφας ἄνω καλέσῃ.

ΠΔ'.

Ἕτερον.

Χριστίνης τόδε σῆμ' ὀλοὸν Βαλταζίδος ἐσθλῆς,
Ψυχάρεό τε φίλης νυμφιδίης ἀλόχου.
Τῇ μὲν ἔπ' οἰχομένῃ ἀδινὸν κατὰ δάκρυ ἔχευαν
Ἑλλάνων θύγατρες πάντη ἀν' Ἑσπερίην,
Καὶ Λονδῖνον ἔκλαυσε νέκυν ξένον αὖθι θανούσης,
Μασσαλίη τε φυῆς λείψανα δεξαμένη.
Τυτθὰ δὲ μητρὸς τέκν' ἀταλάφρονα, ἀστέρας ὥστε,
Ὀρφανίης δνοφερῆς ἀμφεκάλυψε νέφος.
Αὐτὴ δ' οὐρανίοισιν ἀγαλλομένη φαέεσι,
Χαίρειν μυρομένοις οἷσι φίλοισι λέγει.

ΠΕ΄.

Ἕτερον.

Μή μ' ἀστενακτὶ ἐξαμείβεσθε, ξένοι,
Τὴν Ψυχάρη δάμαρτα πιστὴν Χριστίναν,
Τὴν οὔτ' ὀθνείαν, κἀξ ἀρίστων Ἑλλάδος,
Ἥβης ἐν ἀκμῇ τηλόθεν ξένης ἄπο
Ἐλθοῦσαν αὖθις τλημονεστάτην ὁδὸν,
Τύμβον πρὸς αὐτόν. Ἀλλά μοι προσείπετε
Παῖδας, πόσιν τε, οἷς περ οὐδ' ἄνω ξένη.

Πς΄.

Ἕτερον.

Ἦν ὅτε ἤνθουν μεταξὺ τῶν Μασσαλιωτίδων,
Τὸν νοῦν, τὴν πίστιν Ἑλληνὶς, θυγάτηρ Βαλταζήδων·
Ἀλλὰ παρὰ τὸν Τάμεσιν εἰκοσαέτης θνήσκω,
Καὶ τὴν αὐτὴν κοιτίδα μου καὶ τάφον γῆν εὑρίσκω.
Νῦν δ' ἄποπτος πρὸς τὸν ἐμὸν ὁμόζυγον Ψυχάρην
Φιλίως νεύω τῇ χειρὶ ψυχρὰν, λοισθίαν χάριν.
Ορφάνευέ μοι, φίλτατε, τοὺς δύο μου ἀγγέλους,
Κ' ἐν τούτοις τὴν Χριστίναν σου ἰνδάλλου μέχρι τέλους.

ΠΖ΄.

Εἰς τριετὲς βρέφος, κείμενον ἐν Χάλκῃ.

1858, *Ἀπριλ.* 14.

Κοιμᾶται τὸ παιδάριον ἐν κλινιδίῳ ταπεινῷ,
Πλὴν μὴ καταφρονήσητε αὐτοῦ ὡς ἐλαχίστου·
Ὁ φύλαξ αὐτοῦ Ἄγγελος διαπαντὸς ἐν οὐρανῷ
Πανίλεων τὸ πρόσωπον προσβλέπει τοῦ Ὑψίστου.

ΠΗ'.

Εἰς ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ ΑΘΑΝ. ΚΟΥΠΑΝ,

κείμενον ἐν Νεοχωρίῳ.

1858, *Νοεμβρίου* 14.

Τὸν εὐσεβῆ, τὸν ἔμφρονα τοῦ οἴκου κυβερνήτην,
Τὸν ἐν ἐμπόροις ἔντιμον καὶ ἀγαθὸν πολίτην,
Τὸν εὐσυνείδητον κοινῶν πραγμάτων ἐπιστάτην,
Τὸν ποιητὴν, τὸν τῶν Μουσῶν καὶ λάτριν καὶ προστάτην,
Φωνὴ τοῦ πάντων Ποιητοῦ ἐν ὕπνοις αἰφνιδίως
Αφύπνισεν εἰς θάνατον κ' ἐκοίμησ' αἰωνίως.
Πάντως, ὦ ξένε, ἐφεστὼς, τὸν τεθνεῶτα κλαίεις·
Πλὴν, τί ἐστιν ὁ θάνατος, ἢ ὕπνος τοῖς δικαίοις;

ΠΘ'.

Εἰς τὸν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει
Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας καὶ Πρόεδρον Κεστεντηλίου
Κύριον ΑΡΤΕΜΙΟΝ.

1858, *Δεκεμβρίου* 23.

Πλεῖστά τοι, ὦ Χάλκη, αὐχήματα εἴσ' ἐφύπερθε,
Σήματα εὐσεβείης καὶ σοφίης τεμένη·
Ἄλλα δὲ νέρθε γαίης κειμήλια πολλὰ μάλ' ἴσχεις,
Θείων ἀρχιθυτῶν λείψανα καὶ κονίην·
Τῷ ῥά καὶ Ἀρτεμίου ἱερὸν δέμας εὖ περιέψεις,
Τοῦ Κεστεντηλίου πρίν τε Πάπα Φαρίης.
Καὶ ὀλίγη περ, ἐρεῖς πολυθαυμάστῳ ποτὲ Κρήτῃ,
Ἀρτεμίου πάτρα, σὸν στέφανον φορέω.

Ϙ΄.

Εἰς τὸν μακαρίτην Πρεσβύτερον καὶ Σακκελάριον **ΘΕΟΔΩΡΟΝ** *τὸν Κρῆτα, πατέρα τοῦ Μητροπολίτου Χαλκηδόνος* **Κ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ**, *κείμενον ἐν Χάλκῃ.*

1858, *Δεκεμβρ.* 23.

Μνήματι εὐσεβέως νεκροδέγμονι τῷ δε γεραίρει,
Παῖς πατέρ' Ἀρχιθύτης πρεσβύτερον φθίμενον·
Τίς μὲν ὁ παῖς; ποιμὴν Χαλκηδονίων Γεράσιμος·
Τίς δ' ὁ πατήρ; ἱερεὺς Κρὴς Θεόδωρος ὅδε,
Πρέσβυς Σακκελάριος, ἀνὴρ ἀρετέσι μεμηλὼς,
Ογδώκοντ' ἐτέων ἐξανύσας βίοτον.
Οὐκ ἄρα τὸν κατὰ πάμπαν ἐέρξει Χάλκεος οὐδός·
Υἱὸν ὁ γεννήσας οὐ λέγεται θανέειν.

ϘΑ΄.

Εἰς **ΕΙΡΗΝΗΝ ΓΕΣΟΓΛΟΥ.**

ποιηθὲν τῇ 22 *Ἰανουαρ.* 1859.

Ἐνθάδε, ὑπὸ τῇ πλακὶ ταύτῃ τῇ μαρμαρίνῃ,
Εἰρήνη ἡ τοῦ Γέσογλου ὑπνώττει ἐν εἰρήνῃ.
Ἀλλ' οὐχ ὁμοίως φέρουσι τὸ πάθος εἰρηναῖον
Ἐπὶ νεκρᾷ τὰ κάλλιστα τῶν Θρακικῶν ἀστέων,
Ἡ Φιλιππούπολις, ἐν ᾗ τεχθεῖσα πρὶν ἐτράφη,
Καὶ τὸ Βυζάντιον, ἐν ᾧ τεκοῦσα νῦν ἐτάφη·
Διότι σεμνολόγημα ὑπῆρχεν ἀμφοτέρων,
Τύπος φιλάνδρων γυναικῶν, τύπος καλῶν μητέρων.

ϞΒ΄.

Εἰς κοράσιον δύο καὶ ἡμίσεος ἐτῶν.

1859, Σεπτεμβρ. 8.

Μόλις ἡ παῖς θηλάσασα τὴν τῆς ζωῆς πικρίαν,
Ὡς μυσαχθεῖσ' ἀπέδραμε πρὸς τῆς ζωῆς τὸ πέρας·
Τριακοντάκις ζήσασα τριάκοντα ἡμέρας,
Ἀφῆκε πολυχρόνιον τῶν φίλτρων ἱστορίαν.
Ἐὰν πρὸς τὴν ἀνάπαυσιν μήπω καμοῦσα σπεύδῃ,
Πρὸς τί τῶν ὑπὸ κάματον αἱ ὑπὲρ τούτου λῦπαι;
"Θαρσεῖτε, τὸ κοράσιον, (ὁ 'Ιησοῦς προεῖπε)
„Θαρσεῖτε, οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλ' ἐν ἐμοὶ καθεύδει.„

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

ΜΕΡΟΣ Β'.

Σ ύ μ μ ι κ τ α.

Α'.

Εἰς τὸν ἐν Κέῳ λελατομημένον λέοντα.

1842, *Αὐγούστου* 21.

Φεύγετ', ὀρεσκῷοι θῆρες τάχος, ἔξιτε χώρου·
'Ηνίδ' ἐπῶρτο ποσὶν κείμενος ὧδε λέων.
Καὶ τάχ' ἂν ἔστε νάπας, ἔς τ' οὔρεα ἦλθε λοχήσων,
Ἀλλὰ πέδας πετρίνας οὔ οἱ ἔλυσε γλυφή.

Β'.

Εἰς τὴν αὐτόθι ἐν τῇ Μονῇ τῆς ἁγίας Μαρίνης εὐωχίαν.

1842, *Αὐγούστου* 25.

Δαίνυσο, εὐοχοῦ, πίν', οὐ φθόνος· ἀλλὰ καὶ αὖθις
Ἴσχεο βῆμα, πέλας· σκέψαι ὃς ἀμφορέα.

Γ'.

Εἰς τὴν ἐν Τήνῳ προσκύνησιν τῆς Θεοτόκου τῆς Εὐαγγελιστρίας.

1842, *Σεπτεμβρίου* 8.

Σοὶ τούς δ' ἐπισπένδουσιν, ἁγνὴ Παρθένε,
Θερμῶν σταλαγμοὺς δακρύων ἱκέται σέθεν,

Τλήμονες, ἀλῆται, ψυχικῶν νόσων πλέῳ,
Οὓς δὴ ἀλάστωρ εἷλε καὶ ἔρως χθονὸς,
Κόσμου τ' ἀκόσμου οἶδμα, τριττοὶ δεσπόται.
Ἀλλ', ὦ μόνη Σώτειρα, σοὶ γάρ τοι πάρα,
Ἴλαθι, σῶζε πημάτων τὸν σὸν λεών.

Δ'.

Εἰς τὴν Δῆλον.

1842, *Σεπτεμβρ.* 11.

Τὴν ἱερὴν ἱκόμεσθ' ἁλιερκέα Δῆλον ἐρήμην
Ξεῖνοι πενθοῦντες πτῶμα τὸ Δηλιακόν.

Ε'.

Εἰς τὴν αὐτήν.

Δύσδηλε Δῆλος, ὡς ἄδηλος εἶ τανῦν!

ϛ'.

Εἰς τὸν ἀείμνηστον διδάσκαλον
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΒΑΡΔΑΛΑΧΟΝ,
ποιηθὲν κατὰ τὸν ἀπὸ τῆς Πεπερίδος νήσου, εἰς ἣν ἐναυάγησε, παράπλουν ἡμῶν, τῇ 20 Αὐγούστου
1843.

Δέρκεο, ναυστόλε, τήν δε μέλαιναν, δέρκεο νῆσον,
Ἥ ποτε Βαρδαλάχον φῶτα ἀγακλύμενον,
Εγγενέσι σπεύδοντα ἀϊδροσύνην ἀπαμῦναι,
Ῥῆξε διὰ σκοπέλων μεσσατίῳ πελάγει.
Βῆ δ' ὁ μὲν ἐς μάκαρας νῦν, εὐσεβέων ἵνα χῶρος
Ἀστὴρ ὡς, φαενῆς Ἄγγελος εὐσοφίης·
Ὀστέα δ' ἄλλοτε ἄλλοσ' ἐπ' ἀκταῖς πουλυφόνοισι

Κλυσμοῖς ἐκβράσσει κῦμα παλιῤῥόθιον.
Σῶμα μὲν οὖν ἐν ὕδασιν ἐπόψιον εὕρατο τύμβον,
Οὔνομα δ' ἀεὶ μνῆμ' Ἑλλάδα πᾶσαν ἔχει.

Ζ'.

Εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ Λοιμοκαθαρτήριον.

1843, *Ὀκτωβρ.* 14.

Βαρβαρικῶν ἀπόπλυνε ῥύπων, ξένε, σῶμά τε, νοῦν τε.
Ἑλλάδος ὧδε πύλαι· εἴσιθι πᾶς καθαρός. *)

Η'.

Εἰς τὴν Ἀνθολογίαν Κωνσταντίνου Πρωτοψάλτου.

1845, *Ἰουνίου* 18.

Ὀρφεῖς μὲν καὶ Ἀμφίονες, Ἀρίωνες καὶ Λῖνοι,
Καὶ τῶν λοιπῶν σιγάτωσαν μελοποιῶν τὰ σμήνη·
Ἰδοὺ γὰρ ἐντετάνυσται κιθάρα σιωνίτις,
Ἐξ ἧς ἐκχέετ' ἄφατος, οὐράνιος γλυκύτης,

---

*) *Τὴν ἀτοπίαν τοῦ σκέμματος εὐφυῶς ἐλέγξαι βουλόμενος ὁ κλεινὸς Οἰκονόμος, καθαιρόμενος καὶ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ δωματίῳ, ὑπέγραψεν ἰδίᾳ χειρὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς θύρας τὰ ἑξῆς·*

«Ἢν δ' ἐπαναστρέψας βαίνῃς πάλιν Ἑλλάδος ἐκτός,
Βαρβαρικοῖσι ῥύποις σῶμά τε νοῦν τε χρανεῖς.»

Παρακληθεὶς δὲ ὑφ' ἡμῶν ἐσχεδίασεν αὐτὸς ἕτερον τόδε κάλλιστον ἐπίγραμμα·

«Οἶκος ὅδε κρατερὸς καὶ χάλκεος οὐδὸς ἐέργει
Ἑλλήνων ἀπὸ γῆς λοιμὸν ὀλεσσίπολιν·
Οἵδ' ἀπολυμαίνονται, πᾶς ξένος ἔκτοθεν ἥκων·
Αἴθε δὲ καὶ λοιμοὺς ἄνδρας ἀπεῖργε μακράν!»

Οὐ θῆρας τιθασσεύουσα, οὐ λίθακας κηλοῦσα,
Ἀλλὰ ψυχὰς εἰς οὐρανὸν ἐκ γῆς ἀνακαλοῦσα.
Τὰς δὲ νευρὰς συνήρμοκεν οὐ Τέρπανδρος, οὐ Λῖνος,
Ἀλλ' ἀοιδῶν ὁ φέριστος ἁπάντων Κωνσταντῖνος.
Πᾶσα λοιπὸν μελίγηρυς σειρὴν τῆς Ἐκκλησίας
Ὑμνολογείτω τὸν Θεὸν διὰ μολπῆς γνησίας.

Θʹ.

Εἰς Λαχεῖον.

1846, Μαρτίου 20.

Τυφλὸς κ' ἐγώ, τυφλὴ καὶ σύ, ὦ Τύχη, δὲν ἠξεύρω
Πῶς νὰ μὲ εὕρῃς ἠμπορεῖς, πῶς ἠμπορῶ νὰ σ' εὕρω.

Ιʹ.

Ἕτερον.

Τὸ ἆθλον περιμάχητον, πλὴν ἄδηλος ἡ τύχη·
Ἐπέτυχες; ἀπόλαυε· ἀπέτυχες; δυστύχει.

ΙΑʹ.

Ἕτερον.

Δός μοι, τύχη, δός μοι τὸ χαρτοφυλάκιον,
Ἢ κἂν δός μοι μόνον ἓν αὐτοῦ φυλλάκιον.

ΙΒʹ.

Εἰς τὴν ἐν Νεοχωρίῳ Σχολὴν τοῦ Κ. Κωνσταντίνου Ι. Ἰπλικτσῆ.

1846, Σεπτεμβρ. 14.

Καὶ τόδε Κωνσταντῖνος Ἰωάννου μέγ' ἀμύμων
Ἄνθετο Βοσποριτῶν παισὶ χαριζόμενος,

Οὔ νυ τι πρῶτον ὅγ', οὐ πύματον, οὐδ' ἐνθάδε οἷον
Μούσαις Ἑλλαδικαῖς δειμάμενος τέμενος.
Πᾶσα γὰρ Ἑλλὰς γῆ, τό τε κλεινὸν Κέκροπος ἄστυ,
Τηλόθι θ' ἑσπερίη τοῦδ' ἀρετὴν λαλέει.
Τοίην μουσοπόλοισιν ὀϊζυροῖσιν ἅμιλλαν
Ὄρνυσι πλουτοδοτῶν γηραλέαις παλάμαις.
Ἀλλ' ἄγετ' ἐνδαπίων εὐγνώμονες, εἴσιτε παῖδες,
Εὐσεβίην, ἀρετὴν, γράμματα μανθάνετε.

ΙΓ'.

Εἰς τὰς νήσους τῶν Πριγκίπων.

1848, *Ἰουνίου* 19.

Τέσσαρες ἀντιάουσι Προποντίδι εἰν' ἁλὶ νῆσοι
Μέσον Βύζαντος κ' Ἀστακινοῦ πελάγους·
Πρώτη μὲν, Πρώτη αἰπεινὴ παιπαλόεσσα·
Τὴν δὲ μετ', Ἀντιγόνη, νηυσὶν ἀκυμοτέρη
Χαλκῖτις τριτάτη δικόρυμβος, βωτιάνειρα,
Μουσάων ἱερὴ, μουσοπόλοισι φίλη·
Αὐτὰρ ἔπειτα τετάρτη εὐὔσκιος, ἀνθεμόεσσα,
Πασάων μείζων Πρίγκιπος ἠγαθέη·
Τῶν τις χαιρέτω ἄλλῃ, ὁ δ' ἄλλῃ· αὐτὰρ ἔμοιγε
Χαλκῖτις μούνη εὔαδε μουσοτρόφος.

ΙΔ'.

Εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ ἱερὰν μονὴν τῆς Θεοτόκου.

1848, *Ἰουνίου* 20.

Θειοτόκοιο κόρης τέμενος τόδε κάλλεϊ λάμπον
Κόσμον μὲν Χάλκη ἔσχεν ἀριπρεπέα·
Βύζαντος δὲ πόλις, περικλυτὸν κουροτροφεῖον·
Πάντες δ' εὐσεβέες, πολυσέβαστον ἕδος.

Δείματο δ' αὐτὸ πρῶτον Ἰωάννης μέγ' ἀμύμων,
Ἐν γε Παλαιολόγοις δεύτερος Αὐτοκράτωρ·
Εἶτα δαμὲν πυρὶ, αὖθις ἓ δείματο Παναγιώτης,
Ἑρμηνεὺς ὁ μέγας κεῖνος ὁ Νικόσιος.
Ὡς δ' ἄρ' ἓ κάμψε χρόνος, τρίτον ἔκτισεν Ὑψηλάντης,
Δῖος Ἀλέξανδρος, φέρτατος ἡγεμόνων.
Ἀλλὰ, κόρη, κείνους καὶ ἐν μακάρεσί περ ὄντας,
Σῶζε τεῇ κρατερῇ, Παρθένε, προστασίῃ.
Τούς δε νυ παῖδας, ὅσοι σοφίην παρ' σοὶ ποθέουσι,
Καὶ πατέρας κ' ἐφόρους, φαῦσκε, φύλαττε, σάου.

ΙΕ'.

Εἰς Χουρμούζιον, χαρτοφύλακα τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

1848, *Ἰουνίου* 21.

Τίς Χουρμουζίου οἶδε τάφον τινὰ τοῦ μελοποιοῦ;
Ὦ Χάλκη, Χάλκη, ποῦ στέφανον σὸν ἔχεις;
Ἁγνὸς ἀκτερέϊστος, ἄτυμβος κεῖνος ὁ κλεινός!
Φεῦ, ὡς οὐδὲ θανεῖν ἄξιον εἶν' ἀσόφοις!

Ιϛ'.

Εἰς τὸ τοῦ Γένους Νοσοκομεῖον.

1848, *Ἰουνίου* 22.

Οἶκος ὅδε ξείνοισι καὶ ἀστοῖς ἀμπεπέτασται
Τῆς Βυζαντινῶν σύμβολον εὐσεβίης.
Πάντες, ὅσοι νούσοισι τετρύχεσθ' ἀργαλέησιν
Εἴσιθ' ὁμῶς οἴκῳ ὡς ἐνὶ ὑμμετέρῳ·
Ἔστι κλίνη φιλόφρων, ἰητήρ, νουσοκόμος τε,
Ἔστι πιεζομένοις φάρμακ' ἀλεξίκακα,
Τῶν καὶ ἀπαυράμενός τις νίσσεται ὅνδε δόμον δε
Εὔρωστος, λαλέων ζῆλον ἀδελφοσύνης.

ΙΖ΄.

Εἰς τὴν ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐν τῇ κατὰ τὴν Χάλκην Μονῇ τῆς Ἁγίας Τριάδος.

1848, Ἰουνίου 23.

Ἠρέμα, βήματι κούφῳ ἰχνεύετε τόνδε πυλῶνα·
Οὐ θέμις ὧδε θροεῖν· ἱρὸς ὅδ' ἐστὶ δόμος.
Ἐνθάδ' ἀγηρέραται πολιόθριξ θεῖος ὅμιλος
Πάντων θεσπεσίων τῆς σοφίας Πατέρων·
Ὧδε χορὸς γεραρὸς ποιητῶν ἀμφὶ Ὁμήρῳ,
Ἀμφὶ δ' Ἀριστοτέλει φιλοσόφων θίασος.
Κεῖθι γεωμετρέει ἅμα τ' Εὐκλείδῃ Πτολεμαῖος·
Νουσολόγων δὲ ἄγει σύλλογον Ἱπποκράτης.
Ἐν δ' ἄρα Θουκυδίδαι, πολυΐδριες Ἡρόδοτοί τε
Καὶ Δημοσθενέων πρὸς Κικέρωνας ἔρις.
Γραμματικῶν δ' ἐντεῦθεν ὁμήγυρις ἀμφιπένονται
Κώδιξι, σχολίοις καὶ κριτικοῖς κανόσι.
Ἐν δὲ Θεοῦ σοφίης εἰδήμονες ἐνστιχόονται
Εὐσεβίης πολιῆς ἀκρέμονες μεγάλοι.
Τοῖον ἀριπρεπέα χορὸν ὧδ' ἤθροισε νέοισι
Χριστιανῶν τε Πατὴρ καὶ Θεοῦ Ἀρχιθύται.

ΙΗ΄.

Εἰς τὴν ΣΧΟΛΗΝ τοῦ ΚΟΥΡΟΥΤΣΕΣΜΕ.

1848, Ἰουνίου 24.

Τίς Ξηροκρήνην τήνδ' ἐξονόμηνε πολίχνην;
Ἦ μάλα κείνου ἔην ξηροτάτη κεφαλή!
Τῆσδε γὰρ ἐκ κώμης ἀέννaα νάματα χεῖται
Μουσοπόλοισι νέοις φέρτερα Κασταλίης.
Τοίην δωδεκάκρουνον ἔχει πηγὴν ἀγανόῤῥουν
Ἐν τεμένει Μουσῶν τῶν Ἑλικωνιάδων.

ΙΘ'.

Εἰς ΚΩΔΩΝΟΣΤΑΣΙΟΝ.

1848, *Ἰουνίου* 25.

Κωδώνων ἱερῶν ἀναδέδρομεν ὑψόθι πύργος
Ῥηγνύντων φθόγγον χείλεσι φρικαλέοις.
Κλύετε θεσπεσίην ἰαχὴν, ἔγρεσθε δὲ λαοὶ,
Ἀμφὶ νεὼν δὲ Θεοῦ δεῦτε προσευξόμενοι.

Κ'.

Εἰς τὸν ἀοίδιμον διδάσκαλον ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΛΟΓΑΔΗΝ.

1848, *Ἰουνίου* 26.

Ἔφθισό μοι, Λογάδη, σοφὲ Μουσάων ὑποφῆτα,
Πληρώσας γαίην Ἑλλαδικῆς σοφίης·
Πόλλ' εἶπας, πλείω δ' ἔγραψας, πλεῖστ' ἐμόγησας
Καὶ χερὶ, καὶ γλώσσῃ, καὶ φρεσὶ, καὶ κραδίῃ.
Δεινὸν ἔρωτ' ἐνόσεις σοφίης πολιῆς θ' ἱερῆς τε,
Θεσπεσίης τ' αὐδῆς Ἑλλάδος εὐγενέος·
Οὐ χρόνος, οὐ καμάτων ἅλις, οὐδὲ μὲν ὄκνος ἀνέσχεν,
Οὐ πενίη στυγερὴ σὴν κεφαλὴν ζαθέην.
Βῆς δὲ μεταξὺ λέγων σοφὰ οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Σῆς μελιχρῆς λαλιῆς ὀρφανὰ τέκνα λιπών.
Αἰὲν ἄλῃστος ἔσῃ καὶ ἀοίδιμος, ἔστ' ἂν ἡ Ἑλλὰς,
Μυρομένη γοερὸν σὸν πότμον, ὦ Λογάδη.

ΚΑ'.

Εἰς ΚΥΒΕΥΤΙΚΟΝ ΑΒΑΚΙΟΝ.

1848, Νοεμβρ. 30

Ὁ βίος τύχης παίγνιον· ὁ κόσμος ἄβαξ κύβων,
Τοὺς μὲν εἰς πέρας αἴσιον προάγων, τοὺς δ' ἐκθλίβων.
Τὸ κέρδος ἀπαιτεῖ τιμὴν καὶ φρόνησιν καὶ κόπον·
Σπανίως πίπτουσι δὶς ἓξ οἱ κῦβοι τῶν ἀνθρώπων.

ΚΒ'.

Εἰς Ἕτερον.

1848, Δεκεμβρ. 12.

Τὰς ὥρας τῆς ζωῆς σου διακυβεύων μάτην
Κερδαίνεις μὲν ζημίαν, σπουδάζεις δὲ ἀπάτην.
Παῖζε διάγων, φίλε, μὴ δίαγε δὲ παίζων,
Ὅπως ἐν τέλει εἴπῃς, οὐκ ἔπαιζον, ἀλλ' ἔζων.

ΚΓ'.

Εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ ΔΗΜΟΤΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ.

1849, Μαΐου 15.

Τὸν δ' ἐρατῆς σοφίης περικαλλέα δείματο σηκὸν
    Δῆμος ὁ Χαλκινῶν, θαῦμα μέγ' ἐσσομένοις.
Τῆς γὰρ ὑπὲρ κραναῆς νήσου ἀέθλευσαν ἀγῶνα
    Μοῦσαι Κασταλίδες καὶ γλυκεραὶ Χάριτες.
Νίκησαν Μοῦσαι· ἡττηθείσαις δ' ἐπέειπον
    "Ἡμετέρη Χάλκη· μηκέτι νεικέετε!"
Τοὔνεκα προφρονέως εἰσέρχεσθ' ἐνθάδε πάντες
    Μουσοπόλοι παῖδες νήσου ἀγακλυμένης.
Καὶ ῥ' ἀποσεισάμενοι ὀλοὸν καὶ ἀνάλκιδα ὄκνον,
    Δεῦρ' ἴτε εὐμαθίης ἆθλον ἀποισόμενοι.

*

ΚΔ΄.

Εἰς τὴν **ΦΑΡΜΑΚΟΘΗΚΗΝ** *τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς.*

1849, *Μαΐου* 23.

Νούσων ἀργαλέων πολυαλθέα φάρμακα ἔνδον,
Τῆς Ἀσκληπιαδῶν ἄρμενα εὐστοχίης.
Χόρτα τε πάντα, κόνεις τε, ὀποί τε, χυμοί τε,
Βδέλλαι θ' αἱμοχαρεῖς, ἰγδία τε, ζυγά τε.
Ἄλγεσι παντοδαποῖσι καὶ ἕλκεσι καὶ πυρετοῖσι
Ἄρκια οἶκος ἔχει ἔνδοθι κευθόμενα.
Μηκέτι κῆρα φοβεῖσθε τανηλεγέος θανάτοιο
Ὅσσοι τήνδε Μονὴν ἀμφιπολεῖτε νέοι,
Ἔνθα διπλῆν ὑγίην Θεὸς ἀθάνατος παρέθηκε
Σώμασι καὶ ψυχαῖς προῖκα καὶ ἀπριάτην.

ΚΕ΄.

Εἰς τὸ ἐν Χάλκῃ **ΠΟΛΥΑΝΔΡΙΟΝ** *τῶν Ῥώσσων αἰχμαλώτων, τῶν ἀποθανόντων τῷ ͵αωκθ΄.*

1849, *Μαΐου* 26.

Οἵδε τριηκόσιοι στρατιῶται Ῥῶσσοι ἁλόντες
Ἐκ Τούρκων, ἱεροῖς κείμεθα ἐν δαπέδοις·
Οὗ μέγας Αὐτοκράτωρ ἠρῷον ἐχώσατο τοῦτο,
Ὑσμίνης κρατερῆς ἔργα καλῶς νοέων.
Σώματα γάρ χείρωσεν Ἄρης μαλερὸς, πολυάϊξ,
Ψυχαῖς δ' ἀτρέστοις ἔσκεν ἐλευθερίη.
Ἡμετέρην δ' ἀρετὴν κηρύσσει εὔροος Ἴςρος,
Βάρνα τε, Δρύστρα τ', Ἀδριανοῦ τε πόλις.

Κϛʹ.

Εἰς τὸν ἀοίδιμον **ΠΡΟΥΣΗΣ ΧΡΥΣΑΝΘΟΝ**
ἐφευρετὴν τῆς νέας μουσικῆς μεθόδου.

1849, *Μαΐου* 30.

Πότμον ἀγακλυμένου Χρυσάνθου Ἀρχιερῆος
Ἔκλαυσαν Μοῦσαι σχασάμεναι κιθάρας·
Ὅς ποτε ἁρμονίης μελέων σοφὰ τέθμια εὑρὼν,
Ῥηΐδίην μολπῆς πᾶσι παρέσχε τέχνην.
Αὐτὰρ ὁ καὶ πτολίεθρα ἐκόσμησ' ἐμμελέως δὴν,
Δυῤῥάχιον, Σμύρναν, Προῦσαν ἀπ' ἐκ Μαδύτου·
Νῦν δ' ἄρ' ἐπουρανίῃσι χοροστασίῃσι χορεύει
Τὸν Θεὸν ἱλάσκων ᾄσμασιν ἡδυτέροις.

ΚΖʹ.

Εἰς τὸν ἱερὸν **ΑΜΒΩΝΑ** *τοῦ ναοῦ τῆς ἐν Χάλκῃ*
Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

1849, *Ἰουνίου* 5.

Χαῖρέ μοι ὑψιθρόνου Τριάδος πολυήρατε ἄμβων,
Βῆμα λόγων ἱερῶν, ῥητορικῆς ὀκρίβαν·
Σεῖο γὰρ ἐκ λαγόνος γεγέννηνται ἀριστοτόκοιο
Ῥήτορες ἀρτιεπεῖς θεσπεσίων λογίων·
Ὣς δ' ἀμφ' οἰωνῶν κρατερῷ Βασιλῆϊ πέτονται
Οὔρεος ἐκ κορυφῆς αἰετιδεῖς πολέες,
Τὼς σέθεν ὀρνυμένῳ ἐφάμιλλοι ἀμφὶ Τυπάλδῳ
Ἔσσυνται προθέειν κήρυκες ἡδυλάλοι·
Τοῖος ἐφίδρυται δή τοι τανυσίπτερος ὄρνις
Χρύσεος ὑψιπόρου σύμβολον ἐργασίης.

ΚΗ΄.

Εἰς τὸ ἐν **ΒΛΑΧΕΡΝΑΙΣ ΑΓΙΑΣΜΑ** *τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.*

1849, *Ἰουνίου* 9.

Πρὶν μὲν ἔην ναὸς Θεομήτορος ἀγλαὸς ὧδε,
Ἐγγύθι Βλαχερνῶν εὐκλεέων μεγάρων·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐκ θεμέθλων πάλαι ἤρειπται πυρίκαυστος
Δυσμενέων δηΐων οὐχ ὁσίαις παλάμαις·
Ὤλετο δὴ νῦν πᾶσα χάρις δόμου, εἴποτ' ἔην γε!
Τοῖον ἐφῆκε χρόνος πευκάλιμον βέλεμον.
Ὦ Κωνσταντίνου πόλις, ἄρτι δὲ λουτρὸν ἔμελλες
Μοῦνον ἔχειν κείνου ναοῦ ἀγακλυμένου.
Ἀλλὰ καὶ ὣς χαρίτων Θεομήτορος οὐκ ἐπιδεύῃ,
Ὕδασι βλυζομένων τοῦδε λοετροῦ ἄπο·
Ἐσσὶ γὰρ ἐσσὶ, φίλη πόλις, αἰὲν ἁγνῆς Θεόπαιδος,
Εἷς ὅκεν ὀρθοτομεῖς εὐσεβίην Πατέρων.

ΚΘ΄.

Εἰς τὸν ἀοίδιμον διδάσκαλον **ΝΕΟΦΥΤΟΝ ΔΟΥΚΑΝ.**

1849, *Ἰουνίου* 11.

Κλεινοῦ Νειοφύτου Δούκα πολιοῦ ἱερῆος
Οὔνομα μὲν γαίην πᾶσαν ὑπερδέδρομε·
Εὐφραδίῃ δὲ λόγων ἀκοὴν διελήλυθε πᾶσαν.
Βίβλων δὲ πληθὺς, τὰς κάμε, πλῆσαν ἄδην
Πάντα νομὸν, πάσας πτόλιας, δήμους τε καὶ οἴκους,
Πᾶσαν θ' ἡλικίην Ἑλλάδος εὐγενέος.
Σῶμα δὲ Ῥιζαρικῆς ἀμπαύεται ἔνδοθι αὐλῆς,
Εὐξέστῳ τύμβῳ ἀμφικαλυπτόμενον·
Ψυχὴ δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔβη μετὰ μάκαρας ἄλλους,
Ἀθανάτων ἀρετῶν ἆθλα κομιζομένη.

Λ'.

Εἰς τὴν περὶ τῶν **Ο' ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΤΕΤΡΑΒΙΒΛΟΝ** *τοῦ σοφοῦ Οἰκονόμου.*

1849, *Ἰουνίου* 15.

Πρεσβυτέρων δεκάδες ποθ' Ἑβραίων ἑπτ' ἐπόνησαν
Ἐξελληνισμὸν θειογράφων σελίδων.
Πλεῦνες δ' ὕστερον ἄνδρες ἀφ' ἑσπερίης ἀνόρουσαν
Μαψίδιον θέσθαι πρεσβυτέρων κάματον.
Τοὶ μὲν ἀμετροεπεῖς ἐκολῴων· τοῖσι δ' ἀνέστη
Ἥρως Οἰκονόμος Πρεσβύτερος τελέθων,
Αἶψα δὲ τοὺς ἔῤῥαξεν ὅγε στιβαρῇς παλάμῃσι
Τέσσαρα ταῦτα βαλὼν τεύχεα εὐσεβίης·
Πιστοὶ δ' ἐῤῥώσαντο, ἐπεὶ ἴδον ἔκπαγλον ἀλκὴν
Ἡμετέροιο σοφοῦ, ἀντιβίων δὲ ἄτην.
Χαῖρέ μοι Οἰκονόμου νικηφόρος ἀθανάτη χείρ,
Δυσσεβίης ὀλέτειρ', εὐσεβέων πρόμαχε!

ΛΑ'.

Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ποτὲ Καθηγουμένου **ΣΑΜΟΥΗΛ ΤΟΥ ΚΩΦΟΥ,** *ἀνηρτημένην ἐπὶ τοῦ πυλῶνος τῆς ἐν Χάλκῃ Μονῆς τῆς ἁγίας Τριάδος.*

1849, *Ἰουνίου* 15.

Εἰκὼν εἰμὶ Σαμουήλου, τάχθην δὲ πυλωρεῖν
Τήν δε μονὴν Τριάδος, τῆς ὅδε φρουρὸς ἔην.
Σιγὴν αὖθι κελεύω, ἀκὴν ἔσο, μηδὲ θυραύλει
Μουσῶν ἐν μεγάρῳ καὶ Θεοῦ ἐν τεμένει.
Εἰ δὲ Σαμουὴλ ἦν ὑπόκωφος, μή σε παρείπῃ·
Εἰκὼν γὰρ κλύω, πειθομένη γραφίδι.

ΛΒ΄.

Εἰς τὸν ἀοίδιμον Πρίγκιπα **ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΜΟΥΡΟΥΖΗΝ.**

1849, Ἰουνίου 18.

Φέγγεα Μουρούζεω Δαματρίω Ἑλλὰς ἰδέσθαι
Παντᾶ παπταίνει, καὶ στυφελισδομένα,
Πᾶ μοι, φασὶ, φεραυγὲς ἐμὸν φῶς τ' ἀνορέα τε;
Πᾶ ποκα τῆνος ἔβα κλεινὸς ἀεθλοθέτας;
Οὔποκα σᾶς γλώσσας ἔτ' ἀκοισῶ εὔλαλον αὐδὰν,
Οὔποκα σᾶν χαρίτων δέξομαι ἀφθονίαν.
Ὤλετό μοι μελέᾳ καλὸς, ἁδὺς, φαίδιμος ἥρως,
Πιερίδων Μοισᾶν ἁγὸς ἀπώλετό μοι.
Πάντα δέ μοι Μουρουζαίω πάνυ πότμῳ ἀπηῦρον,
Δᾶμοι καὶ πτόλιες καὶ σοφίας ἔδεθλα.
Ἆ, ἆ, λῆγε γόων, καὶ τέτλαθι κηδομένα περ,
Ἴσχεο δὲ στοναχᾶν, κυδιάνειρα πάτρα·
Θνάσκει τοι Δαμάτριος οὐκ, ἀλλ' ὕπνον ἰαύει·
Ἁ δὲ σοφὰ τήνω γραγορέει μελεδών.

ΛΓ΄.

Εἰς τὸν ἐν Μακαρίοις Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως **ΓΕΝΝΑΔΙΟΝ ΤΟΝ ΣΧΟΛΑΡΙΟΝ,** *κείμενον ἐν τῇ παρὰ τὰς Σέῤῥας ἱερᾷ Μονῇ τοῦ τιμίου Προδρόμου.*

1849, Ἰουνίου 20.

Ἧδε μὲν ἡ Προδρόμοιο Μονὴ τὴν πᾶς ἐπαείδει,
Ἡ πολιὴ μήτηρ Μακεδόνων ζαθέων.
Ἧδε δὲ Γενναδίου Πατριάρχεω, τοῦ κλέος εὐρὺ,
Νεκροδόχος λάρναξ ἀθανάτου φθιμένου.
Ὦ δειλαὶ γενεαὶ θνητῶν, χρονίη τε κάκωσις,
Καὶ μοίρη στυγερὴ Χριστιανῶν προτέρων!

Βαιὸν καὶ μόγις εὕρατο χοῦν, ὃς πᾶσαν ἐπῆλθε
Γῆν ἀρετῇ, σοφίῃ, εὐσεβίῃ, καμάτοις.
Ἀλλὰ καὶ ὧς ἐνθένδε μάκαρ νεκρὸς τετρααίων,
Ἀντιβίους ἄγχει, ῥώννυσι δ' ἐμφυλίους.

ΛΔ'.

Εἰς τὸν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Σοφίας ἀποθανόντα καὶ δι' ἱερέως ἐκκομισθέντα ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΝ ΤΕΚΤΟΝΑ.

1849, *Ἰουνίου* 24.

Εἰ τὸ θανεῖν καλῶς ζηλωτὸν ἐν ἀνθρώποισιν,
Οὔ τις τοῦδε νεκροῦ βελτίον' εὗρε πότμον.
Τέκτων μὲν γὰρ ἔην, εἰργάζετο δ' ἔνδοθι ναοῦ
Κείνου τοῦ μεγάλου τῆς Ἁγίης Σοφίης·
Καὶ ῥ' ἀπολισθήσας πέσεν ὕπτιος ὑψόθεν ἄφνω,
Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων οὐρανὸν εἰσανέβη.
Ἀμφὶ δέ μιν λιβάνου εὐώδεος ὦρτο ἀϋτμὴ
Καὶ λαμπὰς ἥφθη ἔνδοθι τοίου ἕδους·
Ἐν δ' ἱερεὺς ἐκέκλητο Θεὸν μέγαν ἄγχυ παραστὰς,
Ἑλλαδικῇ φωνῇ δόγμασι δ' ὀρθοτόμοις.
Θαῦμα τόδ' ἐμφανὲς, ὀψὲ Θεὸς πόρε νῦν μετὰ μακροὺς
Τέσσαρας αἰῶνας ἀλλοθρόου λατρίης.
Τοῖον ἐμήσατο τύμβον ἀοίδιμον εὖ μάλα τέκτων,
Ἐν ναῷ Σοφίης πνεῦμα Θεῷ παραθείς.

ΛΕ'.

Εἰς τὴν σοφὴν δυάδα ΕΥΓΕΝΙΟΝ *τε τὸν* ΒΟΥΛΓΑΡΙΝ *καὶ* ΝΙΚΗΦΟΡΟΝ *τὸν* ΘΕΟΤΟΚΗΝ.

1849, *Ἰουνίου* 27.

Ἑπτὰ μὲν ἔσχε σοφούς ποτε μήτηρ πότνια Ἑλλὰς,
Εἶτα λόγων πενίης ἀμφεκάλυψε νέφος·

Ὀψὲ δ' ἄρ' αὖτε Θεὸς δοιὼ μέγ' ἀμείνονας ὦρσε
Εὐγένιόν τε μέγαν, Θειοτόκην θ' ἱερόν.
Ἄμφω ὁμῶς γεραρούς τε, σοφούς τε, ἐπωφελέας τε,
Κέρκυρα δ' ἀμφοτέρων πατρὶς ἀριστοτόκος.
Ὡς δ' ὅτε νύκτα δι' ὀρφναίην, χειμῶνος ἐν ὥρῃ,
Οἴδματι μαινομένῳ πόντος ἐπιβρέμεται,
Αἶψα δὲ ποντοπόροισι σαωτῆρες δύο ἦλθον,
Ἄστρα Διοσκούρων, ῥεῖα δ' ἔθεντο πλόον,
Ὡς καὶ τοὶ ἀστῆρσιν ἀλίγκιοι αἶψα φάανθεν,
Ἐκ δ' ἐσάωσαν ἄχνῃ Ἑλλάδα πλαζομένην.
Ἄψοῤῥος δ' ἀνέκαμψεν ἀπεκφύζης ἀλεγεινῆς,
Ἰθαγενοῦς σοφίης παμφανόωσα χάρις.
Εἰ δέ τις ὀψιγόνων σοφίη ἐσθ', ὡς ἔσεταί περ,
Εὐγενίου τὸ κλέος, Θειοτόκου τὸ γέρας.

Λϛ΄.

Εἰς ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΝ.

1849, Ἰουνίου 30.

„Ὦ πόποι! ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι!„
Τὴν δ' ἂν νῆα ἰδὼν θεῖος Ὅμηρος ἔφη.
Οὔτε γὰρ ἱστία μακρὰ πετάννυσιν, οὐδὲ μὲν οὖρον
Αἰόλου ἐκδέχεται ἴκμενον, ὥστε πλέειν·
Ἀλλὰ τροχοῖσιν ἁλὸς διαπρήσσει ὑγρὰ κέλευθα
Ἠΰθ' ἅμαξα θοὴ ἀτμῷ ἐλαυνομένη·
Θεῖ δὲ μάλ' εὐπετέως, ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα
Ἀντιπνόων ἀνέμων οὐκ ἀλεγιζομένη.
Ἦ μέγα πάντως θαῦμα τόδ' ἀνθρώποισιν ἐτύχθη,
Μηχανικῆς σοφίης ἔργον ἐρισθενέος!

ΛΖ'.

Εἰς τὸν μαρτυρικῶς ἀπαγχονισθέντα ἁγιώτατον **ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΚΥΡΙΛΛΟΝ** *τὸν Δ'.*

1849, 'Ιουλίου 1.

Λείψανον ἀρχιθύτου τόδε, κυδαλίμοιο Κυρίλλου
Οὐ χατέει τύμβου, ἀλλ' ἱεροῦ τεμένους.
Ἶσα γὰρ ἀρχεγόνοις πατράσιν ἐὼν Πατριάρχης
Ηὔγασε, καὶ σοφίῃ, χ' ὁσιότητι βίου·
Ἶσα δὲ μαρτύρεσιν κρατεροῖσιν ἄριστ' ἀέθλευσεν,
Μαρτυρικῷ στεφάνῳ στεψάμενος κροτάφους.
Ὦ κρυεροῖο μόροιο, τὸν εὕρατο ἤματι κείνῳ!
Ἀλλ' ὢ καὶ δόξης, τὴν χρόνος οὐκ ὀλέσει.
Πρῶτα κρεμασθεὶς, εἶθ' Ἕβρον εἰσδὺς, εἶτα δὲ τύμβον,
Ἠέρα, ῥεῖθρα, γέην, πάντα καθηγίασε.
Καὶ νῦν ἐν μακάρεσσιν ὁ κύδεϊ γαίει, ἡ δέ νυ λάρναξ
Παλλάδιον μίμνει Ἀδριανουπόλιος.

ΛΗ'.

Εἰς τὸ **ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ** *τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς.*

1849, 'Ιουλίου 3.

Οἶκος ὅδε κλισίης ἔστ' ἔκτυπον Ἀβραμιαίης,
Δημοτελῆ ξενίην πᾶσι χαριζόμενος.
Δεῦρ' οὖν πλήσατε πάντες, ἐπὴν κεκάμητε πονεῦντες,
Ἐνδάπιοι, ξεῖνοι, γαστέρα πειναλέην.
Πᾶσι τράπεζα λιτὴ μὲν, ἀφειδὴς δ' ἐντετάνυσται·
Πᾶσιν ἐΐσση δαὶς ἀμφὶς ἀγειρομένοις.
Ὃς δὲ κ' ἀτασθαλίης ἐπιτέρπεται, ἔνθεν ἀπέστω·
Κηφῆνας σίμβλη οὐ φιλέει τρεφέμεν·
Ἐκ δὲ καὶ οἴνου εἴργνυται πόσις· οὐ γὰρ ἔοικε
Μούσαις νηφαλέαις Μαινάσιν ὡς μεθύειν.

ΛΘ'.

Εἰς τὴν **ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ,**
ἀφιερωθεῖσαν εἰς τὴν μονὴν τῆς ἁγίας Τριάδος
παρὰ τοῦ Μητροπολίτου Σωζουαγαθουπόλεως.

1850, *Σεπτεμβρ.* 8.

Οὐ χρὴ τὸν προκοπῆς σε φερώνυμον ἔνθεν ἀπεῖναι
Οὗ προκοπῆς δσίης ἔστι νέοισι πόθος.
Τοὔνεκα δὴ τεὸν εἶδος ἀριπρεπὲς ἄνθετο πρόφρων,
Ἀρχιθύτης σε φέρων κλήσεϊ καί τε νόῳ.

Μ'.

Εἰς τὰ **ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ** *τῆς ἐν τῷ Ἁγιωνύμῳ*
Ὄρει τοῦ Ἄθωνος ἱερᾶς βασιλικῆς καὶ σταυροπηγιακῆς
Μονῆς τοῦ **ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΟΥ.**

1852, *Ἰανουαρ.* 14.

Σκηνὴν τήν δε Θεοῖο Ἀθωνίδα πήξατο πρώτη
Κλυτὴ Πουλχερίη, εἵνεκεν εὐσεβίης·
Εἶτα δ' ἐφετμαῖς Παύλου ὁμαίμονος, οὗ κλέος εὐρὺ,
Καίνισε, θαῦμ' ἐσορᾶν, Ῥωμανὸς Αὐτοκράτωρ.
Ἐκ δ' ἄρα τοῖο Μονὴν Ξηροποτάμου καλέουσι,
Σῆμ' ἀπολειβομένων ἀκροτόμου ναμάτων.
Παρ' δὲ πύλῃσι νέον τάδ' ἐνώπια παμφανόωντα
Δείματο σεμνοτρόπων δῆμος ἔνοικος ὅσος.
Ξεῖνε, σὺ δ' εἴσιθι, λαμπρὸν ἀμείψας λάϊνον οὐδὸν,
Τεσσαρακονταρίθμοις Μάρτυσιν ἦρα φέρων.
Τῆλε δ' ἀπόστιχε, κῆρ' ἀλεείνων, ὅστις ἀλιτρὸς,
Εἰ Σταυρὸν τρομέεις φρουρὸν ἀλεξίκακον.

ΜΑ'.

Εἰς τὴν ΙΝΔΙΚΗΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΝ.

1852, *Ἰανουαρ.* 16.

Ἰνδῶν μὲν Γαλανὸς μετενείκατο Ἑλλάδι γνῶσιν·
Ἰνδοῖς δ' Ἑλλήνων Γρηγόριος σοφίην.
Ἑλλάς, κύδιμός ἐσσι διδοῦσά τε δεχνυμένη τε·
Ἄλλοι πλουτούντων, σὺ δ' ἄφενος τὸ κλέος.

ΜΒ'.

Ἕτερον.

Οὐκ ἄρα τοῦ γε κλέος μετόπισθ' ἀπὸ πάμπαν ὀλεῖται,
Ὅς κε θεοφρονέων, ἐσθλὸς ἔῃσι φίλοις.
Τῷ καὶ Γρηγορίου τοῦ Σιφνόθεν Ἑλλάδ' ἀν' ἱρὴν,
Ὀψὲ μὲν, ἀλλ' ἔμπης οὔνομα κῦδος ἔχει.
Οἷον γὰρ δὴ ἔτλη καὶ ἤνυσεν εὐσεβὲς ἔργον
Παρθέμενος ψυχὴν κὴν χθονὶ κὴν πελάγει.
Ἔνθ' Ἕλλην Ἰνδοὺς μετεκίαθεν ἐσχατόωντας,
Ἀλλοθρόους φωνὴν, νήϊδας εὐσεβίης·
Ἔνθ' ἱεροῖσι λόγοις ἴθυν' ὁμοπάτριδα δῆμον,
Ἀντιπνόοις αὔραις πάγχυ σαλευόμενον.
Ἀλλ' ὁ μὲν οὐρανίωσι μέμικται· ἥδε δὲ βίβλος
Τοῦδ' ἱερὴν σοφίην καὶ καμάτους λαλέει.
Τὴν καὶ λαζύμενος, φίλε, ἴσθι χάριν Χρυσάνθῳ,
Ποιμένι Θρηϊκίης, ὃς πόρε προῖκα τάδε. *)

---

*) *Τρία ἕτερα ἐπιγράμματα εἰς τὴν αὐτὴν βίβλον, προσενεχθέντα ὑπὸ τριῶν τριφιλίτων ἡμῖν διδασκάλων, Ἀντωνίου Χαριλάου τοῦ Λεσβίου, Λεάνδρου Ἀρβανιτάκη τοῦ Σιφνίου, καὶ σοῦ, ἀείμνηστος καὶ μακαρία φι-*

ΜΓ'.

Εἰς τὴν **ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΘΕΟΜΗΤΟΡΟΣ** *καὶ τῶν ἁγίων* **ΦΙΛΙΠΠΟΥ** *τοῦ Ἀποστόλου καὶ* **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ** *τοῦ Μυροβλύτου, ἀνατεθεῖσαν ὑπὸ Διονυσίου Ἱεροδιακόνου Χαριτωνίδου, σωθέντος ἀπὸ λῃστῶν τῇ τούτων βοηθείᾳ.*

1855, *Μαρτίου* 20.

Λῃστρικῆς στόμα μαχαίρας φυγὼν ἐκ θαύματος μόνος,
Τοῖς λυτρωταῖς διὰ ταύτης εὐγνωμονῶ τῆς εἰκόνος.
Ἀλλ' ὦ παρθένε! σὺν τοῖς δε τοῖς στρατιώταις Κυρίου
Καὶ ψυχοκτόνου λῃστείας τὸν σὸν θεράποντα ῥύου.

λότης, Κωνσταντῖνε Εὐθυβούλη, μετατυποῦμεν ἐνταῦθα χάριν τῆς φιλοκάλου νεολαίας.

Α'. — ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΧΑΡΙΛΑΟΥ.

„Πολλὰ ἐπ' εὐσεβίῃ ἱερεὺς ἐμόγησεν ἀμύμων,
Κλεινὸς Γρηγόριος Σίφνου ἀπ' ἀμφιρύτης.
Ὅς τε ἐθελημὸς ὑπὲρ μέγα πόντου λαῖτμα περήσας,
Ἰνδῶν τηλεδαπῶν ἤλυθε γαῖαν ἔσω,
Ἔνθα ὅγ' εὐσεβέων Χριστοῦ κατὰ τέθμια λαὸν,
Ἴθυνεν σοφίῃ ἐσθλὸς ἐὼν σφι πρόμος.
Ἦ ῥα ἑεῖο ποθὴ κατὰ Γάγγην ἤματα πάντα·
Ἠδ' ἀγαθὴ μνήμη πᾶσι μετ' ἐσσομένοις.„

Β'. — ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ.

Ἑλλάδος ἐκ γαίης Σίφνου ἄπο παιπαλοέσσης,
Ἀγλαὸν ὡς ἔρνος βλάστεν ὁ Γρηγόριος.
Ἱερεὺς δ' ἀθανάτοιο Θεοῦ γεγαὼς ἐκέκαστο
Παντοίαις ἀρεταῖς ἠδ' ἱερῇ σοφίῃ.
Πολλὰ ἑῆς ἀποτῆλε πάτρης ὅ δ' ἔοργε πάθεν τε,
Ψυχῆς οὐκ ὀλίγων εἵνεκεν ἀτρεκίης.

ΜΔ'.

Ἐπὶ τοῦ ΣΤΑΥΡΟΥ,
ὃν προσήνεγκα τῇ Κ. Ἑλένῃ Ἀντωνοπούλου.

1857, *Ἰανουαρ.* 30.

Τὸν Σταυρὸν Ἑλένη ἄλλη, σὲ δ', Ἑλένη, ὁ Σταυρὸς
Ἄλλον ἑαυτοῦ εὑρίσκει θησαυρὸν ὁ θησαυρός.

ΜΕ'.

Εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Κ. Σοφίας Καραθεοδωρῆ ζωγραφηθεῖσάν μοι ΕΙΚΟΝΑ ΝΕΚΡΑΣ *τῆς ἀειμνήστου φίλης μοι Αἰκατερίνης Δοσίου, τὸ γένος Μαυροκορδάτης.*

1857, *Μαΐου* 12.

Τὴν πάρος ἐν σοφίῃ περίφαντον ἀν' Ἑλλάδα μέσσην,
Παντοίων τ' ἀρετῶν ἄνθεσι βριθομένην,
Χεὶρ Σοφίης ἔγραψεν, ὅτ' ἔφθιτο, Αἰκατερίναν,
Μητροκασιγνήτην, τὴν Δοσίου ἄλοχον.

Ἄστυ τὸ Βύζαντος τηλουρόν τ' αὖ πέδον Ἰνδῶν
Γρηγόριου οἶδεν κυδαλίμους καμάτους.
Ἔς τ' ἐπ' ἐκεῖνα γὰρ ἦλθ' ἐρατεινῆς πείρατα γαίης,
Χριστὸν κηρύσσων, εὐσεβίης προμαχῶν.
Παῦρα δὲ γράψας κάλλιφ' ἄκεν συναπέφθιτο πάμπαν,
Εἰμὴ νῦν γε φόως δ' ἤγαγε Ταντιλίδης.

Γ' — Κ. ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΥ, ΕΙΣ Α. ΓΑΛΑΝΟΝ.

Βαρβαρικὴν σοφίην διζήμενος ἔκτοθι πάτρης,
Ἦλθες ὁδὸν δολιχὴν ἀργαλέην τε μάλα,
Ὦ Γαλανὲ, Βραχμᾶσι δ' ὁμίλεες ἠΰτε Βραχμάν·
Νῷ δὲ συνῆσθ' αἰεὶ Ἑλλάδος ἐνναέταις.
Σοῖο δ' ἕκητι λάχεν κλέος Γρηγόριος θεοκήρυξ,
Ὅς τ' ἐσάωσε πρόφρων ἴχνια σῆς γραφίδος.
Σφῶν δ' ἔπε' ἀμφοτέροιϊν ἀνὴρ προέηκε φόως δε,
Φωτὸς, φεῦ, χατέων, Ἀρχιθύτου δαπάναις.

Ὦ κεφαλὴ κείνης γε καὶ ὄμματα σεμνὸν ὁρῶντα,
Χείλεα θ' ἡδυεπῆ, καὶ χέρες ὀξυγράφοι,
Ἤθεα θ' ἱμερόεντα, ἔρως δέ τε πατρίδος αἰνὸς,
Καὶ τλήμων κραδίη καὶ νόος ὑψιβάμων.
Αἴθε σε μήποτ' ἔγνων, μεγαλῆτορ, πότνα γυναικῶν,
Ἐκ λεχέων γεγονὼς ἢ τυφλὸς ἠὲ νέκυς!
Νῦν δὲ, φίλη, κλάω σε τανηλεγέ' ὕπνον ἔχουσαν,
Ἀντὶ σοφῆς ἔμπνου, εἰκόν' ἄπνουν σοφίης.

Μς'.

Εἰς τὸν ἀοίδιμον διδάσκαλον **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΝ.**

1857, *Μαΐου* 24.

Θειοτέρης σοφίης ἡγήτορα ἀνδρομέης τε,
Ῥήτορα ἡδυεπῆ, τέκτον' ἁβρῶν μελέων,
Εὐσεβίης μέγ' ἔρεισμα, ὑπείροχον Ἑλλάδος εὖχος,
Κωνσταντῖνον ἄπνουν μνῆμ' ἔχει Οἰκονόμον.
Αἲ τὰν Ἑλλάδα! οἷον ἐποιχομένῳ πατρὶ τῷδε
Δάκρυσι μηδαλέα λυγρὸν ἐπιστενάχει!

ΜΖ'.

Ἕτερον.

Τὸν κήρυκα Θεοῖο καὶ ὄβριμον ἐν προμάχοισιν
Εὐσεβίης Πατέρων καὶ σοφίης προγόνων,
Ἔκπαγλον Οἰκονόμον, πολυήρατον Ἑλλάδος εὖχος,
Τῇδε κέκευθε κλυτὸν Κέκροπος ἄστυ νέκυν.
Καὶ ῥ' ὁ μέγας πέπτωκε, μεμυκὼς χείλεα σιγῇ,
Καὶ πίστις στοναχεῖ καί τε πατρὶς πότνια.
Τοὶ δὲ γεγήθασιν, ὅσοι ἀνάρσια μηχανόωνται,
Ἐλπόμενοι ῥήξειν ἡμετέρην γενέθλην.
Ἔγρεο, θεῖε πάτερ, λαοὺς δέ τε σῶζ' ἐπὶ πέτρης
Χριστοῦ, ἀντιβίων δ' ὕβριν ἀποσκέδασον.

ΜΗ΄.

Εὕδεις σοῖς κροτάφοισιν ἐγέρσιμον ὕπνον ὀπάσας,
Πλεῖστα καμὼν βιότῳ, κύδιμε Οἰκονόμε.
Ὦ κλεινῶν καμάτων, τοὺς πίστιος εἵνεκ' ἀνέτλης,
Καὶ χερὶ καὶ γλώσσῃ καὶ φρεσὶ μαρνάμενος!
Ἀλλ' ἡ μὲν δὴ ζῇ καὶ στήσεται αἰὲν ἄσειστος,
Σεῦ δ' ἤμυσε γέῃ, κρᾶτα βαρυνόμενον.
Καὶ δὲ λόγοι μετόπισθε λαλήσουσ', οὓς κάμες αὐτός.
Αἴ, σὺ δ' ἔσῃ σιγῶν, ὦ πολυφωνότατε!
Μὴ σύ γε, πρέσβυ· Θεῷ δὲ σὺν οὐρανίωσι παρεστὼς,
Ἀθανάτῳ γλώσσῃ λίσσεο ἀμφὶ πάτρης.

ΜΘ΄.

Ἕτερον.

Ὑψοῦ, αἰετὸς ὥς, Ἐκκλησίῃ ὄρνυτο μέσσῃ
Οἰκονόμος κλάζων θέσφατον ἀγγελίην·
Δέργματι δ' ὀξέϊ, εἴ που ἐσαθρήσειε δράκοντας,
Ἥρει ἐφιπτάμενος, ῥύετο δ' ἐκ δακέων.
Νῦν δ' ἀλλ', ὠκέαν ἀμπετάσας πτέρυγ' ἀμφοτέρωθεν,
Ὄρνις ὁ θεῖος ἄφαρ ἔπτατ' Ὄλυμπον ἄνω.

Ν΄.

Ἕτερον.

Οἰκονόμος σιγᾷ· κέκμηκε δ' ἄρ' ἀκαμάτη χείρ.
Ἐσβέσθη δ' ὁ λύχνος. Χαίρετε, νυκτιλόχοι!

ΝΑ΄.

Ἕτερον.

Τεύχεα Οἰκονόμου σοφίης πόλλ' ἦλθ' ἐπὶ γαίης·
Νῦν δ' αὐτός γ' ἐκδοὺς, οὐρανῷ ἐξεδόθη.

ΝΒ′.

Ἕτερον.

Οἰκονόμου φθιμένοιο, τίς Οἰκονόμου ἐπὶ τύμβῳ
Εἴρειν τολμήσει γράμμ' ἐπιτυμβίδιον;
Οὐ χατέει κεῖνος γ' ἐπιγράμματος· ἀντὶ δὲ πάντων
Τοὔνομα Οἰκονόμου θὲς ψιλόν· εὖ γὰρ ἔχει.

ΝΓ′.

Ἕτερον.

Κωνσταντίνου ἐκείνου ὁρᾷς τάφον Οἰκονόμοιο!

ΝΔ′.

Ἕτερον. *)

Ὤμοι ἐγώ! τί πάθω; τί μοι ἄλγεος ἔσεται ἄκος,
Χήτει Οἰκονόμου λυπρὸν ἄγοντι βίον;

---

*) Πεποιήκασιν εἰς Οἰκονόμον ἐνθάδε, Λέανδρος μὲν Ἀβρανιτάκης τοδί·

Τὸν σοφίῃ προὔχοντα καὶ εὐσεβίῃ περίβωτον
'Εν βουλῇ πινυτὸν φέρτατον εὐεπίῃ,
Πολλὰ μὲν Οἰκονόμον πατρὶς Ἑλλὰς κλαῦσε θανόντα
Τῇ περ ἔην ἄμφω, πλοῦτος ἠδὲ στέφανος.
Κλαῦσε δ' ὁμῶς στενάχοντα μόρῳ ἐπὶ δακρύεντι
Εὐσεβέων πάντων φῦλα πολυσπερέων.
Οὐδὲ γὰρ Ἑλλήνων παισὶν μούνοις μέγ' ὄνειαρ,
Πᾶσι δὲ εὐσεβέσιν κεῖνος ἀνὴρ ἔπλετο.

Μνήσομαι οὐδὲ λάθωμαι ἀποιχομένοιο γέροντος,
Πατρὸς μειλιχίου, ἡγεμόνος βιότου.
Ὦ πάτερ, ἀλλὰ δέχευ μ' ἀκορέστως, τηλόθεν ἐκ γῆς,
Ἐκ βλεφάρων δνοφερῶν θερμὸν ἱέντα δάκρυ.
Ἆσθμα τόδε στέρνων σέο παιδὸς Ταντalίδαο,
Δὶς τυφλωθέντος σεῦ ἕνεκ' ὀρφανίης.

ΝΕ'.

Εἰς τὸν ἐν ΧΑΛΚΗι ΝΑΟΝ τοῦ Ἁγίου ΝΙΚΟΛΑΟΥ.

1857, Μαΐου 29.

Τόν δέ σοι ὑψιμέδοντι Ἄνακτι ναὸν ἀνέθηκε
Δῆμος ὁ Χαλκινῶν, κάλλεϊ λαμπόμενον.
Ἀλλὰ σύ γ' οὐ χατέεις δόμου· ἐσσὶ γὰρ οὐ περιληπτὸς,
Οὐρανὸν ἠδὲ γέην ἀμφὶς ἔχων παλάμαις.
Εἷς δόμος, ἕν τοι ἕδος, χάριεν, καλὸν, ἄρκιον, ᾗ φῄς,
Ἄσπιλος εὐσεβέων καὶ καθαρὴ κραδίη.
Τῷ τοι ναὸν τόν δε θαμίζομεν ὥς τε λοετρὸν
Σμήχοντες ψυχὰς καὶ καθαγνιζόμενοι.

Ἀντώνιος δὲ ὁ Χαρίλαος τάδε.

Εἴγε νόμῳ εἴκων πυμάτην ὑπεδύσεο σιγὴν,
Κωνσταντῖνε βροτῶν ἄμβροτε Οἰκονόμε,
Οὐ μὰν σεῖο κλέος σιγήσεται, εἰσόκεν ἠὼς
Χώρῃ ἐπαντέλλῃ Ἑλλάδος ἠγαθέης.
Αὐτὰρ ὁ κλείει μυριετὴς χρόνος ἄφθιτον αἰὲν
Σὴν θείην ἀρετὴν καὶ σοφίην μεγάλην.
Χώρῳ δ' ἐν Μακάρων ἐναλίγκιος ἀστέρι λαμπρῷ
Λάμψεις στέμμα φέρων, κλεινὲ, παρ' Ἀθανάτου.

Ἕτερον.

Ἠδ' ἱερῆς σοφίης Πρύτανιν κατὰ γαῖα μέλαινα
Κωνσταντῖνον ἔχει τὸν μέγαν Οἰκονόμον.

*

Ὦ μάκαρ, ἀλλ' ἐθέλεις θεραπόντεσιν ἔνδοθι ναίειν
Νικόλεω θείου εὔγμασι καμπτόμενος. *)

Νς'

Ἐπὶ τοῦ **ΣΤΑΥΡΟΥ,** *ὃν προσήνεγκα τῇ φίλῃ Ζωῇ Βαλτατζῇ δῶρον γαμήλιον.*

1857, *Μαΐου* 19.

Σταυρὸν, σύμβολον τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, ὡς νύμφῃ, προῖκα
Ἡ φιλία σοι προσφέρει, ὦ Ζωή, ἐν τούτῳ νίκα!

ΝΖ'.

Εἰς τὴν ἐν Μαδύτῳ **ΓΑΙΤΑΝΑΚΕΙΟΝ ΣΧΟΛΗΝ.**

1857, *Σεπτεμβρίου* 21.

Τοῦτό τοι, ὦ Μάδυτος, πάτρα φίλη, ὀλβιόδωρε,
Δείματο σὸς γενέτης Γαϊτανάκης Στέφανος,
Ὀρθονόου σοφίης μέγαρον καλὸν, εὐρυθέμεθλον,
Φαῖνον ἀπ' Εὐρώπης γείτονα εἰς Ἀσίην.
Ἔργον δ' εἴργασται μέγ', ὅου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται,
Ἔς τε ῥέων Ἕλλης πόντος ἐπιβρέμεται.

---

*) *Ἐγκεχάρακται ἐπὶ τῆς ἐνδοτέρας τοῦ Ναοῦ πύλης· ἐπὶ δὲ τῆς ἐξωτέρας φέρεται τὸ ἑξῆς, ποιηθὲν ὑπὸ Λεάνδρου Ἀρβανιτάκη.*

Νικόλεω μάκαρος, Χριστοῦ θεράποντος ἐῆος
Πιστοῖς ὃς τελέθει φρουρὸς ἀλεξίκακος,
Νηὸν τόνδε πάροιθεν ἐρεμνὸν πουλυέτηρον,
Νήσου ἀγακλυμένης καίνισαν ἐνναέται,
Ἀγλαὸν, ὑψιμέλαθρον, ἀρωγῇ φραδμοσύνῃ τε
Οἰκοδόμων ἀρχοῦ δειμάμενοι Στεφάνου.
Εἰ δ' ἄγε εἴσιθι πᾶς Χριστοῦ λάτρις παμμεδέοντος·
Στῆθι δὲ εὐφημῶν, λίσσεο τ' ἐσθλοδότην.

Ὦ, ἴτε Θρηϊκίης μεγαλήτορες, ὤ, ἴτε, κοῦροι,
Γαϊτανάκειον ἕδος τοῦτ᾽ ἐπιοψόμενοι,
Ἔνθ᾽ ὅγε τερψάμενος νεῖται καὶ πλείονα εἰδὼς,
Ψυχοτρόφου σοφίης τὸν στέφανον φορέων.

ΝΗʹ.

Εἰς τὰ ΚΕΛΛΙΑ τὰ ὑπὸ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ ΚΑΜΑΡΑΣΗ οἰκοδομηθέντα ἐν τῇ κατὰ Παλαιστίνην εὐαγεστάτῃ καὶ πανσέπτῳ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Σάββα.

Ἐν Ἱερουσαλὴμ, τῇ 24 Σεπτεμβρ. **1858.**

Πρὶν μὲν ἀμύμων Σάββας ἐπήξατο τήν δ᾽ ἐν ἐρήμῳ
Ἱμερτὴν καλιὴν ὄρνισιν οὐρανίοις·
Νῦν δ᾽ αὖ Θειοφάνης Καμαράσης πήγνυσιν ἄλλην
Μέσῃ τῇ προτέρῃ ἐν καλιῇ καλίην.
Στῆ, ξένε, καὶ θαύμαζε· καὶ εἰ θέμις ἔνδοθι μίμνε,
Κεῖνο μόνον νοέων, τίς τινα χῶρον ἔχεις.

ΝΘʹ.

Ἕτερον.

Τοῦτον Θειοφάνης Καμαράσης δείματο πρόφρων
Πάρ᾽ χαρίεντι νεῷ ἱμερόεντα δόμον.
Ξείνους ἀμψύχειν, τοὶ ἕρκεος ἐντὸς ἰχνεύντες,
Εὐσεβέουσιν ὁμῶς Σαββαΐτῃσι φίλοις.
Ἀμπαύου, ξεῖν᾽, ὧδε, ἐπὴν κεκάμῃς λιτανεύων,
Ἠνεκέων εὐχῶν γοῖ ἀποκλεπτόμενος.
Εἰ δέ σε θεῖος ἔρως κραδίην μειλίγμασι δήξει,
Εἴσεαι οἷον ἔφυ ἡσυχίη θεόφρων.

Ξ'.

Εἰς τὸν ἀοίδιμον **ΙΩΑΝΝΗΝ Φ. ΠΑΤΡΟΚΛΟΝ,**
Σχολάρχην τῆς ἐν Σταυροδρομίῳ Σχολῆς.

1858, *Δεκεμβρίου* 4.

Πότμον τλησιπόνοιο Ἰωάννου Πατροκλῆος,
Αἱ Βυζαντιάδες Μοῦσαι ἔκλαυσαν ἄδην·
Κεῖναι γάρ μιν ἔθρεψαν ἤθεσιν οἷσι λαβοῦσαι
Καὶ δόσαν Ἑλλάδι φῶς ἔμμεναι ἠδὲ κράτος.
Τῇ δ' ἆρ' ἔμελλεν ἄχος τόδ' ἔσεσθαι λυγρὸν, ὁρώσῃ
Οἰχόμενον κείνου χεῦμα διδασκαλίης,
Ὦ φθόνε πληξέλλην, τί νυ τόσσον ὀδύσσαο ἥμιν;
Κεῖται Πατροκλέης ὁπλότερος Λογάδου!

Ταῦτά τοι, ὦ Πατρόκλεις, μνημήϊα γέγραφε φίλτρον
Τύμβῳ ἐπισπένδων δάκρυα Ταντολίδης.

ΞΑ'.

Εἰς τὸν **ΙΔΙΟΝ ΠΑΤΕΡΑ,** *κείμενον ἐν Κίῳ.*

1858, *Δεκεμβρ.* 10.

Τίς τ' ἆρ' ὑπὸ πλακὶ τῇδ' εὐέλπιδι κέκρυφε πότμον;
Ἀνδρέας ἐκ Κρήτης Ταντολίδης ὁ γέρων.

ΞΒ'.

Ἕτερον.

Ἑπτ' ἐτέων δεκάδας τολυπεύσας Ἀνδρέας εὕδει.
Κρήτης ἐκγεγαὼς, Ταντολιδῶν γενέτας.

ΞΓ'.

Ἕτερον.

Ἀνδρέᾳ ἐκ Κρήτης γεννήτορι Ταντaλιδάων.

ΞΔ'.

Ἐπίγραμμα εἰς τὸν ἀοίδιμον **ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΝ,**
Καθηγητὴν ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Πανεπιστημίῳ.

1858, *Δεκεμβρ.* 15.

Πατρὸς Ἀλεξάνδροιο Γεώργιον υἱὸν ἄριστον,
Μαυρωκορδατικοῦ ἀκρέμονα στελέχους,
Θειοτέρων, βροτέων δ' ἡγήτορα θεσμοσυνάων
Ἐξ Ἀκαδημιόθεν πᾶσι διδασκομένων,
Πενθεῖ Παλλάδος ἄστυ ὑπὸ στέρνοις νεκρὸν ἴσχον,
Οὔποτε λησόμενον τῶν μυρίων καμάτων,
Τοῖσι πάτραν κύδαινεν, ἐρύετο δ' υἷας Ἀχαιῶν,
Δυσφροσύνης ὀλοῆς καπνὸν ἀπεκσοβέων.
Τοῖός τοι, Ἑλλὰς, χαμαὶ ἤριπε πύργος ἐρυμνὸς,
Ἠϊθέων προμαχὼν, πρεσβυτέρων στέφανος.

Χειλέων Ταντaλίδαο πανυστάτιον τόδ' ἄημα
Δάκρυσι κλυζομένων φιλτάτῳ ἀμφὶ νέκει.

ΞΕ'.

Εἰς τὸν ἀοίδιμον Πατριάρχην
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΝ, *τὸν ἀπὸ* **ΣΙΝΑΙΟΥ,** *τελευτήσαντα*
τῇ ε' Ἰανουαρίου ͵αωνθ', καὶ κείμενον ἐν τῇ Ζωοδόχῳ Πηγῇ.

Τῷ δε σοφοῦ Πατρὸς Κωνσταντίου ἀρχιεράρχου
Σήματι, ὡς βωμῷ, εὔχεο θεὶς τὸ γόνυ.

ΞϚʹ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐν Πατριάρχαις εἷς Κωνστάντιος αὐτὸς ἐκεῖνος,
Ἡ Κωνσταντινιὰς ζῶσα καὶ ἀθανάτη,
Ἔμψυχος λαλέουσα νοήμοσι βιβλιοθήκη.
Φώτιος ἐν μελέταις, Γεννάδιός τε νέος,
Ἐνθάδε γηραλέην στεφανηφόρον ἤμυσε κόρσην,
Φαίδιμος ἐκ βιότου, φαίδιμος ἐκ σοφίης.
Αἰθέριος δ᾽ ἀναβὰς ἡγήσεται αὖθις ἐν ὄρφνῃ,
Ὥς τε πυρὸς στῦλος, τάξιος ἡμετέρης,
Ἀτραπὸν οὐρανίην πολυπλάγκτοις ἄμμι φαείνων,
Ἱλάσκων τε Θεὸν, ῥυόμενός τε Πάτραν.

ΞΖʹ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τοῦ Πατριάρχου εὐκλεοῦς Κωνσταντίου
Σκῆνος μὲν ἐν γῇ τῇδε νῦν ἀμπαύεται,
Πηγῆς δὲ Ναὸς, οὗ δομήτωρ ἦν ὅδε,
Τυμβῆρές οἱ ἔστηκε σῆμα κειμένῳ.
Τοῦ δὲ κλέους ἔπαυλις ἔσται πᾶς τόπος
Σινᾶ μεσηγὺς ἠδὲ ῥωσσίδος χθονός.
Καὶ κλαύσεται μὲν πᾶς πένης τὸν προστάτην,
Μοῦσαί τε πενθήσουσι τὸν μουσηγέτην,
Φρούραρχον αὖτε πίστεως Ἐκκλησία.
Αὐτὸς δὲ ἐν οὐρανοῖσι κρεισσόνων μέτα
Πόνων ἀμοιβὰς πρὸς Θεοῦ κομίζεται.

ΞΗ'.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὁρᾷς τὸν μέγαν τῆς Πηγῆς ναὸν, ὦ ξένε, τοῦτον;
Ὁ τῇ δε κατακείμενος ἀνείγηρε τοιοῦτον.
Βλέπεις ἐκεῖ τὴν πολιὰν, τὴν βασιλίδα πόλιν;
Ταύτης βλαστὸς, ταύτης Ποιμὴν, ταύτην ἱστόρησ' ὅλην.
Ἀκούεις ὄρος τὸ Σινᾶ; αὐτὸς ἦν ὁ Σιναίου
Λαμπρὸς Ἀρχιεπίσκοπος, ἀρχαϊκὸς ἀρχαίου.
Εἷς Ἕλλην; εἷς ὀρθόδοξος; αὐτὸς, αὐτὸς βεβαίως
Τῆς πίστεως ἦν ἔρεισμα, τοῦ Γένους ἡμῶν κλέος.
Τιμᾷς σοφίαν, ἀρετήν; τὴν μνήμην σέβου θείου,
Σοφοῦ καὶ ἐλεήμονος Πατρὸς, — τοῦ Κωνσταντίου.
Τοιούτοις κόσμοις ἑαυτὸν τυμβεύσας εἰς αἰῶνας
Ὁ Πατριάρχης, τῆς ζωῆς εἰσέδυ τοὺς πυλῶνας.

ΞΘ'.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Σοῦ παιδὸς οἵ δε πενθίμου στόνοι, Πάτερ·
Μέλος τόδ' ἀντίμολπον, ὧν γ' ἐμοῦ πάρος
Ἤκουες ἑστὼς ἐν θρόνῳ Χρυσοστόμου.
Νῦν δὲ στένω σε καὶ λιβάς τις ὡς πέτρα
Θερμοῖσι τέγγω δάκρυσι ξεστὸν λίθον,
Ὄφλημα πικρὸν καρδίας εὐγνώμονος.
Σὲ δ' οὔ τι σαίνει ὀξέων κωκυμάτων
Φθογγὴ βεβῶτα θανασίμῳ πεσήματι.
Τοιγὰρ διπλᾶ σε μύρομαι, ὦ Δέσποτα,
Ἄστεκτον ἐν στέρνοισι τὴν φλόγα τρέφων
Φίλτρων παλαιῶν, οἷσι μ' ἔθρεψάς ποτε,
Κ' ἀξωμμάτωσας σοῖς λόγοις ἐμὰς φρένας·
Κ' ὀφθαλμὸς αὖθις ἦσθα πωρωθέντι μοι.

Τί ταῦτα θρηνῶ κ' ἀποδύρομαι μάτην;
Πάντ' οἴχεται νῦν, πάντα μοι ζόφος βαθύς.
Πατρὸς δ' ἄτερθεν ἐν σκότῳ ἠλάσκομεν.
Σὺ γὰρ κεκευθὼς ἐν τάφῳ, τοὐμὸν φάος,
Κεῖσαι σιωπῶν, καίπερ ὢν πολλῶν ἴδρις,
Ὡς ἐκλελιπὸς τῶν σοφῶν χρηστήριον.
Ἀλλ' εἴτις αἴσθησίς γε τοῖς νέρθε βροτοῖς,
Ψυχῶν τε κῆδος τοῖς ἄνω τῶν ἐνθάδε,
Ἄγ', ὦ Πάτραρχον πᾶσι τιμῆεν κάρα,
Βυζαντίων μὲν χαρμονὴ, Κωνστάντιε,
Ἐσθλὸν δὲ σέμνωμ' εὐσεβοῦς οἰκουμένης,
Παραστατῶν νῦν τοῖς Θεοῦ θρόνοις πέλας,
Ψυχῆς πρὸς αὐτὸν κάμψον ἱκτῆρ' αὐχένα
Ὑπέρ τε πόλεως τῆς δε, τοῦ λεὼ θ' ἅμα.
Εὖξαι δὲ κἀμοὶ (σὸς γὰρ υἱὸς τυγχάνω·)
Λύσιν τιν' εὑρεῖν κ' ἀνακούφισιν πόθων,
Θᾶττον μολόντι, ἔνθα δὴ ναίεις ἄνω.
Ὡς δ' ἐκ βλέποντος τυφλὸς, αὔτως ἐκ τυφλοῦ
Ψυχῆς καθαρμοῖς τῶν δεδορκότων μέτα,
Αὐτοῦ γενοίμην νοῦς ὁρῶν τὸν Δεσπότην.

Ο'.

Εἰς τὸν ἐν ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑι ΝΑΟΝ *τοῦ ἁγίου, ἐνδόξου, μεγαλομάρτυρος καὶ ἰαματικοῦ* ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ *ἐν ᾧ καὶ ὁ πάνσεπτος τάφος τοῦ Ἁγίου.*

1859, *Σεπτεμβρίου* 16.

Ὁ ναὸς οὗτος, πρέσβιστον τῶν πάλαι μαρτυρίων,
Ψυχῆς καὶ σώματος κοινὸν ἠνεῳκτ' ἰατρεῖον.
Πηγὴν γὰρ ἔχει βλύζουσαν ἰάσεις ἀναργύρως
Τὸν χοῦν τὸν αἱματόφυρτον τοῦ ζῶντος ἰατῆρος.
Τοῦτον εἰς κάλλος καινουργὲς ἐν πεδαρσίοις θόλοις,

Ἡ πολυμάρτυς ἤγειρε καὶ φιλομάρτυς πόλις,
Μιᾷ βουλῇ, πολλῇ χειρὶ, καὶ συμπροθυμουμένη,
Τῷ φιλοπόλιδι αὐτῆς καὶ θερμουργῷ Ποιμένι.
Ἀλλ', ὦ ναοῦχε πάνσεπτε, σοφὲ Παντελεῆμον,
Προσδέχου τὴν εὐλάβειαν καὶ φρούρει τὸν σὸν δῆμον.

ΟΑ'.

Εἰς τὸν ἐν αὐτῷ ἱερὸν ΤΑΦΟΝ τοῦ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ.

Τῷδ' ἐνὶ τιμήεντι τάφῳ ποτὲ φαίδιμος ἥρως
Αἵματι φοινιχθεὶς ἀμπαύετο, Παντελεήμων.
Νῦν δ' αὖ γυῖα μὲν οὐκέτ' ἀκηράσια ἔνδοθι μίμνει·
Ἀλλὰ καὶ ὣς χαρίτων οὐ δεύεται οἶκος ὁ κείνου.

ΟΒ'.

Εἰς τὸν ἰατρὸν ΙΩΑΝΝΗΝ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΝ.

1859, Αὐγούστου 4.

Εἰρήνη τῷ καθεύδοντι! ἐνθάδε, συμπολῖται,
Ὁ ἄριστος ἐν Ἰατροῖς Παλαιολόγος κεῖται·
Γινώσκετε τὸν λειτουργὸν τῆς θείας ἐπιστήμης
Ἐξ ὧν ἐδίδασκεν, ἐξ ὧν ἰᾶτο, ἐκ τῆς φήμης,
Πῶς τούτους μὲν ἐφώτιζεν, ἐκείνοις δ' ἐβοήθει
Ἐν κρίσει ἀνατομικῇ, ἐν φιλανθρώπῳ ἤθει,
Συνάπτων ὑπὸ σώματος καὶ ἤθους εὐρυθμίαν
Ἕλληνος φρένα κ' εὐσεβοῦς Χριστιανοῦ καρδίαν.
Πλὴν κεῖται, καὶ ὁ ἰατὴρ ποτὲ τῶν ἀλγηδόνων,
Νῦν ταῖς ψυχαῖς ἀνίατον προλείπει πένθους πόνον.

Ὦ, δέξαι, φίλον κάρηνον, τόδ' ἄνθος νεκρικὸν
Ἀπὸ χειρῶν τῷ τάφῳ σου ῥανθὲν ἐρωτικῶν.

"Ἔκδος τὰ ἐπιτύμβια„ μοὶ ἔλεγες πρατοῦ·
Ἐκδίδωμι· ἀλλ᾽ ἐν αὐτοῖς ἰδοὺ καὶ τὸ σαυτοῦ.
Μήποτε χρέος ὤφειλον τοσοῦτον ἀλγεινόν!
᾽Αλλ᾽ ἐγὼ ζῶν ἐβράδυνα, σὺ δ᾽ ἔσπευσας θανών.

ΟΓ΄.

Εἰς τὸν ἀείμνηστον Καθηγητὴν τῆς φιλοσοφίας
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΕΥΘΥΒΟΥΛΗΝ.

1859, Σεπτεμβρ. 17.

᾽Ενθάδε Κωνσταντῖνον ἔχει γαῖ᾽ Εὐθυβούλην
Τὸν πολὺν ἐν σοφίῃ καὶ μέγαν καμάτοις·
Ἑλλὰς ὑμνήσει βουλέων χάριν εὔφρονος ἀνδρὸς,
Ὅσσαι τοῦδ᾽ ἀνέβαν κρατὸς ἀπ᾽ ἀθανάτου.
Πάγχι γὰρ ἀτρεχίης τέκμωρ διζύμενος εὑρεῖν
Αὐτὸς ἀτεκμάρτων ἴχνεσι μίκτο λόγων
Εἵως ὁ ταῦθ᾽ ὥρμαινε κατὰ φρένα· αἶψα δ᾽ ἀερθεὶς,
Ἔπτατο οὗ ποθέεσκ᾽· ἀτρεκίη γὰρ ἄνω.

ΟΔ΄.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Οὐδ᾽ Εὐθυβούλην δέξεται λήθης βυθὸς,
Ἕν᾽ ἄνδρα τόν δ᾽ ἄριστον Ἑλλήνων, ὅσοις
Μέλησε Μουσῶν ἐν πόλει Βυζαντίων.
Κείνου τὰ κλείν᾽ ἄεθλα τῶν διδαγμάτων,
Κείνου τὰ δόγμαθ᾽, οἱ λόγοι, τὰ βιβλία,
᾽Εν οἷς ὁ σώφρων τῆς ἀληθείας ἔρως·
Κείνῳ λέγοντι ἓν τόδ᾽ ἐσπουδάζετο,
Παῖδας πατρῴων μὴ ᾽πολείπεσθαι νόμων.
Τοιούς δε θνήσκειν ἄνδρας, εἴτις οἴεται,
Ὅδ᾽ ἐστι δῆλος τεθνεὼς οὐκ εἰδέναι.

ΟΕ΄.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Εἰς τὴν νέκρωσιν τοῦ βίου πνεῦμα ἔσπευδες ζωῆς,
Εὐθυβούλη, ἐμφυσῆσαι·
Πλὴν μετὰ τῆς τελευταίας συνεξέπνευσας πνοῆς
Τὴν σπουδὴν, καὶ ἄπνους κεῖσαι.
Ἂν τῆς γνώσεως τὸ ξύλον, ταὐτὸ πταῖσμα καὶ ποινὴ
Τῆς λαιμάργου διανοίας,
Ἤδυνεν ἡ ὠδινέ σε ἐν τῇ γῇ τῇ σκοτεινῇ
Τῆς ἀλύτου ἀπορίας,
Ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς νῦν ἐντρυφῶν,
Τὴν ἀλήθειαν θεώρει,
Καὶ σοφὸς σαφῶς γινώσκων, ἀλλ' οὐχὶ φιλοσοφῶν,
Περὶ μηδενὸς ἀπόρει.

Κλύεις ἰαχὴν λυγρῶν μελέων;
Ξυνίεις αὐδὴν δακρυσίστακτον
Μογερῶν στομάτων ἀπολειβομένην;
Οἴ, 'γὼ τάδε σοι, φίλ' ἑταῖρε, πικρὰν
Πυμάτην τε δίδωμι χάριν φθιμένῳ,
Τύμβον περὶ σὸν τυφλῷ μέλεος
Ποδὶ χηρεύων κλιτύσι Χάλκης
Τῆς ἀμφιρύτου Μουσῶν θ' ἱερᾶς.
Ἀλλ' ὢ σιγῆς τῆς σέθεν οἰκτρᾶς!
Οὐδὲν ἀμείβῃ μ' ἔπος, ἀλλὰ πεσὼν
Κεῖσαι μεμυκὼς εὔλαλα χείλη.
Φεῦ! ξυμφυΐας τῆς οἰχομένης,
Χρονίων τ' ὀάρων λεσχῶν θ' ὁσίων·
Καὶ τῶν μυρίων, οὓς ἀμφότεροι
Ἔτλημεν ὁμῶς, καμάτων φωνῆς

Πέρι καὶ πίστιος ὀρθῆς Πατέρων,
Ζήλῳ γεραροῦ πατρὸς Λογάδου!
Ἀλλὰ σὺ μὲν δὴ, φίλος, ἀμπαύῃ,
Πηγὴν καταδὺς ἀπλέτου σοφίας·
Ἐμὲ δ' ἡμίτομον προλέλοιπας, γῆς
Ἔπι πλαζόμενον, νέκυν ἐν ζωοῖς.
Ὦ φίλτατε, χαῖρ' Εὐθυβούλῃ,
Φαιδρὰν ναίων ἴτυν εἰς ἄστρων
Σὺν τοῖς ἀγαθοῖς καὶ εὐόρκοις.
Χαῖρ'· ἔπος ὕστατον αὐδᾷ τόδε σοι
Μοῦσα τλάμων ἡ Ταντaλίδου.

Oϛ'.

Εἰς ΚΥΡΑΡΗΝΗΝ ΧΡΥΣΟΧΟΟΥ,
κειμένην ἐν Ἀδριανουπόλει.

1859, *Νοεμβρ.* 25.

Θάνατος ἄωρος τὴν Κυραρήνην,
Ἐκ Τεσσαράκοντα Ἐκκλησιῶν,
Εἰς ταύτην ἔστρωσε νεκρὰν τὴν κλίνην
Ἣ ζῶσαν ἔπεμψε πρὸς τὸν Θεόν.
Παρθένος, σύζυγος, μήτηρ, διῆλθεν
Εἰκοσιτέσσαρα ἔτη ζωῆς,
Δύο δὲ φίλτατα λιποῦσ' ἀπῆλθεν
Ἐκ γῆς ἡ στίλβουσα χρυσοχοΐς.

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ.

Ὁ Διανομεὺς τῆς **ΗΜΕΡΑΣ**, *πρὸς τοὺς Κ. Κ. Συνδρομητάς του.*

Τῇ α' τοῦ ἔτους 1859.

Πάλιν ἔλαμψ' ἡ ἡμέρα τοῦ ἐνιαυτοῦ ἡ Πρώτη·
Εἰς τὴν τόσην αὐτῆς λάμψιν οὐδεὶς, Κύριοι, ὑπνώττει·
Ἔρχομαι τὴν ταπεινήν μου νὰ σᾶς εἴπω Καλημέραν,
Κ' ἐπὶ χεῖρας νὰ σᾶς δώσω τὴν καλὴν αὐτὴν Ἡμέραν,
Ἐπευχόμενος τὸ ἔτος εὐτυχὲς νὰ σᾶς παρέξῃ,
Νὰ σᾶς λάμψῃ, νὰ σᾶς φέξῃ.

Καθ' ἡμέραν τὴν Ἡμέραν σᾶς προσφέρω μὲ τὰ νέα,
Ἤδη κ' ἐμαυτὸν σᾶς φέρω τὸν αὐτῆς Διανομέα.
Ἀντὶ τόσων Ἡμερῶν μου εἶναι δίκαιον βεβαίως
Μίαν παρ' ὑμῶν ἡμέραν ν' ἀπολαύσω ἀμοιβαίως.
Πᾶσα ἄλλη τ' ἀγαθά της ἐφ' ὑμᾶς ἂς ἐπιβρέξῃ,
Δι' ἐμὲ αὐτὴ ἂς φέξῃ.

Ἐπαινῶ τὴν προθυμίαν μεθ' ἧς θέλετε ἐγκαίρως
Τὴν Ἡμέραν νὰ προφθάνω εἰς ἑνὸς ἑκάστου μέρος.
Διὰ τοῦτο μὲ τὴν γλῶσσαν κρεμαμένην περιτρέχω,
Καὶ τὴν χεῖρά μου ἑτοίμην εἰς τὴν ἔφεσίν σας ἔχω·
Ἀλλ' εἶν' ἔγκαιρον ἐπίσης κάτι σήμερον νὰ τρέξῃ,
Κ' εἰς τὴν χεῖρά μου νὰ φέξῃ.

Τί ζητεῖτε; ἀγγελίας θετικὰς καὶ νεωτέρας;
Ἰδοὺ, Κύριοι, τὸ φύλλον ὅλον πλῆρες τῆς Ἡμέρας·
Ἄρθρα λίαν οὐσιώδη, τηλεγραφικαὶ εἰδήσεις
Καὶ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας καὶ Ἀμερικῆς ἐπίσης.
Τί ζητῶ; ἰδοὺ τὸ λέγω ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ λέξει·
Ἡ ἡμέρ' αὐτὴ νὰ φέξῃ.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Γλάδστων τάχα τί θ' ἀποτελέσει;
Ἀρά γε τοὺς ἀδελφούς μας θὰ τοὺς λύσῃ; θὰ τοὺς δέσῃ;
Τὸ Σουὲζ δὲ ὁ Λεσέψης θὰ τὸ κόψῃ; θὰ τὸ ῥάψῃ;
Ἡ ἡμέρα θὰ τὸ δείξῃ, κ' ἡ Ἡμέρα θὰ τὸ γράψῃ.
Ὁ καθεὶς τὰ σχέδιά του· καὶ κανεὶς ἂς μή με ψέξῃ,
Ἂν κ' ἐγὼ ζητῶ νὰ φέξῃ.

Ἐκοιμήθη τῶν γενναίων Μαυροβουνιωτῶν ὁ οἶστρος·
Ἀλλ' οἱ Δᾶκες; ἀλλ' οἱ Σέρβοι; ἀλλ' ὁ παγωμένος Ἴστρος;
Καὶ τὰ Πατριαρχικά μας, κ' ἡ Συνέλευσις τοῦ Γένους,
Ἡ τοὺς ἐκλογεῖς ζητοῦσα καὶ τοὺς ἐκλεχθησομένους;
Κύριοι, θὰ προσκυνήσω, ὅστις ὅντινα ἐκλέξῃ,
Κ' ὅστις μάλιστα μὲ φέξῃ.

Εἶναι ἥμερος συντάκτης ὁ Συντάκτης τῆς Ἡμέρας,
Κ' ἡ γραφίς του ἡμερώνει τὰς ψυχὰς τὰς ὑμετέρας·
Κ' ὁ Διανομεὺς ὑπάρχων διαθέσεως ὁμοίας,
Τὴν ἡμέραν θέλει ταύτην ὡς ἡμέραν εὐθυμίας,
Μετὰ τῶν συνδρομητῶν του καὶ νὰ φάγῃ καὶ νὰ παίξῃ.
Καὶ λοιπόν; — λοιπὸν ἂς φέξῃ.

Πλὴν δὲν εἴμεθα καὶ πάντῃ ἄπληστοι, φάγοι καὶ παῖκται,
Οὐδὲ, ἄπαγ'! εἰς αἰτήσεις ἀναιδεῖς καὶ πλεονέκται·
Πρέπει μόνον τὴν ἡμέραν νὰ τιμήσωμεν, διότι

Δι' ἐμὲ εἶναι ἡ Μόνη, διὰ σᾶς δὲ εἶν' ἡ Πρώτη.
Τὸ ποσὸν δὲ μᾶς συγχίζει· πεντακόσια ἢ πέντ' ἕξη,
"Ο,τι βρέξη κ' ὅσον φέξη.

Εἴθε δὲ τῶν ἡμερῶν μας ὁ Διανομεὺς ὁ μέγας
Ἄνωθεν ὑμῶν τὰς πράξεις νὰ φωτίζῃ καὶ τὰς στέγας,
Καὶ τοὺς θησαυροὺς ἐντός σας τῶν χαρίτων του ν' ἀνοίξῃ,
Καὶ υἱοὺς φωτὸς κ' ἡμέρας ὅλους νὰ σᾶς ἀναδείξῃ·
Καὶ καθεὶς ὡς ἐν ἡμέρᾳ τὴν ζωὴν αὐτὴν νὰ τρέξῃ,
Ἕως οὗ ἡ ἄλλη φέξῃ.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

πρὸς τοὺς ΚΚ. Συνδρομητὰς αὐτοῦ.

Τῇ α' τοῦ ἔτους 1860.

Ὁ τῆς Ἡμέρας, Κύριοι, Διανομεὺς καὶ πάλιν
Ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ του παραρτηματιδίῳ
Σᾶς ἀναγγέλλει εἴδησιν σπουδαίαν καὶ μεγάλην,
Ὅτι τὰ φύλλα ἔγειναν σωστὰ πενῆντα δύο.

Ὁποῖον μάθημα καλόν! Ἡμέρα καὶ ἡμέρα,
Ἐφημερὶς κ' ἐφημερὶς, καὶ φύλλον μετὰ φύλλον,
Ἰδοὺ τὸ ἔτος! ἡ ζωὴ ἰδοὺ ἡ ἡμετέρα!
Γραμμαί τινες εἰς τὴν σειρὰν τῶν τοῦ Παντὸς ποικίλων.

Ὦ! ἴσως εἶναι ὀπτικὴ ἀπάτη μου τὸ τέρας,
Διότι αἱ ἡμέραι μου εἶν' αἱ ἐφημερίδες,
Ἀλλὰ τὸ Πᾶν μοι φαίνεται ἐφημερὶς ἡμέρας,
Καὶ τὰ καθέκαστα αὐτοῦ εἰδήσεων σελίδες.

Τί εἶναι ἡ πολύαστρος δημιουργία αὕτη;
—Ἐξ ἡμερῶν ἐφημερὶς, ἣν πάνσοφος ἐκδότης,
Ὁ Παλαιὸς τῶν ἡμερῶν, ἐν λογικῇ τοσαύτῃ,
Ἄνευ τινὸς συνδρομητοῦ ἐξέδωκεν ἐν πρώτοις.

Τί δὲ τῶν τέκνων τοῦ Ἀδὰμ τὰ ἔργα κ' αἱ ἡμέραι;
—Ἐφημεριδογραφικῆς ἀδολεσχίας ὕλη,
Εἰς τύπον περιοδικῶς κ' ἐκτάκτως ὁσημέραι
Ἐκδιδομένη, ἐν μορφῇ καὶ ἐν φωνῇ ποικίλῃ.

Ἀλλὰ κ' ἡ περισπούδαστος τοῦ βίου ματαιότης,
Αἱ ἀπολαύσεις, αἱ τρυφαὶ, οἱ πόθοι, αἱ ἐλπίδες,
Καὶ τὸ κενὸν δοξάριον, καὶ ἡ μεγαλειότης,
Εἶν' ἄλλο ἢ σολοικισμῶν μεσταὶ ἐφημερίδες;

Ἐν τούτοις (μὲ συμπάθειαν!) κ' ὑμῶν τῶν νεανίδων
Τὰ κάλλη καὶ οἱ ἔρωτες, τὸ πνεῦμα κ' ἡ νεότης,
Εἶν' ἔπεα πτερόεντα μικρῶν ἐφημερίδων,
Ὧν εἶν' ὁ Χρόνος βάρβαρος ἐκδότης καὶ προδότης.

Τέλος, (τὸ κάτω τῆς γραφῆς!) ὁ πλοῦτος, Κύριοί μου,
Εἶν' ἀληθὴς ἐφημερὶς ἀεὶ ἐκδιδομένη
Ἐπὶ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ, ἢ κ' ἐπὶ χαρτοσήμου,
Ἥτις πολλοῖς σπούδαζεται, ὀλίγοις δ' ἀπομένει.

Ὦ! ταύτης ἤδη τῆς σοφῆς ὑμεῖς ἐφημερίδος
Ἐξ ἀμοιβῆς γενόμενοι διανομεῖς κ' ἐκδόται,
Καταξιώσατε κἀμὲ μιᾶς ἐπιφυλλίδος,
Καὶ "ὅση πέφυκέ, φησιν, ἡ προαίρεσις δότε!"

*

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΤΗΣ ΠΑΝΔΩΡΑΣ

πρὸς τοὺς συνδρομητὰς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν α' τοῦ ἔτους 1860.

Ἕκτην σήμερον δεκάδα κλείομεν ἐτῶν ποικίλων,
Καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἔτους κατορθώσαμεν στρογγύλον·
Ἔτους, ὅπερ ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας, ὡς βαλβίδος
Πρώτης τοῦ δωδεκαμήνου καὶ τῆς δεκαετηρίδος,
Αἴσιον νὰ σᾶς ἀγγείλῃ
Ἡ φιλόκαλος Πανδώρα ἔρχετ' ἔνθους καὶ στωμύλη.

Ἂν συνέλθωμεν ἐκ ταύτης τῆς χρονίου ἀκηδίας,
Καὶ εἰλικρινὴς ἐξάψῃ πόθος φώτων τὰς καρδίας,
Καὶ τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων ἀναφλέξῃ Μουσῶν ἔρως,
Καὶ τῆς τριμεροῦς Ἑλλάδος καταλάβῃ ἅπαν μέρος
Ὁ τῆς ἐπιστήμης ζῆλος,
Ἡ φιλόμουσος Πανδώρα σᾶς συγχαίρει ἀριδήλως.

Ἂν οἱ πλούσιοι τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ μὴ σπαταλῶσι,
Ἀλλὰ τὰ ὑπὲρ τὸ δέον εἰς τὸ δέον δαπανῶσι,
Ἔλαιον εἰς τὰς λαμπάδας δαψιλεύοντες τοῦ γένους,
Εἰς μουσεῖα, εἰς βιβλία, κ' εἰς λογίους τρυχομένους,
Ἐπ' αἰσίοις ἀνατέλλον
Ἡ φιλογενὴς Πανδώρα οἰωνίζεται τὸ μέλλον.

Ἂν παιδεύσωμεν τὸν Κλῆρον ἐν τῇ θείᾳ ἐπιστήμῃ
Πρὸς τὸν τύπον τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, οὗ ἡ μνήμη,

Καὶ μορφώσωμεν ποιμένας λογικῶν Θεοῦ ποιμνίων,
Βίον ἔχοντας τὴν πίστιν καὶ κατήχησιν τὸν βίον,
Τὴν μεγάλην μας ἐλπίδα
Ἡ φιλόχριστος Πανδώρα προαγγέλλ' εἰς τὴν πατρίδα.

Τέλος, ἂν φιλαναγνῶσται εἰς τὸ ἔθνος πληθυνθῶσι,
Καὶ συνδρομηταὶ Πανδώρας ὅτι πλεῖστοι ἐγγραφῶσι,
Καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἔτους φιλοτίμως καὶ γενναίως
Ἀνταμείβωσι τοὺς κόπους τοῦ αὐτῆς διανομέως,
Ἄνευ συστολῆς τῶν ὤμων,
Ἡ εὐαίσθητος Πανδώρα ἔσται πρὸς αὐτοὺς εὐγνώμων.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΙΝΑΞ
ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

ΕΟΡΤΟΔΡΟΜΙΟΝ,
Η
ΩΔΑΙ ΕΙΣ ΤΙΝΑΣ ΑΓΙΑΣ ΕΟΡΤΑΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Σελίς

ΧΥΔΑΙΚΑ.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Σελὶς 4, στίχ. 8, ἅπαξ γράφε ἅπας.
— 7, — 15, εἶδας γρ. εἶδες.
— 15, — 8, δέξεται γρ. τέξεται.
— 22, — 10, Ἄξιαι πομπαὶ γρ. Ἄξιοι πομποί.
— 25, — 6, ἵςατ' γρ. ἵπτατ'.
— 39, — 8, ἐκείνει γρ. ἐκίνει.
— 56, — 2, στηρίζων γρ. στηρίζειν.
— — — 14, φιλάτων γρ. φιλτάτων.
— 74, — 8, ἐκλίβων γρ. ἐκθλίβων.
— 83, — 7, δικάσας γρ. διχάσας.
— 99, — 12, τῆς Κ. Καραθ. γρ. τῆς Κ. Ζωῆς Καραθ.
— 100, — 3, Ζωῆς (πρόσθες) Καραθεοδωρῆ.
— 106, — 17, ἀτεχνεῖς γρ. ἀτεχνῶς.
— 117, — 15, ἐμοῦ γρ. ἐμοί.
— — — 21, τραφειδῆς γρ. τραπειδῆς.
— 121, — 17, χαιρεκάκου γρ. χαιρεκάκως.
— 122, — 24, λυττόντων γρ. λυττώντων.
— — — 26, ἄλλων γρ. ἄλλως.

Σελ. 123, ςίχ. 12, ἀρικυδέα, γρ. ἐρικυδέα.
— 124, — 14, τὸ γόνυ γρ. εἰς γόνυ.
— — — 23, προσφέρων γρ. προφέρων.
— — — 26, φυλάττων γρ. φυλάττω.
— 125, — 11, ἀντέκμαγμα γρ. αὐτέκμαγμα.
— 132, — 8, ἀστὴρ γρ. φωστήρ.
— 133, — 14, τὰ ταῦτα γρ. ταῦτα.
— 139, — 3, ἔπαλθον γρ. ἔπαθλον.
— — — 8, τῆς γλώσσης γρ. καὶ γλώσσης.
— 140, — 4, ἐπ' ἐλπίσι γρ. ἐν ἐλπίσι.
— 142, — 10, μετὰ σοφῆς γρ. μετοὺς σοφῆς.
— 144, — 32, Ο στέρν' γρ. Ω στέρν'.
— 145, — 3, μεληδόνων, γρ. μελεδόνων.
— 152, — 21, Καὶ τοῦ ἐσχάτου γρ. Καὶ νῦν ἐσχάτου.
— 156, — 28, καὶ ἀπὸ στοργῆς γρ. ὡς ἀπὸ στοργῆς.

Σελ. 158, στίχ. 7, γίαν γρ. γαίαν.
— 163, — 8, τιμίεσσαν — διαπορθμεύσει, γρ. τιμήεσσαν — διαπορθμεύσῃ.
— 165, — 7, Φλέγε δ' ἰοβοστρύχοιη γρ. Φλέγεται δ' ἰοβοστρύχοισι.
— 168, — 3, Ἀναστελῶ γρ. Ἀνα στηλῶ.
— 199, — 2, Μουραμπούτη γρ. Μαραμπούτη.
— 222, — 2, Τῷ κυρίῳ Κ.Μαυροκ. γρ. Τῷ κυρίῳ Γεωργίῳ Μαυροκορδάτῳ.
— 226, — 27, ἰδῆτε γρ. ἰδέτε.
— — — 30, 'πῆτε γρ. 'πέτε.
— 239, — 20, νὰ 'ψήσῃ; γρ. θὰ 'ψήσῃ;
— 241, — 14, ἄλλαις τρεῖς γρ. χίλιαις τρεῖς.
— 254, — 3, Ἡλγάϊσεν γρ. Ἠγλάϊσεν.
— 260, — 17, ἀπίκειται γρ. ἀπόκειται.
— 268, — 13, πολύκρατος γρ. πολυήρατος.
— 269, — 18, ἀδρανείης γρ. ἀδρανίης.
— — — 19, φίλοι τ' γρ. φίλοι θ'.
— 277, — 14, ἀκμαία, γρ. ἀκμαίου.
— 281, — 17, Ἀλλὰ πνοὴ γρ. Ἀλλ' ἡ πνοη.
— 283, — 7, ἐν Χάλ γρ. ἐν Χάλκῃ.
— 284, — 1, ἐνδημοῦσα γρ. ἐκδημοῦσα.
— 285, — 27, Αὐτί — φαίεσι, γρ. Αὐτὴ — φαέεσσι.
— 286, — 12, εἰκυσαέτης γρ. εἰκοσαέτις.

Σελ. 287, στίχ. 17, εὐσεβείης γρ. εὐσεβίης.
— — — 18, γαίης γρ. γέης.
— — — 21, Κεστεντηλίου γρ. Κεστεντιλίου.
— 288, — 9, ἀρετέσι γρ. ἀρεταῖσι.
— — — 11, Χάλκεος γρ. χάλκεος.
— 291, — 6, θῆρες — χῶρον (στίζε) θῆρες, — χῶρον.
— — — 9, οὐ γρ. οὔ.
— — — 12, εὐοχοῦ, γρ. εὐωχοῦ.
— — — 13, Ἴσχεο βῆμα, πέλας· (στίζε) Ἴσχεο· βῆμα πέλας.
— 292 — 21, φαενῆς Ἄγγελος εὐσοφίης· (διόρθε) ἠῦς ἄγγελος ἡμετέρης.
— 293, — 10, Ἀρίωνος γρ. Ἀρίονος.
— — — 12, σιωνίτις γρ. Σιωνῖτις.
— — — 23, ἀπολιμαίνονται, γρ. ἀπολυμαίνονται.
— 294, — 16, φυλλάκιον γρ. φυλάκιον.
— 295, — 17, ἐυΰσκιος γρ. ἐΰσκιος.
— 296, — 7, μακάρεσι γρ. μακάρεσσι.
— 297, — 6, ἀγηρέραται γρ. ἀγηγέραται.
— — — 7, σοφίας, γρ. σοφίης.
— 301, — 11, ἐλάσκων γρ. ἱλάσκων.
— 303, — 4, ἐπόνησσαν γρ ἐπόνησαν.
— 304, — 10, ἀγὸς γρ. ἀγός.
— — — 7, πότμῳ γρ. πότμω.
— 306, — 11, ἀπεκφύζης γρ. ἀπ' ἐκ φύζης.
— 307, — 2, τὸν Δ'. διόρθε τὸν ΣΤ' ἢ Ζ'.
— — — 14, ὃ κύδεϊ γαίει γρ. ὃ γαίει.
— — — 24, ἀτασθαλίης γρ. ἀτασθαλίης.

Σελ. 307, ςίχ. 27, ὡς γρ. ὧς.
— 309, — 23, τριφιλίτων, γρ. τριφιλήτων.
— 310, — 12, ἱερεὺς γρ. ἱρεὺς.
— — — 17, οοφίη γρ. οοφίῃ.
— 313, — 1, Εὔδεις γρ. Εὕδεις.
— — — 12, ὡς γρ. ὧς.
— — — 15, Ἥρει γρ. Ἥιρει.
— 314 — 17, δακρύεντι γρ. δακρυόεντι.
— 317, — 12, καλίην γρ. καλιήν.
— — — 13, Στῇ, γρ. Στῆ.
— — — 14, τινα γρ. τίνα.
— — — 19, Σαββαίτηδι γρ. Σαββαίτηοι.
— — — 21, γοῖ γρ. γυῖ'.

Σελ, 318, στίχ. 8, ἆρ' γρ. ἄρ'.
— — — 10, ἥμιν; γρ. ἧμιν.
— — — 16, ευέλπιδι γρ. εὐέλπιδα.
— 321. — 8, Εἶς Ἕλλην; γρ. Εἶς Ἕλλην;
— — — 27, πωρωθέντι γρ. πηρωθέντι.
— 322, — 6, ἐκλελιπὸς γρ. ἐκλελοιπὸς.
— 324, — 9, μέγαν καμάτοις· γρ. μέγαν ἐν καμάτοις.
— — — 12, ἀτρεχίης — διζύμενος γρ. ἀτρεκίης — διζήμενος.

